

CĂRȚI ROMANTICE

NECUNOScutUL

SANDRA
BROWN

Mean Streak
Sandra Brown

Copyright © 2014 Sandra Brown Management Ltd.
Ediție publicată prin înțelegere cu
Maria Carvainis Agency, Inc. i Prava I Prevodi

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului
Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Necunoscutul
Sandra Brown

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROWN, SANDRA

Necunoscutul / Sandra Brown;
trad.: Andreea Șeler, Oana Barbelian
București: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0381-4
I.Șeler, Andreea (trad.)
II.Barbelian, Oana (trad.)
821.111 (73)-31 135. 1

SANDRA BROWN
Necunoscutul

Traducere din limba engleză
Andreea Șeler
Oana Barbelian

prolog

Emory simțea durere în tot corpul. Ori de câte ori trăgea aer în piept o fulgera câte un junghi. Aerul păcios părea încărcat cu ceva invizibil, dar ascuțit, ca un nor de cristale de gheață sau de cioburi de sticlă. Și era îmbrăcată prea subțire. Frigul crud îi înțepa fața în locurile în care pielea era expusă. Îi curgeau ochii, ceea ce însemna că trebuia să clipească încontinuu pentru a-și limpezi vederea.

Simțea că într-o parte îi apăruse o rană. O împungea întruna, cu spasme continue. Fractura de stres de la talpa dreaptă îi trimitea săgeți dureroase de-a lungul gambei. Învingerea durerii nu era însă decât o chestiune de voință, de disciplină. Iar ei i se spusese că avea și una, și alta. Din plin. Ba chiar în exces. Doar pentru asta făcuse atâtea antrenamente chinuitoare. Putea să o facă. Trebuia.

„Tot înainte, Emory. Așa, pune piciorul în față, apoi pe celălalt... Acoperă distanța, metru cu metru.”

Cât mai era?

„O, Doamne, fă să nu mai fie mult.“

Cu forțele reîmprospătate de hotărâre și de teama eșecului, înteți ritmul. Dintr-odată, în umbrele întunecate ale pădurii din jur se stârni un foșnet, urmat de o mișcare a aerului din spatele ei. Inima i se strânse, presimțind dezastrul, însă nu avu timp să reacționeze înainte ca nenumărate proiectile de durere să-i explodeze în cap.

capitolul 1

— Așa de mult doare? Doctorul Emory Charbonneau arătă către un desen în care o față de copil se strâmba de durere, cu lacrimi mari curgându-i din ochi. Sau așa? întrebă ea făcând semn către o altă imagine, în care personajul părea să sufere mai puțin.

Fetița de trei ani întinse degetul spre prima ilustrație.

— Îmi pare rău, drăguț. Când medicul îi introduse otoscopul în urechea dreaptă, copila începu să țipe. Emory o examina cât mai blând cu putință, vorbindu-i liniștitor, apoi îi comunică mamei îngrijorate: Are o infecție urâtă la ambele urechi.

— De azi-dimineață plânge, de când s-a trezit. E a doua durere de urechi din anotimpul ăsta. Data trecută n-am avut cum să vin la dumneavoastră,

așa că am dus-o la Urgențe. Doctorul de-acolo i-a prescris niște medicamente, i le-am dat, dar acum a luat-o de la capăt.

— Infecțiile cronice pot determina pierderea auzului. Nu e de ajuns să tratăm numai simptomele, când apar. Poate c-ar trebui să o duceți la un pediatru specializat în ORL.

— Am încercat. Niciunul nu era dispus să accepte pacienți noi.

— Pot să vă ajut eu cu o programare la unul dintre cei mai buni.

Nu era o laudă nefondată. Emory era aproape sigură că oricare dintre colegii ei avea să primească un pacient recomandat de ea.

— Haideți să așteptăm șase săptămâni, ca infecția să se vindece complet, după care o să vă fac o trimitere. Deocamdată, o să-i prescriu un antibiotic și un antihistaminic ca să scăpăm de lichidul acumulat în spatele timpanelor. Pentru durere îi puteți da un calmant special pentru copii, ar trebui să aibă efect imediat.

N-o presați să mănânce dacă nu vrea, dar aveți grijă să se hidrateze. Dacă nu se simte mai bine în câteva zile sau dacă face din nou febră, sunați la numărul de pe cartonașul acesta. Eu o să lipsesc din oraș pe perioada weekendului, însă voi avea un înlocuitor. Mă îndoiesc că o să aveți vreo urgență, dar, în caz că da, fetița dumneavoastră va fi îngrijită cum nu se poate mai bine până mă întorc eu.

— Mulțumesc, doamnă doctor.

Emory îi adresează mamei un zâmbet plin de compasiune.

— Nu-i nicio plăcere să ai copilul bolnav. Încercați să vă odihniți și dumneavoastră.

— Sper că o să vă distrați în weekend.

— O să particip la o cursă de treizeci și cinci de kilometri.

— Asta sună mai degrabă a tortură.

— Cam asta e și ideea, spuse Emory surâzând.

După ce mama și fetița ieșiră din cabinet, completă rețeta și își termină de notat observațiile în fișa pacientei. Când îi înmână documentele secretarei, tânăra o anunță:

— Asta a fost ultima programare pe ziua de azi.

— Da, și acum plec.

— Ați anunțat la spital?

Emory răspunse printr-o mișcare afirmativă din cap.

— Și mi-am setat și mesajul pentru mesageria vocală. Oficial, am încheiat socotelile pe săptămâna asta. Doctorii Butler și James au consultații acum?

— Da. Și amândoi mai au câțiva pacienți în sala de așteptare.

— Speram să-i pot vedea înainte să plec, dar n-o să-i deranjez în mijlocul consultațiilor.

— Doamna doctor Butler v-a lăsat un bilețel.

Îi întinse o foaie cu antet pe care scria: „Rupe-ți

un picior¹! A, stai... sau nu prea se cuvine să spun așa ceva?" Emory, schițând un zâmbet, împături bilețelul și îl puse în buzunarul halatului.

— Domnul doctor James m-a rugat să vă spun să fiți atentă la urși, continuă secretara.

Emory izbucni în râs.

— Pacienții lor știu că ăștia doi sunt ca niște clovni? Spune-le la revedere din partea mea, te rog.

— Desigur. Mult succes la cursă!

— Mersi. Ne vedem luni.

— A, era să uit. A sunat soțul dumneavoastră și a zis că pleacă de la muncă mai devreme ca să vă conducă.

— Emory?

— Aici sunt!

Când Jeff intră în dormitor, ea tocmai își închidea geanta de voiaj. Cu un gest sfidător, se opinti s-o ridice de pe pat și își petrecu mânerul lung peste umăr.

— Ai primit mesajul meu? Voiam să-mi iau la revedere și să-ți spun că-ți țin pumnii.

— Am de gând să plec mai devreme, să nu mă prindă aglomerația de vineri după-amiaza pe șosea.

— Bună idee. Jeff o privi câteva clipe, după care constată oftând: Nu ți-a trecut supărarea.

¹ În engleza, *break a leg* - urare de noroc provenită din lumea plină de superstitii a teatrului (n.red.)

— Ție ți-a trecut?

— Aș minți dacă ți-aș spune că da.

Cearța din seara precedentă era încă proaspătă în memoria ei. Chiar și acum, la atâtea ore după ce se culcaseră spate în spate, pereții dormitorului parcă răsunau de vorbele strigate la mânie. Adormiseră cu sufletul plin de ostilitatea care mocnise la foc mic luni întregi și acum dăduse în sfârșit în clocot.

— Măcar primesc o bilă albă pentru că am vrut să-mi iau rămas-bun? se interesă el.

— Depinde.

— De?

— De intenția sau lipsa intenției de a mă convinge să nu mă duc. Când Jeff oftă, ferindu-și privirea, ea pufni: Exact așa credeam și eu.

— Emory...

— Ar fi trebuit să rămâi la birou până la sfârșitul programului. Pentru că eu mă duc, Jeff. De fapt, chiar dacă nu aș fi stabilit să particip la cursa asta mâine, tot aș fi vrut să-mi rezerv ceva timp de una singură. O noapte petrecută separat o să ne permită să ne mai răcorim. Dacă o să mă simt epuizată după cursă, s-ar putea să rămân acolo până duminică.

— O noapte, două n-o să mă facă să mă răzgândesc. Nevoia asta a ta...

— Așa am început și cearta de aseară. N-o s-o luăm de la capăt acum.

Cearța lor fusese stârnită de programul ei de

antrenament pentru maratonul de la sfârșitul săptămânii, însă Emory se temea că adevăratele motive ale conflictului erau mult mai profunde. Problema nu era maratonul, ci căsnicia lor ca atare. Tocmai de aceea voia atât de mult să plece și să se gândească în liniște la tot.

— Ți-am notat numele motelului unde o să stau la noapte.

Trecând pe lângă barul din bucătărie, înclină ușor capul către foaia lăsată pe el.

— Sună-mă când ajungi. Vreau să știu că drumul a fost în regulă.

— Bine. Își puse ochelarii de soare și deschise ușa din spate. La revedere.

— Emory?

Cu piciorul pe prag, se întoarse. Jeff se aplecă și-și trecu ușor buzele peste ale ei.

— Ai grijă.

— Jeff? Bună! Am ajuns.

Drumul de două ore de la Atlanta o obosise, cauza fiind mai curând tensiunea emoțională decât șofatul. Cam la o oră după ce ieșise din oraș, traficul de pe Autostrada 85, care mergea spre nord, se subțiasse considerabil, moment în care ea o luase pe autostrada care pornea oblic spre nord-vest. Ajunsese la destinație înainte de amurg, ceea ce o ajutase să se orienteze mai ușor în orașul necunoscut. Era deja la motel, în pat, dar încordarea se încăpățâna să nu-i părăsească zona

dintre omoplați.

Nedorind să o agraveze, se gândise să nu-l mai sune pe Jeff. Cearta din ajun fusese un prolog. Simțea că viitorul avea să le aducă o bătălie de proporții mult mai mari. Și voia, ca de fiecare dată, să lupte corect, fără înrâncenare.

În plus, dacă lucrurile ar fi stat invers, dacă el ar fi plecat într-o deplasare și nu ar fi sunat-o așa cum promisese, ea și-ar fi făcut o mie de griji.

— Te-ai culcat deja? o întreabă Jeff.

— Da, tocmai mă pregăteam să sting lumina. Vreau să mă trezesc devreme mâine.

— Cum e motelul?

— Modest, dar curat.

— Încep să-mi fac griji când „curat” devine o virtute.

Jeff tăcu o secundă, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să chicotească. Cum nu primi nicio reacție, o întreabă cum fusese drumul.

— A fost OK.

— Și vremea?

Ajunseseră să nu mai discute decât despre vreme?

— E rece. Dar m-am pregătit sufletește pentru asta. Odată ce începe cursa, o să mă încălzesc destul de repede.

— Eu tot cred că e o nebunie.

— Mi-am studiat traseul pe hartă, Jeff. O să mă descurc. Abia aștept să alerg, crede-mă.

Era mult mai frig decât anticipase.

Își dăduse seama de asta din momentul din care coborâse din mașină. Bineînțeles, platoul pe care se desfășura competiția era la o altitudine mult mai mare decât orașul Drakeland, unde petrecuse noaptea. Soarele era sus pe cer, dar era ascuns de norii care învăluiau și piscurile munților.

O cursă de treizeci și cinci de kilometri la o asemenea altitudine avea să fie o provocare.

În timp ce-și efectua încălzirea, evaluă cu luciditate condițiile. Deși era frig, era o zi perfectă pentru alergat.

Vântul de-abia dacă bătea. În pădurea din jur, numai crengile din vârf erau clintite ușor de briză.

Respirația i se materializa imediat într-un norișor care-i aburea ochelarii de soare, așa că-și trase gulerul înalt al jachetei peste gură și nas, după care se apucă să verifice traseul pe hartă.

În parcare se aflau mașinile turiștilor care veniseră să admire panorama. Tot de acolo porneau, ca spițele unei roți, numeroase trasee turistice care, de-a lungul unor poteci șerpuitoare, străbăteau crestele munților. Numele fiecărui traseu apărea pe câte un indicator sub formă de săgeată. Emory îl găsi pe cel pe care-l alesese după ce studiasse cu atenție harta parcului național și făcuse o cercetare temeinică pe internet. Îi plăceau provocările, însă nu era nicidecum nesăbuită. Dacă n-ar fi fost sigură că era capabilă să ajungă până la capăt și înapoi, n-ar fi încercat.

În loc să fie intimidată de peisajul deloc ospitalier, era nerăbdătoare să înceapă confruntarea cu el.

Închide geanta în portbagaj și-și prinse la brâu borseta, apoi își aranjă bentița pe cap, dădu drumul la cronometrul ceasului, își puse mânușile și porni.

capitolul 2

Emory se trezi, dar nu deschise ochii, temându-se că lumina soarelui avea să-i agraveze și mai tare durerea cruntă de cap.

Suferința care o smulsese dintr-un somn profund era atât de chinuitoare, încât ar fi crezut că cineva îi împlânta cuie în creier. Auzea un zgomot bizar, însă nici măcar curiozitatea n-o putea împinge să-și ridice pleoapele.

Pe lângă fulgerele de durere din tâmples, piciorul drept îi zvâcnea constant. Se forțase prea mult în timpul cursei.

În plus, mirosul de mâncare o umplea de greață.

Dar de ce simțea miros de mâncare în dormitor, când bucătăria se afla în cealaltă parte a casei?

Orice-ar fi gătit Jeff... Jeff nu știa să gătească.

Ochii i se deschiseră imediat. Cum nimic din ce vedea nu-i era cunoscut, se ridică iute în capul oaselor.

Decorul străin din fața ochilor ei era cețos și se învârtea nebunește. Instantaneu, simți un val cald de fiere pe care abia reuși să-l înghită. Amețeala o

împinse din nou pe pernă, care - își dădu seama acum - nu era perna ei.

Iar bărbatul care o privea de lângă pat nu era Jeff.

— Cine ești? Când necunoscutul făcu un pas către ea, strigă: Nu te apropia de mine!

Ridică o mână, cu palma deschisă către el, deși nu ar fi avut nicio șansă să-l țină la distanță cu forța. Era un adevărat uriaș. Cu toate astea, la ordinul ei, rămase pe loc.

— Nu-ți fie frică de mine. N-o să-ți fac niciun rău.

— Cine ești? Unde mă aflu?

— Ești în siguranță.

Asta nu avea de unde să știe. Respira sacadat și superficial, iar inima îi bătea cu putere. Făcu un efort de voință să se calmeze, știind că panica n-o ajuta defel.

— Cum te simți?

Glasul lui era profund și aspru, ca și cum n-ar mai fi vorbit de mult timp.

Emory încerca să pună cap la cap elementele disperate pe care le avea la dispoziție ca să înțeleagă unde se afla și cum ajunsese acolo.

— Te mai doare capul? insistă el.

Cu mișcări precaute, Emory începu să pipăie zona spre care arătase necunoscutul și scoase un geamăt când dădu de o umflătură în spatele urechii stângi. Era ca și cum atinsese limba unui clopot, căci undele de durere îi invadară imediat

cutia craniană. Părul îi era lipicios și încâlcit, de la sângele curs, iar când își aduse degetele în fața ochilor, văzu că erau pătate de roșu. Abia atunci observă sângele de pe fața de pernă.

— Ce-am pățit?

— Nu-ți aduci aminte?

Emory încercă să-și rememoreze acțiunile.

— Nu-mi aduc aminte decât că alergam. Am căzut?

— Credeam că tu o să poți să mă lămurești.

Emory dădu să scuture din cap, dar mișcarea o făcu să simtă din nou un val de greutate și îi stârni o altă explozie de durere.

— Cum am ajuns aici?

— Te urmăream prin binoclu.

O urmărise cu binoclul? Nu-i plăcea deloc cum suna asta.

— De unde?

— De pe o creastă, pe alt vârf. Dar te-am pierdut din vedere și m-am gândit să verific ce s-a întâmplat. Te-am găsit zăcând fără cunoștință, te-am luat de-acolo și te-am adus aici.

— Și unde e „aici”?

Bărbatul făcu un gest din mână, invitând-o să vadă cu propriii ochi ce însemna asta. Fiecare mișcare a capului însemna un nou val de agonie pentru Emory, dar făcu un efort și se ridică un pic, sprijinindu-se de coate. După ce așteaptă câteva secunde, pentru ca senzația de amețeală să se calmeze, cercetă împrejurimile, căutând atent

orice cale de evadare, în caz că ar fi avut nevoie de așa ceva.

Văzu patru ferestre și numai o ușă, dacă nu punea socoteală ușa mai mică și mai îngustă care ducea probabil spre baie. Se găsea, prin urmare, într-un fel de cabană.

Patul pe care stătea ocupa un colț al încăperii.

Un paravan format din persiene, menit să separe zona de dormit de restul camerei, fusese pliat lângă peretele din bușteni. Restul mobilierului, dispus pe un covor pătrat, cu marginile tivite, consta dintr-un fotoliu și o canapea din piele maro. Ambele aveau cute, crăpături și zgârieturi care vădeau o utilizare îndelungată. Pe masa dintre fotoliu și canapea trona o veioză cu abajurul din pânză groasă. În spațiul dedicat bucătăriei, Emory văzu o chiuvetă, o mașină de gătit îngustă, un frigider vechi și o masă din lemn de arțar cu două scaune vopsite în verde-măsliniu. Un șemineu mare, din piatră, ocupa practic un perete întreg. Focul din vatră era sursa acelor trosnete pe care nu reușise ea să le identifice când se trezise.

Bărbatul o lăsase să cerceteze încăperea în liniște. Acum îi spuse:

— Numai una dintre sticlele tale de apă e goală. Cred că ți-e sete.

Emory își simțea gura uscată, dar avea alte preocupări mai importante.

— Când m-ai găsit, eram inconștientă?

— Leșinată. Am încercat de mai multe ori să te aduc în simțiri.

— Cât timp am stat acolo?

— Eu te-am găsit pe la vreo șapte și jumătate dimineața.

Emory se uită la ceasul de la mână și văzu că era șase și douăzeci, seara. Îndepărtă păturile care o acopereau și, împingându-și picioarele peste marginea patului, se ridică. Instantaneu, simți că-și pierdea echilibrul.

— Uau!

Bărbatul o prinse de brațe. Lui Emory nu-i plăcea că o atinsese, însă ar fi căzut în nas dacă n-ar fi făcut-o. Cu grijă, necunoscutul o așază din nou pe pat. Cu stomacul făcut ghem, Emory simțea că țeasta ei mai avea un pic și exploda. Își acoperi ochii cu palma, pentru că toate obiectele din jur se mișcau neconținut, apropiindu-se și îndepărtându-se ca imaginile unduite dintr-o oglindă de bâlci.

— Vrei să te întinzi din nou, sau poți să stai în șezut? o întrebă.

— Pot să stau.

Treptat, bărbatul își retrase mâinile de pe brațele ei, după care o lăsa să stea de una singură. Se duse în bucătărie și scoase o carafă cu apă din frigider, apoi îi turnă un pahar plin și i-l aduse.

Emory se uită bănuitoare la lichidul incolor, întrebându-se dacă nu cumva străinul acela dizolvase cine știe ce droguri în el. Drogul folosit

de violatori nu avea miros, era fad și foarte eficient. Nu numai că făcea imposibilă orice reacție de împotrivire din partea victimei, ci îi ștergea și orice amintire despre incident. Dar, dacă individul acela ar fi avut vreun scop necurat în minte, ce rost ar mai fi avut să o drogheze, dacă tot fusese inconștientă atâta timp?

— Am încercat și mai devreme să te fac să bei niște apă, dar te tot înecai și o scuipai, îi spuse el.

Așa se explica de ce partea din față a tricoului ei era umedă. Era complet îmbrăcată, cu excepția jachetei, a mănușilor și a bentiței pe care o avusese pe cap. De asemenea, pantofii de alergat îi fuseseră dați jos din picioare și așezați cu grijă la marginea patului. Își mută privirea de la ei la bărbatul care-i întindea paharul cu apă.

— Sunt sigură că am suferit o comoție.

— Asta m-am gândit și eu, din moment ce n-am reușit să te trezesc din leșin.

— Îmi curge sânge din scalp.

— Acum nu-ți mai curge. S-a închegat destul de repede. Ți-am tot tamponat zona cu peroxid. Tocmai de-aia sângele de pe degete ți s-a părut proaspăt.

— Probabil că am nevoie de câteva copci.

— Ți-a curs mult sânge, dar nu este o rană foarte profundă.

Evaluase chiar el rana? De ce?

— De ce nu ai sunat la Urgențe?

— Cabana mea e destul de departe de zonele

accesibile, așa că ar fi ajuns foarte greu. Mi s-a părut că era cel mai bine să te aduc aici și să te las să dormi până ce-ți reveneai singură.

Emory nu era de aceeași părere. Orice persoană care suferise un traumatism cranio-cerebral trebuia să fie examinată de un medic care să determine cât de gravă era situația, însă deocamdată nu avea energia necesară pentru o discuție în contradictoriu. Mai întâi trebuia să se orienteze cât de cât și să-și limpezească mintea.

— Mulțumesc, îi spuse, luând paharul.

Deși îi era extrem de sete, sorbi o cantitate infimă, temându-se că, dacă bea prea repede, avea să vomite. Se mai liniștise, oricum. Cel puțin inima nu-i mai bătea atât de tare, iar ritmul respirației îi revenise aproape la normal.

În curând avea să-și măsoare tensiunea arterială – ceasul de la mână avea și această funcție dar deocamdată nu se simțea în stare. Trebuia să strângă cu putere paharul în mână, pentru a-l ține drept. Probabil că bărbatul din fața ei observase asta.

— Ai amețeli?

— Cumplite.

— Te doare capul?

— Sfâșietor.

— Am avut și eu o comoție o dată. Nu m-am ales cu altceva în afară de o durere de cap strașnică, dar oricum a fost destul de rău.

— Nu cred că situația e foarte gravă. Văd un pic

în ceață, dar îmi aduc aminte în ce an suntem și cum îl cheamă pe vicepreședinte.

— Înseamnă că știi cu un lucru mai mult decât mine.

Probabil că voise să facă o glumă, însă nici în tonul, nici în expresia lui nu se vedea nicio urmă de umor. Nu părea deloc genul de bărbat care să râdă cu poftă sau des. Sau măcar din când în când.

Emory mai luă o înghițitură de apă, după care așează paharul pe noptieră.

— Mulțumesc foarte mult pentru ospitalitatea oferită, domnule...

— Emory Charbonneau.

Când își ridică privirea surprinsă, bărbatul făcu semn către capătul patului. Până atunci, Emory nu observase că borseta ei era acolo, împreună cu restul lucrurilor. Unul din brațele ochelarilor de soare era rupt. Pe el se vedeau urme de sânge.

— M-am uitat pe permisul tău de conducere, zise el. Emis în Georgia. Dar, după nume, pari a fi din Louisiana.

— M-am născut la Baton Rouge.

— De când locuiești la Atlanta?

Din câte se părea, îi reținuse și adresa de domiciliu.

— De suficient de mult încât să mi se pară „acasă”. Apropo de asta...

Nu mai avea încredere în puterile ei ca să încerce din nou să se ridice în picioare, așa că se

împinse pe marginea patului până ce ajunse lângă borsetă. Înăuntru, pe lângă cele două sticle de apă – dintre care una goală – se aflau două bancnote de douăzeci de dolari, o carte de credit, permisul de conducere, harta pe care o folosisese pentru a-și planifica traseul și, lucrul de care avea cea mai mare nevoie acum, telefonul mobil.

— Ce făceai pe-aici? întrebă străinul. Pe lângă faptul că alergai.

— Exact asta făceam. Alergam. Când încercă pentru a treia oară, tot fără succes, să-și pornească telefonul, lăsă să-i scape o înjurătură printre dinți, apoi zise: Cred că bateria mea s-a dus de tot. Poți să-mi împrumuți încărcătorul tău?

— Eu n-am telefon mobil.

„Cum adică să n-ai telefon mobil, în zilele noastre?” se gândi ea.

— În cazul ăsta, dac-aș putea suna de pe fix, ți-aș plăti...

— N-am niciun fel de telefon, îmi pare rău.

— N-ai telefon? repetă ea uluită.

— N-am pe cine să sun, zise el ridicând din umeri. Și nimeni nu m-ar suna pe mine.

Panica pe care o izgonise cu un efort de voință mai devreme o năpădi iarăși. Dându-și seama că era la mila acelui individ, nedumerirea din mintea ei fu înlocuită de spaimă. Dintr-odată, prin capul săgetat de durere începură să-i circule povești despre femei dispărute. Erau nenumărate cazurile în care familiile nu mai aflau nimic despre soarta

lor. Fanaticii religioși își făceau astfel rost de soții. Perversii răpeau femei și le țineau prizoniere în beciuri, legate cu lanțuri, le înfometau, le torturau în moduri inimaginabile...

Emory înghiți un alt val de greață. Menținându-și vocea cât mai calmă cu putință, spuse:

— Dar ai o mașină, presupun.

— O camionetă.

— În cazul ăsta, ai putea să mă duci până la locul unde mi-am lăsat mașina azi-dimineață?

— Aș putea, dar...

— Nu-mi spune. Nu mai ai benzină.

— Nu, nu e problemă de benzină.

— Atunci ce e?

— Nu pot să te duc jos.

— Jos?

— La baza muntelui.

— De ce nu?

Bărbatul întinse mâna să o apuce de braț, dar Emory se feri, în așa fel încât să nu o poată atinge. El se încruntă iritat, după care se duse la ușă și o deschise cu putere.

Supărarea lui Emory fu înlocuită de disperare. Se sprijini de mobile pentru a se putea deplasa, destul de încet, până în cealaltă parte a încăperii, și se opri lângă el în prag. Era ca și cum de streășină atârnase cineva o cortină cenușie.

Ceața era atât de deasă, încât nu putea distinge nimic la mai mult de zece-cincisprezece centimetri în față.

— S-a lăsat pe la prânz, îi explică el. Ai mare noroc că am fost acolo de dimineață, altfel te-ai fi trezit în ceața asta, la dracu-n praznic.

— Păi *chiar sunt* la dracu-n praznic.

— Da, așa se pare.

— Dar nu trebuie neapărat să rămân aici. Din nou, respirația i se transformă într-un soi de gâfâit. Îți plătesc să mă duci până jos.

Bărbatul aruncă o privire peste umăr, la borseta deschisă de pe pat.

— Cu patruj' de dolari? În niciun caz.

— Poți să-mi ceri cât vrei. Îți plătesc restul imediat ce mă duci acasă.

— Nu e vorba că m-aș îndoi de asta. Pur și simplu n-aș face-o, nici pentru toți banii din lume. Pe-aici drumurile sunt înguste și sinuoase, pe marginea prăpăstiilor. Și în cele mai multe locuri nu există parapete. N-o să-ți pun viața în pericol, sau pe a mea, ca să nu mai pomenesc de camionetă.

— Dar vecinii tăi? Când pe chipul lui apăru o expresie absentă, Emory insistă: Mai mult ca sigur e cineva prin apropiere care să aibă un telefon. Ai putea să te duci pe jos...

— Nu locuiește nimeni prin apropiere.

Era ca și cum ar fi încercat să convingă un stâlp de telegraf. Sau un copac.

— Trebuie să-mi anunț soțul că sunt bine.

— Poate mâine, răspunse el uitându-se către cer, deși nu se vedea absolut nimic. Depinde de

cât de repede se ridică pâcla asta. Apoi închise ușa și spuse: Tremuri. Du-te și stai lângă foc. Sau, dacă ai nevoie la baie... Îi arată ușița aflată în partea opusă a camerei. Acolo se cam face frig, dar am dat drumul la radiator pentru tine. Se duse la mașina de gătit, pe care o oală fierbea la foc mic. Ți-e foame?

Ridică ușor capacul și amestecă lichidul din oală.

Modul relaxat în care tranșase situația o uluia. O înspăimânta. De asemenea, o înfuria la culme.

— Nu pot să petrec noaptea aici!

Chiar dacă din tonul ei răzbătuse o notă de isterie, bărbatul rămase imperturbabil. Lovi lingura de marginea oalei, pentru a elimina picăturile de lichid, o puse pe o farfurie, după care așează capacul la loc. Abia apoi se întoarse către ea și făcu semn către ușă:

— Ai văzut cu ochii tăi. Nu ai de ales.

— Întotdeauna avem de ales.

Își feri privirea de a ei preț de câteva secunde. Când ochii li se întâlniră din nou, mormăi:

— Nu întotdeauna.

Neștiind ce să facă mai departe, Emory îl urmări cum aduna cele necesare pentru a pune masa. O întrebă din nou dacă îi era foame.

— Nu. Mi-e greață.

— Te-am așteptat cu cina, dar, dacă nu ai de gând să mănânci, te superi dacă mănânc eu?

Deși nu credea că răspunsul ei conta prea mult,

îi spuse să-și vadă de masă.

— Am ceva pentru durerea aia de cap. Și o cutie de coca-cola care ar putea să-ți liniștească stomacul. Sau poate ar trebui să te bagi înapoi în pat.

— O să stau așezată, replică ea, gândindu-se că s-ar fi simțit și mai vulnerabilă în poziția culcat. Înaintă cu prudență până la masă, dar își aduse aminte că avea sânge pe degete, de la rana de la cap, așa că spuse: Trebuie să mă spăl pe mâini.

— Așază-te mai bine, până nu cazii.

Recunoscătoare, se lăsă pe un scaun. Bărbatul îi aduse o sticlută cu dezinfectant pentru mâini, din care ea își turnă o cantitate generoasă, după care își șterse mâinile cu un prosop de hârtie pe care-l rupse dintr-o rolă aflată în centrul mesei.

Fără alte comentarii sau ezitări, necunoscutul îi luă din mână bucata de hârtie pătată de sânge și o puse în coșul de gunoi, după care se duse la chiuvetă și-și spălă mâinile cu apă caldă și săpun lichid. Îi aduse apoi o cutie de coca-cola, un tub de analgezice, o punguță cu biscuiți sărați și un pachet nedesfăcut de unt. Întors la mașina de gătit, puse cu polonicul o porție de tocană într-un castron de ceramică. Se așeză în fața ei, rupse din rolă un prosop de hârtie pe care și-l puse în poală și luă lingura.

— Nu-mi place deloc să mănânc în fața ta.

— Nu-i nicio problemă, chiar te rog.

Bărbatul observă că Emory se uita lung la

conținutul castronului.

— Probabil că tu ești obișnuită cu altfel de mâncare.

— În orice alt moment, mi-ar fi făcut poftă. Tocana de vită e una dintre mâncărurile mele preferate.

— Asta e de vânat.

Emory își ridică privirea către capul de cerb agățat pe perete, deasupra șemineului.

— Nu e vorba de el, preciză bărbatul, zâmbind pentru prima dată. Când m-am mutat, era deja acolo.

— Te-ai mutat? Asta e locuința ta permanentă? Credeam că... Emory cuprinse cu privirea încăperea rustică, oferind un confort limitat, și murmură, sperând să nu-l jignească: Am crezut că asta e o reședință de vacanță, un fel de cabană de vânătoare. Un loc pe care-l folosești numai în sezonul cald.

— Nu.

— De când locuiești aici?

Cu coatele pe masă, bărbatul se aplecă peste castron, părând a vorbi mai degrabă pentru sine:

— Vreo șase luni, cam așa...

— Șase luni. Fără telefon? Și ce-ai face într-o situație de urgență?

— Nu știu. N-am avut parte de așa ceva deocamdată.

Deschise punga cu biscuiți sărați, scoase doi și întinse unt pe ei. Mâncă unul așa, iar pe celălalt îl

lăsă să cadă în castronul cu tocană, fărâmițându-l cu lingura înainte de a lua următoarea înghițitură. Emory îl privea cu o curiozitate și o teamă nedisimulate. Își pusese prosopul de hârtie în poală, ca și cum ar fi fost un șervet de pânză, dar mânca aplecat, cu coatele pe masă. Lua untul direct din pachet și fărâmițase un biscuit în tocană, însă își ștergea gura după fiecare înghițitură.

Deși trăia într-o cabană veche de bușteni, nu arăta ca un muntean. Chiar deloc. Avea barba crescută, dar nu de mai mult de o zi sau două. Purta o cămașă din bumbac în carouri cu negru și roșu, vârată în jeanșii decolorați, însă hainele îi erau perfect curate. Părul castaniu îi ajungea până la guler, o lungime neobișnuită pentru un tip de vârsta lui. La tâmpile i se vedeau și fire albe. Altui bărbat, acest detaliu i-ar fi conferit un aer distins, însă pe el nu reușea decât să-l facă să pară mai bătrân decât era în realitate, undeva până în patruzeci de ani. Cel mai mult o frapară pe Emory chipul lui, cu o rețea de riduri în jurul pleoapelor și la colțurile gurii, și ochii de un albastru-închis surprinzător, cu o expresie obosită, dar atentă. Nuanța rece a irisurilor contrasta cu tenul bronzat, bătut de vânt.

Bărbatul acesta era o combinație ciudată. Ducea un trai simplu, fără telefon sau televizor, dar nu era necioplit și se exprima corect. Rafturile care se întindeau de-a lungul pereților din bușteni

adăposteau zeci de cărți, unele cu coperte cartonate, altele în ediții mai modeste, aranjate ordonat.

Întreaga cabană era curată și pusă la punct, remarcă ea. Dar nicăieri nu se zărea nicio fotografie, niciun flecușteț sau vreun suvenir care să facă referire la trecutul lui sau la prezent.

Emory n-avea deloc încredere în purtarea lui relaxată, nici în explicația oferită pentru faptul că nu o dusesse la un spital imediat ce o găsisese. Un apel la Urgențe ar fi fost cea mai practică soluție. Asta dacă ar fi fost dispus să o facă...

Un om obișnuit nu lua pur și simplu o femeie leșinată, care mai și sângera pe deasupra, pentru a o duce la cabana lui din munți fără un motiv anume, iar ei nu-i veneau în minte decât unele legate de criminalitate sau de perversiune sau chiar amândouă.

Nu o atinsese în niciun mod suspect, dar poate că era un psihopat care avea rețineri să-și atace victimele cât erau în stare de inconștiență. Poate că prefera să fie treze, în deplinătatea facultăților mintale, să le vadă cum reacționau la tortură.

— Suntem în Carolina de Nord? întrebă ea cu vocea tremurândă.

— Da.

— Întreb pentru că unele trasee din parcul acesta național ajung până în Tennessee.

Își amintea că parcase într-un loc amenajat, își făcuse exercițiile de încălzire și își prinsese la

mijloc borseta. Îi reveniră în memorie nemișcarea pădurii de-o parte și de alta a cărării și modul în care aerul rece începuse să se rarefieze pe măsură ce urca. Dar nu își amintea deloc momentul când căzuse și se lovise la cap.

Ceea ce o făcea să se întrebe dacă într-adevăr așa se petrecuseră lucrurile.

Luă un biscuit și o înghițitură de coca-cola, sperând că această combinație avea să-i atenueze greața.

— La ce altitudine ne aflăm aici?

— Aproape o mie șase sute cincizeci de metri, răspunse el. Un teren dificil pentru alergare.

— Mă antrenez pentru maraton.

Curios, bărbatul se opri din mâncat.

— Primul?

— Al cincilea, de fapt.

— Aha. Speri să obții un timp mai bun?

— Întotdeauna.

— Deci ești dispusă să te forțezi.

— Mie nu mi se pare așa. Îmi place la nebunie.

— O adevărată provocare, să faci o cursă de rezistență la o asemenea altitudine.

— Da, dar așa alergatul la o altitudine mai mică devine mult mai ușor.

— Nu-ți faci griji că ai putea exagera?

— Sunt atentă. Mai ales cu piciorul drept. Am făcut o fractură de stres anul trecut.

— Nici nu e de mirare, pentru că te folosești mai ales de el.

— De unde știi? replică Emory aruncându-i o privire bănuitoare.

— Am observat cum șchiopătai de la pat la ușă.

Era o explicație posibilă, își dădu ea seama. Sau observase înainte, când o urmărea prin binoclu? De pe o creastă îndepărtată, așa cum zisese el, sau de mult mai aproape?

În loc să-i pună aceste întrebări, Emory continuă discuția, în speranța că avea să adune mai multe informații.

— Piciorul a început să-mi facă figuri anul trecut, după cursa de la Boston. Podiatrul² m-a sfătuit să nu-l mai forțez timp de trei luni. Mi-a fost foarte greu să întrerup antrenamentele, dar m-am supus. Îndată ce mi-a permis să le reiau, am făcut-o.

— Când e maratonul?

— De azi în nouă zile.

— Nouă zile...

— Da, știu. Emory lăasă să-i scape un oftat. Accidentul s-a produs într-un moment cum nu se poate mai nepotrivit.

— S-ar putea să fie nevoie să renunți la cursa asta.

— Nu pot. Trebuie să particip. Cum el nu făcu niciun comentariu, mulțumindu-se s-o privească fix, simți nevoia să-i explice: E o cursă caritabilă. Sunt în comitetul de organizare. O mulțime de oameni se bazează pe mine.

² Podiatru - medic specializat în tratarea bolilor piciorului (n.tr.)

El luă încă o lingură de tocană, mestecă și înghiți înainte de a spune:

— Pe permisul de conducere scrie că ești *Doctor Emory Charbonneau*. Doctor în medicină?

— Da. Pediatrie. Am un cabinet împreună cu doi ginecologi.

— Preiei copiii imediat după ce se nasc?

— Cam asta era ideea când am pus bazele cabinetului.

— Tu ai copii?

După o scurtă ezitare, Emory clătină din cap.

— Cândva, sper.

— Și domnul Charbonneau? Tot doctor?

— Domnul Surrey.

— Pardon?

— Numele soțului meu e Jeff Surrey. Când ne-am căsătorit, eu eram deja cunoscută ca doctorița Charbonneau. Din motive profesionale, am preferat să nu-mi schimb numele.

Bărbatul nu comentă, dar sprâncenele i se apropiară în ceva ce semăna cu o încruntătură.

— El cu ce se ocupă?

— Este consultant financiar. Investiții, planuri financiare.

— Adică lucrează cu bogătași?

— Da, presupun că unii dintre clienții lui sunt foarte înstăriți.

— Nu știi?

— Nu discută chestiunile financiare ale clienților săi cu mine.

— Exact. N-ar face una ca asta.

— Dar tu? îl întrebă ea mușcând un colț din biscuit.

— Ce e cu mine?

— Cu ce te ocupi?

Bărbatul se uită direct în ochii ei și, pe un ton cât se poate de serios, spuse:

— Trăiesc.

capitolul 3

„Trăiesc. “

Nu era deloc vorbăreț, iar Emory avu impresia clară că nu intenționa să-i ofere mai multe amănunte. Bărbatul îi susținu privirea preț de câteva secunde, apoi își puse lingura în castronul gol și-și împinse scaunul în spate. După ce își duse vasul și tacâmul la chiuvetă, o întrebă politicos dacă mai voia biscuiți.

— Nu, dar păstrez cutia de coca-cola.

În timp ce el spăla vasele, Emory se ridică și, pășind cu grijă ca să-și învingă amețeala, ajunse în baie. Radiatorul era unul de modă veche, asemănător cu cel din casa bunicii ei. Flăcările albastre, vii, jucau în spatele grătilor ceramice înnegrite.

Folosi toaleta, se spălă pe față și pe mâini, după care își dăți gura cu un pic de pastă de dinți din tubul pe care-l găsisese în dulăpiorul de medicamente de deasupra chiuvetei. Acolo se mai

aflau o sticlă cu peroxid, un aparat de ras și un tub de cremă de ras, o cutie cu plasturi, un flacon cu multivitamine și o perie de păr.

Cabina de duș era făcută din tablă. Pe etajera de sârmă nu se găseau decât un săpun și o sticlă cu șampon. Emory și-ar fi dorit foarte mult să-și clătească sângele închegat din păr, dar nu o făcu, de teamă să nu redeschidă rana. Cucuiul nu se mărise, însă o săgetau junghiuri de durere ori de câte ori atingea zona respectivă.

Nu se putu abține să nu tragă un ochi în dulăpiorul din baie. Pe rafturi se aflau prosoape și cârpe împăturite ordonat. De asemenea, găsi role de hârtie igienică, săpunuri și detergenți.

Singurele lucruri ieșite din comun erau cutiile cu gloanțe.

Acestea, stivuite pe raftul cel mai de sus, erau etichetate după calibru. Emory trebui să se ridice în vârful picioarelor ca să poată lua una. Ridică atent capacul cutiei. În lumina proiectată de plafonieră, proiectilele păreau mari, lungi și letale.

Închise rapid capacul și puse cutia exact în locul în care o găsisese, întrebându-se unde ținea gazda sa puștile la care se potrivea acea muniție.

Când ieși din baie, încăperea principală era luminată doar de focul din șemineu și de aplica din spațiul rezervat bucătăriei. Bărbatul tocmai ce împătura un prosop de vase, așezându-l peste marginea chiuvetei. Auzind-o, îi spuse peste umăr:

— Mă gândeam c-o să vrei să te culci devreme.

Emory aruncă o privire către pat, unde păturile – pe care ea le lăsase mototolite – fuseseră aranjate și pliate într-un colț la un unghi de exact nouăzeci de grade. Fața de pernă murdară de sânge fusese înlocuită cu una curată.

— O să dorm în fotoliu.

— Ba o să dormi în pat.

Bărbatul trase de o coardă pentru a stinge lumina de deasupra chiuvetei.

Acest gest hotărât îi dădu de înțeles că nu avea rost să se mai opună, așa că se așeză pe marginea patului. Nu-și mai dăduse jos colanții din zori, iar sutienul i se părea neplăcut de strâns. Totuși, în niciun caz n-avea să se dezbrace, iar dacă bărbatul acela intenționa să-i dea jos hainele, trebuia să se pregătească pentru o înfruntare pe cînste.

I se tăie respirația când îl văzu apropiindu-se de pat, însă, după ce puse flaconul cu calmante și cutia de coca-cola pe noptieră, el intră în baie, de unde se întoarse după câteva secunde cu sticla de peroxid și o compresă improvizată din mai multe bucăți de hârtie igienică.

— Nu am vată sau tifon, îi spuse în timp ce turna soluția de peroxid pe compresă.

Așeză sticla pe măsuță și se aplecă spre ea.

— Mă descurc singură.

— Nu vezi acolo. Dacă o iei pe bâjbâite, riști să redeschizi tăietura.

Emory era conștientă că așa stăteau lucrurile,

așa că-și lăsă mâinile în jos.

— Întoarce-ți capul... Îi împinse ușor bărbia cu dosul palmei. Ea rămase nemișcată, plină de tensiune și de emoții, în timp ce el tampona rana cu peroxid. Doare?

— Un pic.

O dureau foarte tare, dar dacă s-ar fi plâns i-ar fi dat impresia că-i critica îndemânarea. În fond, îi venea greu să se concentreze la ceva anume câtă vreme tipul acela stătea la o distanță atât de mică de ea. Nu îndrăzni nici să răsuflă până ce el nu spuse „Gata” și se retrase.

— Îmi pare rău că-ți voi murdări altă față de pernă.

— Sângele se spală. În majoritatea cazurilor... Bărbatul luă flaconul cu calmante și vărsă două capsule în palmă, după care-i întinse mâna: O să te ajute cu durerea de cap.

— Le iau mai târziu. Să văd cum mă simt.

El păru gata să o contrazică; în cele din urmă însă, puse tabletele la loc în flacon și îl așează pe noptieră.

— Dacă te răzgândești, sunt acolo. Să-mi spui dacă mai ai nevoie de ceva.

— Mulțumesc. Îți spun dacă e ceva. Dar sunt sigură că o să fiu bine.

— Poate că ar trebui să te trezesc o dată la câteva ore. Doar ca să mă asigur că ești în regulă.

— E o idee bună. Dar, decât să te deranjez pe tine, mai bine îmi setez alarma la ceas.

— Cum dorești, răspunse el cu un rictus dezaprobator, după care îi întoarse spatele.

Emory își trase păturile până la bărbie. Deși închisese ochii, urechile îi erau ciulite la orice zgomot pe care-l făcea el. Îl auzi punând bușteni în cămin și așezând la loc paravanul din fața focului.

„Sângele se spală. În majoritatea cazurilor...”

Rostise cuvintele acelea de parcă ar fi izvorât din experiență. Se cutremură dându-și seama cât de expusă era. Nu putea nici măcar să stea în picioare de una singură mai mult de câteva minute. Dacă ar fi fost nevoită să se apere, ce-ar fi făcut?

În facultate urmasese un curs de autoapărare, dar asta fusese în urmă cu mult timp. Acum nu-și mai amintea decât că nu trebuia să se gândească la atacator ca la un întreg, ci să se concentreze asupra părților sale vulnerabile. Ochii, nasul. Urechile, testiculele. Se temea însă că regula nu i se aplica celui individ solid și vânos, ca sculptat din lemn de stejar.

Își dorea să fi luat pe ascuns unul dintre gloanțele pe care le găsisese. Vârful unui proiectil înfipt în ochi ar fi făcut pagube serioase. Ar fi putut să oprească pe loc chiar și un uriaș, oferindu-i suficient timp pentru a se strecura pe lângă el.

Auzi ceva ce semăna cu târșăitul bocancilor pe covor, apoi scârțâit de piele când el se așeză pe

canapea sau pe fotoliu. Emory întredeschise ochii cât să constate că alesese fotoliul în defavoarea canapelei. Stătea lăsat pe spate, cu o pătură trasă până la jumătatea trunchiului.

În mod tulburător, se uita direct la ea, cu focul reflectându-i-se în ochii ca de animal de pradă.

— Relaxează-te, doamnă doctor. Dacă aveam de gând să-ți fac vreun rău, aş fi făcut-o până acum.

Rațiunea îi spunea că așa stăteau lucrurile. Dormise complet lipsită de apărare toată după-amiaza, iar el n-o rănisese în niciun fel. Și totuși...

— De ce m-ai adus aici?

— Ți-am spus.

— Dar nu cred că mi-ai spus adevărul. Cel puțin nu tot adevărul.

— Nu pot să controlez ce crezi tu. Însă nu trebuie să-ți fie frică de mine.

După un timp, Emory îl întrebă:

— Cel mai apropiat oraș de-aici e Drakeland?

— Nu.

— Dar care e?

— N-ai auzit niciodată de el.

— Cât de departe e?

— În linie dreaptă? Vreo nouăsprezece kilometri.

— Și pe drum?

— Douăzeci și patru.

— Aș putea să-i parcurg în alergare lejer. Mergând la vale, nu ar trebui să mă forțez.

Bărbatul nu spuse: „Dumnezeule mare, femeie, ai suferit o comoție și nici măcar nu poți să mergi

drept, cu atât mai puțin s-o iei la fugă”. Nu spuse nimic, ceea ce era mai demoralizant decât dacă i-ar fi arătat cât de illogică era perspectiva ei. De asemenea, tăcerea lui era mai amenințătoare decât dacă i-ar fi zis verde în față că n-avea să plece nicăieri în viitorul apropiat, că o adusesese acolo ca s-o transforme în sclava lui sexuală și că, dacă nu voia să moară, trebuia să uite de orice plan de evadare.

Cu toate acestea, Emory se sustrase privirii sale opalescente închizându-și ochii. Preț de cinci minute, nu împărtășiră altceva decât o tensiune apăsătoare și trosnetul buștenilor din vatră.

În ciuda fricii, trupul îi era extenuat. Din proprie inițiativă, mușchii începură să i se relaxeze. Trupul i se cufundă mai adânc în saltea. Creierul afectat de lovitura suferită o trăgea către uitarea somnului. Era chiar la granița lumii viselor când, cu o tresărire, își reveni complet în simțiri.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Așa e, confirmă el. Și nici n-o să-ți spun.

Înainte de a adormi, Emory își fixase ceasul să sune două ore mai târziu, însă această măsură de precauție se dovedi inutilă. Cu câteva minute înainte ca alarma să înceapă să-i cante la încheietură, el era lângă pat, mișcând-o ușor de umăr cu mâna lui mare.

— Doamnă doctor?

— M-am trezit.

- Ai dormit?
- Mai mult iepurește.
- Te doare capul?
- Da.
- Vrei să iei două pastile?
- Nu chiar acum.

Bărbatul rămase nemișcat câteva secunde, fără să zică nimic, după care o întreabă:

- Ai nevoie la baie?
- Poate.

În cazul acesta, „poate” însemna da, pentru că greața o trezise din somn în urmă cu jumătate de oră. În tot acest timp stătuse neclintită, încercând să se liniștească, deoarece știa că n-ar fi putut ajunge singură la baie. Nu voia să-i ceară ajutorul, dar nici n-ar fi vrut să vomite în patul lui. Așa că, deși murmurase acel răspuns evaziv, îi fu recunoscătoare pentru că-l interpretase ca pe un apel urgent.

Când bărbatul o dezveli, Emory se împinse la marginea patului și își coborî tălpile pe podea. El o prinse blând de antebrate și o ajută să se ridice în picioare. Cu genunchii tremurând, făcu un prim pas șovăitor.

- Încet.

Necunoscutul își petrecu un braț pe după talia ei și o sprijini.

- Scuze pentru deranj.
- Niciun deranj.

Distanța până la baie era de câțiva pași, dar ei i

se păru mai lungă decât Marele Zid chinezesc. Când ajunseră, bărbatul aprinse lumina, după care închise ușa în urma ei, zicându-i:

— Nu te grăbi.

Emory abia avu timp să se lase în genunchi în fața vasului de toaletă. Nu prea avea ce să vomite, însă spasmele erau intense și-i străbăteau tot corpul, astfel încât continuă să icnească necontrolat chiar și după ce nu-i mai rămăsese nimic în stomac. Când, în sfârșit, se potoli, trase apa și, sprijinindu-se de chiuvetă, se ridică fără vlagă.

— Ești bine? o întrebă el de cealaltă parte a ușii.

— Mai bine.

Emory nu avusese parte niciodată de o apă atât de rece precum cea care curgea la chiuvetă, dar îi plăcu senzația pe care i-o lăsă pe față. Își dăți gura de mai multe ori. Privirea îi era încă un pic încețoșată, ceea ce nu era chiar atât de rău. Se bucura că nu-și putea vedea perfect clar reflexia în oglindă. Chiar și difuză, imaginea tot era groaznică.

Avea pielea ca de ceară. Buzele își pierduseră orice culoare. Părul îi era încâlcit și ciufulit. Sângele din spatele urechii i se închegase într-o crustă neagră hidoasă. Dar era prea stoarsă de energie ca să-i mai pese cât de oribil arăta.

Își făcea mai multe griji în legătură cu durerea de cap. Senzația nu mai semăna cu acele zeci de cuie înfipite în creier. Era mai puternică de atât,

mai compactă, ca și cum un baros i-ar fi lovit craniul ritmic pe dinăuntru. Iar lumina nu făcea decât să i-o întetească. Stinse becul, apoi își târșai pașii până la ușă și o deschise.

El era chiar acolo, așa că aproape se lovi cu nasul de pieptul lui.

— După asta, cred că o să mă simt mai bine.

— Perfect. Întinse mâna să o sprijine, însă, când îi atinse umărul, palma i se duse către ceafă, sub păr. Ești leoarcă.

În timpul spasmelor avusese un val de transpirații reci care-i lăsaseră pielea uda și hainele jilave.

— O să fiu bine.

Abia reuși să articuleze aceste cuvinte, că dinții începură să-i clănțane.

Necunoscutul o conduse înapoi spre pat și o așeză pe marginea lui.

— Îți aduc ceva în care să te schimbi.

— Nu, serios, eu...

— Nu poți să petreci restul nopții în hainele astea ude.

Se duse la un scrin adăpostit sub plafonul înclinat și scoase dintr-un sertar o cămașă de bumbac asemănătoare cu aceea pe care o purta el. Când i-o întinse, Emory îl privi direct în ochi și declară hotărât:

— N-o să mă dezbrac.

O privi fix câteva secunde, după care merse în baie să-i aducă un prosop curat, încă împăturit.

Deși gestul era unul blând, expresia îi era severă.

— Virtutea ți-e-n siguranță, doctoriță scumpă, o informă el sarcastic. Voiam să pun paravanul, ca să ai parte de ceva intimitate.

Trase paravanul de lângă perete și desfăcu panourile. După ce îl așează, trecu de cealaltă parte și o lăsă să se lupte cu remușcările. Ce proastă nerecunoscătoare putuse fi! se mustră ea.

Dacă în copilărie fusese pudică, orice jenă îi trecuse odată ce intrase la facultatea de medicină. Ea și colegii ei exersaseră diverse proceduri unii pe alții, de obicei pe fundalul unor glume deochete, dar, oricum, nuditatea și procesele biologice n-o mai făceau de mult să se îmbujoreze feciorelnic.

Pe când își trăgea fermoarul treningului, își spuse că nu din pudoare protestase la ideea de a se dezbrăca, ci mai degrabă din instinct de conservare. El fusese grijuliu și atent, un adevărat domn. Dar câtă încredere poți să ai într-un bărbat care nici măcar nu-și dezvăluie numele?

Se dezbracă pe cât putu de repede, având în vedere că tremura incontrolabil. Își șterse în grabă trunchiul cu prosopul, după care trase pe ea cămașa pe care i-o împrumutase gazda. Țesătura de bumbac moale îi dezmierea pielea, plus că era o binecuvântare să scape de strânsoarea umedă a sutienului.

Ultimul articol de îmbrăcăminte de care se descotorosi fu perechea de colanți de alergat.

Dimineată avea să-i îmbrace din nou, dar momentan îi plăcea senzația de a-și strecura picioarele goale în așternut.

Necunoscutul nu o putea vedea, dar probabil că ascultase atent foșnetul hainelor și al cearșafurilor. Abia ce se învelise, că îl auzi:

— Pot să mă apropii?

— Poți să lași paravanul acolo unde e. Când el începu să plieze panourile de lemn, Emory insistă: Prefer să-l am acolo.

Din câte se părea, preferințele ei nu prea contau. Gazda așează paravanul în locul în care fusese și mai devreme, rezemat de perete.

— Trebuie să te pot vedea.

— Te anunț eu dacă am nevoie de ceva.

— Nu mi-ai zis că ți-era greață, și aproape că ne-am trezit cu ditamai dandanaua. Se aplecă și scoase un coș de gunoi mic, din metal, de sub măsuța de lângă pat, apoi îi zise: Dacă nu ajung la tine în timp util... Puse recipientul în așa fel încât n-avea cum să nu-l nimerească dacă se apleca peste marginea patului.

— Cred că mi-a trecut greața.

— Dacă revine, să nu te rușinezi, da? Când ea încuviință din cap, o întrebă: Mai ai nevoie de ceva?

— Nu.

— Sigur?

— Da.

Cu îndoială în privire, îi cercetă silueta ascunsă

de pături, făcând-o să se simtă extrem de stânjenită. Ca să evite contactul vizual, Emory preferă să închidă ochii. Într-un final, o crezu pe cuvânt că voia să doarmă și se îndepărtă.

Acum, că era încălțat numai cu șosete, pașii săi nu erau decât niște șoapte în contact cu podeaua, însă un om atât de masiv ca el nu putea să se deplaseze fără să perturbe aerul din încăpere. Tânăra femeie îl urmări cu ochii minții; auzi bufnetele celor doi bușteni azvârliți în focul care ardea mocnit și apoi scârțâitul pielii, când se așeză din nou în fotoliu. Trecură mai multe minute. Lemnele pe care tocmai le adăugase începură să trosnească pe măsură ce luau foc. Emory privea umbrele pâlpâitoare pe care focul le proiecta pe tavan când observă dintr-odată ceva ce nu-i atrăsese atenția mai înainte. Un drug de metal cu diametrul de aproximativ cinci centimetri se întindea orizontal între două bârne lăsate la vedere, cu fiecare capăt potrivit într-un orificiu. Nu-și putea închipui ce scop servea. Cât despre bârne, acestea păreau fasonate la fel de grosolan ca și gazda ei.

Fasonat grosolan, poate, dar în mod clar extrem de atent și prevenitor.

- Nu ți-am mulțumit mai devreme, murmură ea.
- N-ai pentru ce.
- Îți mulțumesc acum.
- Bine.

Mai trecu un timp, dar Emory știa sigur că

bărbatul nu dormea.

— Aș vrea să știu cum te cheamă.

Focul trosni. Una dintre bârne gemu sub greutatea acoperișului. El nu scoase niciun sunet.

capitolul 4

— Nu ești îngrijorat?

Jeff Surrey se întinse și căscă, după care se întoarse pe o parte și se sprijini într-un cot.

— Nicidecum. E o strategie menită să-mi capteze atenția. Emory asta vrea, să-mi fac griji pentru ea.

— Nu-i stă deloc în fire să nu sune.

— Și tocmai în cele mai nepotrivite momente, zise Jeff încruntat. Cum a fost aseară, de exemplu.

Telefonul mobil începuse să-i vibreze tocmai când el și Alice intrau sub duș, după o partidă de sex epuizantă. Discuția cu soția sa adăugase ceva sare și piper postludiului înspumat. Chiar și așa, nu-i picase deloc bine întreruperea, care îi păruse deliberată.

În ultima vreme îl tot sunase în timpul zilei, de obicei pentru probleme neînsemnate. Voia să ia masa acasă sau în oraș? Trebuia să se ducă ea la curățătorie sau prefera el să o facă? Sunase la firma de curățat jgheaburi ca să ceară o programare sau trebuia să sune ea?

Pretextele erau ilar de transparente. Ea se considera probabil foarte subtilă, când era la

mintea cocoșului că nu făcea altceva decât să-i supravegheze programul, în ultimele câteva luni, Jeff trebuise să dea explicații pentru orice drum pe care-l făcuse și pentru cât stătuse în locul respectiv. Această monitorizare constantă devenise din ce în ce mai obositoare, iar el începuse să-și epuizeze lista de justificări pentru timpul pe care-l petrecea cu Alice.

— Nu-i așa că a fost minunat? Două zile întregi, aproape fără să ne deranjeze nimeni.

— Mă răsfeți. În dimineața asta... micul dejun în pat...

— Mai degrabă prânzul, răspunse el, sărutând-o prelung pe gât.

Alice gemu.

— Nu-mi vine să cred că am dormit până la ora asta. Cât am băut azi-noapte?

— Nu cred că e din cauza vinului, mai degrabă a marijuanei. Era foarte concentrată.

Femeia își acoperi fața cu palmele și izbucni în râs.

— N-am mai fumat de ani buni. Nu mai am deloc rezistență.

— A fost o plăcere vinovată. Jeff își lăsă degetul să-i traseze o linie între sâni. Te-a făcut să devii foarte sexy. Nu că ai avea nevoie de ajutor în domeniul ăsta...

Alice nu era o frumusețe evidentă. Părul negru și ochii căprui-închis se potriveau de minune cu tenul ei măsliniu, care putea părea deosebit în

ochii unora. Putea fi considerată arătoasă, dar nici cei mai indulgenți critici nu i-ar fi dat mai mult de cinci din zece puncte.

Existau totuși anumite avantaje într-o relație cu o femeie mai puțin frumoasă. De teamă să nu fie respinsă, se arăta recunoscătoare pentru orice gest, iar recunoștința aceasta făcea să fie ușor de mulțumit și maleabilă fără ca el să depună vreun efort.

Între sprâncenele ei se formă un rid vertical de îngrijorare.

— Crezi că Emory știe despre noi?

— Nu.

— Sincer?

— Sincer, nu. Nu știe.

Afirmația era sinceră. Jeff putea să spună cu mâna pe inimă că Emory nu-l acuzase de adulter, ceea ce nu însemna că nu-l bănuia de așa ceva. Dar, ca să aplaneze îngrijorarea amantei sale, îi frecă spațiul dintre sprâncene cu degetul arătător, făcând să dispară cuta de îngrijorare.

— Face pe îmbufnata, atâta tot.

— A zis ceva înainte să plece?

Ușor iritat de insistența ei, lăsă să-i scape un oftat.

— Da. A zis la revedere.

— Știi bine la ce mă refer. A zis ceva care să sugereze că ar ști?

— M-am dus acasă să o văd înainte să plece și m-am împotrivit de formă ideii ei de a participa la

cursă. Sincer să fiu, n-am căutat la dinți calul de dar, în condițiile în care eram nerăbdător să te am goală în pat, murmură el mângâindu-i tandru sânul.

— Și n-ați mai vorbit despre nimic altceva?

— Am rugat-o să mă sune când ajunge la motel, ceea ce a și făcut. Cu buzele lângă urechea ei, Jeff mârâi: Și așa mi-am întârziat punerea în practică a fanteziei cu sexul la duș. Lucru pentru care n-o s-o iert în veci.

Se aplecă să-i muște drăgăstos sfârcul, însă Alice nu se lăsă distrasă atât de ușor.

— Asta a fost acum mai mult de douăzeci și patru de ore. Mi se pare suspect că nu ai mai primit nicio veste de la ea.

— Mi-a zis că s-ar putea să mai petreacă încă o noapte în munți, în funcție de cât de obosită avea să se simtă după cursă. Din câte se pare, tocmai asta și face.

— Și de unde știi că n-a venit acasă cât tu ai fost aici, cu mine?

— Pentru că, dacă se declanșează sistemul de alarmă de acasă, îmi sună telefonul. Slavă Domnului că există aplicațiile astea...

— Nu te-ar fi anunțat dacă se hotăra să mai stea o noapte?

El oftă resemnat.

— Nu că mi-ar face plăcere să discut despre asta, mai ales în timpul preludiului, dar, dacă vrei să știi, ne certaserăm cu o seară înainte. E

ofensată și mă pedepsește nedându-mi niciun semn de viață.

— De ce v-ați certat?

— Din cauza maratonului ăluia afurisit la care vrea să participe.

— Ce treabă ai tu cu asta?

— Exact! Exact asta am întrebat-o și eu. Nu mă pasionează deloc, așa că de ce ar trebui s-o însoțesc de fiecare dată?

— Ca s-o încurajezi?

— Așa am făcut. La fiecare blestemată de cursă. Ore în șir mă înghesuiau cu tot felul de oameni la linia de sosire, așteptând cele zece secunde în care ea să alerge pe lângă mine și să-i ofer aplauze înflăcărate pentru realizarea ei excepțională. De data asta am refuzat să mă mai duc. Dar e vorba de o cursă specială pentru ea, așa că s-a simțit jignită și... De ce dracu' îți povestesc eu despre problemele mele maritale, când aş putea să fac asta? Își strecură mâna în zona ei cea mai intimă. Nu-i așa că e mai bine?

Alice suspină și se mișcă ușor sub atingerea lui.

— Mult mai bine.

Jeff își puse un prezervativ și se așează între coapsele ei, pe care le simțea total diferit față de cele ale lui Emory. Adică față de cum își amintea că se simțeau coapsele desfăcute ale lui Emory. Trecuse atât de mult de când făcuseră sex, încât nu-și mai aducea aminte clar.

Nu știa sigur care dintre ei devenise mai

rezervat primul. Oare o înșela pentru că sexul conjugal devenise atât de rar și de lipsit de pasiune, sau devenise rar și lipsit de pasiune deoarece Emory intuia că el se distra în patul altei femei?

Asta nu însemna că-și asuma toată vina. A, nu! O mare parte cădea pe umerii lui Emory. În fiecare zi, se trezea și ieșea din casă în zori și nici că se mai întorcea până după lăsarea întunericului. Lucra ore nenumărate la clinică, după care răspundea la telefon la orice oră din noapte părinților înnebuniți care îi cereau sfaturi pentru odraslele lor cu febră, diaree ori pur și simplu o răceală. Iar timpul ei liber era dedicat antrenamentelor pentru maratoanele acelea blestemate. Alerga. Tot. Timpul.

Alerga și când se cunoscuseră. Inițial, îi admirase pasiunea pentru atletism, puterea și autodisciplina. Asta și, bineînțeles, silueta ei zveltă și picioarele frumos modelate. Vreo doi ani, alergaseră împreună. Dar apoi pe ea o apucase fanatismul. Foarte bine. O lăsase să se bucure de pasiunea ei, așa cum el se bucura de a lui. În momentul de față, pasiunea respectivă își încleșta coapsele moi de șoldurile lui care se mișcau ritmic. Mai împinse o dată și avu orgasm. Nu era sigur că și Alice avusese parte de aceeași experiență, dar se prefăcea mai bine decât Emory.

capitolul 5

Când se trezi, Emory își dădu seama că era singură. Se ridică în șezut. Cabana era goală. Gazda ei o supraveghease toată noaptea. Ori de câte ori se mișcase, el se ridicase din fotoliu și venise s-o întrebe dacă era bine, dacă avea nevoie de ceva sau dacă îi era din nou greață.

Nu îi mai venise să vomite, așa că pe la vreo două dimineața mai luase câteva înghițituri de coca-cola. Două ore mai târziu, trecuse la apă. El o îndemnase să bea, spunându-i ceea ce ea știa deja: era în pericol de deshidratare. Alergase din greu, dormise toată ziua, după care vomitase și puținul pe care-l mai avusese în stomac.

Acum, după cum arăta ceasul ei de la mână, era nouă și câteva minute, duminică dimineața, deci dormise cinci ore fără să se trezească singură sau la îndemnul lui.

Cu gesturi foarte atente, din cauza amețelii care se încăpățâna să nu o părăsească, deși se domolise, se ridică și se duse la baie, luându-și colanții de alergat cu ea. După ce folosi toaleta, îi îmbrăcă.

Și acum ce-avea să facă?

Mai luă o cutie de coca-cola din frigider. Chiar avea un gust bun. Bău o înghițitură zdravănă, pentru a împinge pe gât alte două tablete de analgezic, deoarece durerea de cap se ținea scai de ea. Nu mai era la fel de orbitoare, ca în ziua

precedentă, dar o irita suficient cât să n-o poată ignora.

Dădu deoparte perdeaua de muselină de la unul dintre geamuri și descoperi cu mâhnire că dincolo de fereastră nu se putea vedea nimic altceva decât un strat gros de ceață. Deschise ușa și scoase un strigăt, însă pâcla de afară îi absorbi imediat glasul. Făcu vreo câțiva pași înainte și, după vreun metru, descoperi că scândurile de sub tălpi coborau brusc către o treaptă aflată la vreo cincisprezece centimetri mai jos, apoi către o alta. La capătul lor se afla o lespede mare, perfect plată, fixată în pământ.

N-avea cum să meargă pe băjbâite cale de douăzeci și patru de kilometri fără să cadă într-o prăpastie sau să se rățească fără speranță de salvare în pădurea care acoperea muntele. Se întoarse pe același drum în cabană și se uită atent în jur.

În peretele de lângă ușă se afla un cui. Cheile pe care le văzuse atârinate acolo în ajun dispăruseră. Chiar dacă ar fi putut să-i găsească mașina prin ceață, tot n-ar fi fost în stare să-i pornească motorul. Și dacă, prin cine știe ce miracol, ar fi reușit să realizeze contactul direct, tot n-ar fi știut în ce direcție să o apuce. Probabil că ar fi căzut cu mașină cu tot într-o prăpastie și s-ar fi rostogolit pe versant până în vale.

Prin urmare, soluția pentru a se întoarce în lumea civilizată trebuia descoperită acolo, în

cabană.

Își începu căutarea în cel mai logic loc, respectiv biroul din al cărui sertar gazda sa scosese cămașa pe care o purta acum. Găsi șosete, chiloți, tricouri și cămăși. În alt sertar erau mai multe perechi de jeansi, atent împăturite.

Șifonierul avea o ușă șubredă, făcută dintr-un lemn ce părea recondiționat. Pe vremuri, scândurile fuseseră vopsite într-un roșu mat. De dimensiunile unei cabine telefonice, avea înăuntru doar o bară de care atârnav jachete, haine și o salopetă ca de vânător. Jos erau înșirate mai multe perechi de încălțări, de la bocanci greoi, ca de alpinist, asemănători cu cei pe care-i purtase cu o zi înainte, până la o pereche de mocasini din cauciuc, căptușiți cu pânză moale, care se încheiau cu șireturi. Emory dădu încălțăminte deoparte, sperând să găsească o ascunzătoare sub scândurile podelei, dar nu avu succes.

Pe raftul de deasupra barei se aflau pături, pulovere groase și o cutie de pantofi în care găsi mai multe perechi de mănuși. Își măsură mâna pe lângă una dintre ele, însă diferența era de-a dreptul intimidantă.

Puse totul la loc și, agitată, trânti ușa dulapului. La naiba, sigur avea arme depozitate pe undeva!

Descoperi cutia cu arme sub pat.

Jeff nu făcuse armata, dar Emory văzuse destule filme ca să-și dea seama la ce servea lada aceea din metal, cu colțurile întărite și încuietori solide

din alamă.

Din fericire, nu părea să fie încuiată. Dacă reușea să o tragă de sub pat, ar fi putut să o deschidă.

N-avea să fie ușor. Nu mai mâncase nimic de peste douăzeci și patru de ore și își petrecuse cea mai mare parte a acestui timp zăcând în pat, așa că se simțea slăbită. Simpla aplecare pentru a se uita sub pat îi stârnise valuri de amețală și junghiuri dureroase în cap. Trase aer adânc în piept de mai multe ori ca să scape de aceste senzații și, când se potoliră până la un nivel tolerabil, apucă mânerul lăzii și trase de el cu toată puterea.

Nu putu să o miște mai mult de cinci centimetri înainte de a fi nevoită să se odihnească. Până ce reuși să o scoată de sub pat, avea pielea umedă din cauza transpirației, iar mâinile și picioarele o dureau îngrozitor.

Deschise clapetele și ridică repede capacul.

*

În momentul în care bărbatul făcu primii pași pe ușă, se năpusti din spate și îi sări în cărcă, întinzându-și mâinile ca să-și împlânte unghiile în fața lui. Simți un fior de triumf auzindu-i geamătul de surpriză și durere când una dintre unghiile ei îi lăsă o zgârietură lungă pe obraz. Dar succesul ei nu dură mai mult de zece, cincisprezece secunde.

Apoi, degetele lui înmănușate i se încleștară pe încheieturi și o forțară să-și îndepărteze mâinile.

Dacă înainte Emory se ținuse de el cu o încrâncenare sălbatică, acum se zbătea la fel de tare pentru a-și elibera încheieturile din strânsoarea lui ca de oțel. Îl lovi cu picioarele în spatele genunchilor, însă acest atac se dovedi a nu fi altceva decât energie prețioasă irosită.

Acceptă inutilitatea eforturilor de a se elibera cam în același timp în care rezervele de puteri i se epuizară. Se lăsă moale peste el, mulată pe spatele lui ca drapelul unei armate învinse.

— Ai terminat? întrebă el.

— Nici pe departe.

— O să te las jos. Gata cu prostiile, da?

— Du-te dracului!

— Toate la timpul lor, doctoriță scumpă. Stai liniștită, cam ăsta e planul.

Întinzându-și brațele în spate peste umeri, o balansă până ce ajunse suficient de jos încât să atingă podeaua cu tălpile, după care o lăsă liberă.

Emory se pregătise pentru momentul acesta. Înainte ca el să apuce să se îndrepte, scoase repede cuțitul de bucătărie pe care-l înfipsese în perete și trasă o mișcare orizontală, de-a latul abdomenului lui. Bărbatul se trase înapoi și-și supse burta exact la timp, așa că nu reuși să-l atingă. A doua lovitură îi atinse puțin materialul hainei, fără a provoca însă pagube semnificative materialului rezistent.

— Du-te naibii!

Ridică lama cuțitului și lovi în jos, către gâtul

lui. Vârful ascuțit se prinse în țesătura de lână a fularului, dar nu dădu de piele sau carne înainte ca el să-i apuce mâna și să o dezarmeze cu o ușurință de-a dreptul umilitoare. Apoi, bărbatul aruncă arma albă de cealaltă parte a încăperii, până la plintă.

— Acum ai terminat?

Emory se retrase cu pași nesiguri, lipită de perete, temându-se de eventuale represalii. Străinul acesta părea uriaș și neîmblânzit. Din zgârietura adâncă de pe obraz îi curgea un firisor de sânge. Și-l șterse cu dosul palmei, lăsând o pată roșie pe mănuașă neagră, din piele de antilopă. Se uită la sângele proaspăt, după care din nou la ea:

— Presupun că te simți mai bine.

Emory se semeți, încercând să pară cât mai înaltă, și-i adresă o privire fioroasă. Simțea dispreț față de propria slăbiciune și totodată furie văzând cât de calm era el.

— Vrei să-mi spui și mie ce dracu' te-a apucat? o întrebă.

Privirea lui urmă direcția înspre care arătă ea cu un gest mânios. Pe masă trona corpul delict, laptopul, împreună cu încărcătorul acestuia. Emory le găsisese mai devreme, sub pat.

— M-ai mințit.

— Ba nu.

— Ai zis că nu ai încărcător.

— Am zis că nu am *telefon*. Ceea ce e adevărat.

— Ei bine, am găsit încărcătorul și mi-am conectat la el telefonul mobil acum două ore, însă tot nu pornește. Ce i-ai făcut?

— I-am scos bateria.

Mărturisirea rostită calm o lăsă fără cuvinte. Sub ochii ei uimiți, bărbatul își prinse capătul degetului mijlociu între dinți, pentru a-și scoate mănua din mâna dreaptă, după care începu să-și desfacă nasturii hainei.

— De ce? șuieră ea.

— Ca să nu poată să emită niciun fel de semnal.

Emory păstrase în minte o fărâmbă de speranță. Poate că-și lăsase imaginația să o ia razna, poate că văzuse prea multe filme polițiste și citise prea multe cărți, de ficțiune și nu numai, despre femei care fuseseră răpite, torturate, violate și omorâte. Se agățase de nădejdea, tot mai firavă, că necunoscutul nu o ținea împotriva voinței sale în acea cabană izolată și nu avea intenții malefice. Din câteva cuvinte, el îi spulberase orice speranță. Îi dezactivase telefonul. Nu mai putea fi localizată prin GPS, aceasta fiind prima măsură pe care ar fi luat-o autoritățile când Jeff îi raporta dispariția la poliție.

— De ce m-ai adus aici?

— N-am mai stabilit o dată asta?

— Nu am stabilit nimic, în afară de faptul că ești un răpitor și un...

Se întrerupse, nedorind să-i dea idei.

Cu toate acestea, el păru să-i citească gândurile,

pentru că ridică întrebător dintr-o sprânceană:

— Și un... ce?

Avusese șanse minime, ca să nu zicem inexistente, de a-l imobiliza, fie scoțându-i ochii, fie înjunghiindu-l. Din moment ce ambele tentative eșuaseră, singura armă care-i mai rămăsese era persuasiunea.

— Sincer, mie nu-mi pasă cum arată trecutul tău. Deocamdată nu mi-ai făcut niciun rău, ba chiar ai fost extraordinar de bun cu mine. Lucru pentru care îți sunt recunoscătoare. Situația mea ar fi putut fi mult mai gravă dacă nu ai fi fost acolo să mă... să mă găsești și să mă aduci aici.

Bărbatul așteaptă câteva secunde pentru continuare.

— Dar...?

— Dar acum trebuie să plec, să mă duc acasă. Trebuie să mă lași să plec.

El ridică ușor din umeri și făcu semn către ușă.

— Nu e încuiată. Dar trebuie să te previn, nu cred că, o să ajungi prea departe. Am mers câțiva kilometri pe drum, în ideea că ceața n-o fi la fel de deasă la o altitudine mai mică. N-am reușit să ies din stratul de pâclă.

— Ai mers pe jos...

— Da.

— De ce nu te-ai dus cu mașina?

— Din același motiv. Sunt zeci de viraje în ac de păr. Aș fi putut să ratez unul și să pic în gol o sută de metri.

— Dar ai luat cu tine cheile de la camionetă.

— Pentru că nu voiam să te urci tu la volan și să pornești la drum.

— Mi-a trecut prin cap...

— Mă gândeam eu. Nu voiam să o strici și, posibil, să te omori în același timp. Motiv pentru care am luat cheile la mine.

Își vârî mânușile în buzunar, nemaiținând cont de petele de sânge, și atârână haina de un cui bătut în perete, apoi își dădu jos fularul. Electricitatea statică îi făcu părul din jurul gâtului să se ridice ușor când își scoase șapca. Ambele articole de îmbrăcăminte fură agățate în același cui.

Se lăsă pe vine în fața vetrei, agită jarul cu un vătrai și mai adăugă două lemne. Pe când își ștergea mâinile de praf pe partea din spate a pantalonilor, o întrebă dacă mâncase ceva.

— Nu...

Se duse la frigider și îl deschise. În acel moment, Emory se apropie și ea și împinse ușa frigiderului cu suficientă forță încât să-l zgâlțâie și să scuture cu zgomot sticlele din interior. Bărbatul se răsuci cu o expresie care-o făcu să creadă că avea să o omoare pe loc, însă ea nu se lăsă intimidată de căutătura lui criminală.

— Soțul meu e înnebunit de grijă, o să vrea să știe unde sunt și ce s-a întâmplat cu mine. Mai mult ca sigur o să trimită poliția în căutarea mea.

— Ei bine, n-o să dea de tine azi. Nu așa cum stau lucrurile acum.

— Aș putea să-i trimit un e-mail. Dar am nevoie de parolă ca să pot deschide laptopul tău.

El aruncă o privire spre computerul portabil, după care o împinse cu șoldul să se dea la o parte din calea lui și deschise din nou ușa frigiderului.

— Eu nu trimit e-mailuri.

— Nu-i nicio problemă. Pot să iau legătura cu el pe Facebook. Chiar dacă Jeff n-o să-mi vadă postarea, poate vreun prieten...

— Îmi pare rău, doctoriță scumpă, nu.

— Dar...

— Nu.

— N-o să spun nimic despre tine. Cum aș putea, când nu-ți știu nici măcar numele? N-aș face altceva decât să-l anunț pe Jeff că sunt în regulă. Când el scutură din cap, Emory stăruie: Fără detalii, promit. Poți să citești și tu postarea înainte să o public.

— Nu.

Era ca atunci când ajungea la ultimul kilometru al unui maraton, cel mai temut moment. Trebuia să insiste, să meargă mai departe sau să accepte înfrângerea.

— Comiți o infracțiune, să știi.

— Nu m-am atins de tine.

— Dar mă ții aici împotriva voinței mele.

— Nu, situația în care ne aflăm te ține aici.

— Ai putea să schimbi situația dacă ai vrea.

— Nu pot să schimb vremea.

— Nu mă refeream la vreme. Refuzi să mă lași

să folosesc laptopul...

— Nu te atingi de laptop.

— De ce?

— Treaba mea.

— Oricare ar fi motivul, nu poate să fie ceva de bine.

— Nici n-am zis că e. Pur și simplu așa stau lucrurile.

— Spune-mi de ce mă ții aici.

Bărbatul se apropie și-și aplecă fața în așa fel încât ajunse la nivelul ochilor ei.

— Să știi că nu te țin pe tine închisă aici, doctoriță scumpă. Îți țin pe ei departe de locul ăsta, roști el pe un ton răgușit, mai sinistru decât orice strigăt, făcând un gest spre ușă.

capitolul 6

Jeff intră pe ușa de la garaj și dezactivează sistemul de alarmă. Înăuntru nu se vedea nicio lumină. Casa era rece și goală.

Înainte să plece de la Alice, aceasta își exprimase din nou temerea că Emory știa de legătura lor:

— Ești sigur că nu știe nimic?

— Se simte neglijată și joacă rolul prințesei ultragiutate până în pânzele albe, o asigurase el. Stă îmbufnată, atâta tot.

Totuși, realitatea era că nu mai primise nicio veste de la Emory de vineri seară, când îl sunase

din motelul unde se cazase. Acum era duminică după-amiaza, ceea ce însemna că trecuse cam mult timp de când nu mai știa nimic despre soția lui, îmbufnată sau nu.

Orice bărbat însurat pe lumea aceasta ar fi înțeles că Jeff aștepta pur și simplu ca rebeliunea lui Emory să se stingă de la sine și că o lăsa să treacă peste supărare de una singură. Dar lipsa oricărei inițiative din partea lui îl făcea să pară un măgar, chiar și în fața amantei sale.

„Nu-i stă în fire să nu sune, îi tot repetase Alice pe parcursul weekendului pe care-l petrecuseră împreună. Nu ești deloc îngrijorat?”

Nu era, dar presupunea că ar fi trebuit să fie. Apela numărul de mobil al lui Emory, însă anunțul de la căsuța vocală îl îndemnă să-i lase un mesaj.

— Credeam că aveai să ajungi acasă până acum. Sună-mă.

De multe ori, Emory lucra la clinică peste program sau în weekenduri, folosind acest timp pentru a ajunge la zi cu hârțogăraia. Jeff sună pe numărul public, apoi pe cel secret, rezervat membrilor de familie. În ambele cazuri îi răspunse robotul telefonic, așa că lăsa mesaje, cerând să fie sunat. Apoi telefonă la spitalul unde profesa Emory și ceru să i se facă legătura la Secția de pediatrie.

Asistenta îi recunoscut imediat numele.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Surrey?

— Doctorița Charbonneau e pe acolo?

— Credeam că și-a luat liber până mâine.

— Așa e. Dar ar fi trebuit să ajungă acasă până în după-amiaza asta și nu dau de ea pe telefonul mobil. La clinică nu răspunde nimeni. Mă gândeam că poate s-a oprit pe la voi, să verifice starea vreunui pacient, după care s-a luat cu treaba.

— Eu tocmai ce mi-am început tura, așa că nu știu, dar o să întreb.

— Mulțumesc. Dacă a văzut-o cineva, te rog să-i spui persoanei respective să mă sune. Și dacă apare de-acum încolo, atrage-i atenția că are telefonul închis, intră direct serviciul de mesagerie. Să verifice bateria.

Se ridică și începu să se plimbe de colo, colo, căutând o soluție. Stătu pe gânduri mai multe minute, dar nu putu găsi decât o variantă logică.

Zece minute mai târziu, gonia spre nord, pe Autostrada I-85.

Emory ciugulea din sendvișul cu cașcaval la grătar, ducând la gură bucățelele una câte una. Își puna la încercare stomacul, ca să vadă dacă respingea sau nu hrana solidă. În acea zi nu-i mai fusese greață, simțise doar o apăsare groaznică în stomac la gândul că era posibil să nu mai iasă vie din cabană.

După ce gazda ei refuzase să-i împrumute laptopul, Emory se retrăsese în pat, dar nu înainte de a pune între ei, sfidătoare, paravanul de lemn.

Se întinsese peste pătură, trăgându-și numai un colț al acesteia peste picioare.

Stătuse mult timp așa, tensionată și circumspectă, însă el nu o luase în seamă, ci se apucase să facă tot felul de treburi prin cabană. Emory simțise mirosul cafelei și al oului prăjit care-i serviseră drept mic dejun. La sfârșit, bărbatul spălase vasele, după care ieșise din cabană pentru câteva minute.

Până la urmă o luase somnul. Când se trezise, după câteva ore, constatase că afară se lăsase întunericul. Prin fantele paravanului putea să vadă că veioza cu abajur de pânză era aprinsă.

Se temuse că atacul jalnic pe care-l lansase asupra lui mai devreme îi zguduise creierul și îi agravase starea. Dar, când se ridicase în capul oaselor, observase că amețelile nu mai erau la fel de accentuate. Din păcate, nu același lucru se putea spune despre durerea de cap.

Se dusesese la toaletă, apoi – deși jurase că n-avea să-și mai părăsească nici moartă refugiul, că individul n-avea decât să o târască de păr dacă voia să o scoată de după paravan – se așezase într-un fotoliu în spațiul alocat livingului.

Tocmai atunci, el veni de afară, la fel de înfofolit ca și mai devreme. Avea un braț de lemne de foc. Când o văzu, se opri în prag, după care închise ușa împingând-o cu călcâiul, își șterse tălpile bocancilor pe covorașul de iută și duse lemnele lângă șemineu. Era foarte atent ca lada să fie

mereu plină.

După ce așază buștenii peste ceilalți, își dădu jos veșmintele groase și scutură particulele de gheață de pe haină înainte de a o atârna în cui.

— A început să dea lapoviță.

— Ce noroc pe tine! Cu cât e vremea mai rea, cu atât ți-e mai ușor să mă ții prizonieră aici.

— Concentrează-te pe partea bună a lucrurilor: n-o să mori de foame, îi răspunse el pe un ton la fel de crispat. Am destulă mâncare pentru câteva zile.

După acest schimb de replici, se apucă să încălzească o conservă de supă de pui cu tăieței și să pregătească sendvișurile cu cașcaval din care tot ciugulea Emory. Adevărul era că aceste preparate simple aveau un gust delicios și, cu cât mânca mai mult, cu atât i se făcea mai foame. După alergarea din ajun, își epuizase toate rezervele de carbohidrați. Supa îi oferea sodiu. Își termină porția.

Bărbatul observă că golise farfuriile, dar nu făcu niciun comentariu, mulțumindu-se să le ducă la chiuvetă.

— Vrei niște cafea?

— Nu, mersi. Ai cumva ceai?

— Ceai... repetă el, ca și cum ar fi auzit pentru prima oară acel cuvânt.

— Lasă, nu contează.

— Îmi pare rău. Își aduse cana cu cafea la masă și se așază în fața ei. Nu sunt băutor de ceai.

— Ar trebui să ai mereu în casă. Nu se știe niciodată când îți cere vreo prizonieră o cană de ceai.

— Tu ești prima.

— Prima prizonieră sau prima prizonieră băutoare de ceai?

— Și una, și alta.

— Nu te cred.

Bărbatul ridică dintr-un umăr și suflă în cafea înainte de a lua o înghițitură. Când își puse din nou cana pe masă, o prinse uitându-se la bara de metal suspendată între bârne. În momentul în care Emory se uită din nou spre el și ochii li se întâlneau, simți o zguduitură, ca o descărcare electrică în abdomen. N-avea de gând să-l întrebe ce era cu bara aceea, temându-se de răspunsul pe care l-ar fi putut primi.

Sub apăsarea privirii lui fixe, își trecu unghia de-a lungul fibrei lemnului din care era făcut blatul mesei.

— Și... ce-ai făcut?

— Când?

— Infracțiunea ta. Despre ce a fost vorba? Amână cât putu să se uite la el. Când cutează să-i întâlnească ochii, aceștia scăpărau ca niște giuvaieruri multifacetate. Dacă n-ar fi fost atât de severi, lui Emory i s-ar părut frumoși. „Îi țin pe ei departe de locul ăsta”, așa ai spus, îi explică ea.

— Îhî.

— Pe cine? Pe polițiști? Te ascunzi de autorități?

— Bați câmpii, doctoriță scumpă.

— Nu-mi mai spune așa. Parcă e un nume de alint. Iar eu n-o să-ți servesc drept animăluț de companie.

— Cel puțin nu unul supus. Zgârii.

Încercă să nu se uite la semnul lung și însângerat de pe obrazul lui. Sângele se închegase, dar rana tot părea dureroasă și urâtă.

— Ar trebui să dai cu niște peroxid, să nu se infecteze.

— Așa e. Dar nu am vrut să trec Marele Zid chinezesc de-acolo ca să intru în baie, zise el înclinându-și capul spre paravan. Mi-a fost teamă că o să taberi din nou pe mine.

— Nu te-am rănit atât de grav.

— Nu mă temeam că aveai să-mi faci rău. Mi-era frică să nu cumva să-ți fac eu ție rău. Văzându-i expresia șocată, o lămurii: Nu intenționat. Dar, dacă sunt pus în situația de a mă apăra, s-ar putea să ai de suferit, pur și simplu pentru că sunt mult mai mare decât tine.

Dacă ar fi stat în spatele lui la coadă la supermarket, dacă ar fi mers împreună în lift sau ar fi stat pe locul de lângă ea în avion, i s-ar fi părut intimidant de masiv. Înălțimea îi conferea automat un aer impunător. Puloverul pe care-l purta azi - bej, tricotat cu model - îi urmărea contururile trunchiului și îi puneă în valoare lățimea umerilor și a pieptului.

Palmele sale ce înconjurau cana de ceramică o

făceau să pară la fel de delicată ca o ceșcuță din serviciul de porțelan cu care se juca ea în copilărie. Chiar și în repaus, mâinile lui o intimidau. De la încheietură până la vârfurile degetelor lungi, păreau capabile să facă...

O groază de lucruri.

Își aduse aminte cu câtă blândețe îi exploraseră degetele acelea pielea de pe ceafă. „Ești udă learcă.” Obrajii i se înfierbântară din cauza gândurilor care îi fulgerau prin minte. Luă o înghițitură de apă, după care-și reluă interogatoriul de unde-l lăsase.

— Ai fost în armată?

— Ce te face să întrebi asta?

— Ești foarte ordonat. Totul e împăturit și așezat la linie. Bocancii aliniați atent...

— Înseamnă că nu ai căutat prea bine.

— Nu te-ai așteptat să o fac?

— Ba da. Își întinse picioarele lungi oblic față de masă. Știam c-o să-ți bagi nasul peste tot.

— Și ce ai ascuns înainte ca eu să apuc să scotocesc? Cătuș? Curele de piele?

— Numai laptopul. Nu suficient de bine, din câte se pare. Dar nu m-am gândit c-o să ai forța necesară ca să tragi cutia de sub pat.

— A fost nevoie să apelez la toată energia pe care o mai aveam.

— Ți-a rămas destulă ca să-mi sari în spinare.

— Dar nu și să mă țin bine acolo.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta.

— Așa am și făcut.

— A, da. Cuțitul de bucătărie.

— Nu m-a ajutat prea mult.

— Totuși, mi-a făcut ditamai gaura în cel mai bun fular.

Avea tupeul să se amuze pe seama ei, ceea ce o irita.

— Spune-mi cum a fost în război.

Tatonarea ei atinsese un punct sensibil. Bărbatul își trase picioarele sub scaun, își îndreptă spatele și luă o gură de cafea. Acțiuni normale, fără vreo însemnătate anume, însă relevante în acel context.

— Ia zi... insistă ea.

— Ce vrei să știi?

— La ce armă ai luptat?

Niciun răspuns.

— Când ai fost în armată?

Nimic.

— Unde? Cum el păstra tăcerea, Emory răbufni: Nu ai nimic de spus pe tema războiului?

— Numai că nu îl recomand ca soluție.

Tânăra femeie descifra în privirea lui stăruitoare avertismentul clar că discuția trebuia să se încheie imediat. Drept urmare, nu-și forță norocul.

— Cutiile cu gloanțe din dulapul din baie...

— Am crezut că n-o să poți să ajungi la ele.

— A trebuit să mă ridic pe vârfuri și să mă întind bine. Dacă ai gloanțe, sigur ai și arme.

— Nu mi-ai găsit arsenalul la percheziție? Păcat,

mormăi el când Emory scutură din cap. Altfel ai fi putut să mă împuști în loc să mă ataci cu unghiile și cu cuțitul. Ai fi avut nevoie de mult mai puțină energie.

Se amuza iarăși pe seama ei. Asta o îndemnă să contraatace:

— Infracțiunea pe care ai comis-o a fost una cu violență?

Zâmbetul lui larg se dizolvă. Nu, nu se dizolvă, căci asta ar fi însemnat să dispară treptat. Buna lui dispoziție dispăru într-o clipită, iar colțurile gurii se lăsară înapoi la locul lor obișnuit, pentru a forma linia subțire în care îi erau contractate buzele de obicei.

— Violență extremă.

Răspunsul sec o umplu de mâhnire. Și-ar fi dorit ca el să fi negat sau să-și fi căutat circumstanțe justificatoare. Agățându-se în continuare de această speranță inutilă, îl întrebă:

— Dacă e ceva ce ai făcut cât ai luptat în război...

— Nu.

— Înțeleg.

Bărbatul lăsa să-i scape un hohot aspru.

— Nu înțelegi nimic, fir-ar să fie!

Se ridică în picioare atât de brusc, încât Emory se sperie și sări la rândul ei, răsturnându-și scaunul pe spate. Când acesta se prăvăli la podea, se făcu mică de teamă.

Bărbatul ocoli masa și îi puse la loc scaunul cu

gesturi furioase.

— Nu mai tresări ori de câte ori mă mișc.

— Nu mă mai speria.

— Nu fac așa ceva.

— Ba da!

— Nu asta e intenția mea.

— Dar acesta e efectul.

— De ce? N-o să-ți fac niciun rău.

— Dacă așa stau lucrurile, lasă-mă să-mi sun soțul...

— Nu.

— ...să-l anunț că sunt teafără.

— Nu.

— De ce?

— Am mai discutat despre asta. M-am săturat să tot vorbesc despre același lucru. De asemenea, m-am săturat să mă duc afară să-mi fac nevoile după un copac, ceea ce am tot făcut toată după-amiaza, ca să nu-ți deranjez somnul. Acum mă duc la baie să folosesc toaleta și să fac un duș. Simte-te ca acasă. Bagă-ți nasul peste tot după pofta inimii. Toată casa e la dispoziția ta. Strânse paravanul din câteva mișcări bruște și îl puse în poziția sa inițială, sprijinit de perete. Asta rămâne aici, decretă el. Apoi, cu mâna pe clanța ușii de la baie, se întoarse către Emory pentru a-i spune ritos: Să știi că n-ai merge mai mult de zece metri de la ușă fără să te rătăcești, iar eu n-am chef să plec după tine în noaptea asta. Așa că renunță la orice planuri de evadare.

Acestea fiind zise, intră în baie. Imediat ce închise ușa în urma lui, Emory luă laptopul de pe canapea, unde îl pusese el când pregătise cina. Se așază la masă și, când computerul porni, duse cursorul în caseta pentru parolă. Degetele i se opriră deasupra tastelor. Și apoi rămaseră nemișcate. Cum i-ar fi putut ghici parola când nu știa aproape nimic despre omul acela? Nu-i știa numele, ziua de naștere, orașul în care se născuse, profesia, pasiunile... Nimic. Încercă oricum vreo zece-douăsprezece combinații, unele cu elemente legate de armată, cele mai multe de-a dreptul ridicole, dar, după cum era de așteptat, nicio variantă nu-i permise accesul la computer.

— La naiba!

— N-ai avut noroc?

Se răsuși speriată, căci nu îl auzise când ieșise din baie. Nu era îmbrăcat decât în jeanși, iar în mâini avea bocancii, ciorapii și puloverul. Dacă lui Emory i se păruse intimidant înainte, descoperi că dezbrăcat era și mai și. Părul umed. Desculț. Cu pieptul gol. Tulburată, se întoarse către laptop, îi lăsă ecranul în jos fără menajamente și se ridică.

— Du-te dracului!

— Ai mai zis asta.

— Și am vorbit cât se poate de serios, îl asigură ea ocolindu-l pentru a se îndrepta spre baie.

— Ți-am păstrat niște apă caldă.

Emory trânti ușa și întinse mâna să tragă și zăvorul, numai pentru a descoperi că nu exista așa

ceva.

Tânjea după un duș, iar mirosul săpunului și al șamponului era ademenitor. Totuși, se temea să se dezbrace, așa că se mulțumi să se spele la chiuvetă cu una dintre cârpele de baie pe care tipul le ținea împăturite atât de atent. Udă pânza și încercă să tamponeze zona unde sângele închegat îi încălcise părul, dar nu reuși să curețe mare lucru. Pe deasupra, o durea fiecare atingere.

Pe cuierul de pe spatele ușii se afla cămașa de bumbac cu care dormise în noaptea precedentă. Dimineată se schimbase din nou în costumul ei de alergat, înainte ca el să se întoarcă, dar acum hotărî că era momentul să-și pună iarăși cămașa. De asemenea, cedă în fața tentației de a folosi peria lui de păr pe porțiunile de scalp neafectate de cucuiul proeminent. Intimitatea sugerată de această acțiune era însă destul de neliniștitoare. Apoi se spală pe dinți folosindu-și degetul arătător. Înainte de a deschide ușa, stinse lumina în baie. El stătea pe fotoliu, citind o carte în ediție broșată la lumina veiozei. În lipsa ei, își pusese un tricou alb, simplu, și șosete de aceeași culoare. Deși mai mult ca sigur o auzise, nu-și ridică privirea și nici nu făcu alt gest prin care să trădeze că ar fi fost conștient de prezența ei.

Emory se strecură în pat și își dădu jos colanții, după care se întoarse pe o parte, cu fața la perete.

După o jumătate de oră, bărbatul stinse lampa. Emory era în continuare trează și pe deplin

conștientă de prezența lui, mai ales când se apropie de pat. Închise ochii strâns și își ținu respirația.

Înnebunită de frică, își tot repeta în minte: „Te rog, nu... te rog, nu... te rog, nu.”

Dar îngemănată cu această rugămintă mută ca el să nu o violeze, să nu o omoare, mai era încă una: să nu o dezamăgească. Era o dorință stupidă și inexplicabilă, însă cât se poate de reală. Din motive care nu aveau nicio legătură cu frica, nu voia ca el să se dovedească a fi un degenerat, un violator, un criminal sau cine știe ce nebun.

— Știi că nu dormi. Uită-te la mine.

Emory rămase nemișcată, cu excepția inimii care-i bătea de să-i sară din piept. Salteaua se lăsă în jos când el își așează genunchiul lângă șoldul ei. Alarmată, se întoarse pe spate și începu să respire sacadat. În acel moment, bărbatul își postă mâinile de-o parte și de alta a umerilor ei, ascunzându-i cu propriul corp bârnele din plafon și bara aceea de metal care îi dădea fiori de grijă. Nu mai vedea altceva decât chipul lui.

— Când s-o îndrepta vremea, îți jur că te duc la poalele muntelui, unde o să fii în siguranță. Până atunci, n-o să-ți fac niciun rău. Ai înțeles?

Incapabilă să vorbească, Emory se mulțumi să dea din cap, în semn că pricepuse.

— Mă crezi?

— Vreau să te cred, răspunse ea în șoaptă.

— Poți, să știi.

— Cum aş putea să te cred, când nu vrei să-mi răspunzi nici măcar la cele mai simple întrebări?

— Pune-mi o întrebare simplă.

— Cum te cheamă?

— Ce contează?

— Dacă nu contează, de ce nu vrei să-mi spui?

— Crede-mă, doctoriţă scumpă, dacă te amesteci în viaţa mea, n-o să-ţi placă ce-o să găseşti.

— Dacă nu voiai să mă amestec, n-ar fi trebuit să mă aduci aici.

Îl văzu pentru prima oară schiţând ceva ce semăna cu un zâmbet.

— Aici m-ai prins.

Emory îi analiză trăsăturile, căutând indicii despre lucrul acela oribil pe care-l făcuse. Bărbatul din faţa ei avea un chip puternic, masculin prin excelenţă, dar ei îi transmitea mai degrabă o senzaţie de mister decât de ameninţare.

— De ce te ascunzi de autorităţi?

— De ce se ascund oamenii, în general?

— Ca să nu fie prinşi.

— Poftim!

— În calitate de cetăţean ce respectă legea, nu pot pur şi simplu să...

— Ba da, poţi, o contrazise el pe un ton hotărât. Poţi *pur şi simplu* să nu mai scormoneşti după răspunsuri.

Dintr-odată, Emory se sătură de ameninţările lui voalate şi se hotărî să-l provoace direct.

— Sau ce-o să se întâmple? Ce-o să faci? Ai

promis că n-o să-mi provoci niciun fel de suferință.

Chiar dacă nu i-ar fi putut vedea ochii în întuneric, i-ar fi simțit cum îi scrutau gura, gâtul, decolteul cămășii. Privirea lui coborî până la coapsele ei, apoi reveni la nivelul chipului.

Emory își ținu respirația.

— N-ai suferi câtuși de puțin, îi șopti el.

capitolul 7

Emory lăsă perdeaua să cadă la loc, acoperind fereastra.

— Vremea nu dă niciun semn că s-ar îndrepta.

Peste noapte, condițiile meteorologice se înrăutățiseră. Începuse să ningă, iar zăpada se depunea rapid, ceea ce, bineînțeles, era în avantajul lui.

Bărbatul stătea la masă, meșterind la prăjitorul de pâine care, la micul dejun, refuzase să funcționeze.

— Cât de vechi e aparatul ăla?

Tonul ei supărat îl făcu să-și ridice capul.

— Nu știu. Era aici când m-am mutat eu.

— Și de ce nu cumperi unul nou, pur și simplu?

— Pentru că ăsta mai poate fi reparat. Și-apoi... îmi place să meșteresc.

Mai devreme îi lipise brațul ochelarilor de soare. Îi pusese cu grijă pe masă, lăsând adezivul să se usuce.

— Ești un meșter înnăscut?

— Mă descurc.

Fără îndoială, dădea dovadă de modestie, căci Emory putea vedea cu ochii ei că se pricepea să repare tot felul de lucruri. Altfel nici n-ar fi putut să trăiască în condițiile acelea, singur într-o zonă izolată, fără a se putea baza pe nimeni altcineva decât pe el însuși.

Jeff nu știa nici să regleze temporizatorul unui prăjitor de pâine, cu atât mai puțin să-l repare. Deși nu era drept să-l judece atât de aspru. Nu fusese pus niciodată în situația de a repara ceva prin casă, și ar fi fost surprins să afle că ei un asemenea efort, chiar zadarnic, i s-ar fi părut drăguț.

Din câte-și amintea Emory, nu-i ceruse niciodată să o ajute în gospodărie. Poate că ar fi trebuit să o facă. Dacă nu ar fi fost atât de independentă și i-ar fi cerut din când în când mici favoruri, poate că ar fi fost amândoi mai fericiți.

Ruptura dintre ei își făcuse simțită prezența prima oară în urmă cu un an, când el nu reușise să fie promovat ca partener la firma de investiții pentru care lucra. Jeff își luase un aer indiferent, însă faptul că fusese trecut cu vederea reprezentase o dezamăgire enormă și o lovitură pentru orgoliul lui. Vrând să-l asigure de susținerea ei, Emory se străduise să-l sune mai des în timpul zilei, uneori pentru lucruri prostești, doar pentru a-i arăta că se gândea la el.

Din păcate, în loc să-l mai însenineze, aceste

atenției păruseră să-l irite și mai mult. La un moment dat chiar îi ceruse, cu o politețe glacială, să nu-l mai trateze ca pe un copil.

Emory schimbase atunci strategia, sugerând tot felul de escapade la sfârșit de săptămână și propunând activități despre care credea că aveau să-l amuze. Un week-end în Napa, la o degustare de vinuri. Un festival de film la Los Angeles. Câteva zile la o pensiune din Cartierul Francez.

Ideile ei fuseseră primite fără entuziasm, ba chiar cu un zâmbet batjocoritor. Viața lor sexuală începuse să aibă de suferit până ce Jeff ajunsese să se plângă că făceau dragoste rar, deși tocmai el era cel care nu mai inițiasese niciun contact intim. Iar mândria o împiedicase pe ea să încerce să-l ispitească.

Ajunseseră într-un punct mort. Distanța dintre ei continua să crească. Lunile de tensiune crescândă își găsiseră defularea într-o ceartă legată de maratonul la care ea urma să participe. Era o cursă organizată în scopuri caritabile, pe care Emory o inițiasese și la organizarea căreia contribuise destul de mult. La început Jeff fusese doar nepăsător, însă pe parcurs căpătase o atitudine ostilă față de „obsesia” soției sale cu privire la evenimentul respectiv. Vehemența cu care respingea ceva atât de important pentru Emory arăta că se îndepărtase emoțional de ea. Joia trecută, când tânăra femeie menționase acest lucru în cursul discuției anevoioase avute la cină,

situația devenise rapid explozivă.

Nu-și exprimase totuși cu glas tare bănuiala că Jeff avea o amantă. Oare nu era ceva obișnuit ca un bărbat să caute refugiu într-o serie de aventuri sexuale atunci când orgoliul îi era călcat în picioare?

Cum nu dispunea de nicio dovadă concretă, Emory preferase să nu abordeze subiectul. Vineri după-amiază plecase furioasă, dar sperând că, dacă petrecea o noapte singură, avea să vadă lucrurile mai limpede și să-și regăsească spiritul de luptătoare pentru a-și salva căsnicia.

Nu luase în calcul că era posibil să cadă, să sufere un traumatism cranian și să fie „salvată” de un bărbat care nu voia să-și dezvăluie numele și care, fără măcar să o atingă, trezise în ea niște senzații de tensiune sexuală pe care Jeff nu reușise să i le inspire în ultimul an.

— Ți-e frig?

Întrebarea lui o smulse din reveria în care se cufundase.

— Poftim?

— Îți tot freci brațele. Ți-e frig?

— Nu.

Gazda lăsa prăjitorul demontat pe masă și se duse la șemineu. Când buștenii pe care-i adăugase începură să ardă, așeză la loc grilajul și îi făcu semn să vină mai aproape.

— Hai aici, să te încălzești.

— Cine-ți aduce lemnele astea?

- Nimeni. Mi le tai singur.
- Te duci în pădure și tai copaci?
- Da, să știi că există oameni care fac asta.

Emory nu cunoștea pe nimeni care să facă asta. Prietenii ei cumpărau lemne de la cineva care le aducea până la poartă și le și stivua, sau luau câte o legătură de la supermarket, când se duceau să-și ia pâine și lapte.

Mulțumit că buștenii abia adăugați în vatră începură să ia foc, bărbatul se întoarce la masă, luă ochelarii ei de soare și i-i întinse:

- S-a uscat adezivul. Cred că o să țină.

Emory verifică soliditatea brațului reparat.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere.

— Mâinile tale par prea mari pentru a lucra cu un obiect atât de mic și de delicat. N-aș fi crezut că ești atât de îndemânat.

- Când e cazul, pot să fiu și îndemânat.

Emory își putea da seama că era amuzat de ocazia pe care i-o oferise, fără să vrea, și mulțumit de răspunsul său plin de aluzii.

Întorcându-i spatele, își vârî ochelarii în buzunarul cămășii. Bărbatul se așază din nou la masă și începu să lucreze la prăjitorul de pâine, afișând un aer mulțumit. Emory se simțea de parcă pielea i se strânsese peste noapte.

- Nu te scoate din sărite?

- Ce?

- Liniștea. Singurătatea.

— Am niște muzică pe laptop.
— Se poate să punem niște muzică?
— Bună încercare, da' nu de-ajuns, doctoriță scumpă.

Emory începu să se plimbe încolo și încioace prin încăpere.

— Nu ți-o ia mintea razna din cauza plictiselii?
— Nu mă plictisesc niciodată.
— Cum poți să nu te plictisești? Ce faci toată ziua? Adică... atunci când nu repara electrocasnicele de pe aici.

Voise ca această ultimă remarcă să fie o ironie, însă el nu se arătă deloc ofensat.

— Am diverse proiecte.
— Cum ar fi?
— Construiesc un garaj pentru camionetă.
— De unul singur?
— Nu e greu, dar eu sunt perfecționist, așa că durează mai mult. Sperasem să-l termin până să vină iarna. Nu prea mi-a reușit, oftă el aruncând o privire spre fereastră.

— Și ce altceva?
— Am făcut rafturile astea pentru cărți.
— Atâta tot? Asta e tot ce faci? Te învârți pe-aici, tot construind și renovând?

— Am și vânat. Nu prea mult, totuși. Și din când în când mai pescuiesc.

— Asta când te sature de atâta carne de câprioară.

— Nu, mie nu-mi place peștele, așa că mereu îi

arunc înapoi în apă. Și fac drumeții. Sunt niște peisaje superbe pe aici. Uneori stau și peste noapte, dar prefer să-mi petrec noaptea în patul meu decât într-un sac de dormit, pe pământul tare.

— Deci nu te opui în întregime dorinței de a avea parte de confort.

— Nu, spuse el cu un rânjel. Prefer să am cafea și apă caldă pentru duș.

Emory se uită în jur, încercând să măsoare spațiul în care-și ducea el traiul.

— Nici nu vreau să mă gândesc cum e să fi închis aici, fără nicio ocupație.

— Dar am ocupații. Acum, de exemplu, mă ocup cu ceva.

— Să repari un prăjitor vechi e o ocupație?

De data aceasta, împunsătura ei nu-l lăsa indiferent. Se lăsa pe spate, rezemându-se de spătar, și o privi gânditor, bătând cu o șurubelniță mică în palmă.

— Mai sunt și alte lucruri care au nevoie de reparații.

— Și ce se întâmplă când le termini pe toate?

— Nu prea văd cum s-ar întâmpla una ca asta.

Potolită de tonul lui care-i transmitea clar că n-avea rost să insiste, Emory se apropie de una dintre ferestre și dădu perdeaua la o parte ca să se uite afară. Ninsoarea se întetise.

— Cât de departe suntem de Drakeland?

— Mai departe decât distanța standard a unui

maraton – asta dacă-ți trecea prin minte să alergi până acolo.

— Vineri spre sâmbătă am stat acolo, dar n-am apucat să văd mare lucru din oraș. E drăguț?

— E aproape civilizat. Are un Wendy's, un Walmart și un cinematograf cu mai multe săli.

— Cât de des te duci pe acolo? îl întreabă, ignorându-i sarcasmul din voce.

— Pe la cinematograf?

— În oraș.

— Când am nevoie de câte ceva. Când am chef...

— Ai prieteni cu care să te vezi?

— Doamna de la Dunkin' Donuts îmi face întotdeauna conversație. Mă recunoaște de fiecare dată.

— Dar nu-ți știe și numele. Cum el nu comentă, Emory spuse: Deci prieteni, nu. N-ai... Neștiind cum să continue, se apropie de vatră și se așează. Ce profesie ai? Cum îți câștigi existența?

— Mă descurc.

— Țsta nu-i un răspuns.

— Am suficient cât să-mi cumpăr haine și mâncare, dar n-am grămezi de bani. Se opri o clipă, după care completă: Spre deosebire de tine.

— N-am grămezi de bani. Când el ridică dintr-o sprânceană, adăugă iritată: Bogăția e o noțiune relativă. Și-apoi, cum de... Se opri și ochii i se duseră către laptopul de pe măsută. M-ai căutat pe internet?

— În după-amiaza în care te-am adus aici.

— Mi-ai aflat numele de pe permisul de conducere.

— Restul a fost ușor. Câteva clicuri și apăsări de taste. Imediat am dat de Charbonneau Oil and Gas. Ești moștenitoarea unei averi frumoșele.

Emory nu era pregătită să discute cu el despre lucruri atât de intime. Totuși, zise fără să se gândească:

— Urăsc cuvântul „moștenitoare”.

— De ce?

— Deoarece face trimitere la moartea părinților mei. Presupun că ai citit și despre asta.

Bărbatul puse jos șurubelnița și-și concentra toată atenția asupra ei.

— Pilotul avionului era chiar prietenul tatălui tău.

— Avea o experiență mare de zbor, numai cu avionul lui parcursese câteva mii de mile. Cele două cupluri – cei mai buni prieteni de când se știau – se duceau în Oklahoma, să vadă un meci de fotbal. Tigers jucau cu Sooners. Emory începu să tragă de unul dintre nasturii cămășii de bumbac, pe care și-o trăsese peste hainele ei de alergat ca să se protejeze mai bine de frig, apoi adăugă: N-au mai apucat să-l vadă.

În spatele ei, focul ardea cu vâlvătaie, încălzindu-i spatele, dar nu și golul înghețat din suflet pe care i-l crease amintirea pierderii bruște a ambilor părinți.

— Mult timp, mi-a fost foarte rău. Mă rugam la

Dumnezeu și îl blestemam, uneori în aceeași clipă. Plângeam până la epuizare. Într-o criză de furie, mi-am tuns părul scurt, scurt. Pentru mine, durerea a fost o adevărată boală. Din păcate, e una incurabilă. Doar că am învățat s-o suport.

Când își dădu seama cât de liniște se lăsase în cameră, își întoarse capul și îl căută cu privirea.

El stătea perfect nemișcat, privind-o atent.

— N-aveai alte rude apropiate?

— Nu. Eram singură. Familia noastră era cunoscută în Baton Rouge. Nu puteam să mă duc nicăieri fără să dau nas în nas cu cineva care să aducă vorba de mama și tata și să-mi ofere condoleanțe. Iar soiul acesta de întâlniri deveniseră din ce în ce mai greu de suportat. Ajunsesem în momentul în care să supraviețuiesc însemna să plec, să o iau de la capăt altundeva. Prin urmare, după ce mi-am terminat rezidențiatul am vândut casa și acțiunile pe care le aveam la compania familiei și m-am mutat. Într-un alt oraș. Într-un alt stat. Își lovi ușor coapsele, după care începu să-și treacă palmele de-a lungul picioarelor. Asta-i tot. Am omis ceva?

— Cum l-ai cunoscut pe soțul tău.

— A fost o întâlnire aranjată de un prieten comun.

— Dragoste la prima vedere?

— Tot ce trebuie să știi despre Jeff e că în clipa de față este înnebunit de grijă, zise ea ridicându-se în picioare.

— De cât timp sunteți căsătoriți?

— Trei ani și câteva luni.

— Ați fost fericiți anii ăștia?

— Da.

— Te doare pielea capului?

— Poftim? Apoi, dându-și seama că își tot frecase rana, lăsă mâna în jos și spuse: Nu. Umflătura s-a mai retras. Rana în sine mă mănâncă, însă.

— Asta înseamnă că se vindecă.

— Asta înseamnă că trebuie să mă spăl pe cap.

— De ce nu faci duș?

— Tu de ce crezi?

— Pentru că nu vrei să te dezbraci.

Răspunsul lui hotărât nu avea nevoie de explicații.

Răsuci o ultimă dată șurubelnița, după care așează prăjitorul în mijlocul mesei și testă de câteva ori mecanismul de ejectare a feliilor de pâine. Nu se mai bloca. Se ridică și îl duse pe blatul de bucătărie, la vechiul său loc, apoi vârî șurubelnița în sertar.

— Dar tu? întrebă ea.

— Pe mine nu mă deranjează să mă dezbrac.

— Nu la asta mă refeream.

Bărbatul își propti ambele palme pe blat și-și încrucișa gleznele cu o nonșalanță surprinzătoare pentru silueta lui. Părea în armonie perfectă cu sine însuși și cu mediul înconjurător, cu situația bizară în care se aflau, cu tot ce o înnebunea pe

Emory, mai ales misterul pe care-l reprezenta ei.

— Dar la ce te refereai, doctoriță scumpă?

— La familie. Ai vreo soție ascunsă pe undeva?

În ajun, expresia lui o provocase pur și simplu să investigheze. Căutătura lui fixă o avertizase că, dacă intenționa să se apuce de asta, trebuia să-și asume niște riscuri. Iar acum o privea în același mod.

— Nu.

— Niciodată?

— Nicio mireasă. Nicio soție. Niciodată. Lăsa să se scurgă mai multe secunde, după care spuse: Altceva?

Da. O sută de alte întrebări, dar tânăra femeie se mulțumi să clatine din cap.

— Atunci o să te rog să mă scuzi.

Trecu pe lângă ea și intră în baie.

Această conversație o tulbură mai mult decât s-ar fi așteptat. Ea își deschisese sufletul, povestindu-i despre sfârșitul tragic al părinților ei și despre modul în care o afectase, un subiect pe care de obicei îl evita, pentru că era extrem de dureros.

El continuase să evite întrebările la care ar fi putut să răspundă lejer, în câteva cuvinte, alegând să nu-i împărtășească nimic. Lui Emory, impresia că se afla pe un teritoriu întunecat și umbros îi crea o stare de disconfort. Simțind că o lua iarăși frigul, se apropie de șemineu. Buștenii adăugați recent arseseră destul de rapid. Dădu deoparte

grilajul, luă un lemn din ladă și îl puse cu grijă peste focul mocnit, după care întinse mâna să ia un altul. Când îl trase din grămadă, celelalte se mișcară, lăsând la vedere un obiect aflat pe fundul lăzii.

Era o pungă din hârtie maro, mai mare decât una pentru un pachetel cu mâncare, dar nu la fel de mare ca una pentru cumpărături. Din curiozitate, o scoase de sub lemne, o desfăcu și privi înăuntru.

În interior se afla o piatră cu un diametru de douăzeci de centimetri în zona cea mai lată și un contur neregulat, astfel că în partea de sus avea o protuberanță zimțată asemenea unei creste montane. Piscurile acesteia erau acoperite cu pete de un roșu-închis, cel mai probabil de sânge. Lichidul se infiltrase în rețeaua de crăpături minuscule ca un fel de lavă macabră.

În pelicula de sânge uscat erau prinse mai multe fire de păr, de aceeași culoare și lungime ca al ei.

Emory scoase un strigăt acut de înțelegere tocmai când niște mâini – pe care ea le remarcase tocmai pentru dimensiunile și puterea lor ieșite din comun – o prinseră de brațe de la spate, o întoarseră și îi smulseră punga de hârtie dintre degete.

— Nu trebuia să vezi asta.

capitolul 8

Agentul special FBI Jack Connell urcă treptele care duceau la intrarea clădirii cu fațadă din ardezie, verifică numele de pe caseta de lângă ușa și apăsă pe butonul aflat în dreptul numelui Gaskin. Femeia îl aștepta, astfel că răspunse aproape imediat:

— Domnul Connell?

— Eu sunt.

Îi permise imediat accesul. Agentul deschise ușa de la intrare și pătrunse într-un vestibul mic, după care trecu pe o altă ușa, din lemn sculptat, cu panouri de sticlă gravată fin. Ea îl avertizase că blocul nu fusese modernizat și nu avea ascensor, dar, din fericire, apartamentul se afla la primul etaj.

Vizitatorul ocoli stâlpul cu ornamente bogate pe lângă care urca scara. Eleanor Gaskin stătea în cadrul ușii, iar când el se apropie, îi întinse mâna.

— Nu v-ați schimbat.

— Poate, dar nu pot spune același lucru și despre dumneavoastră.

Femeia râse amabil și își lovi ușurel burta umflată.

— Ei, da, cam așa e.

Trecută de treizeci de ani, Eleanor Gaskin era o frumusețe răpitoare, cu niște ochi căprui depărtați și părul brunet drept, coafat în stilul anilor douăzeci. Purta o pereche de pantaloni mulați negri, balerini și o cămașă largă, menită să-i camufleze sarcina. Zâmbetul ei nu avea nimic

prefăcut. După ce-i strânse mâna, se dădu deoparte și îi făcu semn să între.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați sunat, zise el. De fiecare dată le oferim posibililor martori cărțile noastre de vizită, dar rareori ne așteptăm să și fim contactați de cineva. Mai ales după atâta timp.

— Patru ani, dacă nu mă înșel.

Atât trecuse de la atacul armat cu multiple victime din Westboro, Virginia. O interogase pe doamna Gaskin la două luni după ziua aceea îngrozitoare, dar de atunci nu mai vorbiseră până când îl sunase, cu o seară înainte.

— Luați loc, îl invită ea. Vă servesc cu ceva?

— Nu, mulțumesc, spuse el așezându-se pe canapea.

Lumina soarelui se revărsa prin fereastra care dădea spre drum. Blocul, mărginit de copaci, era situat între două dintre cele mai aglomerate bulevarde din Upper West Side.

— Drăguță clădire, remarcă agentul.

Apartamentele spațioase ca acesta, ocupând un etaj întreg, aveau un preț considerabil.

— Soțul meu a moștenit apartamentul ăsta de la bunica lui, spuse doamna Gaskin, ca și când i-ar fi citit gândurile. Ea a stat aici mai mult de patruzeci de ani. A trebuit să-l renovăm, bineînțeles. Am schimbat total baia și bucătăria. Dar cel mai bun lucru e camera copilului, mare și luminoasă.

— Primul copil?

— Da, e fetiță.

— Felicitări!

— Mulțumesc. De-abia așteptăm să vină pe lume.

Își zâmbiră politicos, doi străini care aveau de discutat ceva important, dar care-i făcea să nu se simtă deloc în largul lor. Ea fu cea care deschise subiectul.

— Ați văzut înregistrările pe care vi le-am trimis pe e-mail?

— De vreo zece ori. Dar aș vrea să le văd și cu dumneavoastră, să mă asigur că e vorba chiar de femeia respectivă.

Eleanor se duse la un dulap în care se aflau mai multe echipamente video. Porni playerul, iar pe televizorul cu ecran plat prins pe perete, deasupra căminului, începu să ruleze înregistrarea, care avea într-un colț sigla unui post TV.

— Îl aveam deja introdus în lista de redare, așa că o să vedeți... Iată, acum.

Apăsă butonul de pauză și i-o arătă pe femeie, un chip în mulțime. Era un reportaj de știri de pe un post național, care fusese difuzat cu o seară înainte. Niște protestatari din Olympia, Washington, organizaseră un marș în capitala statului pentru a solicita respingerea unei legi referitoare la controlul posesiei armelor. Femeia în cauză ținea o pancartă în mâini.

— Aha, făcu el. Seamănă oarecum cu Rebecca Watson, dar nu sunt sigurută la sută. Jack se apropie de ecranul televizorului ca să se uite mai

bine și studie trăsăturile femeii. Dumneavoastră ați recunoscut-o?

— Din prima clipă. Când agentul o privi cu îndoială, doamna Gaskin insistă: O știu bine pe Rebecca. M-am mutat în oraș imediat după facultate, nu știam nimic despre lume. Iar ea și-a asumat ceva riscuri mizând pe mine. În viață nu-ți uiți niciodată primul șef. Am lucrat împreună la Macy's aproape cinci ani înainte de incidentul din Westboro, și nu eram doar simple cunoștințe. Eram mâna ei dreaptă. În fiecare zi ne petreceam cea mai mare parte a timpului împreună. Pe vremea aceea nu aveam niciun iubit, și ea tocmai ce divorțase. Uneori ne duceam la ea acasă după program și ne continuam munca, după care deschideam o sticlă de vin și stăteam la povești. Eram prietene.

Eleanor îi repeta ceea ce-i spusese în urmă cu patru ani, când Rebecca Watson dispăruse, iar el o interogase în legătură cu acest caz. La vremea respectivă, tânăra fusese tulburată și îngrijorată. Și sinceră. Jack și-ar fi pus în joc întreaga carieră pe ideea că-i spusese adevărul. Dar la momentul acela nu putuse să le ofere nicio informație utilă. Îi lăsase cartea de vizită și o rugase ca, în cazul în care o vedea sau auzea ceva despre Rebecca Watson, să îl contacteze imediat.

Cu o seară înainte o făcuse, însă agentul nu-și permitea să se bucure prea tare de această turnură a evenimentelor. Nu încă. Timp de patru

ani urmasese mai multe piste care păruseră promițătoare, dar până la urmă se dovediseră a fi simple fundături.

— S-a schimbat, remarcă el. În urmă cu patru ani petrecuse și el ceva timp cu Rebecca Watson, dar nu băuseră niciodată vin împreună. Discuțiile lor fuseseră în contradictoriu. O interogase cu migală. Ore întregi. Zile la rând. Femeia îl informase dintru început că n-avea să i spună nicicând unde se afla fratele ei, și se ținuse de cuvânt.

— Și-a schimbat coafura, admise Eleanor Gaskin. Dar asta se face ușor.

— Pe vremea aia purta ochelari.

— Mari, cu rame de os, spuse ea zâmbind. Avea impresia că îi dădeau un aer mai profesionist și îi confereau un avantaj în negocieri. Și, credeți-mă, era o negociatoare nemiloasă.

— Vă cred, răspunse el, aducându-și aminte de tăcerea încăpățânată pe care o păstrase Rebecca Watson ori de câte ori o întreba de fratele ei. Nu reușise să o facă să cedeze, iar acest eșec încă îl durea. Continuă: Știu că am discutat despre asta și atunci, dar poate că mi-a scăpat mie ceva. Ați putea, vă rog mult, să-mi reîmprospătați memoria?

Își reluară locurile și, cu un gest, Eleanor îl invită să pună întrebările pe care le considera necesare.

— Doamnă Gaskin, Rebecca v-a vorbit vreodată despre el?

— Despre fratele ei, adică? După ce Jack încuviință din cap, Eleanor reluă: îl pomenea adeseori. Părinții lor muriseră, așa că nu se aveau decât unul pe celălalt. Era teribil de îngrijorată că avea să fie rănit sau ucis în Afganistan, iar teama asta mi s-a transmis și mie. Nu credeam că ar fi putut suporta să-l piardă. Atât de mult țineau unul la celălalt.

Când s-a întors acasă, Rebecca a fost în culmea bucuriei. Au petrecut multe clipe frumoase împreună. El o iubea foarte mult pe Sarah, preluase oarecum rolul unui tată în viața ei. Iar fetița își adora unchiul. După care... murmură posomorâtă Eleanor, ridicând dintr-un umăr.

— A intervenit incidentul din Westboro.

— Da.

Agentul federal își amintea exact data în care avusese loc tragicul eveniment. Îi era întipărită în memorie, la fel ca numele bărbatului pe care încă îl căuta. Apoi, la cincizeci și cinci de zile după incidentul armat, sora lui dispăruse și ea.

Jack își petrecuse ultimii patru ani explorând toate direcțiile de investigare posibile în căutarea Rebeccăi. Așa cum spusese Eleanor, cei doi frați aveau o relație foarte apropiată. Prin urmare, dacă o găsea pe Rebecca, s-ar fi apropiat mult de fratele ei. Din păcate, amândoi păreau să aibă talentul bizar de a dispărea fără urmă.

Rebecca lucrase ca responsabil cu achizițiile de produse pentru casă la Macy's, un post bine plătit,

cu tot felul de avantaje și prime de obiectiv. Fără să anunțe în prealabil, fără să le lase măcar un mesaj vocal, își lăsase baltă slujba. Plecase în toiul nopții din apartamentul unde locuia, lăsând în căsuța poștală a administratorului un cec prin care-și achita chiria până la finalul contractului. Iar acesta fusese ultimul cec pe care-l emisese din contul respectiv. Chiar și în ziua de azi mai avea peste două mii de dolari în el, neatinși. Își luase fiica și se făcuse nevăzută, ca printr-un truc de magician, dovedindu-se a fi la fel de greu de prins ca și fratele ei.

— Într-o zi, pur și simplu nu a mai venit la serviciu, spuse Eleanor cu un oftat. Am sunat-o toată ziua, i-am lăsat zeci de mesaje la care nu am primit niciun răspuns. Am crezut că poate se îmbolnăvisese Sarah sau ceva de genul acesta...

La divorț, Rebecca Watson obținuse custodia totală a fiicei sale. După ce dispăruseră, fostul soț se agitase un timp, încercase și el să dea de ele, însă renunțase după numai câteva luni. În opinia lui Jack, nu se străduise prea tare, mai ales că era deja recăsătorit. Noua lui soție aștepta un copil, așa că avea alte priorități.

— De la fostul soț al Rebeccăi, pe care l-am mai contactat din când în când, nu am aflat nimic, îi zise acum lui Eleanor. Știam că nu-i pasă prea mult de faptul că Rebecca a ieșit din viața lui, dar nu-mi venea să cred că poate să renunțe așa ușor la propria fiică.

— E un ticălos egocentric și un măgar pe deasupra.

În fața unei asemenea sincerități, Jack nu putu să nu zâmbescă.

— Sunt complet de acord. Fiica lui dispăruse pur și simplu de pe fața pământului, iar el părea mai preocupat de cât avea să-l coste să angajeze un detectiv particular pentru a-i da de urmă.

— Se baza pe FBI, probabil.

— Fim, nu chiar. Mi-a zis că n-aș putea să găsesc nici măcar un rahat împruțit într-un buchet de trandafiri albi.

— Fermecător. După o clipă, Eleanor adăugă: Cumnații nu se suportau deloc. Știați asta?

— Mi-a spus Rebecca.

— Era vorba de o antipatie înfocată și reciprocă.

Jack îl eliminase destul de repede pe fostul cumnat de pe lista persoanelor cărora le-ar fi putut cere ajutor veteranul de război și țintașul de excepție pe care-l căuta. Cei doi fuseseră în relații conflictuale de când se destrămasese căsnicia Rebeccăi.

— Vă rog, spuneți-mi sincer, după dispariția fratelui ei, când eu mă dădeam de ceasul morții încercând să dau de el, Rebecca știa unde e?

— Mie mi-a jurat că nu știa. V-am spus asta acum patru ani. Așa cum v-am spus și că am crezut-o.

— Toată lumea minte, răspunse el blând, ca și cum ar fi fost în situația de a-i spulbera acest mit

unui copil. Oamenii își mint chiar și prietenii apropiați. Mint, evident, și în fața autorităților, mai ales când încearcă să protejeze o persoană iubită. Iar faptul că Rebecca și-a lăsat baltă pe nepusă masă toată viața de până atunci nu o face să pară demnă de încredere. Nu în ochii mei, cel puțin.

— Nu, sunt convinsă că nu. Dar când venea vorba de fratele ei era demnă de toată încrederea, nu-i așa? zise cu un surâs reținut viitoarea mămică.

Când Jack Connell se întoarse la sediul FBI din Manhattan după vizita la Eleanor Gaskin, îi ocoli atent pe toți cei care l-ar fi putut aborda, se duse direct în biroul său și închise ușa. Așezat la masa de lucru, răspunse numai la e-mailurile și la apelurile telefonice care nu suportau amânare în acea dimineață tipică de luni, apoi, lăsând tot restul în așteptare, trânti pe birou un dosar cu coperte uzate pe care era înscris un nume cu cerneală roșie. Blestemând în gând numele și pe bărbatul care-l purta, deschise dosarul și dădu câteva pagini până găsi o fotografie a Rebeccăi Watson făcută în urmă cu patru ani chiar de el, în timp ce-i ținea apartamentul sub supraveghere, în speranța că fratele ei avea să se arate pe acolo.

Asemănarea cu femeia din înregistrarea video era izbitoare, însă nu putea fi sigur că erau una și aceeași persoană. Nu-l convinsese nici măcar

mărturia lui Eleanor Gaskin.

Cinci minute mai târziu, era încă ocupat să compare cele două chipuri când cineva bătu la ușa biroului. Partenerul său, Wes Greer, specialist în analiza datelor, își vârî capul înăuntru.

— Se poate?

— Sigur, intră.

Îl sunase de pe drum pentru a-i cere un serviciu. Greer era un tip moale, palid și cu o înfățișare modestă, dar cu o inteligență sclipitoare. Și putea ține un secret, ceea ce, în sistemul de valori al lui Jack, era o calitate extrem de importantă.

Greer se așeză în fața lui Jack, de cealaltă parte a mesei de lucru.

— Am sunat la postul de televiziune din Olympia și am vorbit cu jurnalistul care a făcut reportajul. E vorba de câteva sute de protestatari care au pichetat clădirea guvernamentală. Dar grupul respectiv a fost adus cu autobuzul de la Seattle. De ce au ajuns să fie filmați tocmai ei? Tipul mi-a spus că erau cei mai gălăgioși și mai înfocați dintre manifestanți.

— Ai căutat informații și la Seattle?

— Am găsit o singură Rebecca Watson cu reședința în districtul respectiv. Stă la un azil de bătrâni. Și e născută în 1941. Ceea ce înseamnă că are...

— Nu, e prea bătrână.

— Mai încerc. Să extind zona căutărilor...

— Mulțumesc, Wes.

Greer se ridică și ajunse până la ușă, după care se întoarse:

— A, aproape că uitasem. Vineri seară – tu deja plecaseși – am găsit mai multe informații despre antrenorul de fotbal din Salt Lake City. O să poată merge din nou, dar n-o să mai joace niciodată fotbal. Cariera lui de antrenor s-a dus pe apa sâmbetei.

— Asta o știi chiar de la el?

Greer dădu negativ din cap.

— Am dat de specialistul ortoped care i-a pus fragmentele de femur la loc. Din câte a zis el, a fost mult de muncă și a avut nevoie de o groază de lipici.

— Să-nțeleg că a folosit un eufemism?

— Nu sunt sigur. Cică osul era făcut așchii.

— Și antrenorul ce-a avut de zis?

— Nimic. De cum m-am recomandat, mi-a închis telefonul în nas. La fel ca toți ceilalți.

Jack își lăsă privirea către paginile dosarului din fața lui.

— Nici nu poți să le-o iei în nume de rău. Le e frică să vorbească.

— Și mie mi-ar fi.

— Ai idee cine urmează?

— La asta lucrez. Dar, știi și tu, se tot adună alte și alte lucruri.

— Deocamdată, ocupă-te de cercetările de la Seattle.

Greer ieși. Jack se uită absent la ușa închisă preț

de câteva clipe, după care ochii i se îndreptară spre dosar, împingând într-o parte fotografia Rebeccăi Watson, o privi pe cea de dedesubt, în care apărea fratele ei.

Fotografia fusese făcută înainte ca individul să devină furios și plin de resentimente. În imaginea aceea colțurile gurii indicau o urmă de zâmbet, însă oricine ar fi studiat-o la fel de des și de atent ca Jack ar fi descoperit cutele fine care-i încadrau buzele, prevestind blestemul pe care avea să-l arunce asupra sa odată cu incidentul de la Westboro.

Jack mormăi aceeași întrebare pe care o rostise de o mie de ori:

— Unde ești, nemernicule?

capitolul 9

Jeff, care tot schimbase canalele, lăsă din mână telecomanda pentru a răspunde la telefonul mobil.

— Alo?

— Jeff? Sunt doctorița Butler, te sun de la clinică.

„Fir-ar să fie!”

— A, aha.

— Sunt cu doctorul James, te-am pus pe difuzor. Am sunat să ne interesăm de Emory. Nu a venit la birou în dimineața asta și nu am reușit să dăm de ea nici pe mobil, nici pe numărul de fix de acasă. S-a întâmplat ceva?

Jeff se ridică în șezut și-și lăasă picioarele peste marginea patului.

— A plecat din oraș pe perioada weekendului.

— Știam asta. Dar convenisem cu ea să-și reia azi activitatea. Avea consultații programate. În primul moment am crezut că întârzie pur și simplu, ceea ce nu-i stă deloc în caracter, iar secretara a tot mutat orele programărilor, încercând să o acopere. A și reușit o vreme, însă acum sala de așteptare e plină-ochi. Dacă Emory nu ajunge în curând, secretara va trebui să stabilească noi programări pentru toți pacienții.

— Ar trebui să vă apucați de asta. De reprogramări, vreau să spun.

— Pentru mâine?

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, cred c-ar fi mai bine să amânați până ce... până ce o să știm sigur când se întoarce.

Îi putea auzi pe cei doi colegi discutând în șoaptă, însă nu reuși să le distingă vorbele. Într-un final, doctorul James luă cuvântul:

— Nu știm cum altfel să formulăm întrebarea asta, Jeff, așa că o să fim direcți: Ce se întâmplă? Pe noi nu ne privește viața personală a lui Emory, bineînțeles, dar faptul că n-a apărut la serviciu, că nu și-a respectat programările... ea n-a făcut niciodată așa ceva. Am sunat și la spital, să vedem dacă și-a făcut vizita de dimineață.

Ne-au spus că ieri au primit un apel de la tine, și că păraai îngrijorat. Ai vorbit cu ea?

— Nu. Dându-și seama că nu mai putea amâna o explicație, hotărî să dea cărțile pe față: Adevărul e că nu mai am nicio veste de la ea de vineri seară încoace. Dar, se grăbi să adauge, joi seară ne certaserăm. Un schimb mai aprins de cuvinte, de fapt. Când am văzut că nu a mai sunat în weekend, am considerat că pur și simplu nu voia să mă mai audă. Dintr-o prostie, am zis că e mai bine să aștept să-i treacă supărarea.

— Oh!

O singură silabă, și totuși Neal James o lansase ca pe o lamă de ghilotină. Mereu se purtase la limita nesimțirii cu Jeff, afișând un aer de superioritate la fel de evident ca și trompa care-i servea drept nas.

Încercând să nu adopte un ton defensiv, Jeff continuă:

— Nu m-am speriat, pentru că Emory nu-mi spusese clar când avea de gând să se întoarcă. A zis că ar putea să rămână și sâmbătă spre duminică. Așa că nu m-am îngrijorat decât ieri după-amiază, când tot nu primisem nicio veste de la ea.

— Nu ați mai vorbit deloc de vineri seară?

— Exact.

Șocată, doctorița Butler îl întreabă dacă raportase dispariția inexplicabilă a lui Emory la poliție.

— Da. Ieri am venit cu mașina până aici - orașul se numește Drakeland - și am început să o caut,

pornind de la motelul unde a dormit vineri spre sâmbătă. A luat cina devreme la un local din apropiere. M-a sunat din cameră să-mi spună că se ducea la culcare. Și asta e tot ce am putut afla.

— Sâmbătă dimineața avea cursa, nu? A văzut-o cineva când a plecat de la motel?

— Nu, dar o știți amândoi pe Emory. E foarte matinală, așa că probabil că a plecat înainte să se crape de ziuă. În plus, cum plătise totul în ajun, nu a fost nevoie să mai treacă pe la recepție.

— Și nu s-a întors la motel sâmbătă seara?

— Nu. Nici nu avea de gând. Când a plecat, și-a luat toate lucrurile cu ea.

— Asta e cu atât mai îngrijorător, murmură doctorul James.

— De acord, spuse Jeff. Imediat ce am aflat asta, am luat legătura cu poliția.

— Și? Ce-au zis? Ce fac ca să o găsească?

— Deocamdată nimic. Mi s-a spus că e prea devreme să intru în panică, dar, după cum ați remarcat și voi, Emory n-ar face așa ceva. I-am subliniat asta și ajutorului de șerif cu care am vorbit. Chiar dacă ar fi supărată pe mine, nu și-ar lăsa niciodată baltă pacienții.

— Cum am putea fi de ajutor?

După tonul doctoriței Butler, Jeff își putea da seama că era foarte îngrijorată, dar încerca să nu se gândească la ce era mai rău.

— Pe moment, ocupați-vă de treburile de la cabinet. Lui Emory nu i-ar plăcea deloc dacă

pacienții ar avea de suferit. Vă anunț imediat ce aflu ceva. Ar trebui să mă prezint la poliție peste o oră.

— Poate că ar trebui să te duci chiar acum. O oră în plus nu înseamnă decât timp pierdut.

Jeff nu-i ceruse sfatul doctorului James și nu-i picase deloc bine că fusese trimis la plimbare cu atâta condescendență, dar răspunse pe un ton neutru:

— Chiar ieșeam pe ușă când ați sunat.

După ce le promise că avea să-i țină la curent și își luară la revedere, își verifică aspectul în oglinda comodei. Pantalonii de bumbac și puloverul de mătase săreau în ochi în zona aceea în care parcă toți purtau salopetă de lucru, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să treacă neobservat.

Îi repugna că trebuia să facă asta, dar se bucura că avea un motiv să iasă din camera de motel, care lăsa de dorit în multe privințe.

Drakeland era reședința unui district întins, predominant rural. În ciuda vremii urâte, sediul poliției era aglomerat. De fapt, chiar din cauza vremii era atâta lume acolo. În timp ce Jeff își aștepta rândul în anticameră, încercând să-și ferească tivul pardesiului de contactul cu pardoseala murdară, prin fața sa se perindară tot felul de angajați în uniformă și civili care încercau să rezolve problemele provocate de condițiile meteorologice. Una dintre acestea era tirul

răsturnat pe autostradă, care blocase traficul pe ambele sensuri.

O femeie anunța pe un ton ridicat că i se prăbușise acoperișul de la hambar, și caii îi rămăseseră blocați înăuntru. Administratul unui magazin de feronerie depunea o plângere pentru furtul unei lămpi cu kerosen.

Era o menajerie.

Într-un final, ajutorul de șerif cu care Jeff stătuse de vorbă în ajun îi făcu semn să se apropie.

— Îmi pare rău să vă văd aici, domnule Surrey.

— V-am spus că n-a fugit în lume, pur și simplu.

— Haideți în spate.

Ajutorul de șerif Sam Knight porni, precedat de burta sa proeminentă, și-l conduse pe Jaff într-un birou unde mai mulți agenți de poliție cu un aspect obosit încercau să facă față revărsării de cetățeni dinspre anticameră. Knight îi făcu semn lui Jeff să ia loc pe scaunul din fața unei mese de lucru îngropate în hârtii, iar el se lăsă pe fotoliul rotativ dinspre perete. Pe o plăcuță de pe birou îi erau înscrise numele și gradul de detectiv-sergent. Lui Jeff i se părea că Sam Knight era un pic cam necioplit pentru un asemenea rang. Începu:

— Soția mea e o persoană responsabilă. N-ar...

Knight ridică o palmă la fel de mare și de rozalie ca un calup de șuncă presată.

— Un pic de răbdare, domnule Surrey. Mai întâi trebuie să ne ocupăm de elementele de bază. Își

puse pe nas o pereche de ochelari de citit și țacăni la tastatura computerului până ce pe ecran apăru un formular necompletat. Care e numele întreg al doamnei Surrey?

Jeff îi explică de ce Emory își păstrase numele de domnișoară.

— Și e doctor.

— Cum se scrie... *Char-ban-o*?

Scriind fiecare literă după o vânătoare minuțioasă pe tastatură, Knight completează toate informațiile personale ale lui Emory care aveau relevanță pentru caz: numărul de asigurări sociale, vârsta, înălțimea, greutatea.

— Un metru șaiszeci și opt de centimetri. Cincizeci și patru de kilograme. Deci este... zveltă? Întrebă detectivul, uitându-se atent la Jeff peste lentilele murdare ale ochelarilor.

— Da. E într-o formă fizică excelentă. Practică alergarea pe distanțe lungi. Participă la maratoane.

— Da, ați spus asta aseară.

Apoi îl întrebă despre culoarea părului.

— Spre blond. Bine, mai degrabă un șaten foarte deschis, cu șuvițe blonde. Cam până pe-aici. Jeff își duse mâna la baza gâtului.

— Ochii?

— Căprui-deschis.

— Ce purta ultima oară când a fost văzută?

— Nu știu. Degetele lui Knight se opriră deasupra tastaturii. Își întoarse capul să se uite la

Jeff, care îi explică, pierzându-și oarecum răbdarea. Ultima dată când am văzut-o eu purta o pereche de jeanși, cizme maro și un pulover bej. Și avea haina pe mână. Dar, după cum v-am spus aseară, avea de gând să facă o cursă de fond sâmbătă. Presupun că la plecarea de la motel purta hainele de alergat.

— Și cum arată astea?

Jeff îi răspunse amănunțit, oferindu-i și numele mărcii producătoare.

— Sunt de cea mai bună calitate, făcute pentru atleții care iau alergatul foarte în serios. Anticipase că o să fie frig. Probabil că și-a luat un hanorac cu fermoar. Și o bluză termoizolantă pe dedesubt. Plus mănuși. De obicei, poartă și o bentiță de-alea pe cap, ca să nu-i între părul în ochi și să nu-i înghețe urechile. Poate și ochelari de soare.

— Aveți niște fotografii cu ea?

— Acasă. Dar există numeroase imagini cu ea și pe internet.

Knight tastă numele în fereastra motorului de căutare și, instantaneu, găsi zeci de fotografii.

— Ea e?

— Da.

Poza fusese făcută la inaugurare, când ea și doctorii Butler și James deschiseseră clinica.

— O doamnă frumoasă.

— Mulțumesc.

— Ce specializare are?

— Medic pediatru.
— Țștia doi sunt și acum partenerii ei?
— Da. M-au sunat în urmă cu jumătate de oră.
Nici ei nu au primit nicio veste de la ea.

— Se-nțeleg bine?
— Bineînțeles.
— Nu sunt rivalități profesionale sau altfel de probleme?

Jeff răsuflă prelung, exasperat.

— Vă concentrați pe niște aspecte irelevante.
Colegii ei sunt foarte îngrijorați.

— În regulă. Era doar o întrebare. O să vă pun și altele care vă pot părea irelevante sau chiar un atac la adresa intimității dumneavoastră. Din păcate însă, trebuie s-o fac. E una dintre cele mai urâte fațete ale profesiei mele.

Jeff se îndoaia de veridicitatea ultimei declarații, dar nu o contestă. Knight trecu în revistă și alte imagini.

— E o femeie activă.

— Foarte activă.

— Sunteți sigur că nu a plecat la vreunul dintre evenimentele astea caritabile?

Jeff trase aer adânc în piept și expiră încet.

— A venit aici vineri după-amiază pentru ca sâmbătă să alerge pe un traseu de pe munte. Ca să se antreneze.

— Știți cumva pe care munte, pe care traseu?

— Nu pe de rost. Mi-a arătat o hartă... Dacă aş avea imaginea în fața ochilor, s-ar putea să-mi

aduc aminte.

— Știți în ce parc național?

— Sunt mai multe?

Knight se uită fix la el vreo câteva secunde, apoi spuse:

— Numai în această parte a statului Carolina de Nord avem patru parcuri forestiere, care se unesc cu parcurile Great Smoky și Cherokee din Tennessee. Apoi, dacă o iei spre sud, în Georgia...

— Încep să înțeleg ce vreți să spuneți, replică Jeff, întrerupând prelegerea de geografie. Nu știu care parc sau care munte. Dar a petrecut noaptea aici, în Drakeland, deci cel mai logic ar fi să începem căutările în cea mai apropiată zonă cu trasee de drumeții.

Pe chipul lui Knight se instalase o expresie pesimistă.

— Și așa avem o mulțime de posibilități, o suprafață imensă pe care să o cercetăm.

— Îmi pare rău că nu știu mai multe despre locul spre care se îndrepta. Știu însă că n-ar fi plecat la „vreunul dintre evenimentele astea caritabile” fără să-mi spună.

— Nu, probabil că nu, zise netulburat polițistul. Ce puteți să-mi spuneți despre ceilalți membri de familie?

— Eu sunt familia ei, nu mai are pe nimeni altcineva.

— Nu mai e nimeni la care ar fi putut să se ducă în vizită?

— Nu.

— Prieteni?

— I-am sunat pe toți care mi-au venit în minte, dar nimeni nu a văzut-o, nimeni nu a primit nicio veste de la ea. Asta, mă tem, înseamnă că... înseamnă că i s-a întâmplat ceva.

Detectivul se aplecă în față și își propti brațele de marginea biroului.

— Aveți temeri negre, domnule Surrey. Nu e cazul să vă învinovațiți. Probabil că și eu m-aș gândi la aceleași lucruri. Dar pot să vă spun că, în cei peste douăzeci de ani de când lucrez la această secție de poliție, am mers până în pânzele albe și am elucidat toate dosarele de dispariție pe care le-am avut. În nouăzeci și nouă virgulă nouă la sută din cazuri, oamenii respectivi sunt găsiți. Numai restul acela de zero virgulă unu la sută îl reprezintă cazurile care ajung la știri și ne dau tuturor coșmaruri. Așa că încercați să gândiți pozitiv, da?

— O să încerc, murmură Jeff.

— În primul rând, o să începem prin a-i căuta mașina. Knight chemă o agentă pe nume Maryjo și îi comunică marca, modelul și numărul de înmatriculare al mașinii lui Emory, pe care le aflate de la Jeff. La final îi ceru: Găsiți-o cât mai rapid cu putință.

Maryjo îi promise că avea să se apuce imediat de treabă, dar îl avertiză că starea vremii reprezenta un obstacol major.

— Avem peste tot vehicule care patinează pe drumurile înghețate. Cele de la munte, cu trafic redus, au fost închise ieri, dar o să trimit patrula în căutarea mașinii. Să nu uităm însă că e vorba de *trei* state diferite, asta dacă nu luăm în calcul și Carolina de Sud, cu care s-ar face patru.

Jeff era impresionat. Femeia știa cât fac trei plus unu.

Când ea se retrase, Knight chemă un alt agent, pe care îl prezintă drept Buddy Grange. Acesta îi strânse mâna lui Jeff și își trase un scaun ca să participe la discuție.

— Sam mi-a puscat un e-mail cu sesizarea privind dispariția nevastei dumneavoastră. Sunt la curent cu toate detaliile.

— Minunat, răspunse Jeff, încercând să-și ascundă cât mai bine amuzamentul. Și când începem efectiv să o căutăm?

— Mai întâi trebuie să vă punem încă vreo câteva întrebări, spuse Knight. Emory are la ea o armă?

— O armă?

— Persoanele care merg pe traseele din munți au, de obicei, mijloace de apărare. Spray iritant. Substanțe pentru ținerea la distanță a urșilor. Care, dacă e să mă întrebați pe mine, sunt o escrocherie mare cât casa, dar dacă-i face să se simtă mai în siguranță...

— E iarnă. Urșii nu hibernează acum?

— Teoretic, da, spuse Knight cu un zâmbet

fugar. Apoi adăugă: Soția dumneavoastră are cumva un pistol?

— Dumnezeule, nu! Nici vreun alt obiect dintre cele pe care le-ați menționat mai devreme. Cel puțin nu din câte știu eu.

— Dumneavoastră?

— Da. Și am și permis pentru el. Își scoase portofelul din buzunarul de la sold și le arătă documentul eliberat de statul Georgia. Dacă vrei, vă aduc și pistolul. E în torpedoul mașinii mele.

— În regulă. Mai târziu. Knight îi aruncă o privire scurtă lui Grange înainte de a-și concentra din nou atenția asupra lui Jeff: Ați spus că a plecat vineri, dar dumneavoastră nu ați venit aici decât aseară. Asta cam cât înseamnă, vreo patruzeci și opt de ore?

— Ceea ce a fost o eroare de judecată, o greșeală *îngrozitoare* din partea mea. Acum îmi dau seama de asta.

— De ce ați așteptat atât? se interesă Grange.

Numele Buddy³ nu i se potrivea deloc. Era mai tânăr, mai zvelt și mai isteț decât Knight. Și nu la fel de provincial.

— Emory mi-a explicat cât de greu avea să fie traseul ăsta. Mi-a zis că altitudinea e un factor important. De asemenea, anul trecut a suferit o fractură de stres la talpa dreaptă. Își făcea griji în privința ei. Din toate aceste motive, m-a prevenit că era posibil să fie prea obosită și să nu vrea să

³ *Buddy* - amic, prieten

conducă sâmbătă până acasă, caz în care mai rămânea aici o noapte, ca să se odihnească. Când nu am primit niciun semn de la ea, m-am gândit că asta s-a hotărât să facă.

— Ați spune că soția dumneavoastră e o persoană conștiincioasă? Întrebă Grange.

— A zis că e responsabilă, interveni Knight.

— Așa și este, răspunse Jeff. Foarte conștiincioasă și responsabilă.

— Atunci ar fi trebuit să vă îngrijoreze faptul că nu v-a anunțat că nu vine acasă sâmbătă seara, observă Grange pe un ton aspru.

— Chiar îmi făceam griji.

— Dar ați așteptat alte douăzeci și patru de ore înainte de a veni până aici, ca să o căutați.

— Am recunoscut deja că am făcut o greșeală. Dar aseară i-am spus dumnealui, zise Jeff arătând către Knight, că mă tem că Emory a pățit ceva. Iar dumnealui mi-a zis că nu e cazul să-mi fac griji. Dacă voi, cu toată această... își roti privirea prin încăperea aglomerată, oprindu-se câteva clipe asupra femeii căreia i se prăbușise acoperișul de la hambar și care acum plângea pentru că îi murise un cal. Peste câteva clipe reluă: Dacă voi, cu toată această secție de poliție prost condusă, nu ați mișcat niciun deget pentru a elucida dispariția ei inexplicabilă timp de încă douăsprezece ore, vina este a voastră, nicidecum a mea.

— Nimeni nu dă vina pe dumneavoastră,

domnule Surrey, rosti Knight cu un calm desăvârșit.

— Mie nu mi s-a părut așa. Colegul dumneavoastră insinua cu totul altceva.

— Ce anume insinua? îl întrebă netulburat Grange.

— Că e vorba de neglijență din partea mea. De indiferență. Ceea ce nu e adevărat sau corect.

Knight se aplecă din nou spre el, afișând un zâmbet prietenos:

— Detectivul Grange nu insinua nimic, domnule Surrey.

Jeff îi măsură glacial pe amândoi, dar nu mai zise nimic.

— Numai că... problema e că... Knight își schimbă poziția pe scaun și tresări, ca și cum ar fi suferit de hemoroizi. Știți procentul ăla de zero virgulă unu dintre persoanele dispărute? De obicei, cel care reclamă dispariția știe cel mai bine unde este persoana respectivă.

capitolul 10

Orice încredere pe care izbutise să o câștige se evaporase în secunda în care Emory văzuse piatra aceea afurisită și trăsese concluzia logică. Accesul ei de furie durase câteva minute bune, timp în care se luptase cu el ca o pisică sălbatică. Bărbatul încercase să o imobilizeze fără să-i provoace durere, însă ea continuase să-l zgârie și

să-l lovească din răspuțeri cu mâinile și picioarele. La un moment dat, pumnul ei nimerise în locul unde îl zgâriase cu o zi înainte. Rana se deschisese din nou și începuse să sângereze. Emory nu se opri din zbaterile acelea furioase până ce n-o doborâse epuizarea fizică. Altfel, n-ar fi fost deloc așa docilă pe cât se arăta acum.

Docilă, poate, dar la fel de tensionată ca o coardă de harpă. El o așezase pe marginea canapelei, unde Emory stătea acum cu genunchii la piept și brațele petrecute pe după ei, efectiv ținându-se singură într-o îmbrățișare liniștitoare. Bărbatul se apropie de ea și îi întinse un pahar cu whiskey.

— Poftim. Bea asta.

— Nici moartă! împinse paharul deoparte, vărsându-l.

— Irosești o băutură bună, o certă el, după care linse whisky-ul care îi nimerise pe dosul palmei.

— Ți-ar conveni să mă îmbeți, nu? Să mă faci mai ușor de manipulat?

— Nu ți-am turnat suficient cât să te îmbeți, doar cât să te mai liniștească un pic.

— Nu vreau să mă liniștesc, mersi. Își lăsă capul pe spate și îi aruncă o privire furioasă: De ce n-a mers cu piatra?

— Ba a mers. Te-a lăsat lată, fără cunoștință.

— Și apoi m-ai târât aici.

— De fapt, te-am cărat până la camionetă. Ai ajuns până aici leșinată, pe locul din dreapta. Cu

centura de siguranță pusă, ca să nu cazi de pe scaun.

— De ce m-ai adus aici? Emory îl cerceta deopotrivă cu uluire și teamă. Dacă voiai să mă omori, de ce nu m-ai sufocat în somn, pur și simplu?

— Așa nu e nicio distracție.

— Să mă aștept să fiu agățată de bara aia și eviscerată ca o căprioară? întrebă Emory făcând semn către plafon.

El îi urmări privirea până la bara metalică și se încruntă.

— Asta ar fi o distracție excesivă. Prea mult efort cu ridicatul, legatul și așa mai departe. Și e prea mult de curățat după aceea. În loc de asta, ce-ar fi să iei o gură din whisky-ul ăsta cu otravă? îi întinse din nou paharul și, când văzu că ea nici nu se clinti, îi zise: Nu? Bine...

Dădu paharul pe gât. Dacă Emory nu voia să se „anestezieze” un pic, el avea mare nevoie de asta.

— Astea nu au fost decât aiureli, să știi, am vrut să glumesc, îi spuse peste câteva clipe.

Ea nu avea deloc dispoziția necesară pentru glume, își îmbrățișa în continuare genunchii, legănându-se înainte și înapoi, evident supărată.

— Începusem să cred...

— Ce?

— Că nu aveai vreo intenție să-mi faci vreun rău.

— Dar nu am.

Emory izbucni într-un râs ascutit și aruncă o

privire către punga incriminatoare, aflat pe masă.

— În ciuda dovezilor care indică tocmai contrariul.

Ghemuită pe canapea, părea mică, neajutorată și speriată. Bărbatul admiră strădaniile pe care le făcea ca să nu plângă, când vedea clar că avea ochii plini de lacrimi. Frica ei evidentă îl afecta mai mult decât ar fi putut vreodată s-o facă loviturile și atacurile ei fizice.

Se așază lângă ea, ignorându-i mișcarea de retragere, astfel încât să nu fi se atingă umerii.

— N-am vrut să vezi piatra aia.

— Atunci ar fi trebui să găsești o ascunzătoare mai bună.

— Era ceva temporar. Până una, alta, nu mi-a trecut prin minte că o să scormonești prin lada cu lemne.

— Ei, nu m-aș fi așteptat să găsesc o asemenea grozăvie acolo.

— O grozăvie, da! Cu părul și sângele tău pe ea. Știam că, dacă o vezi, o să te superi.

— Sigur că m-am supărat, răspunse Emory cu înflăcărare în glas. Eu chiar te-am crezut când mi-ai zis că am căzut.

— N-am zis așa ceva, asta ai presupus tu. Ți-am zis că te-am găsit pe jos, leșinată.

— Pentru că m-ai lovit în cap cu piatra aia!

— Nu, doctoriță scumpă. N-am făcut așa ceva.

— O păstrezi ca trofeu, ca amintire? Cum el nu catadicsi să răspundă la o asemenea întrebare,

Emory gemu: Aș vrea să termini odată cu tot.

— Cu ce?

— Cu ce ai de gând să-mi faci. Așa n-aș mai sta cu frica în sân, într-o continuă stare de așteptare. Nu mai suport tensiunea asta. Sau face parte din programul de tortură?

Își ținea palmele pe genunchi, cu pumnii atât de strânși, încât parcă i se dusesese tot sângele din ei. Când își puse mâinile peste ale ei, bărbatul descoperi că, pe lângă faptul că erau palide, mai erau și reci ca gheața. Emory încercă să și le retragă, însă el se împotrivi.

— Uită-te la mine.

Emory își întoarse capul și îl privi în ochi. Ai ei erau căprui-deschis, mai mult verzi decât maronii. Petele portocalii de pe iris, despre care el crezuse la început că nu erau decât rezultatul jocului luminii, erau cât se poate de adevărate. De la o distanță atât de mică, putea să le numere.

— Nu ți-am făcut niciun rău. Și n-o să te rănesc niciodată. De câte ori trebuie să-ți spun asta ca să mă crezi?

— O să te cred când o să mă lași să iau legătura...

— Nu încă.

— Dar când?

— Când pot să te duc jos în siguranță.

— Dar, între timp, persoanele dragi mie își fac griji pentru mine.

— Sunt convins că așa e. Dar nu e cazul. Și nici

ție nu e cazul să-ți fie frică de mine. De ce să te temi?

— Cum poți să întrebi una ca asta când nu vrei să-mi spui nici măcar cum te cheamă sau orice altceva despre tine?

— Bine. Dacă îți spun ceva, o să încetezi să te mai lupți cu mine și să cauți posibilități de evadare?

Emory dădu afirmativ din cap.

El știa că era o promisiune goală, dar spera să o mai calmeze oferindu-i niște detalii care nu însemnau mare lucru.

— Și eu mi-am pierdut ambii părinți.

— I-ai iubit mult?

— Da.

— Au murit înainte sau după... ce ai făcut ce-ai făcut?

— Înainte. Și mă bucur că a fost așa.

— Ce-ai făcut?

— Nu mai întreba, doctoriță scumpă. N-o să-ți spun. Se uită în jos, la mâna lui așezată în continuare peste a ei, și își dădu seama că, din reflex, degetul lui mare îi mângâia dosul palmei. În minte începură să i se învârtă tot felul de imagini erotice cu alte porțiuni ale pielii ei pe care i-ar fi plăcut să le mângâie. Se mulțumi să adauge: Dacă ți-aș spune, chiar că ți-ar fi frică de mine.

Mișcându-se rapid, înainte de a încălca toate promisiunile pe care i le făcuse, își ridică mâna de pe a ei și se ridică în picioare. Cu spatele la ea,

recuperă punga de hârtie de pe masă, apoi se duse la uşă, luându-şi haina, fularul şi şapca din cui.

— În criza ta de furie, ți-ai redeschis rana de pe scalp. Ai sânge proaspăt în păr. Poate că ar fi cazul să te răzgândeşti în privinţa duşului.

Închise uşa ferm în urma sa şi rămase pe verandă până ce îşi puse haina şi restul accesoriilor. Vântul bătea destul de tare cât să îndoiaie vârfurile copacilor. În timp ce traversa curtea către şopronul cu rol de magazie, palele răzleţe îi împingeau valuri de zăpadă şi particule de gheaţă în ochi.

Puse punga de hârtie pe un raft aflat mai sus şi aşeză în faţa ei un colac de sârmă. Apoi trase un paiet de lemn din şopron până la buşteanul de spart lemne, aflat de cealaltă parte a anexei. Încărcarea lemnelor tăiate recent pe paiet era o activitate repetitivă, automată, aşa că se putea ocupa de ea fără să se gândească.

Ceea ce-i permitea să se concentreze asupra lui Emory Charbonneau. Îl deranja neîncrederea ei instinctuală atât de puternică, dar îl deranja şi mai mult faptul că era îndreptăţită.

Nimic, nimeni altcineva nu-l făcuse să devieze de la hotărârea sa. Emory reuşise. Grija pentru ea era o nesăbuintă care putea să-l distrugă. Încerca să-i reziste, dar simţea că pierdea teren ori de câte ori li se întâlneau privirile.

Făcu trei drumuri până la stiva de lemne

adăpostită lângă peretele sudic al cabanei. Când termină, duse paietul înapoi în șopron.

Înăuntru, cu răsuflarea transformându-i-se într-un nor de aburi la fiecare expirație, își dădu jos o mănășă și scoase din buzunarul jeansilor obiectul mic, de argint. Emory nu-i remarcase dispariția, iar el spera că n-avea să-l ceară înapoi. Frecându-l între degetul mare și arătător, recunoscuse față de sine cât de pueril și de sentimental fusese să-și dorească o amintire de la ea. De când se știa, nu păstrase niciun suvenir de la vreo femeie, nici măcar dacă ea i-l oferise de bunăvoie. Ba cu atât mai puțin dacă i-l oferise.

Nu era un romantic. Nu fusese niciodată. Când nu-i cumpărase flori fetei cu care făcuse pereche la balul de absolvire, Rebecca se înfuriase la culme.

— Cui îi pasă de rahaturi de-astea? mormăise el.

— Mie! îi răspunsese ea pe un ton vehement. Mie îmi pasă că sunt sora unui nesimțit!

După care comandase chiar ea flori pentru partenera lui.

Dacă Rebecca ar fi știut ce făcuse acum, n-ar mai fi scăpat de gura ei...

N-avea să afle însă niciodată despre Emory Charbonneau. Nimeni n-avea să știe. Timpul petrecut cu ea trebuia să rămână un secret pe care avea să-l poarte cu el în mormânt. Trebuia să o lase să plece. Și avea să o lase să plece, păstrând totuși flecuștețul acela ca amintire.

Îl vârî înapoi în buzunar și își puse mănua. Înainte de a ieși din șopron, se uită la raftul unde pusese punga de hârtie pentru a se asigura că, de data aceasta, era bine ascunsă, după care ieși și trase zăvorul în urma sa. Ajuns pe veranda cabanei, călcă de câteva ori mai apăsător pentru a se scutura de zăpada și cristalele de gheață care i se lipiseră de bocanci, apoi deschise ușa.

Fu întâmpinat de mirosul familiar al săpunului și al șamponului său. Emory stătea în picioare în fața șemineului, așezând niște haine ude pe spătarul unuia dintre scaunele de la masă, pe care-l mutase lângă vatră. Avea părul umed. În locul hainelor de alergat, acum purta o altă cămașă de-a lui, iar în picioare avea o pereche de șosete împrumutate tot din dulapul său. Și, din câte se părea, nimic altceva.

Între poalele cămășii, care îi ajungeau până la jumătatea coapselor, și marginea șosetelor care făceau cute în jurul gleznelor ei, nu purta nimic, lăsându-și la vedere picioarele fine. Arătau clar că alerga mult, fiind lungi și zvelte, cu mușchii gambei și ai coapsei frumos modelați pe sub pielea fermă. Emory termină de aranjat colanții peste spetează, netezindu-i până aproape de perfecțiune, după care apropie mai mult scaunul de grilajul căminului. Abia atunci se întoarse către el.

— Am profitat de oferta ta cu dușul. Făcu semn către șosetele pe care le avea în picioare, apoi își

trecu palma peste partea din față a cămășii, care avea doar câțiva dintre nasturi încheiați, spunând: Sper că nu te deranjează că am împrumutat cheștiile astea.

Cu un efort, bărbatul reuși să-și desprindă privirea de pe locul în care se terminau poalele cămășii. În semn de răspuns, scutură din cap.

— E grozav să te simți curat.

El făcu un semn de încuviințare.

— Mi-am spălat și hainele.

Bărbatul se uită la hainele ude, dar nu făcu niciun comentariu.

— Nu-mi mai curge sânge din rana de la cap.

— Bine, mormăi el pe un ton grav.

Își dădu jos haina, șapca și fularul, se întoarse să le agățe în cui și rămase nemișcat, cu degetele afundate în materialul fularului, ținându-se de el ca și cum de asta ar fi depins însăși viața lui, căci parcă tot sângele din corp i se adunase într-o anumită zonă critică, iar această concentrație era atât de intensă, încât îi provoca durere.

Se duse în zona bucătăriei, luă sticla de whisky din dulap și își turnă o porție zdravănă. Cu paharul aproape la gură, se opri și îi aruncă o privire peste umăr.

— Te-ai răzgândit și în privința whisky-ului?

— Nu, mulțumesc.

Băutura sorbită dintr-odată îi arse gâtul și îi sfârâi ca o fumigenă în stomac, dar îi oferea alt lucru la care să se gândească în afară de pielea ei

curată și catifelată. Cât de moale și caldă era acolo, sub țesătura veche de bumbac a cămășii. Sub ei. *Mișcându-se* sub el.

— Ai zis că mă urmăreai cu binoclul.

— Poftim?

— În dimineața aia în care... în care am căzut. Ai zis că mă urmăreai.

— Când îți făceai încălzirea... „Întinzându-te. Arcuindu-te. Unduindu-te.” Lângă mașină. Înainte să pleci pe traseu.

— Ce făceai acolo?

— Mă plimbam.

— Atâta tot?

— Atât.

Își încleștă palma de marginea blatului de bucătărie și se uită în gol pe fereastra de deasupra chiuvetei. Nu credea c-ar fi fost în stare să se stăpânească dacă își întorcea privirea către ea.

— Ce te-a făcut să mă remarci?

„Cum arătau picioarele tale în colanții ăia negri. Și fundul. O, Doamne, fundul tău...”

— Păi, treceam zona în revistă prin binoclu, admiram peisajul. Cred că pur și simplu am remarcat mișcarea.

— De ce n-ai strigat, ca să mă saluți, de pildă?

— Erai prea departe. Dar eram curios.

— De ce erai curios? Nu arătam exact ca o persoană ieșită să alerge?

— Ba da, dar mă mira faptul că erai singură. Indiferent de activitatea plănuită pentru un

asemenea loc izolat, cei mai mulți oameni preferă să aibă cel puțin un însoțitor.

— Tu, nu. Erai singur.

— Dar sunt obișnuit să fiu singur.

Chiuvea picura. Un timp, clipocitul acela ritmic, la fiecare cincisprezece secunde, fu singurul sunet din încăpere. Din lumea întreagă.

— Asta e singurul lucru despre care nu am discutat, spuse ea în cele din urmă.

Bărbatul se apucă să strângă robinetele, încercând să oprească picăturile de apă.

— Poftim?

— Azi-dimineață te-am întrebat cum poți să înduri tăcerea, plictiseala și singurătatea. Despre primele două am vorbit, dar nu și despre singurătate. Nu ți se pare insuportabilă uneori?

Picăturile conteniseră, dar el stătea în continuare cu mâinile încheștate pe ambele robinete, ca și cum s-ar fi pregătit să le smulgă din garnituri. I se părea lui sau glasul ei căpătase o tonalitate mai joasă?

— Uneori.

— Și ce faci să scapi de ea?

Nu, nu era doar o închipuire de-a lui. În glasul ei răzbătea o vibrație intimă. Era un pic răgușită, ca și cum ar fi băut paharul de whisky pe care i-l oferise și o arsesse pe gât. Își retrase încet mâinile de pe robinete și se întoarse încet către ea. Emory înaintase până în dreptul mesei, unde stătea acum, ca și cum ar fi așteptat un semnal din

partea lui care să-i arate ce să facă mai departe.

— Nu cred că te referi la singurătate ca termen general, nu-i așa, doctoriță scumpă? Când Emory schiță o mișcare din umeri care ar fi putut să însemne orice, el continuă: Vrei să știi, de fapt, dacă îmi lipsește compania unei femei?

— Așa e?

— Adesea.

— Și ce faci?

— Îmi fac rost de o femeie.

Acest răspuns sec avu efectul scontat. O șocă la culme.

— Așa cum ai făcut rost de mine?

— Nu. Cu tine a fost altfel. Cu tine am avut norocul de a te găsi în pădure.

Câteva clipe, Emory rămase pe loc, nehotărâtă, cu privirea mutându-i-se fugitiv încolo și înapoi, dar evitându-l pe el. Bărbatul își dădu seama exact când se hotărî să meargă mai departe, indiferent de riscuri, pentru că ochii ei încetară căutarea aceea febrilă a... ce? A curajului necesar, poate. În orice caz, se ațintiră din nou asupra lui.

— Ai fost sincer?

— Când?

— Când mi-ai zis că n-o să-mi faci niciun rău.

— Da.

Emory rămase în expectativă, ca și cum ar fi anticipat retragerea acestor cuvinte, după care spuse:

— Mulțumesc pentru că ai avut atât de multă

grijă de mine.

— Mi-ai mai mulțumit.

— Da, dar nu se pune ce-am zis atunci.

— De ce?

— Pentru că nu încercam decât să te îmbunez.

— Să mă îmbunezi?

— Pentru că mi-a fost foarte frică.

— La timpul trecut? Acum nu-ți mai este frică de mine?

— Nu vreau să-mi mai fie. Emory făcu un pas către el, apoi un altul, oprindu-se doar atunci când ajunse destul de aproape ca să-l atingă. Îi întinse mâna dreaptă: Prieteni?

Se uită la mâna ei, însă nu o luă. În loc de asta, își puse ambele palme pe umerii ei și o trase către el. Emory își lăsa capul în jos, ca să nu-l privească în ochi, dar nu-i îndepărtă mâinile, nu se trase înapoi și nici nu tresări, așa cum făcuse până atunci ori de câte ori el se apropiase prea mult.

Înaintă puțin pentru a micșora distanța dintre ei, după care-și lipi fruntea de pieptul lui. Bărbatul își mută palmele peste omoplați, cuprinzându-i spatele, și o trase încet mai aproape. Când corpurile li se atinseră, Emory își întoarse capul și-și lipi obrazul de locul unde bătea inima lui.

El își poziționează vârfurile degetelor de-a lungul coloanei ei și începu să le miște în sus și-n jos până ce, într-un final, se opri în curbura din dreptul taliei. Acolo rămaseră, trasând cerculețe pe materialul cămășii, aplicând suficientă presiune

cât să-i încline corpul și să o potrivească pe conturul coapselor lui, făcând-o să respire sacadat.

Încetară amândoi să mai respire. Emory își lăsa capul pe spate și se uită direct la el cu ochii aceia limpezi, iar în momentul acela, toate zăgazurile se prăbușiră. Trebuia să o facă a lui. Ar fi trecut și prin iad doar ca să fie înăuntrul ei. Se scufunda, se scufunda, se scufunda...

Buzele lui aproape că le luaseră în stăpânire pe ale ei – era atât de aproape să o sărute, încât îi putea simți umezeala gurii, gustul – când reuși să se controleze, îi șopti:

— Aproape că m-ai păcălit, doctoriță scumpă.

Emory își smuci capul pe spate și clipi surprinsă.

— Poftim?

— Aproape că m-am lăsat dus de nas.

— Nu-nțeleg la ce te referi.

— Nu-nțelegi pe dracu'. Miroși înnebunitor cu trupul ăla sexy și gol pe sub cămașa aia... își plimbă degetele peste curba părții de sus a sânelui ei, vizibilă prin gulerul deschis. Cu pielea asta moale și dulce, cât să-mi lase gura apă. Se frecă de ea într-un mod cât se poate de sugestiv. Știi ce vreau și te-ai gândit să-mi oferi exact asta ca să mă îmbunezi și să te duc acasă. Ai fi putut la fel de bine să te cocoți pe un altar, ca ofrandă. Scoase un pufnet batjocoritor: Apreciez gestul, zău așa. Asta ca să nu mai vorbim despre panoramă. Își lăsa capul într-o parte, ca să o poată

admira în întregime, după care completă: Dar mie nu-mi place să fac sex cu martirele.

Furioasă, Emory se împinse în pieptul lui și încercă să se smulgă din îmbrățișare, însă el nu-i dădu drumul, ba chiar o trase mai aproape, frecându-se de coapsele ei desfăcute într-un mod cât se poate de grăitor.

— Trebuie să te avertizez, doctoriță scumpă. Dacă-mi mai dai o șansă să-mi pun mâinile pe tine, să știi că n-o să mă înfrânez. Ai înțeles? N-o să mi te închipui goală, o să te *văd* goală. Dacă mi te mai oferi pe tavă așa, o să ignor toate motivele pentru care n-ar trebui să ți-o trag.

Mai târziu, bărbatul se întrebă ce s-ar fi întâmplat în următoarele câteva secunde dacă mașina nu ar fi derapat de pe drum și nu s-ar fi lovit de copac.

capitolul 11

Scrâșnet de frâne.

Îi dădu drumul lui Emory și ajunse la fereastra din față exact la timp ca să vadă camioneta veche derapând și izbindu-se de un copac aflat vizavi de poarta lui.

În aceeași clipă în care el recunoscuse mașina, Emory țâșni către ușă.

— La naiba!

Mâna îi zvâcni și prinse o bucată de material, trăgând-o înapoi. Tânăra femeie scoase un țipăt,

dar bărbatul o aduse fără menajamente lângă el și-i puse palma pe gură.

— Ascultă-mă cu atenție. Nu face gălăgie și nu te arăta.

Emory se zbătea și încerca să-i îndepărteze mâna.

— Fir-ar să fie, ascultă-mă! Bărbații ăia... sigur nu vrei să ai de-a face cu ei, ai înțeles? Ți-ar face mult rău. Crede-mă, te rog. Da? Vorbesc serios, doctoriță scumpă. Ai impresia că eu sunt periculos, dar nici nu-ți închipui ce s-ar distra nemernicii ăia cu tine. Trebuie să mă duc afară, dar pot să am încredere că rămâi aici?

Emory dădu din cap, în semn de acceptare.

— Nu te mint, insistă el. Sunt soi rău, ai înțeles? Când Emory încuviință iarăși, bărbatul își retrase palma de pe gura ei, amintindu-i: Să nu care cumva să te vadă.

Cu mișcări iuți, își înșfăcă haina din cui, deschise ușa și ieși pe verandă.

— Stați pe loc!

Cei doi bărbați traversaseră drumul către poarta lui, dar rămaseră în loc auzindu-l. Străbătu distanța care-l despărțea de ei cu pași mari, simțindu-le mirosul înainte să ajungă la jumătate. Nou-veniții duhneau a lână udă, tutun vechi, whisky de proastă calitate și transpirație.

Fetele le erau acoperite parțial de bărbi încâlcite, neîngrijite. Pe cap purtau fesuri trase până la sprâncene, îmbrăcați aproape identic, cu

jachete groase și pantaloni de doc băgați în cizme de cauciuc, ce doi se deosebeau unul de altul doar prin diferența de câțiva centimetri în înălțime și faptul că cel mai scund ținea în mâna stângă o pușcă cu țeavă dublă.

Erau cei mai apropiați vecini ai săi, însă nu vorbise niciodată cu ei, iar singurele lor interacțiuni fuseseră conflictuale.

În repetate rânduri fusese nevoit să strângă din curte sticlele de băutură sau cutii de bere goale pe care le aruncau pe geamul mașinii când treceau în goană pe drum. De două ori se trezise cu alice înfipite în peretele șopronului, probabil trase cu pușca pe care o ținea în mână bărbatul mai scund. Într-o zi, când se întorsese acasă, găsise un raton mort pe verandă. Animalul nu o sfârșise din cauze naturale. Fusese decapitat.

Răutate gratuită. Iar el detesta asta.

Se gândise că cei doi încercau să-l provoace să reacționeze într-un mod asemănător. În loc de asta, ignorase incidentele și se făcuse că nu-i vedea ori de câte ori treceau cu mașina pe lângă curtea lui. Trăsese de timp.

Acum, aproape că ajunsese la poartă când cel care avea pușca se aplecă și scuipă peste gard niște tutun mestecat.

Lichidul vâscos ateriză chiar lângă bocancii lui. Celălalt individ se arată oarecum mai politicoș. Își duse mâna la creștetul acoperit cu căciulă, într-un fel de salut batjocoritor.

— Salutare, amice. Pe mine mă cheamă Norman Floyd. Asta-i frate-miu mai mic, Will.

Norman așteaptă ca proprietarul cabanei să se prezinte și el.

Cum asta nu se întâmplă, cel mai mare dintre frații Floyd arată cu degetul mare, peste umăr.

— Avem niscaiva probleme...

— Am văzut.

După toate aparențele, camioneta nu fusese încă de la început într-o stare prea bună. Una din aripile din față lipsea cu desăvârșire. Toate cele patru cauciucuri erau tocite. Vopseaua în stil camuflaj nu părea nicidecum să fi fost aplicată de vreun specialist. Țeava de eșapament fusese legată de bara de protecție ruginită cu niște sârmă ghimpată.

Grilajul radiatorului era îndoit, petrecut în jurul bradului care fusese parțial scos din rădăcini de forța impactului și care acum stătea înclinat la treizeci de grade. Din radiatorul stricat se ridicau aburi.

— N-ar fi trebuit să ieșiți la drum azi. Prea multă gheață.

— Păi da... poate c-ai dreptate.

Norman ridică din umeri și îi adresează un rânjel prostesc, în care numai un netot s-ar fi putut încrede.

Între timp, Will se uita dincolo de el, prin curte, cântărindu-i curios camioneta, șopronul și cabana.

Bărbatul spera din adâncul sufletului că Emory

îi ascultase sfatul și nu se arătase la fereastră.

Dacă era nevoie, i-ar fi omorât pe cei doi frați, dar prefera să nu fie cazul.

— Să știi că... suntem vecini, zise Norman.

— V-am mai văzut trecând pe aici.

— Știi unde avem casa?

Știa, dar i se păru că era mai bine să nu se dea de gol. Dădu din cap în direcția mașinii stricate:

— Nu o s-o puteți remorca de-aici până nu se dezgheață drumurile.

— Fix așa ne-am gândit și noi.

— Bine atunci, aveți grijă. Ar trebui să fiți în regulă dacă o țineți tot pe lângă versantul muntelui, ca să mergeți pe pietriș.

Nu-i plăcea deloc ideea de a se întoarce cu spatele la un individ care avea o pușcă în mână; pe de altă parte, nu le putea lăsa celor doi frați impresia că-i era frică de ei. Dădu să se întoarcă, dar tocmai atunci Will luă cuvântul pentru prima oară:

— Doar nu zici să mergem acasă pe jos?

Arătă clar ce părere avea despre un asemenea plan scuipând din nou.

— Noi ne gândeam că poate ne duci tu cu mașina, zise pe un ton plângăreț Norman. Nu e decât un kilometru juma', poate doi, pe drum în sus.

— Dacă nu e decât atât, ajungeți lejer până se lasă noaptea. Bine, asta dacă porniți acum.

Sub sprâncenele stufoase, ochii lui Will căpătară

o sclipire și mai ostilă decât până atunci. Înaintă doi metri cu pași târșiți, luând o poziție și mai dușmănoasă. În mod normal, această amenințare subtilă l-ar fi amuzat. Și-ar fi zis: „Hai, țărănoiule, provoacă-mă!” Ar fi așteptat ca primul să se repeadă la el, după care ar fi măturat pe jos cu amândoi. De-abia aștepta să o facă. Dar azi nu era momentul. Trebuia să țină cont și de Emory, de siguranța ei.

— Să mergem pe jos, zici? Norman își ridică ochii spre cer și întinse palma, să prindă câțiva fulgi de nea. Mie unu' nu-mi pare că ninsoarea s-o potoli prea curând. Se scărpină în barbă, uitându-se peste umăr către camionetă. Pentru mine și Will ar fi o nimica toată. Chiar și pe vremea asta de rahat. Numa' că...

Făcu semn către camioneta din spatele său.

Emory văzu prin spațiul îngust dintre cadrul ferestrei și perdeaua de muselină cum bărbatul pe care încercase fără succes să-l seducă descuie lacătul, ieși pe poartă și traversă drumul până la mașina stricată, a cărei portieră din dreapta stătea întredeschisă.

Se aplecă, aruncă o privire înăuntru, parcă vorbind cu cineva. După o conversație ce dură cam un minut, se întoarse din nou către cei doi bărbați. Pe chip avea o expresie întunecată și periculoasă.

Cu buzele tensionate, le spuse ceva, după care

intră pe poartă și, lăsând-o deschisă, porni spre cabană.

Emory se retrase de lângă fereastră chiar când intră el pe ușă.

— Nu te arăta, dar stai cu ochii pe ei. Spune-mi exact ce fac.

Se duse glonț la canapea, o ridică și o mută mai mult de un metru, după care îngenunche și dădu deoparte colțul covorului.

— Ce se întâmplă? Cine sunt bărbații ăia?

— Frații Floyd. Norman și Will.

— Ți-au cerut să-i ajuți cu camioneta?

— Mai mult de-atât. Vor să-i duc cu mașina mea.

— Până unde?

— Până la casa lor. Ce fac?

— Ajută pe cineva să iasă din mașină. Cine-i aia?

— Sora lor mai mică.

În timpul în care avu loc acest schimb de replici lapidare, bărbatul scosese câteva scânduri din podea. În orificiul dreptunghiular de sub ele se afla o cutie metalică asemănătoare cu cea pe care o găsisese ea sub pat. Desfăcu mecanismul de închidere și apoi trase capacul.

Arme de foc. Multe. De toate felurile.

Luă un pistol, verifică siguranța, după care și-l vârî în betelia jeansilor, trăgându-și puloverul și haina în așa fel încât să-l ascundă. În timp ce Emory rămase ținută locului, mută de uimire, el închise cutia, puse înapoi scândurile și covorul, iar în final mută la loc canapeaua.

— S-a zis cu secretul meu. Făcu semn în jos, către arsenalul ascuns sub podea. Dacă se ivește nevoia, te rog să te servești. Știi să tragi cu arma?

Sub privirea ei uluită, se duse la pat și scoase perna din fața de pânză, apoi îi luă pantofii și îi băgă în fața de pernă.

— Dacă rămâi fără lemne de foc înainte să mă întorc...

— *Să te întorci?* exclamă ea. Doar nu te gândești să te duci cu ei?

Se părea totuși că așa stăteau lucrurile, întrucât cei trei de afară se apropiau de mașina lui. Cel care avea o pușcă în mână părea foarte dornic să o studieze. Acesta o luă înainte, în timp ce fratele lui își conducea fără prea multă răbdare sora pe porțiunile cu gheață din curte.

— După cum spuneam, ai lemne de foc stivuite lângă peretele ăla. Își ridică bărbia în direcția peretelui pe care erau rafturile cu cărți. Pipăindu-și buzunarele hainei, își găsi mănușile și și le puse. Își vârî șapca și fularul în fața de pernă, îi strânse capătul în pumn, după care și-o puse pe umăr, ca un fel de desagă a lui Moș Crăciun.

— N-o să lipsesc mult.

— Ești nebun? se răsti Emory postându-se între el și ușă. Par periculoși.

— Chiar sunt.

— Și-atunci...

— O să fiu bine.

— De unde știi tu asta?

— Știu, pur și simplu.
— Asta nu e un răspuns!
— Dă-te din calea mea, doctoriță scumpă.
— Ar putea să-ți taie gâtul.
— Nu prea e genul lor.
— Ce știi tu despre *genul* lor?
— Mai multe decât mi-aș dori.
— Ai mai avut confruntări cu ei până acum?
— Nu neapărat.
— Ce înseamnă asta?
— Știam cine sunt, dar până azi nu ne-am întâlnit față în față. Sunt vecinii mei.

— Mie mi-ai zis că nu ai vecini.
— A, da, am mințit.
— Cât de aproape e casa lor de-a ici?
— N-am timp să intru în detalii acum. Dă-te din calea mea înainte să vină înapoi, să vadă de ce durează atât să mă pregătesc.

Încercă să o ocolească, dar ea făcu un pas în lateral ca să-i blocheze înaintarea.

— Până acum ai folosit gheața de pe drum ca pretext să mă ții aici.

— În continuare susțin că e periculos să pleci. Tocmai de-aia s-a izbit hârbul acela de copac.

— Și-atunci de ce îi duci acasă cu mașina?

— Pentru că e prea departe ca fetița aia să meargă pe jos. Întinse mâna pe după ea, își luă legătura de chei din cui și o vârî în buzunarul hainei.

— Nu poți să mă lași aici, insistă Emory

apucându-l de mânecă.

Pentru prima oară de când se întorsese în casă, bărbatul se opri să o privească. În clipa următoare, cu o mișcare bruscă, lăsă fața de pernă să cadă pe podea și-i cuprinse capul în palme. Își trecu degetul mare, înmănușat, peste buza ei inferioară.

— Mi-am jurat că n-o să te ating. Dar, ah, cât îmi doresc să ți-o fi tras oricum! apoi își puse mâinile pe șoldurile ei și o dădu la o parte cu forța. Nu te arăta până ce nu plecăm. Dacă în locul meu apar ei, trage și abia apoi pune întrebări.

Cu o mișcare lină, se aplecă să ia fața de pernă, deschise ușa și plecă.

După discuția purtată cu cei doi polițiști, Jeff fusese exilat în anticamera haotică, a cărei pardoseală era plină de gheață înnoroiată, pe jumătate topită. Mâncase ceva de la automatul din sediu și-și potolise setea cu niște cafea amară și călâie, tot de la un automat. Nu-i mai rămăsese decât să se așeze cât mai comod pe un scaun, în timp ce aștepta să se întâmple ceva.

Cu cât stătea mai mult acolo, cu atât se înfuria mai tare.

Mai devreme își sunase secretara pentru a-i spune că era bolnav și nu putea ajunge la muncă, dar acum se gândea că ar fi trebuit să-l anunțe pe șeful lui unde era de fapt și ce se petrecea. Renunță însă chiar când îi forma numărul,

hotărând că nu avea niciun rost să dea alarma până ce nu era sigur că se justifica.

Alice își făcuse griji în privința lui Emory din după-amiaza precedentă. De-acum era probabil înnebunită. Știa că ar fi trebuit să o sune, dar decise că nu era o idee strălucită. N-ar fi dat bine dacă Knight și Grange ar fi aflat că-și contactase amanta secretă cât timp nu se știa nimic despre soarta nevestei.

Citi *Wall Street Journal*, după care jucă o partidă de Scrabble pe telefon, clocotind de ciudă că nimeni nu-l băga în seamă. Și așa trecu cu chiu, cu vai o oră.

— Când nu mai putu să suporte lipsa de activitate, începu să bombăne înjurături. Se sătură însă și de asta, așa că, asumându-și riscul de a-și pierde scaunul, se ridică și merse la ghișeu de relații cu publicul pentru a-i cere agentului de acolo să-l cheme imediat pe detectivul-sergent Sam Knight.

Câteva minute mai târziu, Knight își făcu apariția pe ușa dintre anticameră și birou. Fără să pară deloc grăbit, încerca fără mari șanse de reușită să-și tragă pantalonii cumpărați de-a gata peste burdihan.

— Cred că e ceva telepatie la mijloc, Jeff. Tocmai ce mă pregăteam să te chem. Hai în spate.

Îi zicea *Jeff* acum?

Knight îi ținu ușa ca să între. Doamna cu acoperișul prăbușit peste hambar nu se mai vedea

nicăieri. Polițiștii aflați înăuntru vorbeau între ei sau la telefon. Unii tastau de zor la computere. Dar, indiferent de activitatea pe care o desfășurau, toți se opriră simultan să-l urmărească înaintând până la masa de lucru a lui Knight, unde Grange îl aștepta deja, cu o expresie la fel de sumbră ca a unui cioclu.

— O, Doamne, gemu Jeff. Ce s-a întâmplat?

Grange îi răspunse printr-un gest care echivala cu o invitație să ia loc.

— La naiba, vreau un răspuns! răbufni Jeff fără să se clintească.

— Deocamdată nu se mișcă nimic, răspunse Knight, în timp ce se așeza pe scaunul său. Te rog, Jeff, ia loc.

— Din câte se pare, numai asta știți voi să faceți. Să stați cu fundul pe scaune. De ce nu faceți nimic constructiv ca s-o găsiți pe nevastă-mea?

— Facem tot ce putem.

— Dar nu v-ați ridicat de la birou!

Dându-și seama că atrăsese și mai mult atenția asupra lui, se trânti pe scaun și le aruncă o privire furioasă celor doi detectivi.

— N-ar avea niciun rost să alergăm de colo, colo când nici nu știm unde s-a dus după ce a plecat de la motel, zise Knight.

— Dar cardurile de credit? Nu o puseserăți pe Marybeth...

— Maryjo.

— În fine... Nu o puseserăți să verifice

tranzacțiile făcute și retragerile de la bancomat?

— Ar fi mers mai repede dacă aveți numerele de cont ale lui Emory, interveni Grange.

— V-am explicat cum stau lucrurile, spuse Jeff, fiind nevoit efectiv să-și descleșteze maxilarul pentru a articula aceste cuvinte. Emory are conturile ei, eu le am pe ale mele. Ea-și plătește cheltuielile ei...

— De fapt, lucrurile nu stau așa.

Jeff își mută privirea de la Grange la Knight.

— Ce vreți să spuneți?

— Contabilul care se ocupă de registrele clinicii plătește și facturile personale ale lui Emory. Și-i ia o taxă mică pentru asta, lună de lună. El ne-a dat numerele conturilor ei.

— Minunat. Fantastic. Și... s-a ocupat Maryjo de verificare?

— Vineri după-amiază, la scurt timp după ce a plecat din Atlanta, soția ta a făcut plinul mașinii și a plătit cu cardul de credit, spuse Knight. Avem și imaginile surprinse de camera de securitate când a avut loc tranzacția. Apropo, era îmbrăcată exact așa cum ai zis.

— De ce v-ați fi închipuit că n-ar fi fost?

— Era posibil să se fi oprit undeva între casă și benzinărie și... știi tu... să se fi schimbat. Înainte ca Jeff să poată răspunde la o asemenea absurditate, Knight continuă: Oricum, a achitat camera de motel cu același card, pe care l-a folosit și ca să plătească pentru cina de vineri. De atunci,

nu s-a mai înregistrat nicio activitate pe cardurile ei.

Jeff își tot mușca buza inferioară.

— De vineri seară încoace?

— Știi câți bani lichizi avea asupra ei?

— Nu, dar mă îndoiesc că ar fi vorba de o sumă mare. Nu are obiceiul să țină mulți bani la ea. E un fel de glumă de-a noastră. Mereu o tachinam că niciodată nu avea cash.

După o pauză de câteva momente, Grange spuse:

— Am făcut rost și de desfășurătorul apelurilor telefonice. Ultimul apel efectuat a fost vineri seara. Schiță un zâmbet, dar expresia sa nu era nicidecum una prietenoasă: Te-a sunat pe tine.

— M-a sunat să mă anunțe că ajunsese la destinație fără probleme, că era deja în pat și că mai avea puțin până să adoarmă. Jeff se aplecă în față, își sprijini coatele pe genunchi și-și îngropă fața în palme. Nimic din toate astea nu-i de bine, nu?

Auzi scaunul lui Knight scârțâind, după care mâna grea a detectivului se lăsă pe umărul lui.

— Ține-te tare. Poate ai impresia că nu facem mare lucru, dar să știi că ne dăm peste cap să o găsim.

În timp ce-l conducea înapoi în anticameră, detectivul îl întreabă în treacăt dacă putea să arunce o privire la pistolul lui.

— Așa-i procedura. Înțelegi și tu... Dacă-mi dai

cheile de la mașină, trimit un agent să-l ia, ca să nu mai fi nevoit să ieși și tu în frig și-n ninsoare.

Jeff se îndoia că vremea era adevăratul motiv pentru care Knight nu voia să aducă el arma, dar îi dădu cheile fără să se împotrivească. După ce polițiștii îl asigurară că orice veste nouă - fie bună, fie rea - avea să-i fie comunicată cu prioritate, îl abandonară iarăși în sala de așteptare.

Scaunul său fusese ocupat de un tip cu aspect de motociclist, al cărui cioc împletit îi ajungea aproape până în talie. Jeff începu să se plimbe încolo și înapoi cu ochii la telefon, ca să vadă cine îl sunase între timp. Una dintre prietenele soției sale, pe care o sunase cu o seară înainte, îi lăsase un mesaj în care-i spunea că nu mai vorbise cu Emory de mai mult de o săptămână.

În alt mesaj, un client își exprima nemulțumirea că piața bursieră înregistrase o scădere și îl întreba pe Jeff dacă avea vreo idee cum să-și recupereze pierderile. Croitorul îl sunase pentru a-l anunța că terminase de făcut modificările cerute. Avea și două apeluri pierdute de la numărul principal al clinicii, dar fără vreun mesaj.

Bineînțeles, Alice știa că nu trebuia să-l sune pe mobil.

Petrecu o oră mergând de colo, colo fără rost; deja fierbea de frustrare când Grange dădu buzna în anticameră. Detectivul, care purta o căciulă cu apărătoare de urechi, își încheia din mers

fermoarul unei gece umflate.

— Au găsit mașina.

— Doar mașina? Și nicio veste despre Emory?

— O caută.

— Unde?

— În Nantahala.

— Unde e asta?

— Chiar aici. Este un parc forestier național. Eu și Knight plecăm acum.

Grange ajunsese la ușă până ce Jeff reuși să digere toate aceste informații și să reacționeze, așa că trebui s-o ia la fugă pentru a-l prinde din urmă. Imediat ce ieșiră din clădire, Sam Knight opri lângă bordură, la volanul unui SUV. Grange deschise portiera din dreapta față și urcă.

— Rămâi aici. Ținem legătura.

Acestea fiind zise, închise portiera și SUV-ul porni în viteză. Prin ninsoarea abundentă, Jeff nu putu face altceva decât să se uite lung în urma lui.

Emory nu avu nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama de ce îi luase pantofii. Nu putea să plece doar în ciorapi. Bărbatul se asigurase că rămânea blocată acolo până la întoarcerea lui. Dar ea n-avea nici cea mai mică intenție să devină un fel de trofeu asupra căruia să emită pretenții cei doi țăranoi în caz că se întorceau la cabană în locul proprietarului.

El mutase canapeaua cu ușurință. Ea fu nevoită să depună mai mult efort ca s-o deplaseze și să

desprindă scândurile din podea, dar se ajută de o șurubelniță pe care o găsi în sertarul unde văzuse că o pusese pe cea mai mică, cu care reparase prăjitorul de pâine.

Alese un pistol la întâmplare și îl puse pe măsută cu mare grijă.

La scurt timp după ce se căsătoriseră, Jeff îi arătase cum funcționa pistolul de calibru mic pe care-l deținea și o învățase cât de cât să tragă, dar nu i se ivise niciodată ocazia să-l folosească. Acela era un revolver. Acesta avea magazie. Recunoașterea acestei diferențe reprezenta aproape tot bagajul ei de cunoștințe despre armele de foc. O liniștea totuși gândul că avea una la îndemână. De asemenea, se simțea mai în siguranță acum că era din nou complet îmbrăcată. Imediat ce hainele de alergat i se uscaseră, se schimbaseră în ele.

Cum nu mai avea nimic altceva de făcut, începu să scotocească prin sertarele pe care nu le mai cercetase până atunci, dar nu găsi nimic important - niciun jurnal, nicio scrisoare, nicio chitanță, niciun bilet care să conțină informații relevante despre el.

Acest lucru era, în sine, revelator. Era o persoană extrem de atentă. Nu ținea în casă nimic care să poată duce la identificarea sa.

Își trecu degetul arătător peste cotoarele volumelor de pe rafturi, observând că erau așezate în așa fel încât titlurile să fie în ordine alfabetică.

Răsfoi mai multe cărți, căutând cine știe ce hârtiuță ascunsă acolo sau adnotări pe marginea textului.

După un timp, ajunse la concluzia că aceste rafturi construite și instalate chiar de el nu conțineau altceva decât literatură.

În disperare de cauză, își lipi palmele de capacul laptopului, conjurându-l mintal să-și dezvăluie parola, ca într-o ședință de spiritism. Fără succes.

Observă că focul scădea în intensitate, așa că mai adăugă câțiva bușteni în vatră. În timp ce se foia prin încăpere, arunca deseori câte o privire pe fereastră, sperând să vadă camioneta pe drum. Oricât de tulburător ar fi fost să o recunoască, își făcea griji pentru el. Cei doi bărbați îi păruseră suficient de dubioși încât să-l omoare ca să pună mâna pe bocancii lui, cu atât mai mult pentru a-i lua camioneta.

Poate că „sora cea mică” nu fusese decât o momeală. Poate că-și loviseră intenționat camioneta dărăpănată de copac, ca parte a unui plan elaborat de a-l jefui. El îi spusese că nu mai vorbise cu ei până azi, dar admisese că știa cine erau. Știa că tăiatul gâtului nu era *genul* lor. Ce însemna asta? În imaginația ei prinseră contur mai multe scenarii, toate catastrofale, toate cu un final tragic nu numai pentru el, ci și pentru ea.

Își dădea seama că undeva la marginile minții ei bântuia un gând îngrozitor, un gând pe care nu-și permisese să-l formuleze până acum: Era posibil

să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

Fără îndoială, Jeff anunțase autoritățile, dar știa să le spună de unde să-și înceapă căutarea? îi vorbise despre locul unde se ducea, dar oare fusese atent, oare reținuse ceva din ce-i spusese? Nici măcar ea nu-și putea aduce aminte dacă dăduse detalii suficient de precise când îi arătase harta parcului național în care-și planificase traseul. Oricum, și cu informații vagi despre locul de unde pornise în dimineața aceea, căutarea era precis în plină desfășurare.

Avea să se întoarcă acasă. Sigur că da. Și-apoi...

Și-apoi ce?

În globul de cristal, viitorul ei era la fel de încetșat ca situația prezentă.

Ea și Jeff aveau să fie bucuroși și ușurați să se revadă, însă cearta lor avea să fie doar suspendată, nicidecum lămurită. Ruptura dintre ei era tot acolo. Presupunând că Jeff întreținea o relație paralelă, odată ce se regăseau oare avea să o încheie, pur și simplu din obligație? Asta n-ar fi făcut altceva decât să conserve nefericirea tuturor celor în cauză.

În spiritul corectitudinii, cum ar fi putut să-l învinuiască pe Jeff că avea o amantă când pe ea o îmbrățișare și perspectiva unui sărut o făcuseră să se înfierbânte la maximum?

Da. Mai era și asta.

Încercarea ei de a se purta ca o *femme fatale* se încheiase paradoxal: ea fusese cea sedusă. Pusese

în scenă spectacolul acela jenant, dar când el începuse să o mângâie, renunțase să mai joace teatru. Îl simțise lipit de ea, tare și insistent, iar adevărul devenise de necontestat, îl dorise.

Toate impulsurile feminine i se treziseră la viață, și dorința aceasta sexuală nu se datora numai abstinentei îndelungate. Voise să-l simtă, să-i mângâie toate fațetele dure, să-i asculte fiecare cuvânt aspru, să-i inspire aroma de om care trăia în aer liber, să-i guste izul de whisky al răsuflării, să se delecteze cu presiunea arogantă a penisului lui. Îl dorise în totalitate, cu o nepăsare imprudentă față de tot ce era corect și înțelept din partea doctoriței Emory Charbonneau.

Dacă el n-ar fi pus capăt situației în modul acela jignitor, s-ar fi făcut de răs și mai rău.

Gândul la cele petrecute o umplea de agitație și îi creștea nivelul de anxietate, astfel că, atunci când auzi camioneta intrând în curte, luă pistolul, îl prinse cu ambele mâini și ținti către ușă.

Bărbatul intră cu pași grei și un aer mai amenințător decât oricând. Pistolul nu-l făcuse să ezite defel, îi aruncă o privire batjocoritoare, după care îi azvârli la picioare fața de pernă în care erau pantofii.

— Încalță-te. Plecăm.

— Unde mergem?

— Te duc jos, și mă grăbesc.

capitolul 12

Din octombrie până în mai, sistemul de încălzire din blocul în care locuia Jack Connell era fixat să mențină o temperatură de 29 de grade. Venit din vântul înghețat care biciuia canioanele formate de zgârie-norii din Midtown Manhattan, își schimbă costumul și pardesiul cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou cu logoul echipei Jets, își desfăcu o bere și o luă cu el în birou, o încăpere mică mobilată sumar cu o masă – o ușă fixată pe două capre de tăiat lemne – și un scaun luat la mâna a doua, cu roțițe, dintre care una extrem de instabilă.

Formă numărul pe care i-l dăduse Greer și care aparținea reporterului de televiziune care se ocupase de marșul de protest din fața clădirii guvernamentale din Olympia, Washington.

Telefonul sună de mai multe ori, iar când celălalt răspunse, conversația se dovedi neinteligibilă din cauza zgomotului de fundal. După câteva secunde în care purtară un dialog al surzilor, Jack se lămuri că tânărul era în oraș, la un pahar cu prietenii, profitând de *happy hour*. Din câte se părea, pe Coasta de Vest, *happy hour* începea la trei și jumătate după-amiaza.

— Mai devreme ați discutat cu colegul meu, Wes Greer, strigă Jack.

— Aaa, agentul FBI?

— Exact. I-ați spus că grupul prezentat în reportajul dumneavoastră venise cu autobuzul din

Seattle ca să participe la demonstrație. Erau oameni izolați, uniți de același țel sau era vorba de un grup organizat?

— Un grup. Cu nume și tot tacâmul. Acum nu mi-l aduc aminte, dar am notițele de atunci. Când aveți nevoie de el?

— Ieri.

— Aha. Pot să vă sun eu înapoi? Va trebui să-i cer unui coleg din redacție să caute pe biroul meu.

Jack îi lăasă numărul de mobil. În timp ce aștepta apelul, se duse la bucătărie și-și făcu un sendviș cu pâine veche de secară, muștar picant și niște friptură de vită rece pe care o luase de la magazin și care nu se stricase chiar de tot, apoi își mai desfăcu o bere. Când ajunsese pe la jumătatea ambelor, reporterul îl sună.

— Grupul se numește Cetățeni Căroră le Pasă. CCP.

— Aveți cumva și vreo persoană de contact?

— Tipul care l-a înființat. Un membru al familiei lui - nepot de soră sau așa ceva - a murit împușcat într-un magazin, unde intrase să-și ia un suc. S-a nimerit în mijlocul unui jaf armat. În fine, tipul ăsta este cu totul dedicat cauzei. Are un nume lung, parcă seamănă cu al unui jucător de hochei polonez sau așa ceva. Aveți cum să-l notați?

Reporterul îi dictă numele pe litere, care erau majoritatea consoane. Jack îl întreabă dacă avea și vreun număr de telefon al bărbatului respectiv.

— M-am gândit eu c-o să vreți și asta. I-l dictă.

Ia spuneți... de ce încercați să dați de el? Este ceva demn de-o știre aici?

Bietul fraier habar n-avea despre ce era vorba.

Jack improvizează niște aiureli despre „sfera de interes a FBI-ului”, cuprinzând orice individ sau grup care susținea „o legislație mai strictă în ceea ce privește controlul armelor” sau care „se opune încălcării libertăților personale de către autorități”.

— A, s-au tot făcut reportaje despre asta. Tânărul părea de-a dreptul plictisit și dornic să se întoarcă la băuturile cumpărate cu preț redus și la compania prietenilor săi. Dar vă rog să vă notați numărul meu de telefon și să mă sunați dacă apare ceva demn de dat pe post. Sub protecția anonimatului, bineînțeles. Niciodată nu v-aș divulga numele.

Jack îi făcu o promisiune pe care n-avea nicio intenție s-o respecte, îi mulțumi, după care închise. Folosind de astă dată o cartelă preplătită, de unică folosință, apelă numărul bărbatului cu nume ciudat.

Părea un tip destul de cumsecade, ceea ce-l făcu pe Jack să aibă muștrări de conștiință pentru că îl mințea. Remușcărilor îi trecură însă repede. Se prezentă sub un nume fals:

— Nu fac niciun sondaj și nici nu încerc să vă vând nimic. Pur și simplu caut o colegă cu care am pierdut legătura de foarte multă vreme.

Se lansă într-o minciună gogonată despre cum

organiza o petrecere de revedere după terminarea liceului.

— Eu mă ocup de localizarea colegilor cu care am pierdut legătura. S-ar crede că e o misiune ușoară, acum că există internetul și toate cele. Dar unii s-au dovedit a fi mai greu de găsit. Aseară, mă uitam la știri cu soția mea și, jur cu mâna pe inimă, cred că am zărit-o pe Becky Watson în grupul dumneavoastră de protestatari. Chiar și în liceu, Becky era foarte activă din punct de vedere politic și se implica în tot felul de cauze, printre care și controlul armelor. Ca și mine, de altfel.

— Becky ați spus? Nu avem nicio Becky în CCP.

— Poate acum preferă să se recomande Rebecca.

— Nu, îmi pare rău. Nu avem pe nimeni pe nume Rebecca sau cu numele de familie Watson.

— O, Doamne, și eram sigur că ea era! Părul acela blond-deschis și țepos era fix ca al ei.

— Cred că vă referiți la Grace.

— Doamna despre care vă vorbesc eu purta o haină roșie.

— Da, o cheamă Grace Kent.

Cu inima bătându-i puternic, Jack mâzgăli repede numele pe hârtie. Voia ca interlocutorul să-i spună mai multe despre colega lui de proteste: „Ce profesie are această Grace? Are cumva o fică de vreo doisprezece ani? Are un frate care o vizitează regulat? N-ai cum să nu-l observi. Masiv, cu un aer dur, părul negru, ochi

deschiși la culoare”. Rezistă însă tentației, căci nu voia să iște curiozitatea tipului. Acesta poate că s-ar fi simțit obligat să o anunțe pe Grace Kent că cineva îl sunase să-i pună întrebări despre ea.

Oftă, mimând dezamăgirea.

— Ehei, înseamnă că nu este Becky a noastră. Dar merita să întreb. Scuze de deranj. Mulțumesc pentru timpul acordat.

— Nicio problemă. Noroc cu organizarea revederii.

Degetele lui Jack parcă nu puteau să se miște suficient de repede pe tastatură, însă degeaba. În cartea de telefoane a orașului Seattle nu apărea nicio Grace Kent. Căută numele pe Google, dar nu găsi nimic. Așa că îl sună pe Wes Greer și-i încredința lui această sarcină, după care își termină sendvișul mestecând mecanic, dus pe gânduri.

Avu nevoie de mai puțin de două minute să se hotărască. Puse din nou mâna pe telefon și își rezervă un bilet de avion pentru a doua zi la prima oră, precum și o mașină închiriată la Seattle. În timp ce-și făcea bagajul de mână, își dădu seama că, după toate probabilitățile, această călătorie avea să fie ultima dintr-un lung șir de misiuni de urmărit cai verzi pe pereți.

Cea mai recentă fusese la Salt Lake City, precedată de una la Wichita Falls, în Texas. Înainte de aceasta fusese în Lexington, Kentucky. Locuri și persoane aparent fără nicio legătură, în

afară de cea oferită de asocierea cu un individ anume.

Se băgase deja în pat, dar nu adormise, când Greer - care, din câte se părea, nu dormea niciodată - îl sună înapoi:

— Am găsit o adresă. Grace Kent locuiește de cealaltă parte a golfului, nu în Seattle.

— Cum se ajunge acolo?

— Cu feribotul.

Minunat.

Jack introduse adresa în memoria telefonului mobil, îi spuse lui Greer ce avea de gând să facă, în mare, și încheie spunând:

— Deocamdată, nimeni nu trebuie să afle că sunt plecat. Spune-le că sunt acasă, bolnav de gripă.

— S-a-nțeles.

Pe când stătea întins, uitându-se lung la tavanul dormitorului, începu să calculeze șansele ca Grace Kent să fie Rebecca Watson. Nu se baza decât pe spusele prietenei ei, Eleanor Gaskin, care n-o mai întâlnise de patru ani, iar acum o recunoscuse într-o mulțime în mișcare, pe niște imagini de calitate mediocră. Practic, el avea să călătorească până în cealaltă parte a țării doar pentru că o luase în serios pe doamna Gaskin.

Oare ar fi fost prea mult să spere ca, după atâtea căutări zadarnice, femeia cu pancarta să fie Rebecca? Să îndrăznească să spere că aceasta avea să coopereze și să-i spună unde era fratele

ei? Atâta timp cât se lăsa purtat în tărâmul fantasmelor, de ce să nu-și închipuie că fratele ei o vizita? Poate că tocmai el avea să-i deschidă ușa când apăsa butonul soneriei.

Putea să se încreadă în discreția lui Greer. Prin urmare, dacă această pistă avea să se dovedească a fi o fundătură, ca toate celelalte, nimeni n-avea să-l considere un netot de mână întâi.

Cu excepția lui însuși. Iar el era obișnuit cu asta.

— Mai e mult până ajungem?

— Mai e cât mai e.

Emory se ținea strâns de marginea scaunului din dreapta în timp ce el ghida camioneta printr-o curbă în ac de păr. De la plecarea bruscă din cabană, farurile fuseseră singura sursă de lumină pe care o văzuse. Dacă pe cer se ridicase luna, era oricum ascunsă de nori.

Nu trecuseră pe lângă nicio clădire. Nimic. Drumul acesta șerpuia printr-o zonă izolată și, în mod clar, era teribil de periculos. Așa cum se temuse, sub stratul de zăpadă erau petice de gheață, invizibile, dar capabile să anuleze complet aderența anvelopelor.

În curbe, conurile de lumină proiectate de faruri treceau peste formațiuni de stâncă austere care se înălțau direct din versantul îngust. Unele aveau dungi de gheață, în locurile în care cascadele înghețaseră. Acolo unde nu se vedeau stânci se întindea pădurea. Copacii aveau trunchiurile atât

de groase, încât ar fi rezistat impactului cu un tanc. În cele mai îngrozitoare momente, lumina farurilor se revărsa în abisul întunecat. Ar fi fost de ajuns o simplă derapare pentru ca amândoi să plonjeze peste marginea hăului, în gol.

Ar fi vrut să închidă ochii ca să nu vadă primejdiile, dar nu îndrăznea să o facă din cauza ideii ridicole că putea să țină camioneta pe drum doar prin voința ei de a supraviețui.

El îi spusese că era obișnuit cu drumurile acelea de munte, cu virajele și schimbările bruște de direcție, dar conducea extrem de concentrat. Măinile înmănușate îi erau încleștate pe volan, iar ochii nu i se dezlipeau de la drumul din față.

Răspunsurile la întrebările ei despre frații Floyd fuseseră răstite și monosilabice - asta când le primise. Așa că renunțase să mai întrebe. Important era că, după întâlnirea cu țărănoii aceia, indiferent cum decursese, el hotărâse să o ducă acasă sau, cel puțin, să o lase undeva de unde putea ajunge acasă. Nu-i păsa de altceva.

Își tot repeta că nu-i păsa de nimic altceva.

— De ce ții toate armele acelea?

— De ce țin oamenii arme în casă?

— Ca să împuște... chestii.

Bărbatul ridică din umeri ca și n-ar fi fost nevoie de alt răspuns.

— E periculos să le ai prin preajmă. Dacă te împușcam din greșeală?

— Ar fi fost un adevărat miracol.

— Ești un tip masiv. De la distanța aia, n-aș fi avut cum să nu te nimeresc.

— Probabil că nu, dar nu avea gloanțe în magazie.

— Nu era încărcat?

Pentru o clipă, pe chipul lui apăru un început de zâmbet.

— Doctoriță scumpă, îngăduie-mi să-ți dau un sfat. Dacă iei pe cineva în vizor și ai de gând să-l împuști, asigură-te că pistolul e încărcat și armat, pregătit de tragere.

Dacă nu intenționezi să-l împuști, nu ridică drăcia aia către el din capul locului.

— Din cum vorbești, se pare că ești expert în domeniu.

Nu-i dădu nicio replică în timp ce ghida mașina prin următoarea tranșă de viraje.

Într-un final, Emory întrebă:

— Mai e mult?

— Vreo câțiva kilometri.

— Te superi dacă dau drumul puțin mai tare la căldură?

— Nicidecum.

Înainte să plece din cabană, o înfășurase într-o haină de-a lui, spunându-i că hainele ei de alergat nu erau de ajuns pentru a ține frigul la distanță. Emory fusese recunoscătoare, iar acum și-o strânse mai bine în jurul trupului.

— Chiar mi-ar fi frig fără haina ta. Mulțumesc. Nu voia să-i distragă atenția vorbindu-i, dar își

dorea cu disperare să afle ce urma să se întâmple.
O să... Ce o să faci?

— Când?

— Când ajungem.

— O să vezi.

— Nu poți să-mi spui pur și simplu, ca să știu la ce să mă aștept?

— Nu mai e mult.

Într-adevăr, după niciun kilometru, panta abruptă fu înlocuită de un drum lin, pe marginea căruia apărură primele case. Acestea erau departe unele de altele, însă erau primele semne de civilizație pe care Emory le văzuse de patru zile încoace. La finalul unei curbe, farurile luminară un semn care indica intrarea într-un orașel.

— Țsta nu e Drakeland, exclamă Emory surprinsă.

— Nu e.

— Drakeland e dincolo de el?

— Este în cealaltă direcție. Drumul ăsta nu duce într-acolo.

— Am crezut că mă duci în Drakeland.

— Ce te-a făcut să crezi una ca asta?

Ce o făcuse să creadă asta? El nu-i spusese că se îndreptau spre Drakeland, dar, din moment ce ea pornise de acolo, presupusese că avea să o ducă înapoi.

Orașul în care intraseră abia dacă se încadra în definiția acestui tip de așezare. Avea două semafoare cu lumină galbenă intermitentă, la

capetele șoselei înguste care-l traversa. Pe o parte, Emory văzu o bancă, o benzinărie și sediul Poștei, o clădire de două ori mai lată decât celelalte. De cealaltă parte se aflau o cafenea, un centru de taxidermie și un magazin mixt. Toate acestea erau închise pe timpul nopții.

Se așteptase să fie adusă într-un loc cu lumini, agitație, oameni. Încercând să-și suprime un val de panică, îl întreabă:

— O să mă lași aici?

— Nu.

Acest răspuns lapidar nu reuși să-i calmeze neliniștea.

Ajuns la al doilea semafor, bărbatul viră la dreapta, parcurse două cvartale, după care coti din nou la dreapta și intră pe o alee mărginită de clădiri de birouri.

— Ce faci? Unde mergem? Ne întâlnim cu cineva aici?

— Facem o oprire scurtă, atâta tot. Parcă în dreptul intrării din spate a unui imobil din cărămidă cu un singur nivel, stinse farurile și apoi și motorul. Așteaptă aici câteva momente, îi spuse.

Coborî din camionetă și se duse în spate. Privind prin lunetă, Emory îl urmări cum deschide trusa de unelte și scoate un levier cu o cheie tubulară la un capăt și un cârlig ascuțit, cu capătul bifurcat, la celălalt.

Cu el în mână, se duse la ușa clădirii, folosită în general pentru aprovizionare. Înainte ca Emory să

priceapă ce voia să facă, bărbatul și terminase. Folosise levierul pentru a scoate clanța, cu tot cu mecanismul de încuiere, lăsând un orificiu rotund în panoul ușii de metal.

Se întoarse la camionetă, puse levierul înapoi în cutia de scule, apoi deschise portiera din dreapta, desfăcu centura de siguranță a lui Emory, își încheșta mâna pe brațul ei și o trase afară.

— Acțiune, doctoriță scumpă. Hai, mișcă.

Inițial, fusese prea nedumerită ca să reacționeze. Acum se trezi parcă dintr-un vis și începu să se zbată nebunește, împotrivindu-se strânsorii lui.

— Ce faci?

— Intru prin efracție.

— De ce?

— Ca să fur ce e înăuntru.

— Ești nebun?

— Nu.

— E ilegal!

— Mhm.

Realismul lui o lăsa cu gura căscată. O îngrozea. De multe ori, oamenii dereglați mintal păreau perfect normali până când... arătau clar că nu erau. Își umezi buzele și începu să respire scurt și rapid.

— Ascultă, îți dau eu bani. Știi bine, ai zis și tu că am grămezi de bani. Îți... îți dau orice vrei, numai...

— Crezi că vreau bani? O, Doamne!

Bărbatul acesta, care folosisese un levier pentru a smulge o încuietoare și a intra prin efracție într-o clădire ca să fure ceva, părea jignit la culme.

— Și-atunci de ce Dumnezeu...

— Asta e cabinetul unui doctor.

În mintea ei se formă o nouă posibilitate.

— Droguri? Vrei *droguri*?

— Nu avem timp pentru aiurelile astea, zise el în timp ce o împingea spre ușă.

— Eu n-o să particip la așa ceva, se răsti Emory proțâpindu-se în loc. Încercă să-l lovească cu pumnul liber, însă bărbatul se feri. Dă-mi drumul!

— Liniște! Prinzând-o acum de ambele brațe, aruncă o privire în jur, să verifice dacă tonul ei ridicat trezise pe cineva, dar nu se vedea nicio lumină, cu excepția unui bec de iluminat public aflat în capătul aleii. Îți aduci aminte de fata din camionetă?

— Sora celor doi F-Floyd?

— E în stare gravă și are nevoie de ajutorul tău.

— Ce are?

— Îți explic pe drumul de întoarcere.

— Cred că glumești...

— Ne întoarcem să o ajutăm.

— Eu nu mă întorc! țipă ea începând din nou să se zbată.

— Emory.

Ceea ce o făcu să se oprească fu nu atât modul în care o scuturase de umeri, cât faptul că îi spusese pe nume și autoritatea cu care-l rostise.

— Putem să stăm aici, certându-ne și riscând să ajungem la închisoare, sau...

— *Tu* ai ajunge la închisoare. Eu nu.

— Sau ai putea să respecti jurământul lui Hipocrate, să intri acolo și să iei ce-ți trebuie ca să o ajuti.

— Nu mă poți obliga să comit un delict.

— Nici măcar din motive nobile?

— Nimic nu m-ar putea împinge s-o fac.

— O să-ți înghiți cuvintele cât de curând, zise el trăgând-o către ușa cabinetului. Ești cunoscută pentru faptele tale caritabile. Uite că ai ocazia să faci un lucru bun.

capitolul 13

Jeff privise cum lumina zilei se transformase într-un amurg efemer. Întinericul se lăsase rapid.

Acum doar își omora timpul. Ceea ce ar fi vrut să facă ar fi fost să-i omoare pe Knight și pe Granger pentru că nu-l ținuseră la curent, după cum promisese. În loc de asta, stătuse pe scaun, cu ochii la limbile ceasului care măsurau trecerea timpului. După-amiaza se scursese fără să aibă nici cea mai mică informație despre ceea ce se întâmpla dincolo de sala de așteptare a poliției.

Cum se apropia ora la care clinica din Atlanta își termina programul, sună la numărul principal.

— Jeff Surrey la telefon. Doctorii mai sunt acolo?

— O, Doamne, domnule Surrey. Tonul plăcut cu

care recepționera răspunsese la telefon fu înlocuit de un oftat plin de emoție. V-am lăsat mai multe mesaje întrebându-vă dacă aveți vreo veste despre doamna doctor Charbonneau. Suntem morți de îngrijorare cu toții. Vă rog, spuneți-mi că e bine...

— Fă-mi legătura la unul dintre doctori, te rog. Nu contează la care.

— Domnul doctor James e chiar lângă mine.

Auzi cum receptorul trecu dintr-o mână într-alta, apoi:

— Jeff?

— Din păcate, nu am mare lucru să-ți spun, Neal. Puțin după prânz i-au găsit mașina. Dar numai atât. Astea-s ultimele vești pe care le-am primit.

— Stai puțin. O să te pun pe difuzor. Toți vrem să auzim.

Jeff își putea închipui tot personalul clinicii adunat în jurul telefonului de pe birou în timp ce el le relatează puținele informații pe care le avea.

— Am căutat parcul ăsta național pe internet. Se întinde pe mii de kilometri pătrați, cu zone muntoase care, în cea mai mare parte, pot fi descrise pur și simplu ca „sălbăticie”. E un teren deloc potrivit pentru cei slabi de înger.

— Am făcut cândva drumeții cu cortul în regiunea aceea, spuse doctorul. Iar ea s-a pierdut pe undeva pe acolo? O, Doamne.

— Din fericire, după cum știi, Emory e într-o formă fizică excelentă și are o energie incredibilă.

— Dar nu ninge acolo? Nu sunt temperaturi sub limita înghețului?

Era clar că Neal James avea să înfățișeze totul în cele mai sumbre culori.

— Da, condițiile meteorologice împiedică eforturile de căutare.

O grămadă de întrebări fură lansate simultan către el. Jeff îi întrerupse pe toți:

— Îmi pare rău, nu mai știu nimic altceva. Polițiștii nu s-au întors de pe teren și nici nu au sunat. Sau, dacă au făcut-o, mie nu mi-a zis nimeni. Au trecut mai multe ore de când au plecat și sunt la fel de în ceață ca și voi. E al dracului de frustrant.

— Vrei să vin și eu acolo?

Doctorul făcea această ofertă de dragul lui Emory, nu al lui Jeff, iar acesta era bucuros că avea un motiv întemeiat să-l refuze.

— N-ai putea să ajuți cu nimic. Până nu aflu ceva concret, încerc să gândesc pozitiv și să sper că Emory e bine. Poate că pur și simplu nu poate să mă contacteze.

Angajații clinicii erau de aceeași părere, însă când își luară la revedere de la el glasurile le erau slabe, unele chiar încărcate de lacrimi. Apoi, Jeff sună la biroul lui și îi lăsa un mesaj secretarei, anunțând-o că intervenise o urgență familială și că nici a doua zi nu avea să vină la serviciu.

Chiar când încheia acest apel, Knight își făcu apariția în anticameră. La vederea lui, Jeff își simți

inima oprindu-se pentru o fracțiune de secundă.

— Ați găsit-o pe Emory?

— Din păcate, nu, dar căutările continuă. Îmi pare rău.

Detectivul îi făcu semn să vină cu el și parcurseră itinerarul familiar prin labirintul de birouri din încăperea mare din spate. Grange stătea la masa de lucru a lui Knight, cu o ceașcă de cafea între palmele roșii și crăpate. De asemenea, obrații îi erau pișcați de ger.

— De când v-ați întors? se interesă Jeff, așezându-se pe scaunul pe care stătuse și mai devreme.

— Doar cât să ne turnăm o ceașcă de cafea, răspunse Knight. Vrei și tu una?

Jeff scutură din cap, după care-și plimbă privirea de la unul la altul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuneți-mi ceva. *Orice*. Mor de grijă!

Knight își împinse ceașca cu cafea într-o parte și luă o bandă circulară de cauciuc pe care începu să o tot întindă, dându-i drumul în așa fel încât să-i lovească degetele.

— Tristul adevăr e că nu știm nici cât negru sub unghie unde ar putea fi soția ta.

Se uită la Grange, care confirmă printr-o mișcare solemnă din cap.

— Mașina ei...?

— Era în parcare de unde se ajunge pe un platou cu panorame frumoase și se intră pe mai

multe trasee de drumeții. Potecile respective se împart în multe altele la tot pasul, iar acestea, la rândul lor, se ramifică în multe altele care se duc în sus, în jos și în toate direcțiile. Am notat denumirile câtorva trasee. Aruncă și tu o privire, poate ți se pare vreunul cunoscut.

Jeff luă hârtia pe care i-o întinsese Knight și citi toată lista.

— Toate parcă sunt la fel. Nume indiene. Nu-mi sare în ochi niciunul. E posibil ca itinerarul pe care l-a ales să fie printre ele, dar... îmi pare rău. Pur și simplu nu-mi aduc aminte.

— Ei bine, agenții noștri le-au străbătut pe toate până la lăsarea întinericului, însă n-au găsit nimic care să indice că ar fi fost pe acolo.

Jeff lăsă hârtia să plutească lin până pe masa de lucru, după care-și lăsă capul în jos și-și masă pleoapele. Cei doi polițiști îi acordară câteva momente ca să înțeleagă sensul informațiilor pe care i le dăduseră. Într-un final, își înălță capul și-și trecu palma peste față.

— Mașina ei nu v-a oferit niciun indiciu?

— Era acoperită cu un strat subțire de gheață peste care se așezase zăpada, dar în rest nu părea să fi fost atinsă de când a plecat Emory. Și nici n-am găsit urme în jur, ceea ce ne arată că nu a fost nimeni pe acolo de când a fost parcată.

— Și înăuntru? Vreun semn de luptă? înghiți cu greu. Ceva semne care să trădeze o intervenție din afară?

— Asta-i partea bună. Nu am găsit nimic care să indice că în habitacul ar fi avut loc vreo luptă, răspunse Knight cu un zâmbet liniștitor.

— Slavă Domnului!

— Din ce am văzut noi, se pare că a parcat și a plecat singură. Toate anvelopele sunt în regulă. Nu a lăsat cheia în contact, evident, dar după ce băieții specializați în cercetarea locului... ăăă... crimei...

— Locul crimei?

— Îl tratăm ca atare până ce obținem informații care să ne convingă de contrariu. În fine, după ce au terminat cu mașina, am examinat-o și noi. Motorul a pornit la prima cheie. Nicio problemă tehnică. În portbagaj am găsit cizmele pe care le purta vineri și o geantă de voiaj inscripționată cu numele ei.

— Avea o etichetă aurie, din piele, cu model cu crini stilizați și cu cartea ei de vizită. Când detectivul încuviință din cap, Jeff adăugă: Are un set.

— Am adus geanta la sediu. Te-am ruga să te uiți înăuntru, să vezi dacă observi ceva ieșit din comun. Dar noi am aruncat deja o privire și nu am găsit decât lucruri normale. Un rând de haine, lenjerie intimă, obiecte de igienă personală.

— Nu și-a luat un bagaj mare. Nu avea de gând să lipsească de acasă mai mult de două nopți.

— Am mai găsit și un laptop, spuse Grange.

— Niciodată nu pleacă fără el.

— Noi nu putem să-l accesăm fără parolă. Tu o știi?

— Numele mamei și al tatălui ei, pe dos.

Grange notă șirul de litere rezultat.

— Cei de la tehnic de-abia așteaptă.

Se ridică și porni cu pași mari către un birou alăturat. Probabil că tehnicienii de acolo urmau să exploreze conținutul computerului lui Emory, se gândi Jeff.

— Nu i-am găsit telefonul mobil, zise Knight.

— Când aleargă, îl ține la ea, într-o borsetă. În caz că... Se opri, bâlbâindu-se. În caz că are ceva probleme.

— Ei bine, nu s-a înregistrat niciun trafic pe el. Am verificat. Și nu emite semnal.

În acel moment, Grange reveni în încăpere.

— O să ne anunțe când au ceva, îi spuse șefului său.

— Cine o să vă anunțe și ce? întrebă Jeff.

Ca de obicei, Grange îi răspunse laconic:

— Informaticienii noștri. O să ne anunțe dacă descoperă ceva util pe laptopul ei.

Jeff își ținuse frustrarea în frâu până la limita suportabilului.

— Și, între timp, soția mea e în continuare dispărută. Dar nu aveți oameni care să o caute efectiv prin pădure?

— Avem o mulțime, Jeff, însă acum e beznă. Drumurile din zona aceea sunt aproape impracticabile, dar avem oricum polițiști în

patrulare pe ele. Ninsoarea este mult mai deasă acolo decât aici, în vale. Mâine, dacă se limpezește vremea, o să trimitem un elicopter, dar prognoza nu e prea promițătoare. Operațiunea de căutare la sol va continua, desigur. Oamenii noștri înaintează greu, din cauza reliefului dificil. Dacă o să se poată, o să trimitem echipa canină să...

— Mama mă-sii! Jeff se ridică și se îndepărtă câțiva pași, lovind cu pumnul în cealaltă mână. Mâine... Dacă... Echipa canină, pentru numele lui Dumnezeu! Se opri din mersul lui agitat și se întoarse către cei doi polițiști: Unde e parcare asta? Cât de departe de-aici?

— Cam departe, zise Knight.

— A, ce răspuns edificator!

— Jeff, stai jos.

— Am făcut bășici pe fund de la atâta stat jos! O să mă duc eu însumi acolo!

— N-ar fi un lucru prea deștept.

— A, pentru voi *deștept* înseamnă să faci rost de la parola computerului lui Emory și atât?

Knight scoase un oftat.

— Dacă te face să te simți mai bine, poți să ne critici cât vrei, dar dacă începi să umbli și tu orbește pe-acolo, n-o să treacă mult și-o să căutăm două persoane în loc de una singură.

Jeff rămase pe loc, legănându-se pe călcâie. Mânia îi fierbea în vene.

— Și nu putem apela la FBI?

— Am putea să-i chemăm, dar n-ar face altceva

decât ce facem noi.

— Ceea ce e foarte puțin.

— Uite ce este, Jeff, știu că ție nu ți se pare mare lucru, dar...

— Sigur că nu mi se pare! Exact așa!

— Înțeleg cât de frustrant trebuie să fie.

— Înțelegi pe dracu'! Ai avut vreodată o persoană dragă ție care să dispară pur și simplu?

Pus la locul său, Knight recunoscuse discret că nu trecuse printr-o asemenea experiență nefericită.

— Atunci nu-mi spune că ai înțelege ce e în sufletul meu acum.

— Bine, o să încetez cu platitudinile dacă stai jos și ne lași să îți punem niște întrebări.

Jeff se supuse abia după câteva clipe, când își dădu seama că era inutil să facă o criză de nervi. Se întoarse pe scaunul său.

— Ce fel de întrebări?

— Ei bine, începu Knight, după cum spuneam, se pare că Emory a parcat și a plecat de lângă mașină de bunăvoie. Nu am găsit niciun semn că ar fi fost târâtă de acolo sau ceva asemănător.

— Ceea ce înseamnă că, după toate probabilitățile, a pățit ceva în afurisita aia de sălbăticie. Și e tot acolo, în frig, în timp ce noi stăm aici la căldurică și bem cafea fierbinte.

— E posibil să se fi întâlnit cu cineva?

— Nu, răspunse Jeff tăios. Apoi se uită la Grange, care-i pusese această întrebare: Cu cine, de exemplu?

— Există cluburi de maratonişti. Uneori, atletii se antrenează în echipă.

— Emory se antrenează singură.

— Întotdeauna?

— Da. Dacă s-ar fi înscris într-un club, mi-ar fi spus. Nu se duce la întruniri sau chestii de-astea. Aţi verificat pe la cluburi?

— S-a ocupat Maryjo. Emory nu apare în nicio listă de membri.

— Şi atunci de ce aţi adus vorba despre asta?

— Ca să fiu sigur că acoperim toate piste, replică Grange netulburat. Există o probabilitate infimă ca Maryjo să nu fi reuşit să verifice chiar la toate cluburile.

— Soţia mea merge pe jos în fiecare dimineaţă cu un grup de femei din cartierul nostru, zise Knight. Nu marş sportiv, să fim clari. E mai degrabă o plimbare în timpul căreia mai bârfesc despre toţi cei care nu sunt de faţă. Uitându-se la Jeff, îl întrebă: Eşti sigur că Emory nu are niciun partener de alergat?

— Sunt sigur. Nu avea fixată nicio întâlnire. În plus, a venit aici vineri tocmai ca să fie singură.

— De ce voia să fie singură? se interesă Knight.

— Ca să se poată concentra. Pentru ea, alergatul este ca un fel de terapie psihologică. Foloseşte acest timp ca să-şi pună gândurile în ordine, să se concentreze. E ca mersul la biserică pentru ea. Îi dă o stare de exaltare spirituală.

— Am auzit de aşa ceva. Knight îşi îndreptă

privirea asupra lui Grange și dădu din cap cu un aer înțelept. Și totuși, trebuie să fii foarte dedicat sportului ca să faci peste o sută șazeci de kilometri cu mașina doar ca să te antrenezi singur pe un traseu de munte.

— Emory mereu se provoacă pe sine, spuse Jeff. Își stabilește niște obiective personale greu de atins.

— Vrea mereu mai mult și mai mult?

— Puțin spus. Și e perfecționistă. Dacă începe un proiect, i se dedică până în pânzele albe.

— Același lucru e valabil și pentru căsnicie?

Întrebările incisive ale lui Grange îl iritau tot mai mult, lucru pe care nu se obosi să-l ascundă.

— Pardon?

Pe tonul unui bunic înțelept sau al unui preot, Knight rosti cu blândețe:

— E o soție credincioasă, Jeff?

Bărbatul văzu roșu în fața ochilor.

— Știu ce e în mintea voastră, dar vă înșelați.

— Și ce crezi că e în mintea noastră?

— Că Emory s-a întâlnit cu un bărbat aici. Că sunt un fraier și ultimul care să afle că îl înșela nevasta.

— Crezi că nu e posibil?

— Nu. Sub nicio formă.

— Bine, oftă Knight. Te-am avertizat că va trebui să-ți punem niște întrebări grele. Dacă tu zici că lucrurile stau pe roze între voi, atunci...

Își întinse mâinile în lateral, într-un gest grăitor.

— N-am zis că stau pe roze. Jeff își plecă ochii; atunci când își înălță din nou capul, întâlni privirile curioase ale ambilor detectivi. Ne-am certat joi seară.

— În ajunul plecării ei încoace?

— Da.

— Despre ce?

— A început de la un fleac. Nu voiam să vină aici. Mi se părea o călătorie absurd de inutilă. De ce nu putea să alerge mai aproape de casă, undeva unde nu ar fi trebuit să rămână peste noapte și unde să fie – haideți să fim sinceri – mai puțin periculos? De la una la alta, cearta s-a întetit. Amândoi ne-am defulat nemulțumirile. Ne-am culcat supărați. Vineri după-amiaza, când am condus-o la mașină, resentimentele nu se disipaseră complet. Niciunul din noi nu și-a cerut scuze și nici nu am retras vreo vorbă din cele spuse cu o seară înainte.

Knight se strâmbă. Grange nici măcar nu clipi.

După câteva clipe de tăcere apăsătoare, detectivul întrebă:

— În cursul disputei... ce nemulțumiri ați exprimat?

— În mare, că nu-mi place cât timp dedică alergatului. Mai precis, implicarea în maratonul care o să aibă loc în curând. Muncește la organizarea lui de peste un an. E un mare eveniment caritabil. Iar ea a obținut promisiunea mai multor persoane că vor dona o sumă

importantă dacă reușește să termine. O să fie prima ei cursă după ce s-a accidentat la talpă. Și s-a antrenat riguros. Mai mult decât mi se pare mie sănătos sau înțelept. Am insistat să parcurgă numai jumătate din distanța totală, dar ea nici n-a vrut să audă. Ce-aveau să zică toți ceilalți concurenți, dacă organizatoarea nu reușea să termine cursa? I-am zis că asta e doar o chestiune de orgoliu și că hotărârea ei aduce mai degrabă a obsesie.

Knight fluieră a mirare. Peste câteva clipe, Jeff continuă:

— Recunosc, asta a fost o lovitură sub centură. Emory a ieșit valvârtej din încăpere, iar eu eram prea furios ca să mă duc după ea. Și așa s-a terminat cearta.

— Iar nemulțumirile ei care erau? se interesă Grange.

Jeff își luă un răgaz ca să-și pregătească răspunsul, cântărind cât de multe lucruri voia să dezvăluie. În cele din urmă hotărî să fie direct:

— Nu mi s-a acordat o promovare la statutul de partener la firma unde lucrez. Nu pentru că n-aș fi meritat-o, ci din cauza intrigilor interne. Ceea ce e frustrant. Am fost dezamăgit, plin de amărăciune și, recunosc, Emory a trebuit să-mi suporte depresia.

— Cum s-a manifestat?

— Am tot avut toane și m-am retras într-o izolare posacă. Recunosc, nu eram un partener de

viață prea agreabil. Am respins-o ori de câte ori a încercat să mă încurajeze și să-mi alimenteze încrederea în propriile forțe. Ridicând din umeri, Jeff continuă: Joi seară, frustrarea acumulată luni întregi s-a revărsat. Amândoi am zis niște lucruri dureroase.

— N-ați folosit limbaj violent? îl întrebă Knight sub privirea atentă a colegului său. Confruntarea a căpătat și o dimensiune fizică?

— O, Doamne, nu! Doar nu suntem niște țărânoi. Am ridicat tonul, atâta tot.

Detectivul dădu din cap, semn că înțelegea.

— Eu și nevastă-mea ne-am certat de dimineață din cauza unui prosop ud pe care l-am lăsat pe pardoseala din baie. A țipat la mine, întrebându-mă de ce nu mi-am făcut și nevoile pe gresie, dacă tot nu respect regulile de igienă. Niciodată nu știi ce-o scoate din fire pe o femeie.

Paralela îl făcu pe Jeff să se simtă prea jignit pentru a mai da vreun răspuns.

Detectivul se ridică și, ca și cum ar fi primit un semnal mut, colegul său îl imită.

— Dacă mai apare ceva în seara asta, te anunțăm, spuse Knight.

Jeff se holbă la ei, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Atâta tot? închideți prăvălia și vă duceți acasă?

— Nu-ți face griji. Avem oameni care cercetează diferite piste.

— Ce oameni? Ce piste?

— Piste. Dimineată, începem de la prima oră. Ba chiar cred că ne-ar fi de folos dacă ai veni și tu cu noi.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Nu cred c-aș mai putea suporta încă o zi de stat cu mâinile în sân.

— Bine. Mergem sus pe munte.

În SUV-ul ăla care semăna mai degrabă a camion? Puțin probabil.

— O să vă urmez cu mașina mea.

— Nu, hai să mergem toți împreună, zise Knight, rezolvând problema fără să mai lase loc de contestări. Detectivul își luă haina matlasată de pe spătarul scaunului și și-o trase pe el. Aruncând o privire piezișă la pardesiul lui Jeff și la fularul Burberry pe care-l purta acesta, adăugă: O să ai nevoie de alte haine.

— Am în bagaj și o geacă de schi.

— Ai bagaj? interveni Grange.

— Poftim? făcu Jeff răsucindu-se înspre el.

— Ți-ai făcut bagajul înainte să pleci din Atlanta?

— Mi-am adus câteva lucruri, da.

— Cum adică? Ai anticipat că o să rămâi pe-aici câteva zile?

— Am *calculat* că, din momentul în care o găsim pe Emory, n-am mai avea timp să ne întoarcem cu mașina înainte de luni dimineată. Am venit pregătit să petrec aici cel puțin o noapte.

Grange nu reacționează în niciun fel la auzul

acestei explicații.

Knight îi făcu semn lui Jeff către ieșire.

— Mâine-dimineață venim să te luăm la... șapte, să zicem? E prea devreme?

— O să fiu gata. Sper numai să îmi pot prelungi rezervarea de la motel.

— Ne-am ocupat noi deja, îl liniști Grange. Am sunat la motel și ai cazarea asigurată la noapte.

capitolul 14

Emory se ținea cu putere de mânerul de deasupra portierei în timp ce camioneta lua o curbă. Erau pe același drum înghețat ca mai devreme, numai că de data aceasta urcau, ceea ce făcea condusul o misiune și mai dificilă. Dar, pe lângă condițiile de drum, tânăra femeie își făcea griji și în privința eventualilor urmăritori.

Șederea lor în cabinetul medical nu durase nici cinci minute. Bărbatul, înarmat cu o lanternă, o supraveghease atent, dar, în același timp, se uitase periodic pe geam, ca să se asigure că nimeni nu venea să-i deranjeze.

Emory alesese instrumentele și medicamentele pe care le considerase necesare și le pusese într-un sac de gunoi, apoi ieșiseră din clădire și din oraș în același mod cum intraseră: neobservați.

Sau așa spera ea. Când întoarse a treia oară capul să verifice porțiunea de drum din spate, bărbatul de la volan îi spuse:

— Relaxează-te, doctoriță scumpă. Nu vine nicio poteră pe urmele noastre.

— Fiind novice într-ale spargerilor, am ceva emoții. De unde ai știut că nu exista un sistem de alarmă?

— N-am știut.

— Și ce s-ar fi întâmplat dacă se pornea alarma? întrebă ea uluită. Am fi fost prinși.

— Ba nu.

— Crezi că am fi putut să ieșim pe ascuns din orașelul ăla adormit în ditamai camioneta bătătoare la ochi?

— Da.

— Imposibil!

— Ba nu, nu e. Am mai făcut-o.

Emory nu știa dacă să fie șocată de această mărturisire sau liniștită că era complicea unui infractor experimentat.

— Tot nu-mi vine să cred că ai... că *am...* încălcat legea.

— Nu-ți face procese de conștiință. Ai compensat cu vârf și îndesat această mică intrare prin efracție. Când Emory îi aruncă o privire acidă, el explică: Sunt o mulțime de informații pe internet despre actele tale filantropice.

— De-aia mi-ai spus că sunt o făcătoare de bine?

— Nu-i nevoie să te duci în Haiti sau să organizezi strângeri de fonduri ca să-i ajuți pe cei nevoiași. Ai o fetiță pe care o poți ajuta chiar aici.

— Dacă e-n starea pe care mi-ai descris-o tu,

trebuie dusă la Urgențe.

— M-am oferit să o duc, dar ea n-a vrut nici în ruptul capului.

— De ce?

Bărbatul era concentrat să ghideze mașina pe o pantă abruptă. Mișca foarte atent din volan, cu ochii mijiți, însă lui Emory i se părea că acesta era doar un pretext pentru a nu-i răspunde.

— De ce nu a vrut? insistă ea.

— Îi e frică.

— De ce? De doctori? De spitale?

— Când o să ajungem, poți s-o întrebi direct.

— Când o să ajungem, sun direct la 112.

— Mult noroc!

— Vrei să spui că ai încerca să mă oprești?

— Eu nu, dar ei...

— Frații?

Din mormăiala lui, Emory reuși să distingă doar câteva cuvinte, printre care „țărănoi afurisiți”.

— Dacă asta e părerea ta despre frații Floyd, de ce te-ai încurcat cu ei?

— Ai prefera ca fetița aia să sufere?

— Bineînțeles că nu. Știind că înainta pe gheață subțire, adăugă: Totuși, cred că situația ei ți-a oferit un motiv întemeiat să-i abordezi. E o ocazie la care nu te așteptai, dar de care profiți. Spune-mi dacă greșesc.

Degetele lui înmănușate se relaxară pe volan înainte să-și reia strânsoarea, dar el nu scoase niciun sunet.

— Te-ai mai contrat cu ei înainte.

— Ba nu.

— Nu te cred. Ai zis că...

— Știi ceva, doctoriță scumpă? Poți să bați câmpii până te învinețești la față, dar tot n-ai avea dreptate. Tot ce trebuie să știi e că i-am promis Lisei că o să mă întorc cu ajutoare. Iar eu îmi țin promisiunile, să știi.

— Și mie mi-ai promis că o să mă duci înapoi, și totuși iată-mă aici.

— O să te duc înapoi în siguranță. Numai că nu în seara asta.

— Nu, în seara asta ai fost prea ocupat să jefuiești cabinetul unui doctor și să mă transformi în complicea ta.

— Te-am obligat, sub amenințarea armei.

— Nu chiar.

— Dar pe-aproape. Dacă o să se ivească vreodată nevoia, poți să dai vina pe mine.

— Cum? Nici măcar nu știu cum te cheamă.

Bărbatul îi aruncă o privire.

— Vezi? Ai început să te prinzi!

Replica lui fusese una glumeață, însă conținea o doză de adevăr. Când ajungea în sfârșit acasă, cum avea să explice tot ce se întâmplase?

Tot ce se întâmplase de când își recăpătase cunoștința în cabana lui rustică părea dincolo de limitele realității.

Oamenii ca ea pur și simplu nu aveau parte de genul acesta de aventuri. Nicio persoană din

cercul ei larg de cunoștințe nu trecuse printr-o asemenea ieșire imprevizibilă din lumea sa și din viața sa ordonată. Oare bizarul devenise normal? Așa se părea, căci realitatea devenise brusc suprarealistă. Sau asta era, de fapt, realitatea? Chiar jefuise cabinetul unui doctor? Complicele ei chiar era un tip care îi recunoscuse că se ascundea de autorități? Chiar mâncase la masa lui, chiar îi folosisse săpunul de la duș, chiar îi purtase hainele, chiar ajunsese periculos de aproape de a face dragoste el? Sau avea să se trezească în curând și avea să-și dea seama că stătea în pat lângă Jeff în dormitorul lor frumos decorat, cu un sistem de climatizare ce menținea temperatura constantă pe tot parcursul anului, unde ziua și noaptea erau în linii mari identice cu cele de dinainte și cele de după, în care nu se întâmpla niciodată nimic epocal? Avea să-l scuture puțin ca să-l trezească, râzând, și avea să-i spună: „N-o să-ți vină să crezi ce am visat”?

Era un scenariu greu de închipuit. Imaginile rămâneau vagi. Detaliile - textura cearșafurilor ei preferate, culoarea pereților din dormitor, sforăitul slab al lui Jeff - erau deranjant de confuze, în timp ce profilul bărbatului de lângă ea era șocant de familiar.

Nu putea să-i spună pe nume, dar putea să-i descrie cicatricea în formă de semilună de deasupra sprâncenei stângi. Părul cu fire argintii, ridurile care-i încadrau gura, aspectul mereu în

schimbare al ochilor lui – pe toate acestea le știa acum foarte bine.

Vocea lui, care inițial i se păruse lipsită de inflexiuni, se dovedea foarte expresivă pentru o ureche atentă. Putea să vorbească în șoaptă, deși nu te-ai fi așteptat ca un bărbat atât de masiv să fie în stare de o asemenea delicatețe. Niciodată nu lăsa prosopul de bucătărie neîmpăturit după ce îl folosea. Când stătea în fotoliu și citea, își mângâia automat colțul buzelor cu degetul mare, iar după ce adăuga un bușean în foc, își ștergea palmele pe partea din spate a jeanșilor.

În seara asta o transformase într-o infractoare. Cu o săptămână în urmă, ar fi fost scandalizată de o asemenea idee. Nu și acum, își dădu ea seama după câteva clipe de reflecție.

Când ieșiră dintr-o curbă și zări în față un gard din bârne, poarta și cabana, gândul care-i străfulgera prin minte fu simplu: „Am ajuns acasă”.

Accepta fără comentarii situația scandalooasă în care se afla. Iar acesta era lucrul care, mai mult decât orice, ar fi trebuit să o sperie.

— Vrei să oprim? întrebă el, apăsând pe frână. Ai nevoie de ceva din casă?

— Nu cred. Zile la rând, nu voise altceva decât să scape de acolo. Acum, când treceau pe lângă zona de relativă siguranță pe care o reprezenta cabana, simți un fior de anxietate. Lăsând la o parte toate obiecțiile mele, vreau să știi că mi se

pare nobil din partea ta că vrei să o ajuți pe fata aceasta, îi zise. Ba chiar admir măsurile extreme pe care le-ai luat în acest scop.

Bărbatul nu vorbi, simțind că Emory mai avea și alte lucruri de spus.

— Dar cazul acesta nu se încadrează în specialitatea mea și nu am echipamentele necesare. Și, dacă starea ei e pe-atât de gravă pe cât spui tu, în ciuda fraților ei înfricoșători, în ciuda *ta*, să știi că o să fac tot ce e nevoie ca să ajungă la un spital.

— Nu vrea la spital, doctoriță scumpă. Ți-am zis deja. A fost la Drakeland de dimineață. S-ar fi putut duce la orice clinică de acolo. Dar n-a făcut-o. Și-a chemat frații să o ia și să o aducă acasă. Erau în drum spre cabana lor când și-au lovit camioneta.

— Să-nțeleg că frații ne așteaptă acum?

— I-am făcut să accepte, după multe mormăieli și împotriviri, să le aduc un medic. E drept, mama lor a contribuit la munca de lămurire.

— E și mama lor acolo?

— Mi-a spus că o cheamă Pauline. Nu-ți face o părere despre ea pe baza caracterului celor doi fii. E foarte îngrijorată pentru Lisa.

Emory zări o sclipire de lumină undeva în față, printre copaci.

— Acolo e?

— Da.

— Deci chiar sunt vecinii tăi apropiați!

— Am recunoscut deja că te-am mințit cu asta. Acum, fii atentă la mine. E important ce-ți spun. Nu pot să am încredere nici cât negru sub unghie în indivizii ăștia. Așa că, dacă-ți zic „valea”, fugi ca din pușcă, ai înțeles? Fără întrebări, fără proteste, fără ezitări. Faci ce-ți spun exact când spun eu.

— Chiar sunt atât de periculoși?

Bărbatul își încleștă maxilarul. Ferocitatea expresiei lui îi dădu fiori reci lui Emory.

— Sunt proști și răi, iar asta-i face periculoși. Se pipăi în apropiere de zona taliei. Am pistolul la îndemână.

— Și asta ar trebui să mă îmbărbăteze?

— Ceea ce ar trebui să te îmbărbăteze e certitudinea că nu să ezit să-l folosesc.

Rostise aceste cuvine cu un aer ferm, iar Emory îl crezu pe deplin.

— O să fii în siguranță, adăugă el, ca și cum i-ar fi perceput teama. Însă mai e o chestie. Ei nu știu că ești... musafira mea. Este mai bine să nu afle că stai la mine în casă.

— Mai bine pentru cine?

Apăsă frâna, iar camioneta derapă mai mulți metri înainte de a se opri în mijlocul drumului. Petrecându-și brațul pe după spătar, bărbatul se întoarse către Emory și îi replică furios:

— Mai bine pentru *tine*. Nu te folosi de ei ca să scapi de mine.

— Era o glumă, murmură ea cu glas pierit.

— Nu e nimic amuzant în asta. Să nu le ceri

ajutorul.

— N-o s-o fac.

— Jură-mi.

— N-o s-o fac, jur.

O mai privi intens câteva clipe, după care își ridică piciorul de pe pedala de frână, și camioneta porni mai departe. Peste câteva sute de metri, coti pe o alee brăzdată de fâgașe și plină cu tot felul de gunoaie și resturi. Nici măcar stratul de zăpadă nu putuse masca toate cicatricile oribile care stăteau mărturie pentru neglijența și dărăpănarea ce domneau în acea gospodărie. În casă lumina era aprinsă, însă nimic nu te îmbia să intri.

Mai ales nu dulăul care se repezi spre ei și începu să latre sălbatic. Ridicându-se în două picioare lângă portiera camionetei și zgâriind tabla cu ghearele, părea mai degrabă un paznic al iadului. Singurul lucru care o proteja pe Emory de colții dezveliți și agresivi era geamul portierei. Cu răsuflarea tăiată de spaimă, se lipi de speteaza scaunului.

— A, uitasem, zise el. Au și un câine rău.

*

Nu țipase, nici măcar nu scâncise, dar părea terorizată. Fără să ia în seamă câinele, bărbatul execută o întoarcere în trei mișcări, astfel încât vehiculul să fie poziționat cu botul spre ieșire.

— Doar o măsură de precauție, îi explică lui Emory, care-l privea întrebător. În caz că vom avea o plecare precipitată.

Un fluierat puternic reuși să oprească lătratul. Fratele mai mare ieșise pe verandă. Becul cu lumină galbenă aflat deasupra ușii îi crea umbre întunecate pe chip, accentuându-i expresia deloc prietenoasă.

— Ăla-i Norman.

Reacționând la o altă fluierătură puternică, câinele se dădu înapoi, dar nu mai mult de doi metri. Se postă în dreptul portierei lui Emory, încordat și atent, cu urechile fremătând, ca și cum aștepta cu nerăbdare ordinul de a le sfâșia gâturile.

Șoferul camionetei își puse mâna pe coapsa lui Emory, într-un gest liniștitor, și strigă pe geam:

— Cheamă-ți afurisitul ăsta de câine!

Norman își puse mâna streășină la ochi, protejându-i de lumina puternică a becului. Văzând-o pe Emory, strigă:

— Aia cine dracu' e? Trebuia să vii cu un doctor.

— E doctorița Smith.

Norman coborî treptele verandei cu pași grei și se apropie de camionetă. O măsură sever pe Emory prin geamul camionetei, acum mânjit cu salivă de câine.

— Asta e doctoriță?

— Da.

— Păcat că nu-s și eu bolnav, zise el cu un rânjet batjocoritor pe chip.

În mod meritoriu, Emory nu tresări și nici nu dădu vreun semn că i-ar fi fost frică, însă disprețul

din vocea ei ar fi putut îngheța și o insulă tropicală.

— Din câte am înțeles, nu ați dus-o pe sora voastră la spital, așa că am venit să o examinez. Dar o să fac imediat cale întoarsă dacă nu-ți ții animalul ăla în frâu.

— Da, doamna doctor, cum să nu? făcu Norman, amuzat de atitudinea ei bătaioasă. Trase animalul până la un copac și prinse un lanț de zgardă. Culcat! îi ordonă, gratulându-l și cu o lovitură de picior care-l făcu să se prăvălească în zăpada înnorioată. Câinele se ridică imediat, dar rămase pe loc, așezat pe picioarele din spate și gâfâind.

Emory își întoarse capul și vorbi pe un ton scăzut, astfel încât Norman n-avea cum să o audă:

— Ești sigur că ai pistolul încărcat?

— Întotdeauna. După o clipă, bărbatul adăugă: Am eu grijă de tine, doctoriță scumpă. Poți să te bazezi pe asta. Îi omor dacă încearcă să te atingă.

Aveau fețele foarte apropiate, astfel încât el putu vedea clar uluirea cu care tânăra femeie îi cerceta ochii. Apoi, pe chipul ei apăru o expresie hotărâtă. Trăgându-se de lângă el, deschise portiera și coborî din mașină.

— Unde e Lisa?

Norman se ploconi adânc și făcu o mișcare teatrală către casă.

— În dormitorul din spate.

Urcară treptele, traversară veranda și intrară, pătrunzând direct în camera de zi. El o văzuse și

mai devreme, în cursul după-amiezii, când îi adusese acasă pe cei trei. Lumina artificială n-o înfrumuseța defel.

Totul era murdar, de la plafonul mucegăit la covorul plin de pete. Bucăți întregi de tapet se desprinseseră de pe pereți, lăsând la vedere panourile prefabricate care alcătuiau structura casei. O veioză cu picior înalt și îndoit avea drept abajur un coif făcut din hârtie de ziar.

Will stătea întins pe canapea, cu picioarele rășchirate, urmărind la televizor un meci de lupte. Pușca stătea rezemată cu țeava în sus de pernele canapelei, la îndemână. Când o văzu pe Emory, ridică din sprâncene:

— Faceți mișto de mine? Ce dracu' se-ntâmplă acilea?

— Vecinu' ne-a adus o doctoriță, îi explică Norman.

Nu-i așa că-i tare?

Ironia nu-i pică deloc bine bărbatului, dar nu o luă în seamă, căci n-avea de gând să le spună fraților Floyd cum îl chema. Mai mult, aceștia o măsurau pe Emory cu priviri de șacali flămânzi, ceea ce-l făcea să simtă cu atât mai mult nevoia de a o proteja. Ignorându-i pe cei doi neciopliți, o luă de braț și o conduse către dormitorul unde mai devreme o lăsase pe Lisa. Mama acesteia stătea în cadrul ușii, strângând în mâini tivul șorțului murdar.

Pauline Floyd era atât de slabă, încât oasele

umerilor îi ieșeau în afară, iar rochia decolorată parcă atârna pe un umerăș. Avea părul rar, cu pielea capului vizibilă printre firele cărunte și crețe din creștet. Chipul ei arăta că trecuse printr-o mulțime de momente grele, iar acesta era unul dintre ele.

— Pauline, aceasta este doamna doctor Smith. Doamnă doctor Smith, doamna Floyd, făcu el prezentările.

Când Emory murmură un salut vag, Pauline i se adresă neliniștită:

— Puteți s-o ajutați pe fata mea? Suferă cumplit. Zice că o doare burta și sângerează.

Emory aruncă o privire spre pat, unde o siluetă mititică stătea perfect imobilă sub cuvertura uzată.

— Sper să reușesc. Unde pot să mă spăl pe mâini?

Bătrâna își înclină capul, gândindu-se câteva clipe ce răspuns să dea.

— În baie, cred...

Îi arătă cu degetul direcția în care se afla încăperea respectivă, iar Emory porni imediat într-acolo.

Pauline o urmări cu privirea până ce dispăru din câmpul ei vizual, după care își concentră din nou atenția asupra vecinului ei.

— De când stai la vale de casa noastră?

— De ceva vreme.

— Singur?

— Da, doamnă.

— E doctor adevărat? întrebă Pauline uitându-se din nou înspre baie.

— E un doctor foarte priceput.

— Eu nu știu să fie doctorițe prin părțile astea. De unde-ai adus-o?

— Din oraș, răspunse el, sperând că femeia n-avea să ceară și alte explicații.

Emory ieși din baie palidă la față, dar cu o mină hotărâtă. Se duse apoi în dormitor, urmată de însoțitorul ei și de Pauline. Lisa zăcea pe o parte, cu genunchii la piept.

Emory luă o cutie cu mănuși de latex din sacul de gunoi pe care-l aduseseră de la cabinetul medical, scoase o pereche, după care atinse ușor umărul fetei.

— Lisa? Eu sunt doctorița Char... Smith.

Apăsă blând, dar insistent pe umărul copilei până când aceasta se întoarse pe spate. Era foarte frumoasă, cu trăsături delicate și păr blond, mătăsos. În contrast cu părul, ochii îi erau atât de închiși la culoare, încât irisul nu se deosebea de nuanța pupilei. Îl privea pe bărbat, zâmbindu-i timid.

— Te-ai întors?

— Doar ți-am promis. Am adus un doctor.

— Mă doare, gemu ea.

— Sper să te scap destul de repede de asta, dar mai întâi trebuie să te consult, spuse Emory mângâindu-i cu blândețe mâna subțirică. În

regulă?

Lisa se uită înspre mama ei, după care încuviință ezitant.

— O să avem nevoie de ceva intimitate, le spuse Emory celorlalți.

— O să stau chiar dincolo de ușă, zise bărbatul.

Când îi făcu semn lui Pauline să iasă prima, aceasta protestă:

— E fata mea. Am mai văzut-o dezbrăcată.

— Doamna doctor o să ne cheme imediat ce termină consultul. Nu-i așa, doamnă doctor?

— Sigur, răspunse Emory, transmițându-i din ochi că situația era urgentă.

Fără să-i mai lase lui Pauline timp să protesteze, bărbatul o apucă de braț și o ghidă către ușă. Aruncând o privire peste umăr, văzu că Emory se aplecase peste pat și îi vorbea cu blândețe pacientei.

Închise ușa și rămase cu spatele lipit de ea, în timp ce Pauline se îndrepta spre bucătărie. Mergea cu aerul sperios al unui șoricel, ținându-se pe lângă perete, ca și cum i-ar fi fost frică să fie văzută și să iște mânia cuiva.

Will nu se clintise de pe canapea. La televizor, două luptătoare profesioniste se aruncau una pe alta în corzile ringului, dar volumul meciului fusese dat la un nivel mai mic. Norman stătea pe un fotoliu care, cândva, avusese aceeași tapițerie ca și canapeaua, dar acum era străbătut în mai multe locuri de benzi de scotch argintiu care

țineau laolaltă marginile rupturilor apărute în materialul plin de pete.

Amândoi îl fixau cu privirea pe vecinul lor.

— Ia un loc, să te odihnești nițel, îi spuse Norman după câteva clipe.

— Mai bine stau în picioare, mulțumesc.

— Da' cum te cheamă, până la urma urmei?

— Ce contează?

— Ți-ai băgat nasul în treburile noastre, iaca de-aia contează, se oțărî Norman.

— Tot ce am făcut a fost să aduc un medic care să o ajute pe-o fetiță bolnavă.

— E bolnavă pe dracu'! Will se ridică, luă o cutie de bere de pe măsuta de cafea instabilă și plină de zgârieturi și dădu pe gât o dușcă. Ar fi trebuit să aibă grijă să nu rămână borțoasă.

Mai devreme, când o văzuse prima oară, în camioneta lovită, observase că buzele Lisei erau palide de durere, dar când o întrebase de ce anume suferea, aceasta nu-i răspunsese.

Cum frații nu păreau preocupați de starea ei, fusese de acord să-i ia în camionetă. O ajutase pe Lisa să între în casă și, după ce-i dăduse lui Pauline o explicație sumară a prezenței lui acolo, o ajutase s-o ducă pe fetiță în dormitor. Simțind că fata nu voia să discute despre problema ei cu membrii familiei, o trimisese pe Pauline să-i aducă un pahar cu apă. Abia atunci, Lisa îi mărturisise că pierduse o sarcină. Rușinată, îl implorase să nu-i spună nimic mamei sale.

— N-ar trebui să treci prin așa ceva de una singură. Ai spus cuiva? o întrebase.

— Mătușii și unchiului. Eu stau cu ei, în Drakeland... sau stăteam până acum. M-au dat afară din casă când le-am mărturisit ce s-a întâmplat. A trebuit să le spun fraților mei, ca să vină să mă ia. Dar nu vreau să afle mama.

Începuse să plângă. Era atât de disperată, încât el îi promisese că n-avea să-i spună nimic lui Pauline, dar o convinsese să accepte o examinare din partea unui medic. Fie o ducea el cu mașina în oraș, fie chemau salvarea.

— Medicii de pe ambulanță vor păstra diagnosticul confidențial. Sunt obligați să o facă. Astea sunt regulile profesiei lor.

Ea nici nu voise să audă de așa ceva. În acele condiții, el se oferise să-i aducă un specialist care să o ajute. Știind prin ce trecuse sărmana fată - și continua să treacă - din punct de vedere fizic și emoțional, faptul că fratele ei Will o catalogase grosolan ca „bortoasă” îl înfuriase la culme. Își stăpâni acum impulsul de a-l smulge pe mezinul Floyd de pe canapea trăgându-l de pletele rare și de a-l azvârli prin geamul de la fereastră.

— Câți ani are Lisa?

Will ridică din umeri și se uită la fratele său.

— Câți ani are? Paișpe?

— Cinșpe.

— Cinșpe, repetă Will.

— Din câte văd, ea și mama voastră par foarte

apropiate.

— Ei, știi cum sunt muierile, zise Norman cu un pufnet batjocoritor. Țin una cu alta.

— Și-atunci Lisa de ce stă în Drakeland, la unchiul ei?

— Nu-i treaba ta, replică Will.

— În vale sunt școli mai bune, interveni Norman pe un ton mai politicos.

— Lisa e la liceu?

— Normal. Ce crezi, că e înapoiată sau așa ceva?

— Mă întrebam numai dacă tatăl copilului pe care l-a pierdut o fi la fel de tânăr ca și ea.

— La sfârșit de săptămână lucrează la un Subway, zise Will. Cine știe cu câți și-o fi tras-o.

Luă încă o înghițitură prelungă din bere, privindu-l peste marginea dozei de aluminiu ca și cum ar fi sperat că avea să se simtă jignit.

Ceea ce era de la sine înțeles, însă bărbatul își păstră o mină impasibilă. Următoarea întrebare i-o adresă lui Norman:

— Voi ați locuit dintotdeauna aici?

— Da. Ei, mai puțin acu' vreo câțiva ani. Io și Will am auzit că ar fi de muncă prin Virginia. Am fost pe-acolo o vreme.

— Și cum v-a mers acolo?

— Nu grozav, oftă Norman după ce se scărpină temeinic la subsuoară. Cum am ajuns noi acolo, s-a dus dracu' economia. Și ne-a dat afară pe amândoi.

— Păcat.

— Nu chiar. Mama oricum voia să ne întoarcem. Pe de altă parte, în Virginia nu umblă câinii cu covrigi în coadă.

— Ce muncă ați avut acolo?

Ochii lui Norman se îngustară bănuitori.

— Ce te interesează pe tine? De fapt... ce e cu toate întrebările astea despre familia noastră?

— Făceam și eu conversație, atâta tot.

— Ei, conversează-te despre altceva.

— Tre' să schimbăm subiectul, decise Will. Pocni din degete și continuă: Ca să vezi, știu! Ia să vorbim *despre tine*.

Scăpărarea sălbatică din ochii mezinului Floyd îl puse în gardă, însă își păstră tonul neutru.

— Ce anume despre mine?

— Cum de stai mereu singur-cuc?

— Țin la intimitatea mea, așa-mi place mie.

— Ții la intimitatea ta, repetă Will, ca și cum ar fi meditat la acest răspuns. Ești poponar?

Norman chicoti, după care izbucni de-a dreptul în râs, cu pumnul ridicat în fața gurii. Will îi făcu șmecherește cu ochiul, ca și cum s-ar fi felicitat pentru cine știe ce faptă de vitejie.

— Nu, Will, îmi plac femeile, răspunse vizitatorul după ce îi lăsase să se amuze după pofta inimii. Îmi pare rău să te dezamănesc.

Will avu nevoie de câteva secunde pentru a înțelege implicațiile acestor cuvinte, în momentul în care pricepu, sări de pe canapea și se năpusti

cu pași împleticiți către autorul jignirii, însă fratele lui își întinse piciorul și îi puse piedică, făcându-l să cadă direct în nas pe covorul mizerabil. Se ridică bodogănind tot felul de înjurături.

— Liniștește-te, Will, îi spuse Norman apucându-i strâns brațele pentru a-l imobiliza. Nu vrea decât să te întărâte. Și, la urma urmei, ți-ai cam cerut-o și tu.

Șirul de obscenități izvorâte de pe buzele lui Will nu conținu în timp ce acesta încerca să se elibereze din strânsoarea mai înțeleptului său frate. Pauline veni și ea să vadă ce era cu toată zarva aceea, dar după ce evaluează situația - care probabil că îi era destul de familiară - se retrase din nou în bucătărie, neobservată.

Pe când Norman tot încerca să-l facă pe Will să renunțe la planul său de a-l rupe în bătaie pe străinul din casa lor, ușa din spatele acestuia se deschise. Emory aruncă o privire către frații care se luptau, dar în mod limpede avea probleme mai serioase de atât.

Pe un ton scăzut, dar plin de insistență, îi zise bărbatului:

— Trebuie să stăm de vorbă.

Fără să-i scape din priviri pe cei doi frați, el intră cu spatele în dormitor și închise ușa, după care trase un scaun cu spătar ca să blocheze clanța. Nu era nevoie să întrebe nimic despre starea Lisei, căci atitudinea lui Emory era

grăitoare.

— Nu e vorba de un avort spontan, spuse ea aruncând o privire către pat, unde fata stătea întinsă, plângând încetișor.

Doctorița își scosese mânușile chirurgicale, iar acum le ținea în mână; bărbatul nu putu să nu observe petele închise la culoare de pe degetele de latex.

— Și-atunci ce e cu ea?

— E în travaliu.

capitolul 15

Jeff citi pe ecranul telefonului numele celui care-l apela și se gândi să nu răspundă. Nu era o idee prea bună să vorbească direct cu Alice. Dar, pe de altă parte, toată lumea știa că era o prietenă de-a lui și a lui Emory, ca pereche. Era normal să-și facă griji; probabil suna să afle informații și să-i ofere tot sprijinul ei.

Apăsă butonul de acceptare a convorbirii.

— Bună.

— Jeff, ce dracu' se întâmplă?

— Emory a dispărut.

— Da, spune-mi ceva ce nu știu deja. Toată lumea vorbește numai despre asta pe site-urile de socializare.

— Rahat. Angajații de la clinică?

— Ca instituție, clinica nu a publicat niciun comunicat oficial. Dar diferiți angajați au tot scris

despre asta. La fel și unii dintre prietenii lui Emory, care zic că de ieri ai început să suni pe la fiecare, întrebându-i dacă știu ceva.

Jeff mormăi o înjurătură.

— Știam eu că, mai devreme sau mai târziu, avea să fie un scandal pe site-urile de socializare, dar am fost suficient de naiv cât să sper că o să am la dispoziție mai mult timp înainte să se declanșeze.

— Am zis că înnebunesc de îngrijorare. Spune-mi ce se petrece.

Îi luă vreo zece minute ca să-i povestească tot ce se întâmplase. Singurele întreruperi din partea ei fură niște exclamații spontane de tristețe și înțelegere.

— Măine-dimineață, la prima oră, mă duc cu Knight și Grange la locul din munți unde i-au găsit mașina.

— E incredibil ce-mi spui.

— Știu. E ca și cum ar fi fost răpită de extraterestri și, zău, ăsta e cel mai puțin oribil scenariu care-mi vine în minte. Celelalte posibilități sunt atât de îngrozitoare...

— Nu. Revino-ți. Ai putea să înnebunești din cauza speculațiilor de genul ăsta.

— Deja sunt pe jumătate nebun. Cei doi detectivi m-au tot îndemnat să gândesc pozitiv, dar hai să fim realiști, Alice. A trecut prea mult timp de când a fost văzută ultima oară, de când avem ultima informație despre ea. Indiferent cât de furioasă ar

fi fost când a plecat, dacă ar fi putut să ia legătura cu mine, ar fi făcut-o până azi. Tăcerea asta nu poate fi un semn bun.

— Mă tem că ai dreptate.

Alice era o femeie prea realistă ca să-l mintă pe el sau chiar pe ea însăși.

— Informația va fi difuzată mâine de toate televiziunile, spuse el oftând. În zilele noastre, echipele de știri își iau majoritatea subiectelor de pe site-urile de socializare. Odată ce poliția confirmă includerea lui Emory pe lista persoanelor dispărute, o să ne trezim cu cârduri de reporteri și cameramani pe aici.

— Emory e foarte cunoscută, este practic o figură publică.

— Alice rostise aceste cuvinte fără nicio urmă de gelozie sau de resentiment. Era foarte conștientă de multiplele realizări ale lui Emory, dar nu se simțea amenințată sau frustrată din cauza lor, un aspect pe care Jeff îl apreciasse dintotdeauna. Spre deosebire de Emory, nu era o fire competitivă și nu o deranja deloc să fie pusă în umbră de realizările strălucite ale soției lui. Tocmai de aceea se simțea atât de bine în compania ei, își zise el.

— Din cauza notorietății lui Emory, Knight m-a sfătuit să mă pregătesc psihologic. M-a avertizat că noaptea asta s-ar putea să fie ultima în care mă voi odihni cât de cât. Odată ce se află, o să fiu asediat de reporteri. Din câte spune detectivul, asta n-o să fie așa rău, continuă Jeff. De obicei, e

chiar o idee bună ca un membru al familiei să facă apel la marele public, să apară pe post și să ceară ajutor sau informații. I-ai văzut și tu la televizor...

Părinți în lacrimi, soți disperați exprimându-și speranța că cei dragi lor se vor întoarce cu bine acasă. N-aș fi crezut niciodată că o să ajung unul dintre amărății ăia.

— N-o să-ți fie greu?

— N-o să fie ușor, dar o să fac tot ce mi se cere sau ce se așteaptă de la mine să fac.

— Pari extenuat.

— Am avut o zi și-o noapte de tot rahatul.

— Ce te-a făcut să te duci acolo ieri?

„Să pleci din patul meu și să te duci acolo.”

Alice nu formulase așa întrebarea, dar ideea era acolo, în subtext.

— După cum mi-ai tot zis, era foarte ciudat pentru un om ca Emory să nu sune atâta timp, dacă nu din alt motiv, măcar din politețe. Tot nu credeam că se întâmplase ceva rău, mai degrabă că mă pedepsea pentru cearta avută. Ei bine, am venit aici așteptându-mă să o găsesc îmbufnată, în camera de motel. Aveam de gând să fac tot posibilul ca să ne împăcăm, sau măcar să încheiem un armistițiu până ce ajungeam acasă și puteam să lămurim lucrurile. Cine dracu' ar fi putut să prevadă una ca asta?

Alice murmură niște vorbe liniștitoare. Jeff și-o închipui trăgându-i capul spre adăpostul sânilor ei generoși, trecându-și degetele prin părul lui și

mângâindu-i obrazul. El nu savurase în mod deosebit alinturile acestea, dar pentru Alice erau un lucru esențial. Trupul ei cu forme voluptuoase cerea parcă să fie folosit în scopul pentru care fusese creat.

— Ce mi-aș dori să fiu acolo, cu tine... îi spuse ea, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— N-ar fi o idee bună.

— Știu. Dar asta nu înseamnă că dorința nu există. Unde ești acum?

— Într-un motel de doi bani. Nici măcar nu știu cum se numește.

Alice îi sugeră să-și găsească o cazare mai bună. În timp ce-i explica de ce stătea acolo și nu în altă parte, Jeff se duse la fereastră și aruncă o privire prin crăpătura dintre draperiile de prost gust. Nu l-ar fi mirat să-i zărească pe Grange și Knight pândindu-l din SUV-ul lor cu geamuri fumurii și urmărindu-i fiecare mișcare cu ajutorul unui binoclu cu vedere nocturnă.

— Cazându-mă aici și plătindu-mi camera, polițiștii îmi transmit subtil că stau cu ochii pe mine, că nu sunt chiar liber să circul după bunul-plac.

— Dar asta nu e deloc surprinzător, nu? Este normal să-și facă griji pentru tine, pentru starea ta de spirit. Și, dacă apare vreo veste, trebuie să știe unde te pot găsi imediat.

— Poate că așa e.

— Jeff? Ce e?

Alice îi detectase iritarea, iar el era bucuros că avea ocazia să se descarce.

— Am impresia că își închipuie că am vreo legătură cu dispariția lui Emory.

— N-au cum să creadă așa ceva!

— O, ba da. Întotdeauna soțul e cel vinovat, nu?

Nu zisese „soțul care are o amantă”, dar Alice era suficient de isteată încât să ghicească. În șoaptă, cu un glas pierit, întrebă:

— Le-ai spus ceva despre noi?

— O, nu. În niciun caz. Am recunoscut că eu și Emory ne-am certat joi seara, dar... nu știu. Poate că am devenit paranoic, însă am senzația că disputa li se pare mult mai gravă decât a fost. Knight chiar a avut tupeul să mă întrebe dacă s-a ajuns la agresiune fizică.

— E datoria lor să fie suspicioși.

— Grange e teribil de suspicios, asta-i clar. Mai că nu mi-a sărit la beregată când am zis că mi-am făcut bagajul înainte de a pleca din Atlanta, m-a întrebat dacă anticipasem că o să rămân aici ceva vreme.

— I-ai explicat cât de atent și de metodic ești când vine vorba de haine?

Jeff preferă să trateze această întrebare drept una retorică.

— Mai mult, au un joc de-a polițistul rău - polițistul bun care este atât de transparent, încât aproape că este caraghios.

— Numai că nu e deloc caraghios, Jeff. Nimic din

asta nu e. Soția ta, prietena mea, a dispărut.

— Da, a dispărut. A dispărut pentru că s-a dus într-un loc unde ea - sau orice altă femeie - n-ar fi avut ce căuta de una singură. Ar fi trebuit să nu-i zic nimic. Toate încercările mele de a o face să se răzgândească n-au avut alt rezultat decât să-i sporească încăpățânarea. Știi ce voință puternică are. Iar acum suferim cu toții consecințele alegerilor ei proaste.

— Jeff, îl mustră ea blând.

— Îmi pare rău. Am zis niște lucruri îngrozitoare. Pur și simplu parcă nu-mi vin în fire.

Alice nu scoase niciun cuvânt o vreme. În cele din urmă spuse:

— Din câte afirmă detectivii, nu există nicio dovadă că a fost atacată de cineva.

— Cel puțin nu în zona în care era parcată mașina.

— Ceea ce nu exclude posibilitatea să i se fi întâmplat ceva îngrozitor în timp ce alerga: fie un atac, fie un accident care a împiedicat-o să se întoarcă ori să-și continue traseul.

— Asta le-am tot repetat și eu, dar... După o ezitare destul de lungă, Jeff adăugă: Au avansat altă explicație pentru dispariția ei.

— Care?

— E absurd, dar au sugerat că Emory ar fi putut să aibă o întâlnire cu un tip acolo sus, pe munte, și că ar fi într-o escapadă amoroasă. Knight m-a întrebat direct dacă mă înșală.

— Ai vreun motiv să bănuiești așa ceva?

Jeff, care nu anticipase o asemenea reacție, scoase un geamăt de frustrare.

— Doamne, Alice! Nu și tu! Ce, dacă eu... înseamnă că...

După toate aparențele, exact asta era în mintea amantei lui. Tăcerea ei prelungită era plină de semnificație. Într-un final, murmură:

— Știind-o pe Emory...

— Nici nu se pune problema.

— Voiam să spun că mi se pare foarte puțin probabil.

— Dacă are alte interese amoroase, acestea vizează mai degrabă blestematele alea de maratoane. Nicidecum un bărbat. Dar, pentru ea, alergatul e o experiență la fel de extaziantă ca și sexul. Ba chiar într-o măsură mai mare, dacă vrei să știi adevărul.

— *Nu* vreau să știu. Ți-am spus de la început, Jeff. Putem să vorbim despre orice, niciun subiect nu e tabu, cu excepția vieții tale intime cu Emory.

— Alice...

— Nu vreau să aflu cât de minunat, cât de jalnic sau cât de mediocru e sexul între voi. Nu vreau să știu nimic despre asta.

— Bine, bine! Am înțeles!

Dumnezeule mare! Chiar nu era nimeni de partea lui?

Dintr-odată, Alice păru cuprinsă de remușcări:

— Îmi cer scuze. Ultimul lucru de care ai nevoie

acum e să mă reped și eu la tine.

— Uite ce e, trebuie să închid, replică el iritat.

— Jeff...

— N-ar fi trebuit să mă suni. Mă bucur că ai făcut-o, însă am vorbit prea mult. Dacă îmi verifică cineva desfășurătorul convorbirilor, va trebui să dau explicații pentru acest apel. O să te sun când pot. La revedere.

— Jeff, stai o secundă.

— Ce e?

— Te-ai gândit că...

— Zi odată, Alice. Ce e?

— Poate că ar trebui să ai un avocat de față atunci când discuți cu polițiștii.

O sugestie pe care Jeff nu s-ar fi așteptat nicicând s-o primească din partea ei.

— Fix de asta am nevoie acum. De un avocat cate să mă sfătuiască să nu le răspund la întrebări. Nici n-ar părea deloc suspect...

— Pur și simplu cred c-ar fi mai înțelept să...

— Nu, ar fi de-a dreptul stupid. Dacă polițiștilor ăstora le-a intrat în tărtăcuțe ideea că mi-am ucis nevasta, prezența unui avocat le-ar întări această convingere. În niciun caz, Alice. Fără avocat.

— Încerc doar să te ajut.

— Și îți sunt recunoscător, însă trebuie să gestionez situația așa cum cred eu mai bine.

— Înțeleg. Dar, te rog, nu mă îndepărta. Cu ce pot să te ajut?

Jeff se gândi câteva clipe, după care spuse pe un

ton rece:

— Să nu mă mai suni.

— *În travaliu?* Mie mi-a zis că a pierdut copilul.

Rostise aceste cuvinte în șoaptă, dar îngrijorarea lui era limpede.

— Așa și e, spuse Emory pe același ton scăzut. Trăgând aer în piept, își ordonă gândurile ca să-i dea o explicație cât mai clară: Lisa estimează că a rămas însărcinată acum patru luni și jumătate. Dar, în urmă cu două săptămâni, a pierdut sarcina. Fiind vorba de o sarcină de cel puțin șaisprezece săptămâni, ar fi trebuit să se ducă la doctor, care să-i fi prescris medicamente pentru accelerarea eliminării țesuturilor rămase în uter. Practic, organismul poate avea nevoie de mai multe săptămâni pentru a se curăța complet. De multe ori, când e vorba de sarcini atât de avansate ca a Lisei, se face un chiuretaj. Pentru pacientă poate fi o experiență sfâșietoare, chiar traumatizantă, dar numai așa se elimină pericolele ulterioare pentru sănătate.

Evident nesimțindu-se în largul său discutând un asemenea subiect, bărbatul își trecu degetele prin păr.

— Dar ea n-a fost la medic.

— Nu. Iar acum se simte rău pentru că nu tot conținutul uterului a fost eliminat în mod natural când a pierdut copilul. Nu a fost tratată nici medicamentos, nici prin chiuretaj. Corpul ei

încearcă să elimine de unul singur un fetus de șaisprezece săptămâni, și contracțiile sunt atât de puternice, încât e ca și cum ar fi în travaliu.

— Dumnezeu mare! El își feri privirea câteva secunde, după care și-o întoarse asupra ei. Ești sigură că bebelușul nu a supraviețuit?

Pe Emory o impresionează această grijă.

— Sunt sigură. A avut o hemoragie puternică, atât azi, cât și acum două săptămâni. Și uterul ei e mult mai mic decât ar fi fost dacă s-ar fi aflat la jumătatea celui de-al doilea trimestru de sarcină. Se uită înspre pat, unde Lisa, care se oprise din plâns, își ținea antebrățul peste frunte, și adăugă: Zice că se bucură că a pierdut sarcina.

— De când e așa?

— Hemoragia de azi? A început de dimineată. Pe parcurs s-a intensificat în așa măsură, odată cu durerile, încât a fost obligată să le spună unchiului și mătușii ei.

— Care-s bunătatea în persoană, din câte am auzit.

— Ți-a spus că au dat-o afară?

— Da. Nelăsându-i altă opțiune decât să-i cheme pe frații ei cretini să vină să o ia acasă. Cât o să dureze până... elimină tot?

— Nu știu. Aș putea folosi instrumentele medicale pe care le-am adus ca să-i curăț uterul, dar nu aș vrea să recurg la asta. Mai întâi, pentru că nu e specialitatea mea. În al doilea rând, pentru că nu suntem în niciun caz într-un mediu steril.

Pericolul de infecție ar fi mult prea mare.

— Bine atunci, spuse el după câteva clipe de gândire.

Înfofolește-o bine. O ducem la spital.

— Stai puțin, zise Emory punându-i mâna pe braț. Este extrem de importantă și stabilitatea emoțională a pacientei, iar ea insistă să nu mai afle absolut nimeni despre sarcină. Când i-am propus să o ducem, împreună cu mama ei, la cel mai apropiat spital, m-a amenințat c-o să-și pună capăt zilelor.

— Probabil că era în toiul unei crize de isterie.

— Nu, era perfect lucidă și rațională. Ești dispus să riști? Dacă a vorbit serios?

El lăsa să-i scape o înjurătură în barbă.

— Și ce sugerezi, doctoriță scumpă?

Emory se uită la ceasul de la mână.

— Eu aș zice să lăsăm natura să-și urmeze cursul. E aproape două. Drumul va fi mai puțin periculos pe lumină. Hai să așteptăm până se crapă de ziuă, și atunci vedem ce facem. Poate că, până atunci, o să reușesc să o calmez de-ajuns încât să accepte situația și să o conving să-i spună mamei ei ce s-a întâmplat.

Bărbatul se apropie mai mult și îi vorbește în șoaptă, în așa fel încât Lisa n-avea cum să-l audă.

— Hai să fim serioși, doctoriță scumpă, nu crezi că Pauline și-a dat seama deja? O fi ea neieșită în lume, dar nu e proastă.

— Sunt aproape sigură că știe, spuse Emory cu

un zâmbet slab. Și, foarte probabil, și Lisa știe că știe. Dar negarea este singurul ei mecanism de apărare în momentul de față.

El aruncă o privire către pat, iar fruntea i se încrețește de grijă.

— Nu e în pericol să moară, nu?

— Crede-mă, dacă aș considera că e vorba de o urgență, aș înfășura-o în păături și m-aș urca eu însămi la volanul camionetei. Nu e cazul însă. Are tensiunea arterială un pic mărită, probabil din cauza tulburării emoționale. Hemoragia e în limite rezonabile pentru starea ei. Îi monitorizez și temperatura. Deocamdată e normală. Ca să-i potolească îngrijorarea, Emory adăugă: E speriată și se simte rău, dar corpul ei reacționează perfect firesc. Femeile din țările din lumea a treia îndură lucrurile de genul acesta fără medicamente sau intervenții medicale și supraviețuiesc.

— Și-aici suntem în lumea a treia, remarcă el aruncând o privire în jur.

— Preventiv, am început să-i administrez un antibiotic.

— Te superi dacă stau un pic de vorbă cu ea?

— Nu. Pentru ea, ești un erou. Mi-a zis că ești cel mai bun om pe care l-a întâlnit vreodată.

— Nu mă cunoaște.

— Exact asta i-am spus și eu. Emory schiță un zâmbet, ca să-i arate că doar îl tachina. Hai, du-te. O să vă las singuri câteva minute.

— Nu deschide ușa aia.

Emory se uită înspre ușa care dădea spre camera de zi și se cutremură.

— N-am nici cea mai mică intenție s-o fac.

Bărbatul se apropie de pat și se lăsă într-un genunchi, astfel încât să aibă capul la același nivel cu al Lisei. Emory nu putea auzi ce spunea, însă fata îl asculta captivată.

Oboseala își spusese cuvântul și, în ciuda stării deplorabile a peretelui, Emory se sprijini de el și închise ochii. O durea capul, însă punea presiunea surdă din creier mai degrabă pe seama oboselii decât a traumatismului suferit. Spațiul dintre omoplați o ardea pur și simplu, de la atâta tensiune acumulată. Și era oare de mirare, având în vedere toate evenimentele din seara aceea?

Nu cu mult timp în urmă, ar fi considerat că a se trezi în patul unui străin, fără să știe unde era sau cum ajunsese acolo, ar fi fost cel mai bizar lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Cât de tare se înșelase...

— *Tu* cum te simți?

Trezită de asprimea familiară a șoaptei lui, deschise ochii și, pentru o clipă, nu-și dădu seama unde era.

— O, Doamne, cred că am ațipit în picioare. N-am mai pățit una ca asta din facultate.

— Ești obosită?

— Extenuată de-a dreptul.

— Viața de infractor e grea.

— Într-adevăr, spuse ea zâmbind. Să-ncalci

legea ca să-ți ajuți pacienții... iată că toate au un început. Acum înțeleg mai bine nuanțele de gri ale codului tău moral.

— Gri-închis, preciză el, stârnindu-i un hohot de râs.

— Ți-e foame?

— Da, dar nu aş mânca nimic din casa asta.

— Niște apă măcar?

— Dacă speli paharul mai întâi și pui numai tu mâna pe el.

— Nici n-aș concepe altfel.

Bărbatul dădu deoparte scaunul care bloca mânerul ușii și tocmai se pregătea să o deschidă când ea îl opri din drum cu o întrebare:

— Când am venit după tine, frații se încăieraseră. Ce se întâmplase?

— Era din cauza mea.

— Cum din cauza ta?

— Will m-a întrebat dacă sunt homosexual.

— Ce josnicie! Și ce i-ai răspuns?

Bărbatul o privi câteva clipe, după care îi puse mâna pe ceafă, chiar sub locul de unde începea să crească părul, și-i împinse capul în sus, invitând-o să-i primească sărutul – un sărut cu gura deschisă, explorator, provocator și îndrăzneț, care începu lent, dar, destul de repede, căpătă un ritm ce trăda o tensiune abia zăgăzuită.

O săruta ca și cum acest sărut era ultimul lucru pe care avea să-l facă și voia să-l facă bine, metodic, fără să lase vreun aspect la voia

întâmplării.

Totuși, ea aștepta mai mult; la fel și el, judecând după mișcarea rapidă a pieptului lui.

— I-am spus că nu sunt, îi zise pe un ton aspru.

Criza surveni puțin după ora patru. Lisa se apucă cu mâinile de burtă și începu să țipe.

— Știi că te doare.

Emory nu avusese niciodată dureri mai grave decât crampele menstruale. Nu rămăsese niciodată însărcinată și știa că, dacă i s-ar fi întâmplat să piardă vreo sarcină, s-ar fi dus imediat la medic și ar fi fost îngrijită ca la carte. Suferința acelei fete o afecta mult mai mult decât i-ar fi permis obiectivitatea profesională.

După cel de-al doilea țipăt, ușa dormitorului se deschise brusc și Pauline năvăli înăuntru.

— Domnu' cum-l-o-chema nu voia să mă lase să intru, da' nimic nu poate să mă țină departe de fata mea.

Bărbatul, care stătuse strajă lângă ușa dormitorului, se uită mâhnit la Emory.

— Jur că n-aș ezita nicio clipă să-i leg fedeleș pe Norman sau pe Will, dar n-am cum să-i țin piept lui Pauline. Sunt chiar lângă ușă, dacă ai nevoie de mine, o informă el, după care ieși.

Când Lisa dădu ochii cu mama ei, pe chip îi apăru o expresie de ușurare, ca și cum ar fi scăpat de povara luării unei hotărâri grele.

— Mami?

Întinse mâna spre ea. Pauline io prinse strâns într-a ei și se așeză pe marginea patului. Ridicându-și ochii către Emory, îi zise:

— Eu am fost cea mai mare dintre toți, și toți frații și surorile mele s-au născut acasă. Nu mi-e silă de nimic. Pot să-i masez burta.

Douăzeci de minute mai târziu, Emory le lăasă singure. Pauline îi vorbea încetișor ficei sale, dându-i părul de pe frunte și mângâind-o plină de afecțiune cu mâinile ei pline de bătăături și cu unghiile tăiate neglijent.

Când Emory deschise ușa, îl găsi pe bărbat stând de pază de cealaltă parte, așa cum îi promisese. Frații adormiseră. Will sforăia pe canapea. Norman era tolănit pe fotoliu, cu capul lăsat pe-un umăr și un firicel de salivă atârându-i de buza inferioară.

Emory avea în mână sacul de gunoi luat de la clinică, acum înnodat strâns la gură.

— Țsta trebuie să dispară. Aș zice să-i dai foc.

Bărbatul îi luă sacul din mână fără alte comentarii.

— Cum se simte Lisa?

— Mult mai bine. Aproape că le-am convins să meargă la doctor, pentru un consult care să le confirme că totul e în regulă. Dar nu cred că o să apară probleme. Aș vrea să mai stau un pic cu ea, doar să mă asigur de asta.

El dădu aprobator din cap și plecă să-și execute misiunea încredințată.

La scurt timp după aceea, Emory și Pauline o spălară pe Lisa cu un burete ud și schimbă așternuturile. Cearșafurile noi erau ponosite, dar curate. Pauline scoase din cameră așternutul murdar și îi spuse lui Emory că avea să facă și niște cafea.

Doctorița îi măsură pacientei tensiunea arterială, dar până să-i desprindă aparatul de pe mână, fata își lăsase deja capul pe pernă și închisese ochii.

Întinzându-și spatele ca să mai elibereze tensiunea acumulată în mușchi, Emory se duse la fereastră și aruncă o privire afară. Inițial, crezu că o înșelau ochii. Soarele nu răsărise încă, dar era suficientă lumină încât să distingă o siluetă masivă îngenuncheată lângă dulău, mângâindu-l pe cap și vorbindu-i blând, deși animalul acela chinuit n-avea cum să înțeleagă cuvintele. Cel mai probabil, avea parte de primele dovezi de bunătate din toată viața lui. Luă o bucățică de mâncare din palma străinului, după care i-o linse în semn de recunoștință.

— E iubitul dumneavoastră?

Emory își întoarse capul spre pat și observă cu surprindere că Lisa se trezise.

— Nu. De-abia ne-am cunoscut.

— Cum îl cheamă?

— E un om foarte secretos.

— Nici dumneavoastră nu știți, nu-i așa? zise fata după ce o măsură atent cu privirea.

Emory îi adresă un zâmbet stânjenit.

— Nu.

— L-am mai văzut muncind prin curte când treceam cu mașina pe lângă cabana lui. De fiecare dată îmi stârnea un fior de teamă.

— De ce?

— Păi... în primul rând, e atât de mare!

— Da, așa e.

— Și are un aer mohorât. Nu l-am mai văzut niciodată zâmbind până aseară.

— Nu zâmbește prea des.

— Dar mie mi-a tot zâmbit. La fel și maică-mii. Și dumneavoastră.

Aerul complice al Lisei îi dădu de înțeles lui Emory că probabil fusese martoră la sărut, la sărutul acela care-i stârnea o senzație de strângere în partea de jos a abdomenului ori de câte ori se gândea la el. Sărutul acela care o alinase și o electrizase în același timp. Fusese prima dată când se simțise deopotrivă în siguranță și în pericol, se gândi.

Emoțiile pe care i le trezise erau contradictorii, dar un lucru îi era cât se poate de clar: nu-și dorise ca sărutul acela să se mai sfârșească vreodată. În ciuda împrejurărilor și condițiilor mizere în care se aflau, nu-și dorise altceva decât să-i savureze mai mult buzele, gustul și asaltul îndrăzneț al limbii lui.

— Odată, când frații mei au aruncat un butoi cu gunoaie chiar în fața porții lui, le-am zis că-s

nebuni să-l provoace, spuse Lisa trezind-o din reverie.

— Cred că aveai dreptate. Șovăi o secundă, nedorind să o pună pe Lisa într-o postură stânjenitoare, dar curiozitatea se dovedi mai puternică: Ai idee dacă ei trei s-au mai întâlnit și înainte?

— Înainte de ce?

— Înainte de a vă deveni vecin.

— Nu. Sunt sigură. I-am auzit pe Will și pe Norman discutând despre el, întrebându-se cine o fi și ce o fi făcând. Mama zice că s-ar ascunde de autorități. Cum Emory păstra tăcerea, Lisa adăugă: Sau, zice tot mama, poate și-o fi lăsat nevasta și copiii și se ascunde de ei.

„Nicio mireasă. Nicio soție. Niciodată. ”

— Dar nu cred că e vorba de asta, continuă Lisa. Mai degrabă aş crede că se ascunde de poliție decât că și-ar fi părăsit familia.

— De ce ai crede asta? o întrebă Emory străfulgerând-o cu privirea.

— Pur și simplu... nu pare genul. Dar e ceva cu el. E clar că are ceva de ascuns.

— Se prea poate.

— Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aş zice că are o răutate mare în el, spuse fata. Și-o controlează, dar, dacă se lasă vreodată în seama ei, e vai și amar de cei care-i stau în cale... Fără să-și dea seama cât o tulburau observațiile ei pe Emory, completă: Și totuși, cu mine a fost tare drăguț, de

când s-a uitat în mașină și a văzut că mă simțeam rău. S-a purtat frumos cu mine, și nu pentru c-ar aștepta ceva în schimb. Știți ce vreau să spun...

Emory dădu din cap, în semn că înțelegea.

Dusă pe gânduri, Lisa tot trăgea de tivul deșirat al cearșafului cu care era acoperită.

— Nu cred că e genul de bărbat care să încerce ceva. Care să profite de o femeie, știți?

— Nu, sunt sigură că nu e genul ăla.

Emory stătuse în casa lui trei zile fără ca el să profite, chiar și când ea i se oferise pe tavă. „Aproape că m-ai dus de nas, doctoriță scumpă. “

— Dumneavoastră ce părere v-ați făcut despre el?

Emory se întoarse către fereastră și îl privi din nou pe bărbatul acela misterios cum scărpină câinele după urechi. Tocmai ce îi desprinsese lanțul de zgardă. Îngropându-și botul în palma lui, dulăul porni voios alături de el înspre casă.

— Sinceră să fiu, Lisa, nu știu ce să zic despre el.

capitolul 16

— Ți-e suficient de cald acolo, în spate?

Sam Knight se uită în oglinda retrovizoare la jeff. Stând pe bancheta din spate a SUV-ului cu însemne oficiale pe portiere și girofaruri pe plafon, acesta se simțea ca un animal în cușcă prezentat la parada circului: parte din spectacol,

dar detestându-l din toată inima.

— Mi-e bine, mersi.

— Tot ger de crapă pietrele și-n dimineața asta. Da' măcar s-a oprit ninsoarea. Să-mi zici dacă e căzu' să bag mai multă căldură.

— Te-anunț.

— Uite-l pe Buddy.

Knight trase pe dreapta în fața unei patiserii. Grange, care ținea în mâinile înmănușate o cutie plată și o pungă din hârtie albă, tot bătea din picioare, ca să se apere de frig. Imediat ce mașina se opri, deschise portiera și sări înăuntru.

— O, Doamne, ce ger!

— Mulțumesc pentru că te-ai oferit să ne iei gustarea de dimineață, zise Knight. Cafeaua miroase bine. Dă-i una lui Jeff, în spate. Ce fel de gogoși ai luat?

— Din toate sortimentele pe care le aveau.

Knight intră din nou pe autostradă, însă rămase pe prima bandă, conducând cu grijă. De fapt, cu atât de multă grijă, încât îl scotea din minți pe Jeff.

Grange împărți cafeaua și le oferi celorlalți doi cutia cu gogoși. Întremat de o mușcătură din preparatul dulce, Knight i se adresă lui Jeff, privindu-l în oglinda retrovizoare:

— În dimineața asta ne-a sunat doctorul James.

— Doctorul Butler, îl corectă Grange, mormăind cu gura plină.

Knight se uită contrariat la partenerul său.

— Ce zici?

— Doctorul Butler e femeie. Doctorul James e bărbat.

— A, aha. Le tot încurc numele. Oricum, Jeff, a sunat femeia.

— M-a sunat și pe mine.

— Chiar așa?

Jeff dădu afirmativ din cap în timp ce sufla în cafea.

— Ca să mă anunțe că au hotărât, în numele clinicii, să ofere o recompensă oricui ne oferă informații utile.

— Asta da, veste, nu-i așa? exclamă Knight. Douăzeci și cinci de mii!

— Mă umple de admirație generozitatea lor. La fel și gândul că asociații lui Emory sunt dispuși să facă una ca asta pentru ea. Și pentru mine.

— Da, arată clar că sunteți niște oameni de treabă amândoi.

— Emory e foarte bine văzută de colegii ei.

— Am citit că s-a dus în Haiti după uraganul ăla mare, spuse Knight. Că a făcut muncă voluntară timp de mai multe săptămâni.

— Da, a fost de trei ori și are de gând să mai plece, când programul o să-i permită.

Grange își șterse glazura de zahăr de pe vârfurile degetelor cu un șervețel.

— Și cum face cu pacienții când pleacă așa, pe o perioadă mai lungă?

— Îi țin locul alți pediatri. O fac cu plăcere, pentru că Emory nu uită niciodată când cineva i-a

făcut un serviciu și se revanșează întotdeauna.

— Din câte se pare, e o persoană foarte sufletistă, zise Knight, întinzând mâna către cutie ca să mai ia o gogoasă. Pasionată de actele de caritate.

— Chiar așa e, și acesta e unul dintre motivele pentru care o iubesc. Dar, cu tot respectul, voi îmi spuneți acum lucruri pe care le știu deja, replică Jeff în timp ce-și împăturea gogoasa mâncată pe jumătate într-un șervețel și punea înapoi capacul paharului de cafea. Când o să-mi spuneți și chestii noi? Cum ar fi motivul pentru care nu puteți să o găsiți și măsurile pe care le-ați luat ca să obțineți rezultate.

— De asta de ocupăm.

— Ați mai zis asta. De zeci de ori. Dar eu nu văd nimic care să-mi confirme acest lucru.

— Peste noapte nu a mai apărut nimic nou. Sperăm ca azi să avem mai mult noroc.

— Vă bazați pe noroc? Dumnezeu mare!

Își întoarse capul, preferând să se uite pe fereastră decât în ochii triști ai detectivului. Deja ieșiseră de pe autostradă, iar acum înaintau pe o șosea cu numai două benzi și, ocazional, câte o bretea pentru ieșirea pe drumurile secundare. Curbele se succedau atât de rapid, încât răul de mișcare se manifesta tot mai acut în cazul lui Jeff.

— Nu dispera, interveni Grange. Explorăm și alte piste.

— Da, ați pomenit despre asta și aseară. Dar nu

ați explicat și care anume sunt aceste piste.

— Păi, în primul rând, pista banilor.

Capul lui Jeff se întoarse brusc către Grange, care-l cerceta pe după tetiera scaunului din față.

— Banii lui Emory, preciză polițistul, ca și cum Jeff n-ar fi înțeles despre ce era vorba.

— Soția ta e putred de bogată, spuse Knight. Averea familiei ei. Ar putea să renunțe pur și simplu la meserie, să nu mai fie nevoită să-l pună pe vreun puștiulică să deschidă gura și să facă „Aaa”. Izbucni în râs. Eu, unul, dacă aș fi așa bogat, n-aș mai mișca niciun pai.

— Asta-i de-a dreptul jignitor, replică Jeff.

Knight îl privi în oglindă.

— Îmi pare rău, Jeff, n-am vrut să...

— Emory s-ar simți foarte jignită să vă audă comentariile. Ea muncește din greu tocmai din cauza moștenirii ăsteia.

— Chiar așa?

— Niciodată nu vorbește despre averea ei, darămite să o etaleze. De multe ori parcă-și cere scuze pentru că are atâția bani.

— Ceea ce explică de ce face donații atât de mari, spuse Grange.

— A promis că la maratonul următor o să doneze două sute de mii. Knight îi comunică această informație partenerului său, dar Jeff își dădu seama că vorbise mai degrabă pentru el. S-ar putea să dureze ceva, continuă detectivul, dar cred că, dacă s-ar strădui, ar putea să-și doneze

toți banii.

— Ceea ce ar însemna că n-ar mai avea ce să lase moștenire. Grange se uită din nou la Jeff: Iar singurul moștenitor ești tu, nu-i așa?

Acesta îi adresează o privire furioasă polițistului arogant.

— Cred că știi deja răspunsul la întrebarea asta.

— Ei, Jeff, trebuie să verificăm toate aspectele. Asta e procedura standard ori de câte ori avem un caz de dispariție în care persoana în cauză e căsătorită.

Cu cât mai prietenos devenea tonul lui Knight, cu atât Jeff îl antipatiza mai mult și avea mai puțină încredere în el. Oare îl credeau atât de naiv încât să nu-și dea seama că încercau să-l ducă de nas?

— Dacă ați verificat situația financiară a lui Emory, înseamnă că știți că nu eu îi gestionez banii, răspunse el în cele din urmă. De fapt, toate investițiile sunt făcute printr-o altă firmă.

— Da, șefu' ăl mare de la tine de la muncă mi-a zis asta.

Jeff îi aruncă o privire acidă lui Knight în oglindă.

— Poftim?

— Ți-ai făcut șefii să creadă că Emory o să-și dea toți banii în administrarea firmei unde lucrezi după ce o să vă căsătoriți. Dar n-a făcut-o. În fine, cel puțin asta mi-a spus șeful tău.

— Ți-a spus el *ție* asta?

Knight dădu din cap, în semn de confirmare.

— Ieri, când l-am sunat să-l întreb cine controlează averea lui Emory.

Lui Jeff i se făcu pielea de găină la gândul că în ziua precedentă, în timp ce el stătea ca un leu în cușcă în anticamera poliției din Ruralia, cei doi țărănoi din fața sa îl verificau la firma unde lucra. Prin urmare, șefii lui aflaseră natura „urgenței familiale” chiar înainte să vadă la știrile de dimineață reportajul despre dispariția lui Emory.

Nătângii ăștia îl făcuseră să pară un mincinos în fața directorului firmei, iar asta îl înfuria la culme.

— Nu îi administrezi tu averea, dar dacă ea moare înaintea ta, toată îți revine ție, nu-i așa? observă Grange.

— Dacă m-ați fi întrebat, v-aș fi spus eu toate astea, zise Jeff, abia reușind să-și țină mânia sub control. N-ar fi trebuit să sunați la birou, să-mi deranjați colegii cu întrebări care nu au nicio legătură cu dispariția lui Emory.

— Trebuie să urmărm toate direcțiile de investigație, se justifică Grange.

— Apropo, interveni Knight, cum se numește medicamentul ăla pe care voiai să-l promoveze Emory?

— De unde știți de asta?

— Pe computerul ei erau o groază de e-mailuri legate de asta. Între tine, compania farmaceutică și soția ta. De mai mult de un an încoace. Despre ce era vorba, mai precis?

— Din moment ce știți deja, ce-ar fi să-mi spuneți voi mie?

— Ar fi mai ușor dacă ne-ai spune tu tot, pe scurt, replică detectivul. Oricum nu avem altceva de făcut până ajungem acolo.

Lui Jeff îi trecu prin minte că era posibil să-i fi subestimat pe cei doi. Cu un efort de voință, își stăpâni furia și își luă un ton plictisit:

— Compania trecuse de toate etapele impuse de FDA⁴ - și nu sunt deloc puține - și primise aprobarea să înceapă testele pe pacienți.

— Pentru ce e medicamentul ăsta?

— Ajuta la prevenirea obezității la copiii cu predispoziție genetică spre așa ceva. Emory a fost invitată să fie printre medicii participanți la testare.

— Dar, după terminarea perioadei de testare, ea a refuzat să-l promoveze.

— Din punctul ei de vedere, erau prea multe efecte secundare în raport cu beneficiile aduse de medicament.

— Cu alte cuvinte, făcea mai mult rău decât bine.

— Asta e concluzia pe care o tragi tu, pufni Jeff. Nu și a lui Emory.

— Dar tu îți încurajaseși mai mulți clienți să investească sume mari în scoaterea pe piață a acestui medicament, remarcă Knight.

⁴ Food and Drug Administration (FDA) - agenția americană de control al medicamentelor și alimentelor (n.red.)

— Nu. Mi-am încurajat clienții să investească într-o companie care se află în avangarda progresului din industria farmaceutică. Produsele ei sunt menite să eradichez unele probleme acute de sănătate publică, printre care și obezitatea infantilă, care afectează milioane de persoane la nivel mondial nu numai din punctul de vedere al sănătății, ci și cultural, social, financiar și așa mai departe.

Knight chicoti amuzat.

— Lasă-ne cu abureala, Jeff. Nu ne aude nimeni de la Comisia de etică. Se-nțelege că sprijinul soției tale le-ar fi adus clienților tăi – și, deci, ție – o mulțime de bani.

— Deocamdată, Emory nici n-a lăudat, nici n-a contestat eficacitatea medicamentului. Pur și simplu a refuzat să sprijine scoaterea lui pe piață până nu se documenta mai bine.

Knight și partenerul își transmisera printr-un schimb de priviri că și ei aveau de gând să se documenteze mai bine despre acest subiect. Jeff se uită în altă parte, aparent netulburat.

— Apropo, zise Knight, te-ar deranja dacă am trimite niște băieți la motel, să arunce o privire în mașina ta?

— În mașina mea? De ce dracu'? Aveți mandat pentru asta?

— O să fie nevoie?

— Nu. Căutați până vă săturați. Puteți să scoateți tot din ea. A, și dacă tot v-ați apucat,

căutați-mi și prin casă. Trimiteți câini antrenati pentru găsirea cadavrelor. Nu uitați să aruncați o privire și în păduricea de pini din spatele curții noastre. E un loc numai bun de îngropat un cadavru.

Knight se uită la Grange:

— Ți-am zis eu c-o să se supere, îi zise Knight colegului său.

— Nu m-am supărat.

Jeff își dădu seama că n-avea rost să braveze. Cum nu voia să le dea satisfacția de a-l vedea clocotind în suc propriu, începu să privească pe fereastră. În următoarea jumătate de oră, tăcerea din mașină fu întreruptă doar de câte un schimb de replici ocazional între cei doi polițiști, care nu abordară niciun subiect important.

Urcușul continuu și înmulțirea serpentinilor îi sporiră lui Jeff senzația de greață. Pe porțiunile de drum fără parapeti, vederea prăpăstiilor care se căscau chiar dincolo de drum îl făcea să se simtă și mai neliniștit decât înainte. Deja își dorea să nu fi acceptat să-i însoțească, mai ales că ziua începuse oricum foarte prost.

Nu dormise bine și se sculase înainte să-i sune ceasul. Nerăbdător, pornise televizorul. După cum era de așteptat, toate posturile din Atlanta difuzau reportaje despre dispariția lui Emory. Peste doar câteva minute, telefonul începuse să-i sune. Diverse cunoștințe - printre care unele persoane pe care abia și le amintea - voiau să afle mai multe

informații. Le răspunsese numai câtorva, iar pe celelalte le lăsase să fie preluate de serviciul de mesagerie vocală.

Cât așteptase ca detectivul să-l ia de la motel, își trecuse în revistă în gând tot ce discutase cu ei și încercase să nu dea prea mare importanță bănuielilor pe care le exprimaseră destul de clar. După cum recunoscuse însuși Knight, procedura le impunea să cerceteze la microscop întreaga viață a soțului victimei. Dacă s-ar fi lăsat afectat de insinuările lor, nimic nu i-ar fi oprit să creadă că-și admitea vinovăția.

Acum însă, cu toate discuțiile despre banii lui Emory și decizia de a-i percheziționa mașina, îi părea rău că alesese să nu cheme un avocat, așa cum îl sfătuisese Alice.

Deși îi ceruse să nu-l contacteze, aceasta îl sunase din nou de dimineață. Nu schimbaseră prea multe cuvinte, dar era furios pe ea că-i sfidase autoritatea și chiar mai furios pe el însuși pentru că cedase și, văzându-i numărul pe ecranul telefonului, îi răspunsese.

De asemenea, era furios și pe cei doi polițiști de doi bani care, din câte se părea, îl credeau atât de prost încât să nu se prindă că încercau să-l atragă într-o capcană.

Totuși, cea mai multă furie o simțea față de Emory. Era doar vina ei că trebuia să îndure toate astea.

— Știi ce mă roade? Norman, care până atunci înfulecase dintr-un castron cu cereale, așezat la masa din camera de zi, își lăsă scaunul pe spate, sprijinit doar pe două picioare. Mă roade că nu vrei nici în ruptul capului să zici cum te cheamă. Păi atunci, o să-ți zic și de-acu'ncolo „vecine” și atât.

— Maică-ta mi-a zis „străjerul doctoriței Smith”. Străjer, vecin, poți să-mi spui cum vrei, nu contează. Acceptase invitația lui Pauline de a bea o cafea pentru că apa din ibric ajunsese la punctul de fierbere, iar ceașca și-o spălase singur și știa că era curată. Suflă în băutura fierbinte și luă o înghițitură, după care adăugă: Dar nu te forța prea tare, Norman. Să nu cumva să-ți întinzi vreun mușchi.

Cu un rânjel voios, Norman luă încă o lingură de cereale cu lapte.

— Io zic că te ascunzi de poliție.

— Nu zău, așa zici tu?

— Și io la fel, interveni Will de pe canapea, care aparent era reședința sa permanentă.

— Nouă poți să ne spui, îl invită Norman pe un ton convingător. Și noi am avut ceva probleme cu copoii.

— Chiar așa?

— Ei, nu ți-ar veni să crezi ce isprăvi am făcut.

— Taci dracu' din gură, se răsti Will, însă Norman era într-o dispoziție extrem de comunicativă.

— Io am stat la pârnaie trei luni pen'că i-am şutit geanta unei babe din căruciorul de cumpărături.

Bărbatul nu reacţionează în niciun fel.

— Altă dată am furat nişte cauciucuri reşapate de la un moş care are un depozit de vechituri pe Strada 64. Şi dup-aia - să mor dacă te mint - i le-am vândut tot lui o săptămână mai târziu, de-am făcut douăj' de dolari. Boşorogu' ăla nici nu s-a prins că l-am făcut.

Deloc impresionat, vizitatorul trase adânc aer în piept.

— Will s-a luat la bătaie cu unu' după o partidă de poker. Ehe, l-am tăbăcit bine. A fost nevoie de patru malaci să ne ia de pe el. Io m-am ales cu eliberare condiţionată. Will a făcut câteva luni, pentru agresiune. Da' lu' ăla nu-i pică bine nici acu' că l-a făcut pe frăţioru' meu trişor. Nu-i aşa, Will?

— Şi oricum nu ne-am încheiat socotelile cu el, completă acesta.

— Zău aşa? făcu bărbatul, dându-şi seama că era cazul să arate ceva interes faţă de isprăvile lor. Şi ce i-aţi pregătit?

— Nu e treaba ta!

— Ei, nu sări aşa de fund în sus, Will, interveni Norman. Omu' ăsta face şi el conversaţie, ai uitat? Apoi, adresându-se din nou străinului: Ei, acu' este rândul tău să povesteşti. Hai, hai! În noi poţi să ai încredere. Ce-ai făcut?

Bărbatul luă o gură de cafea, fără să spună nimic.

— L-ai... Ținându-și castronul într-o mână, Norman își aținti arătătorul de la cealaltă către el, prefăcându-se că trăgea cu un pistol. L-ai curățat pe vreunu'?

— Vezi că ți se înmoaie cerealele.

— Ei, Norman, ăsta nu se dă pe față cu tine, spuse Will de pe canapea. Și-apoi, ere' că nici n-are nimic de dat pe față. Nu e așa dur cum vrea să pară.

— Așa o fi, mormăi Norman apucându-se să-și înfulece rapid cerealele.

Uitându-se lung la lichidul negru din cana sa, bărbatul spuse:

— Și voi?

Norman se opri din mestecat.

— Ce?

Străinul își înălță capul și îl incluse și pe Will în privirea sa întrebătoare.

— Ați omorât pe cineva?

— N-a fost nevoie, zise Norman ridicând din umeri.

— Până acum, adăugă Will.

— Ei bine, dac-aș fi în locul vostru nici nu mi-aș dori așa ceva.

— Ceea ce înseamnă că tu ai făcut-o. Vezi, Will? Ți-am zis eu!

— Se dă și el mare.

— Am dat de-o groază de tipi care-ar trebui

curățați de pe fața pământului, spuse Norman.

— Și eu.

— Da' tu zici că n-ar fi de dorit. De ce?

— Cum povesteai tu despre Virginia, nu e nimic grozav în omorâtul oamenilor. Bărbatul le aruncase momeala; acum se întreba dacă aveau să muște. Cu o aparentă nonșalanță, se duse alene în bucătărie și își umplu din nou cana cu cafea, după care li se adresă din nou: N-ați mai zis până la urmă ce-ați făcut pe-acolo.

— Am lucrat la o firmă de transport. Cu camioane, pe distanțe lungi.

— Șoferi?

— Nuuuu. Cu dosul palmei, Norman își șterse urme' le de lapte de pe buze. În depozit.

— De tot rahatul, contribui Will la conversație.

Până acum, tot schimbase canalele televizorului cu sonorul redus la minim. Găsise un post pe care se difuza un episod din *Insula lui Gilligan*, așa că se așeză mai confortabil, captivat de serial. Pușca se afla tot aproape de el, sprijinită de brațul canapelei, cu țeava în sus.

Norman își curăța cu unghia o bucățică de mâncare de pe cămașă.

— Totuși, firma aia unde-am lucrat a intrat în istorie.

Cu mișcări lente și măsurate, bărbatul puse cafetiera la locul ei.

— Cum așa?

— Eram în Westboro. Ai auzit vreodată de orașu'

ăsta? De atacu' ăla armat? Un tip cu capsă pusă vine-acolo, începe să tragă ca nebunu' și omoară o groază de oameni.

Bărbatul se întoarce și dădu din cap spre Norman, în semn de recunoaștere.

— Am auzit de el.

— Ei bine, pe noi ne-a dat afară cu nicio săptămână înainte. Am ratat toată distracția.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, toți tipii de pe insula aia era niște fătălăi, bombăni Will schimbând canalul. Io i-aș fi tras-o lu' Ginger de cum ajungeam pe uscat.

După ce sorbi laptele rămas în castron, Norman își dădu și el cu părerea:

— Io, dacă aș fi fost Gilligan, Mary Ann n-ar fi scăpat nici moartă să i-o trag pe la spate.

Din cealaltă parte a camerei, Will chiui încurajator.

— Ție mereu ți-a plăcut să le-o tragi în fund.

— Ehe, ce mi-ar plăcea mie e fundu' lu' doctorița Smith.

Cei doi frați rânjiră batjocoritor, așteptând reacția străinului.

În loc să se lase prins în jocul lor, acesta nu-i luă în seamă, preferând să se uite pe fereastra murdară de deasupra chiuvetei, ca și cum l-ar fi interesat cum era vremea. Apoi, luându-și cana cu cafea cu el, porni către dormitor.

— Da' până la urmă ce se întâmplă acolo? întrebă Norman, arătând din cap în direcția ușii,

care nu fusese deschisă niciodată pe parcursul nopții.

— Sora voastră primește îngrijiri.

— Știm asta, se oțărî Will. Da' de ce dracu' durează atât de mult?

— Să-nțeleg că nu mai suntem bine-veniți?

— Dacă e după mine, nici n-ați fost vreodată.

— O să plecăm cât de curând, răspunse bărbatul. A, Norman?

— Da?

— Cred c-ar trebui să fii atent la scaunul ăla.

Lovi cu piciorul în partea de jos a scaunului înclinat. Norman se prăvăli pe spate, prăbușindu-se greoi și vărsându-și peste fața înfuriată restul de lapte din castron.

Reacționând prea rapid ca să se mai gândească la pușca de lângă el, Will se ridică de pe canapea și țâșni înainte ca un atlet din blocstart.

Bărbatul lăsă cana din mână exact la timp cât să-i țintească bărbia cu un upercut care-l făcu pe Will să se dea înapoi împleticindu-se. În secunde următoare, zdrobind cana de cafea sub talpa bocancului, înșfăcă pușca și o întoarse către cei doi frați. Aceștia împietriră în posturile agresive din care se pregăteau să-l atace.

— Dar ce se-ntâmplă aici?

Fără să-și ia ochii de la frații Floyd, care încă păreau gata să se năpustească, bărbatul se retrase către Emory, aflată în pragul ușii deschise.

— Crezi că poți să o lași pe Lisa singură, la cum

se simte în momentul de față?

— Da, cred că o să fie în regulă.

— Bine.

— Să fiu al dracului, tot te omor eu pe tine, rosti Will printre dinți.

— Azi nu. Bărbatul își scoase pistolul de la brâu și i-l dădu lui Emory. Dacă vreunul dintre ei face vreo mișcare, nu sta pe gânduri. Apeși pur și simplu pe trăgaci, ai înțeles?

Uluită, Emory dădu aprobator din cap. El intrase deja în dormitor.

Norman și Will gâfâiau de furie, ducând-o cu gândul la doi tauri pufnind și bătând din copite.

— Cine e nemernicul ăla? rupse Norman tăcerea.

— Nu știu.

— Praf în ochi, zise Will. Voi doi sunteți în cârdășie. Ați dat buzna aici de parcă ați fi la voi acasă. Ce naiba urmăriți?

— N-am făcut altceva decât să vin să o ajut pe sora voastră.

— S-ar fi descurcat și fără tine.

— Posibil, dar eu mă bucur că am putut să-i fiu de folos.

— Și chiar ești doctoriță? se interesă Norman.

— Da.

— Ei, io unu' cred că minți, declară Will, înălțându-și războinic bărbia pe care se forma deja o vânătaie. Da' cu el cum stă treaba?

Bărbatul în cheștiune veni în spatele lui Emory, o luă de braț și o împinse cu blândețe.

— Să nu lași pistolul jos.

Emory își menținu privirea înainte în timp ce el o ghida de-a curmezișul camerei către ieșire și apoi afară.

— Urcă în mașină.

Pe când cobora treptele verandei, Emory îl auzi pe Will strigând:

— Ne-a furat pușca!

Sub copacul din curte, câinele se ridică și începu să dea din coadă. Din câte se părea, Emory devenise prietena lui, prin asociere cu însoțitorul ei. Când ajunse la camionetă, deschise portiera din dreapta față și aruncă o privire în urmă. El stătea de pază la ușa, cu arma în mână, și supraveghea împrejurimile.

— Tu de ce nu vii? îl întrebă. Ce ai de gând să faci?

— Urcă-te în mașină și să nu cumva să cobori. Cum Emory ezita, bărbatul îi ordonă fără drept de replică: Urcă-te și închide portiera.

Când se asigură că o pusese la adăpost, se întoarse și dispăru în casă. Câteva secunde mai târziu se auzi un foc de armă care, în atmosfera liniștită a dimineții, răsună ca o explozie.

Apoi se auzi încă unul.

capitolul 17

Emory deschise portiera, sări din camionetă și o luă la goană către casă, ciocnindu-se cu protectorul ei încruntat, care tocmai cobora treptele de la verandă.

— La naiba, ți-am spus să stai în mașină!

O întoarse și o împinse în direcția vehiculului.

— I-ai împușcat!

— Ba nu.

Nu, n-o făcuse, căci Emory putea auzi clar tirada încărcată de obscenități a celor doi frați. În clipa următoare, aceștia se năpustiră pe verandă. Din cauza furiei, Will nu reușea să reîncarce pușca. În ciorapi, Norman alunecă pe o treaptă.

Emory fu împinsă fără prea multe menajamente în mașină, după care proprietarul acesteia se urcă la volan și porni motorul cu mișcări controlate și eficiente, ca și cum n-ar fi avut doi indivizi însetați de sânge pe urmele sale.

Acceleră atât de tare, încât cauciucurile se învârtiră în gol câteva momente. Ieși cu viteză de pe aleea familiei Floyd, lăsându-i în urmă pe cei doi frați care tot strigau și-și agitau pumnii în aer.

Emory era ca paralizată; încă nu-i venea să creadă că toate acestea se întâmplau cu adevărat. Cât parcurseră drumul scurt până la cabana lui, niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt. El se dădu jos, deschise poarta, după care parcă mașina în locul ei obișnuit. Coborî din nou, se duse direct

la butucul unde spărgea lemne și trase lama toporului din suprafața noduroasă în care era înfiptă.

Traversă din nou curtea, ieși pe poartă și se duse la camioneta lovită. Copacul prăvălit era încă împlântat în grilajul radiatorului, observă Emory. Bărbatul se opri pe rând la cele patru anvelope și le tăie metodic, lăsând în urmă despicături prelungi.

Când termină, se întoarse în curte, încuie poarta și o încercă împingând-o cu putere, pentru a fi sigur că nu se clintea. După ce înfipse iar toporul în butucul pentru tăiat lemne, veni la mașină, deschise portiera pasagerului și întinse mâna înăuntru.

Instinctiv, Emory se trase înapoi.

— Vreau pistolul înapoi, îi zise el încruntat.

Emory uitase că arma rămăsese la ea. O ținea strâns în mâna dreaptă.

— Vrei să împuști pe cineva?

— Nu înainte de micul dejun.

De data aceasta, când el întinse mâna, îi dădu pistolul. Bărbatul îl vâri înapoi în betelia jeanșilor și porni spre cabană.

Emory măsură poarta din priviri, cântărind dacă ar fi putut să sară gardul și să o ia la sănătoasa. El o mințise în privința vecinilor. Pe lângă familia Floyd, sigur mai erau și alții pe undeva prin apropiere.

Drumul era însă abrupt, cu nenumărate curbe.

Talpa dreaptă îi zvâcnea din cauza efortului depus toată noaptea, stând de veghe la căpătâiul Lisei. Își simțea mintea înceteșată din cauza lipsei de somn. Temperatura de afară era sigur sub limita înghețului. Ceea ce nu era totuși o problemă așa de mare, din moment ce el ar fi putut să o prindă după nici cincizeci de metri.

Conștientă că o tentativă de fugă ar fi fost deopotrivă nesăbuită și inutilă, se duse după el în cabană.

Îl găsi ghemuit în fața căminului, scormonind cenușa. Puse niște surcele în vatră și, după ce reuși să le aprindă, adăugă câțiva bușteni.

— O să dureze ceva până se încălzește aici. Deocamdată, ai face bine să ții haina aia pe tine.

Haina lui. Emory o dăduse jos ca să o trateze pe Lisa, dar o îmbrăcase din nou chiar înainte să plece. Brusc i se păru că-i îngreuna mișcările, dar tot îi era recunoscătoare pentru căldura și protecția pe care i le oferea.

Bărbatul trase la loc grilajul șemineului și se întoarse către ea.

— Îți mai e foame?

— Foame? repetă ea uluită. Nu te înțeleg. Intri prin efracție și furi materiale medicale ca să ajuți o tânără pe care nici măcar nu o cunoști. Ești suficient de blând cât să te împrietenești cu un dulău înfricoșător și furios. Și după aceea tragi cu pușca în doi bărbați fără ca aceștia să te fi provocat în vreun fel.

— Ba m-au provocat.

— Când am pornit spre mașină, în mod clar tu erai în avantaj. Chiar nu trebuia să te întorci în casă.

— Ba da, trebuia.

— De ce?

— Din cauza ta.

— A mea?

— Făcuseră niște remarci grosolane.

— Ar fi trebuit să-i ignori.

— Nu am vrut.

— Dar la ce te așteptai de la unii ca ei? La vorbe rafinate? Sunt niște oameni ignoranți și neciopliți, și...

— Sunt niște rahați cu ochi, asta sunt.

— Da, sunt niște lepădături. Dar asta înseamnă că trebuie să tragi cu pușca în ei?

— Nu am tras în ei. Dacă aș fi făcut-o, acum ar fi fost morți.

— Și-atunci de ce ai mai tras?

Spre consternarea ei, bărbatul îi întoarse spatele și, peste umăr, o întrebă:

— Vrei să faci duș prima sau intru eu?

Înfuriată de indiferența cu care îi fuseseră întâmpinate protestele, se duse după el și îl apucă de mânecă, obligându-l să se răsucească.

— Răspunde-mi, afurisitule!

— Ce e?

— Spune-mi de ce ai tras cu pușca. Și să nu aud pretextul legitimei apărări.

— Nici nu aveam de gând să-l folosesc.

— Și-atunci de ce ai făcut-o? Doar ca să le arăți că ești mai tare ca ei? Cum bărbatul tăcea imperturbabil, țipă: Spune-mi!

— Am tras în televizor!

Uluită atât de tonul lui ridicat, cât și de răspunsul primit, Emory făcu un pas înapoi, neputându-se abține să nu izbucnească în râs.

— În televizor? De ce?

— Ca să nu-ți vadă fotografia pe ecran, mormăi el trăgându-și mâneca dintre degetele ei.

Când bărbatul ieși din baie, proaspăt spălat și îmbrăcat cu haine curate, Emory puna în farfurii ouăle și costița pe care le prăjise. La urma urmelor, era dimineață și trebuia să mănânce.

Cei mai mulți oameni își mâncau micul dejun la acea oră. Iar micul dejun era singurul lucru firesc în universul paralel în care intrase.

Ca și cum n-ar fi zis nimic șocant înainte de a se retrage în baie, el îi mulțumi pentru felurile pregătite. Când îl văzu că începe să mănânce, Emory îi făcu semn către o farfurie pe care se aflau mai multe felii de pâine prăjită.

— Prăjitorul merge mai bine. Le-a scos fără nicio problemă.

— Bine. Așa, nu mai trebuie să cumpăr unul nou.

Activitățile simple, cum fuseseră prăjirea pâinii și așezarea untului pe o farfurioară, îi dăduseră o senzație iluzorie de control asupra situației în care

se afla. Când bărbatul își unse cu unt felia de pâine prăjită, Emory își dădu seama că, deși nu făcuse niciun comentariu, observase farfurioara. Pe la jumătatea mesei, o întrebă dacă mai voia cafea.

— Dacă tot te ridici, chiar te rog.

Se întoarse la masă cu cănile pline și se așeză pe scaun cu picioarele depărtate, într-o postură tipic masculină.

Ca un bărbat oarecare. Normal, deloc violent. Un bărbat care în zori nu trăsese în ecranul televizorului vecinilor săi.

Incapabilă să-și mai înfrâneze curiozitatea, Emory întrebă pe nerăsuflăte:

— Fotografia mea a apărut la televizor?

— Am văzut-o chiar când ieșeam. De-aia a trebuit să mă întorc și să rezolv problema.

— Ziceau...

— Nu știi ce ziceau. Sonorul era oprit. Bărbatul luă o gură de cafea, privind-o prin aburii care se ridicau din cană. Dar pe ecran scria cu litere mari, galbene, că se oferă o recompensă. Douăzeci și cinci de mii.

— Cine a oferit recompensa? Jeff?

El ridică din umeri.

— Dar nu puteam să-i las pe frații Floyd să vadă una ca asta. Dumnezeu știe de ce-ar fi fost în stare ca să pună mâna pe bani.

— Și de ce nu mi-ai spus chiar atunci? De ce m-ai lăsat să mă manifest așa?

El se lăsă pe spătarul scaunului.

— Voiam să aflu ce părere ai despre mine. Și acum știu. Una foarte proastă.

— Nu-i adevărat. Când bărbatul scoase un pufnet neîncrezător, Emory adăugă: Și, în definitiv, n-aș avea motive? Pauline, care te-a văzut aseară prima dată în viața ei, a presupus din capul locului că ești un fugar.

— Așa ți-a zis?

— Nu ea, Lisa.

— Da, se pare că toți cred asta. Norman s-a lăudat cu isprăvile lui de infractor și m-a tot îmbiat să ne povestim unul altuia trecutul.

— Și tu ce i-ai zis? Neprimind răspuns, Emory îl oferi în locul lui: Nimic.

— Lisa ți-a mai spus și altceva? vru el să știe.

Emory îi povesti cum de ajunseseră să vorbească despre el. Nici vestea că fata îl credea mai degrabă un fugar decât un soț care și-ar fi părăsit familia, nici aceea că, în opinia Lisei, nu era genul care să se aștepte la favoruri sexuale în schimbul amabilității sale nu-l făcură să reacționeze.

— Lisa are o părere foarte bună despre tine, conchise Emory. Totuși, te consideră o enigmă. M-a întrebat cum te văd eu.

Bărbatul aștepta continuarea fără să schițeze vreo mișcare sau să-și schimbe câtuși de puțin expresia impenetrabilă.

— Și o să-ți spun exact ce i-am zis și ei. Nu știu

ce părere să-mi fac despre tine.

El o mai privi preț de câteva secunde, după care se ridică și-și duse vasele goale la chiuvetă. Apoi se apucară împreună să deretice prin bucătărie.

Lui Emory i se părea uimitor că, având în vedere tot ce se întâmplase în ultimele douăsprezece ore, scena de acum era atât de banală. Priviți din afară, ar fi putut fi un cuplu obișnuit, văzându-și de treburile de dimineată.

Numai că oamenii aflați într-o relație obișnuită știau la ce să se aștepte unul de la celălalt. Poate că mai apărea câte o surpriză din când în când, dar, de obicei, niciunul nu rămânea cu gura căscată atunci când își vedea consortul făcând gesturi extraordinare de bunătate urmate de izbucniri violente. Iar cuplurile obișnuite nu se sărutau cu senzualitatea fierbinte de care dăduseră ei dovadă cu o seară înainte. Asta dacă nu cumva erau goi, lipiți unul de celălalt, iar sărutul respectiv ar fi fost preludiul unei partide intense de amor.

— Dacă nu te deranjează să-mi mai împrumuți o cămașă... spuse Emory când și ultima farfurie fu pusă la locul ei.

— Servește-te singură.

În drum spre baie, luă o cămașă și o pereche de șosete din dulapul cu sertare. Hainele ei de alergat erau impregnate cu mirosul gospodăriei Floyd, așa că de-abia aștepta să și le dea jos. Le puse în chiuvetă, la înmuiat, cât ea făcu duș și-și

spălă părul. Cucuiul se micșorase considerabil și, dacă n-ar fi simțit că zona respectivă era încă destul de sensibilă, ar fi putut uita cu totul de rană.

Bărbatul îi spusese din primul moment că nu avea nevoie de copci; acum, Emory se întrebă de unde știuse una ca asta. Poate că așa plănuiise el. Poate că își drămuise forța loviturii doar cât să o lase în stare de inconștiență, fără să-i provoace o rană gravă, care ar fi necesitat o intervenție de specialitate. Fiindcă tot venise vorba, unde ascunsese oare piatra aceea?

Își stoarse hainele și, la fel ca data trecută, trase un scaun în dreptul șemineului și le așeză la uscat pe spătar. După aceea se poziționează aproape de foc și-și trecu degetele prin păr ca să-l zvânte.

— Ar trebui să-l usuc de tot, dar nu mai pot să-mi țin ochii deschiși, se plânse.

Gazda ei marcă pagina unde rămăsese cu un semn de carte, apoi așeză volumul pe masă.

— Și eu sunt frânt.

Se duse să tragă draperiile de muselină de la ferestre, astfel că încăperea se cufundă în semiîntineric; veioza de pe masă și focul din șemineu erau singurele surse de lumină.

— De unde știi că Norman și Will n-o să vină aici, ca să se răzbune pentru televizorul spart?

— Dacă ar fi avut de gând să ne atace, ar fi fost deja aici.

— N-au mașină, iar drumul e greu de parcurs pe

jos.

— Nu asta-i oprește. Dincolo de toată vorbăria lor, sunt niște lași.

— De unde știi?

— Am mai văzut genul ăsta de oameni.

— Îi cunoști. De undeva. De altcândva... Emory așteaptă câteva secunde, după care stăruie: Nu-i așa?

— Du-te la culcare, doctoriță scumpă.

Era imposibil de clintit, la fel ca un zid. Prea ostenită ca să se mai certe, Emory se vârî în pat și își trase pătura până la gât. El se întoarse pe fotoliu, stinse veioza și se acoperi cu o pătură.

Trecură câteva minute grele. Chiar dacă era frântă de oboseală, Emory nu se putea relaxa. Toți mușchii îi erau încordați, mintea îi era un amalgam în continuă mișcare și o încercau nenumărate emoții contradictorii. Știa că nici el nu adormise. Dacă ar fi deschis ochii, indubitabil i-ar fi întâlnit pe ai lui, cercetând-o: mereu la pândă, cu o intensitate pătrunzătoare, perfect imobili, cu excepția licăririi flăcărilor reflectate în ei.

Dacă nu le-ar fi distrus televizorul, frații Floyd ar fi putut să vadă emisiunea de știri, ar fi putut să cheme poliția, să dea informații despre locul unde se afla și să-și încaseze recompensa. Deja acum ar fi fost în mediul ei familiar, cu Jeff, pregătindu-și să-și reia activitățile de zi cu zi. În loc de toate acestea, stătea înfodolită în patul necunoscutului

care când o uluia, când o excita, când o îngrozea.

Chiar dacă se hotărâse să-și țină ochii închiși, aceștia se deschiseră cu de la sine putere. După cum se așteptase, el o privea fix.

— Înainte să plecăm, ai intrat din nou în dormitor.

— Voiam să schimb câteva cuvinte cu Lisa, între patru ochi.

— De ce? Când văzu că el nu avea de gând să-i răspundă, se ridică puțin, sprijinindu-se pe coate, ca să-l poată vedea mai bine. De ce?

El își acordă ceva timp înainte să vorbească.

— Am întrebat-o care dintre frații ei era tatăl copilului. Iar ea mi-a zis că ar fi putut fi oricare dintre ei.

capitolul 18

Seattle era cunoscut pentru vremea ploioasă, însă realitatea depășea cu mult această afirmație generică, se gândi Jack Connell.

Cursa cu care plecase agentul special de pe aeroportul La Guardia avusese o întârziere de mai multe ore din cauza lapoviței, zăpezii și a vântului puternic, dar aproape că prefera acea combinație hibernală față de vremea de pe țărmul Pacificului. Din ce apucase să vadă și să simtă până acum – când, la volanul mașinii închiriate, ieșea din parcare de la Sea-Tac –, începea să creadă că toată partea de nord-vest a Statelor Unite era

pradă inundațiilor.

Pe drumul de la aeroport spre oraș fu nevoit să-și. Împartă constant atenția între autostrada asediată de ploaie și încercările zadarnice de localizare a butonului de dezghețare a parbrizului pe bordul acela necunoscut. În mod miraculos, reuși să ajungă în centrul metropolei și la punctul de îmbarcare pe feribot fără să-și piardă viața ori să accidenteze fatal vreun partener de trafic.

Peisajul, care poate că ar fi fost pitoresc într-o zi însorită, era ascuns de ploaia torențială și de ceața groasă. Orașul dispăru din câmpul său vizual la niciun sfert de oră de la plecarea feribotului, iar ceea ce se afla în față îi era la fel de necunoscut pe cum fusese Oceanul Atlantic pentru marinarii din secolul al cincisprezecelea.

Niciodată nu-i plăcuseră ambarcațiunile, iar cele care înaintau trudit prin ceață îi plăceau cu atât mai puțin. Abia după o oră și jumătate se anunță sosirea la destinație, așa că simți o ușurare extraordinară când, la volanul mașinii, ajunse din nou pe uscat. Sau pe ceea ce se numea în mod generic uscat, căci în această situație totul era îmbibat cu apă.

Se cază la hotel și, fără să-și ia răgazul de a-și despacheta bagajul, plecă să înfrunte din nou vremea ostilă. Cu ajutorul sistemului de navigație al mașinii, se duse direct la adresa unde locuia Grace Kent.

Era o casă albă cu două niveluri, cu ferestrele

de la ambele caturi încadrate de obloane cenușii. Ușa principală era vopsită în roșu, iar lângă ea, pe perete, era fixată o cutie poștală de alamă.

Îi trecu prin minte să se ducă direct la ușă și să verifice corespondența primită de femeie în ziua respectivă, dar, având în vedere zicala potrivit căreia discreția merge mână în mână cu onoarea, se hotărî să nu-și asume acest risc. În schimb, conduse până la capătul străzii și parcă sub crengile îngreunate de ploaie ale unui conifer gigantic.

Acolo așteptă mai mult de trei ore. În cele din urmă, o dubiță intră pe aleea casei și apoi în garajul a cărui ușă fu deschisă cu ajutorul unei telecomenzi. Ușa coborî din nou înainte ca Jack să-l poată vedea pe șofer.

Câteva minute mai târziu, când ușa principală fu deschisă din interior, își luă aparatul foto și regla obiectivul, luând-o în cadru pe femeia care ieși să-și ridice corespondența.

Grace Kent era Rebecca Watson. Indubitabil.

Călătoria asta nu fusese un pas mic în investigația sa. Era un salt uriaș.

Sam Knight se lăsă pe spătarul scaunului și-și împreună mâinile peste pânțelele rotund.

— Tu ce crezi?

— Vinovat ca dracu' însuși, răspunse Grange fără să clipească măcar.

Erau amândoi extenuați, având în vedere că-și

petrecuseră ziua căutând-o pe Emory Charbonneau. În cea mai mare parte a timpului înfruntaseră frigul de afară ori stătuseră în SUV, încercând să se încălzească și suportând observațiile acide ale lui Jeff Surrey la adresa competenței lor.

Îl lăsaseră pe Jeff la motelul unde era cazat - o altă sursă de nemulțumire pentru el -, trecuseră pe la sediu ca să evalueze rezultatele dezamăgitoare ale eforturilor de peste zi, apoi se duseseră acasă. Avuseseră doar câteva ore de somn înainte de a o lua de la capăt dis-dimineată, când nici nu răsărise bine soarele.

— Da, e vinovat, întări Knight. Da' în Codul Penal nu se prevede nicio pedeapsă doar pentru că un individ este nemernic.

— Ar trebui dată o lege cu dedicație specială pentru el.

Knight chicoti, deși nu era deloc de râs. Luă un elastic circular de pe birou și începu să-l întindă cu degetele de la o mână.

— Crezi că a omorât-o și a ascuns cadavrul.

— Divorț pe loc. Eviți toată bătaia de cap, mai ales că la mijloc e o avere frumoșică.

— Pe care ar moșteni-o el.

— Ceea ce ar fi un mobil mai mult decât suficient, dar posibil nu singurul.

— În regulă, m-ai prins. Spune-mi la ce te gândești.

Grange era foarte dornic să-și dezvolte ideea.

— După nuntă, tipa nu și-a încredințat averea firmei de investiții la care lucrează el. Și nici n-a sprijinit scoaterea pe piață a medicamentului-minune pe care Surrey l-a prezentat clienților drept o investiție cu perspective strălucite.

— Din punct de vedere profesional, asta înseamnă două bile negre pentru Jeff, zise Knight gânditor. L-a făcut să pice prost în fața șefilor și e posibil ca din cauza asta să nu fi fost promovat ca partener. Din punct de vedere personal, lucrurile stau la fel de prost. Emory îl întrece în toate privințele. E celebră pentru actele ei caritabile. În toate articolele despre ea, numele lui apare doar incidental. E foarte îndrăgită de pacienți, în timp ce clienții lui îl învinovățesc ori de câte ori vreo investiție nu dă rezultatele scontate.

— E gelos pe succesele ei.

— Deci... multe resentimente plus interese financiare. Grange ridică din umeri. Pare evident.

— Da, tocmai partea asta cu „evident” mă râcâie pe mine, bombăni Knight. E aproape prea evident. Plus că nu avem cadavrul, arma crimei sau momentul în care el i-ar fi putut face felul. Din câte știu, chestiile astea sunt utile când te duci în fața procurorului să ceri mandat de arestare pentru omucidere. Până nu obținem mai multe dovezi, nu avem nimic concret. Și e posibil ca dovezile să nu apară. Uitându-se la harta mare de pe perete, scoase un oftat: Ar putea să fie oriunde.

Presa descriesese operațiunea de căutare a

doctoritei Emory Chardonneau ca fiind un „efort coordonat”, ceea ce pentru mulți nu era decât un eufemism, iar pentru sergentul Sam Knight era de-a dreptul o glumă. Căutarea nu era nicidecum coordonată, deoarece implica toate agențiile guvernamentale dintr-o zonă în care se întâlneau trei state, iar fiecare avea propriile obiective, probleme de personal, priorități bugetare și o stupiditate caracteristică.

La operațiune participau mulți oameni devotați și hotărâți, însă eforturile lor erau subminate de colegii mai puțin isteți și sânguincioși, în număr la fel de mare.

Și-apoi mai erau și sutele de voluntari, fiecare cu propriile motivații, cea mai importantă fiind recompensa de douăzeci și cinci de mii de dolari. Knight era suficient de cinic încât să creadă că aceasta îi făcuse pe cei mai mulți să se implice.

Chiar dacă disponibilitatea voluntarilor de a îndura condițiile precare și temperaturile negative ar fi izvorât pur și simplu din motive altruiste, trebuia luată în calcul posibilitatea ca vreunul dintre ei să dea întâmplător peste cadavrul lui Emory Charbonneau și să compromită integritatea scenei crimei.

Având în vedere toate aceste aspecte, marja de eroare a operațiunii lor era astronomică, iar gafele erau iminente.

Până una, alta, Grange era convins că vinovatul era chiar soțul și că rămășițele femeii n-aveau să

fie găsite până ce Jeff nu ceda și nu le spunea unde să o caute. Cu tristețe, Sam se gândi că trebuia să-i dea dreptate.

— Programul lui de sâmbătă e suspect, remarcă Grange. Unde a fost toată ziua?

— L-ai auzit. A pierdut vremea prin casă, după care a făcut niște comisioane.

— Nu știu cum să zic, dar Jeff Surrey nu-mi pare genul de om care să piardă vremea prin casă. Și-apoi, nu poate să ne indice nicio persoană cu care să se fi întâlnit sau să fi vorbit, îi aminti Grange. Nimeni, cât a fost ziua de lungă. Nici măcar vreun frizer sau vreo vânzătoare care să-și amintească să-l fi văzut. Apoi, duminică iar nu are nimic până după-amiază, când a început să sune în stânga și-n dreapta și să lase mesaje, întrebând dacă avea cineva vreo veste de la Emory.

— S-a transformat brusc în soțul plin de îngrijorare, dar numai după ce a trecut o perioadă destul de lungă, întări Knight.

— Teatru. Totul e de ochii lumii.

— Păi, atunci, cum a făcut-o? Și când?

— Te deranjează dacă-mi dau nițel cu presupusul?

Knight îi făcu semn să-și exprime liber toate gândurile.

— Bine... Emory pleacă sâmbătă dimineată pe traseul ales pentru cursă, așa cum și-a programat. Îl anunță pe Jeff că rămâne peste noapte la Drakeland. El vine cu mașina până aici și se

întâlnește cu ea într-un loc și la o oră stabilite în avans. Și începe să-și pună cenușă în cap: „Iubito, îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu mai înțelegător față de programul tău de antrenamente pentru maraton. Hai să ne pupăm și să ne împăcăm”.

— Dar, în tot timpul ăsta, nu face altceva decât să aștepte momentul potrivit pentru a o omorî, nu contează cum.

Grange dădu aprobator din cap.

— Se descotorosește de cadavru, apoi se întoarce la Atlanta. A doua zi, duminică, începe să sune pe la prieteni întrebând de ea, după care vine iar la Drakeland și face pe îngrijoratul pe la motel, la cafenea și la poliție. „Nevastă-mea nu s-a întors acasă. Cineva să mă ajute!”

— Și nici măcar nu a zis „vă rog”, completă Knight.

— Dacă ar fi făcut-o, am fi știut din capul locului că totul e doar teatru.

Degetele sergentului detectiv puneau la grea încercare rezistența elasticului.

— Sună bine, dar e zero barat din punctul de vedere al dovezilor. Echipa de criminaliști i-au verificat mașina la milimetru.

Jeff își dăduse seama că toată vorbăria cu „asta e procedura” era doar o păcăleală. Protestase, însă nu atât de zgomotos pe cât s-ar fi așteptat Knight, mare parte din argumentele sale învârtindu-se în jurul riscului de deteriorare a tapițeriei de piele. Apoi, ca și cum ar fi fost

prerogativa lui să le refuze accesul, zisese:

— Bine, căutați peste tot. E o pierdere de timp și de energie, dar nu am nimic de ascuns.

Și era posibil ca lucrurile să stea chiar așa. Nu găsiseră nimic incriminator. Nicio urmă de sânge, fibre, substanțe chimice care să indice că ar fi curățat ceva sau mirosuri neplăcute care să poată fi puse în legătură cu prezența unui cadavru.

Erau ușurați că nu găsiseră niciun indiciu că doctorița Charbonneau fusese rănită sau chiar ucisă. În același timp, lipsa oricărui rezultat era de-a dreptul descurajantă. Toate întrebările lor rămâneau în continuare fără răspuns.

— Pe tine nu te deranjează că n-a cerut să aibă lângă el un avocat și n-a vrut să vadă mandatul de percheziție? spuse Knight.

— În mod clar, pe tine te deranjează.

— Chiar așa. La cât e de versat, ai fi crezut c-o să-și aducă avocatul de la început.

— Pe de altă parte, e suficient de viclean cât să știe că așa ceva ne-ar stârni bănuielile.

— Poate. Dar putem deduce de aici un lucru: știa că n-o să găsim nimic în mașină. Prin urmare, dacă a omorât-o, a lăsat-o la locul faptei. De asemenea...

La simpla idee că Jeff Surrey îi scăpa din nou printre degete, Grange scoase un geamăt exasperat.

— De asemenea, continuă Knight, ne-a dat telefonul lui mobil fără nicio problemă.

— A încercat să se eschiveze.

— Dar nu mult. Mai mult s-a strâmbat. Nu s-a împotrivit așa cum ar face-o un tip care trebuie să ascundă faptul că și-a omorât nevasta.

— Și ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că fie e nevinovat, fie e al naibii de deștept.

— Eu pariez pe a doua variantă.

— Și eu la fel. Dar trebuie să-l facem să cedeze.

Grange începu să bată cu radiera creionului în masa de lucru.

— Oare e posibil ca Alice să fie mai apropiată de el decât de Emory?

Knight trase de elastic și-l lăsă să-i plesnească degetele.

— O aventură? Jeff?

— Crezi că n-ar fi în stare?

— Nu, pur și simplu nu mi-l pot închipui având emoția și energia necesare pentru o erecție.

— Ei, pentru unii dorința sexuală n-are nicio legătură cu corpul.

— Posibil, zise Knight pe un ton meditativ. E legată de putere, control...

— Și cruzime.

— Eu sunt un tip de modă veche. Mie-mi place partea fizică.

Grange schiță un zâmbet, după care redeveni serios.

— În ultimele două zile, au fost - se opri pentru a-și verifica notițele - cinci apeluri între ei. Fie a

sunat el, fie ea.

— E o prietenă apropiată și e și clienta lui.

— Cu care stă de vorbă noaptea târziu? Sau la prima oră, înainte de orice altceva?

— Ne-a explicat care e treaba cu apelurile astea. Alice își face griji pentru Emory. „Extrem de mult”, ca să-l citez pe Jeff.

Grange dădu aprobator din cap.

— Dar ar fi oricum îngrijorată.

— Oricum?

— Dacă e prietena amândurora, atunci este foarte normal să-și facă foarte multe griji pentru amândoi. Extrem de multe. Dar, de asemenea, ar fi îngrijorată dacă amantul ei s-ar fi descotorosit de nevastă-sa - fie că ea știa sau nu dinainte acest lucru - pentru a fi liber să-și continue aventura.

Knight cântări ipoteza. Nu o comentă până nu numără în minte până la zece.

— Mâine, cât eu stau cu Jeff, tu du-te la Atlanta și vorbește cu vecinii ei. Întreabă dacă a avut musafiri vineri și sâmbătă, cât Emory a fost plecată din oraș.

— Pun pariu pe douăzeci de dolari că în cartier a fost văzută mașina luxoasă a lui Jeff, cu tapițeria lui de piele făcută la comandă, spuse Grange rânjind.

capitolul 19

— Doctoriță scumpă?

Emory își înclină capul către mâna de pe umărul ei și-și frecă obrazul de ea.

— Te trezești sau ai de gând să dormi toată...?

— Hmm?

Emory se trezi treptat și deschise ochii. Mâna de care-și lipise obrazul se continua cu un braț lung acoperit cu mâneca unui pulover bej, cu model. Privind în sus, descoperi niște umeri lați, din cauza cărora nu mai vedea deloc tavanul.

Bărbatul stătea aplecat peste ea, cu chipul foarte aproape de al ei. Lumina revărsată dinspre cămin îi contura trăsăturile, punându-i în evidență pomeții, bărbia puternică și firele argintii din păr, dar îi adâncea cutele de la capătul buzelor severe și îi transforma ochii în hăuri de mister. Emory își dădu seama că-și dorea cu disperare să o sărute.

Când el își retrase mâna și se depărtă de pat, tânăra femeie se ridică în capul oaselor. Draperiile erau în continuare trase, dar pe lângă marginile lor nu se mai strecurau firișoare de lumină. Amețită și dezorientată, întrebă:

— Cât e ceasul?

— Șase și jumătate. Ai dormit cam toată ziua.

— Nu-mi vine să cred!

— Noaptea trecută a fost destul de grea. N-am știut dacă e cazul să te trezesc sau nu.

— Mă bucur că ai făcut-o.

— Colanții tăi... murmură el, apoi i-i întinse cu stângăcie.

Emory dădu pătura într-o parte, se ridică și se

duse la baie. Folosi toaleta, își puse colanții, își dăți gura și își trecu mâna prin păr, care era foarte uscat și încâlcit pentru că se culcase cu el umed.

Îl găsi în fața rafturilor cu cărți, trecând titlurile în revistă. Emory se duse la șemineu, pentru a verifica dacă bluza și jacheta i se uscaseră.

— Sunt încă jilave. Va trebui să mai stau puțin cu cămașa ta.

El nu zise nimic. Tăcerea lui mohorâtă o enerva, așa că hotărî să-i pună capăt.

— Adevărul e că sunt într-o stare de groază. Nu m-am mai dat cu cremă hidratantă de trei zile. Părul îmi stă în toate direcțiile. Dacă m-ai vedea cum arăt de obicei, nici nu m-ai recunoaște.

— Ba te-aș recunoaște, murmură el fără să se întoarcă.

Tonul lui sumbru și mizantrop sugera că în spatele acestei simple declarații se afla și altceva. Când Emory își dădu seama despre ce era vorba, un vâl de tristețe se lăsă asupra ei, la fel de greoi ca și haina lui, pe care o purtase mai devreme.

— Dar asta n-o să se întâmple niciodată, nu? Odată ce-o să mă întorc acasă, n-o să ne mai vedem niciodată.

— Nu.

Nu mai adăugă nimic. Nicio condiționare. Pur și simplu decretase că așa stăteau lucrurile, că totul avea să se termine.

Emory nu știa ce să spună și, chiar dacă ar fi

știut, nu era sigură că ar fi putut să o facă. Simțea un nod în gât, fiind cuprinsă de o emoție nefirească. Simplul gând al întoarcerii acasă ar fi trebuit să-i trezească buna dispoziție. În loc de asta, o năpădise tristețea.

Bineînțeles, odată ce-și relua viața obișnuită avea să scape de această mâhnire prostească și inexplicabilă. Își iubea munca și pacienții și de-abia aștepta să participe la maratonul la a cărui organizare muncise atât. O mulțime de oameni se bazau pe ea. De îndată ce ajungea acasă trebuia să se apuce de treabă, să recupereze timpul pierdut, timpul petrecut acolo, în cabană.

În curând, acele câteva zile aveau să-i pară un vis.

Dar de ce se simțea ca și cum s-ar fi trezit înainte ca visul să fi ajuns la un final mulțumitor?

— Dacă vrei ceva de mâncare, ia-ți tot ce poțesteți, spuse el, întrerupându-i gândurile.

— Nu mi-e foame.

După toate aparențele, nici lui nu-i era, căci luă o carte de pe raft și se așeză în fotoliu.

— Am impresia că nu ești chiar atât de sigur pe intențiile fraților Floyd, remarcă ea.

Când bărbatul își ridică privirea, Emory făcu semn din cap către pistolul aflat pe măsuță, suficient de aproape de el încât să-l poată lua fără să se ridice de pe fotoliu.

— Deocamdată nu e nici urmă de ei, dar e posibil să mă fi înșelat.

— Cum ți-ai dat seama că frații Lisei au fost cei care...? îl întrebă Emory după ce se așeză pe canapea.

Cu un aer absent, el își trecu vârfurile degetelor peste literele titlului, marcate în relief.

— Nici nu m-am gândit la așa ceva până nu mi-a spus Lisa. Era foarte hotărâtă ca nimeni să nu afle de copil, chiar dacă pierduse sarcina. Presupun că orice fată de cincisprezece ani s-ar fi temut să nu se afle, însă ei nu-i păsa decât ca Pauline să nu știe nimic, în timp ce scursurile alea două beau bere și râdeau. Și, dintr-odată, mi-am dat seama de ce. Era o glumă între ei. Am sperat că mă înșel, dar, când am întrebat-o pe Lisa direct, a început să plângă și mi-a dezvăluit tot.

— A fost vorba de un incident izolat?

— Nu. Chestiile astea se petrec de ceva vreme, din ce mi-a zis.

— Și Pauline cum de n-a văzut nimic?

— Știe și ea, doctoriță scumpă. Bineînțeles că știe. N-a recunoscut-o niciodată, probabil nici față de ea însăși, dar știe. De ce crezi că a trimis-o pe Lisa să locuiască la sora și la cumnatul ei, în oraș?

Emory își sprijini coatele pe genunchi și își lăsă capul în palme.

— E de-a dreptul strigător la cer. Am citit în ziare despre diverse cazuri, am mai văzut și la știri, dar mi-e greu să accept că lucrurile de genul acesta chiar se întâmplă în lumea reală.

El lăsă să-i scape un hohot lipsit de veselie.

— Oho, se întâmplă, sigur că da! Ba chiar și lucruri mai rele. Trăind în lumea ta drăguță și curată, ești la adăpost, nu ai contact cu partea urâtă a societății.

— Să nu îndrăznești să faci asta!

— Ce să fac?

— Să mă jignești așa.

— Dar nu...

— Ba da. Emory se ridică în picioare. N-am nicio vină că părinții mei erau bogați. N-am cerut eu să mă nasc într-o lume drăguță și curată, așa cum nici Lisa n-a cerut să se nască în familia ei.

El puse cartea deoparte și își trecu degetele prin păr.

— Ai dreptate, am exagerat. Îmi cer scuze.

— Și nu mă trata de sus.

— Nu făceam asta.

— Mai urmează să mă faci din nou „filantroapă”.

— Bine, atunci spune-mi ce-aș putea zice ca să nu te scot din sărite, îi ceru el ridicându-se din fotoliu.

În continuare furioasă, Emory preferă să revină la subiectul principal al discuției.

— Ce-o să se întâmple cu Lisa?

— Sper ca mătușa și unchiul s-o primească din nou la ei.

— Din câte am auzit, nu par a fi cei mai generoși oameni din lume. Poate că ar fi mai bine să fie dată în plasament.

— În plasament?

— PC ar putea să...

— PC?

— Protecția Copi...

— Știu ce înseamnă, i-o retează el iritat. Dar ca să intre ei pe fir, Lisa ar trebui să depună plângere că a fost abuzată sexual.

— Bineînțeles c-o să depună!

— Până acum n-a zis nimic.

— Dar o să depună plângere. Degenerații ăia doi trebuie să înfunde pușcăria.

— Da. Dar asta n-o să se întâmple niciodată. Ar trebui. Dar n-o să se întâmple.

— Ce vrei să spui?

— Cunosc mecanismele de gândire ale oamenilor, doctoriță scumpă. Întotdeauna își protejează apropiatii până în pânzele albe. Pauline a închis ochii și a negat situația până în momentul de față. Așa o să facă și de acum încolo. O să rezolve ea totul, dar dincolo de lege și fără implicarea autorităților.

— Dacă nici ea, nici Lisa nu depun reclamație și nici tu nu o faci, atunci o să mă ocup eu.

— L-ai face tu una ca asta Lisei? Să o obligi să treacă prin tot ce-ar urma, inclusiv represalii amarnice din partea lui Norman și Will atât asupra ei, cât și asupra maică-sii?

— Deci ar trebui să ne prefacem că nu vedem nimic și să-i lăsăm pe cei doi violatori să scape nepedepsiți? El tăcea, dar Emory se cutremură când îi văzu expresia de pe chip. Ce-o să faci?

Privirea i se duse la pistolul aflat pe măsuță. Nu poți să-i omori!

Bărbatul îi susținu privirea o clipă, după care se duse la șemineu și începu să răscolească lemnele cu un vâtrai.

— Nu te privește pe tine.

— Ba acum mă privește, din moment ce m-ai implicat și pe mine.

— Ei bine, de-acum încolo n-o să te mai privească.

Emory tocmai se pregătea să lanseze un nou atac atunci când observă mișcările controlate al mâinilor lui puternice. Nicio mișcare nu era de prisos, fiecare gest era măsurat. Simți din nou nodul acela în gât.

— O să mă duci înapoi.

Fără să scoată o vorbă, el continuă să se uite lung la grămada de cărbuni incandescenti.

Așa se explica dispoziția lui din acea seară. Emory înghiți cu greu.

— În seara asta? Acum?

— Când ești gata. Drumurile s-au curățat în bună măsură.

— În cazul ăsta, ar trebui să plecăm chiar acum, zise ea, deși o durea gâtul la fiecare sunet rostit. Sunt o grămadă de oameni care mă caută, pe gerul ăsta.

— Nu și acum.

— Poftim?

— În timp ce dormeai, am intrat pe internet să

citesc știrile. Au suspendat operațiunea de căutare până mâine-dimineață, când s-o face lumină.

Emory aruncă o privire către laptopul pe care-l observase mai devreme, așezat pe masa de bucătărie.

— Dar ce cred că s-a întâmplat cu mine? Ai citit ceva despre Jeff?

— Nu am citit decât titlurile, nu și detaliile. Împinse cu bocancul o bucată de cărbune care sărise după grătar. Ce-o să le spui despre timpul petrecut aici?

— Habar n-am.

Își întoarse capul spre ea, ridicând din sprânceana dreaptă. Această expresie menită să formuleze o întrebare tacită îi devenise foarte familiară lui Emory.

— Nu știi ce-o să-i spun lui Jeff. Și nici celorlalți. Nu-mi aduc aminte cum m-am ales cu contuzia asta, așa că nu le pot spune dacă a fost vorba de un accident sau de un atac. Nu știu unde ne aflăm cu exactitate. Ce aș putea să le povestesc despre tine, când nu știu nimic? Nici cum te cheamă, nici măcar... de ce m-ai adus aici.

El apucă strâns, cu ambele mâini, polița șemineului și, lăsându-și capul în piept, înjură în barbă. Rămase așa, privind fix flăcările din vatră, preț de mai multe secunde, după care adăugă câțiva bușteni pe foc și puse la loc paravanul. În cele din urmă, ștergându-și palmele de praf pe turul jeansilor, se întoarse către ea.

— Păi, ultima chestiune pot să ți-o lămuresc chiar acum. De ce te-am adus aici. Te-am găsit pe potecă. Ceea ce am făcut pentru tine, că ți-am oferit un adăpost, că ți-am dat de mâncare, că ți-am acordat primul ajutor...

— Ai fi făcut toate astea pentru orice străin aflat la ananghie.

— Pe dracu', o întrerupse el aspru. Da, dacă aş fi găsit o persoană rănită, aş fi dus-o la Urgențe, aş fi lăsat-o acolo și aş fi plecat imediat. Niciun risc, nicio implicare, nicio șansă să se facă legătura cu mine. Dar tu, cea mai serioasă amenințare pentru tot ce... Oprindu-se, aruncă o privire cuprinzătoare prin încăpere, apoi reluă: Pentru tot, pur și simplu. Pe tine... am vrut să te păstrez încă puțin. Își ridică palma și-și încordă degetele, strângându-le în pumn, ca și cum i-ar fi arătat despre ce era vorba. N-o să înțelegi niciodată ce risc mi-am asumat păstrându-te aici. Și mai mult ca sigur n-ai cum să înțelegi cât a trebuit să mă lupt cu mine însumi ca să păstrez distanța dintre noi. Se apropie de ea și, când ajunse la doar câțiva centimetri, o întrebă: Și-acum mai ți-e frică de mine?

— Foarte tare.

— Dar nu fugi, zise el mai făcând un pas. Cum așa?

— Pentru că înțeleg lupta asta cu sine.

Sunetul pe care-l scoase el fu ceva între un geamăt și un mârâit.

— Dacă ești deșteaptă, te oprești acum, doctoriță scumpă.

Îi acordă câteva clipe, dar când văzu că Emory nu se clintea, își lipi mâna, cu degetele răsfirate, de fundul ei. Pielea lui era atât de fierbinte, încât tânăra femeie avu impresia că-i topea materialul colanților. Cu un gest blând, el îi puse pe ceafă mâna cealaltă, așa cum făcuse în noaptea precedentă.

— Ultima șansă...

Emory își lăasă mâinile să-i alunece ușor până pe umerii lui.

— Bine atunci... Te-am avertizat. Ți-am spus că dac-o să mai pun mâinile pe tine o dată...

— O să le pui peste tot.

— Dar n-am zis c-o să fac numai atât.

Bărbatul îi acoperi buzele cu ale sale și dezlănțui foamea pe care și-o stăpânise cu o noapte înainte. Nimic nu era reținut, nici intruziunea limbii lui, nici nevoia cu care gura ei se deschise sub a lui, nici cuvintele teribil de erotice pe care i le șopti când, într-un final, încheie sărutul și îi dădu drumul, dar numai pentru a-i desface în grabă nasturii cămășii.

O cercetă flămând, arzând cu privirea fiecare locșor asupra căruia se ațintea. Îi mângâie tandru abdomenul, apoi palmele lui, urmând conturul fin al taliei, urcară de-o parte și de alta a sânilor. Emory scoase niște scâncete de dorință când vârfurile degetelor lui îi explorară sâni rotunzi,

oprindu-se la sfârcurile care se întăriră automat la atingere.

— Doamne, murmură el.

Luând-o de mână, o trase către pat. Îi împinse cămașa de pe umeri, ca să o poată privi în continuare în timp ce își trase puloverul peste cap și-l zvârli cât colo. Apoi, mâinile i se duseră la prohab, pe care-l desfăcu rapid. Fără să-și desprindă privirea de a ei, își introduse o mână în scobitura jeansilor și își eliberă membrul din strânsoare. În acel moment, Emory simți că i se tăiase răsuflarea.

— N-o să rezist mult.

— Nici n-o să fie nevoie.

Emory se lăsă pe spate și se trase în așa fel încât să-i facă loc și lui. Așezat în genunchi, se aplecă peste ea și-i dădu jos colanții, după care îi poziționă picioarele de-o parte și de alta a șoldurilor sale. O privea cu un interes atât de viu, de flămând, încât sângele din venele ei dădu în clocot.

Mormăind o înjurătură impacientată, el își coborî jeanșii, după care își îndeplini promisiunea: își puse mâinile pe ea. Mai întâi insistent, atingându-i partea interioară a coapselor și obligând-o să și le desfacă, apoi tandru, mângâind-o în locul acela umed și dureros de sensibil, și, în cele din urmă, agresiv, împingându-i fundul în sus. Imediat, se împinse în ea, într-o singură mișcare fermă.

— Dumnezeuule, doctoriță scumpă, gemu el, ți-am promis că n-o să te doară.

— Și nici n-o să fie așa.

— S-ar putea...

Încordându-și mușchii coapselor, se înfipse cât mai adânc posibil, după care se întinse peste ea și începu să se miște. Să se împreuneze cu ea. Într-un mod dur, viril și hotărât. Fără să se ascundă, total dominant și posesiv.

Îi prinse încheieturile cu o singură mână și îi ridică brațele deasupra capului. Privind-o direct în ochi, își strecură cealaltă mână între trupurile lor și o atinse cu o precizie erotică atât de mare, încât Emory se arcui automat sub degetele lui, împingându-se și frecându-se de ele într-o rugămintă mută să apese, să mângâie circular, să alinte. Ceea ce el și făcu. În mod repetat. Își coborî capul către sânii ei, sorbindu-le sfârcurile tari și tachinându-le cu limba.

Orgasmul ei fu de-a dreptul cutremurător.

Mormăind o obscenitate, el își retrase mâna exact la timp și îi zdrobi corpul cu al lui.

Zbătându-se și împingând frenetic, își stoarseră reciproc și ultima picătură de plăcere. Când el ajunse aproape de orgasm, mișcările deveniră puternice și intense. Apoi parcă se topiră unul în celălalt, epuizați. Trecu multă vreme până ce el îi eliberă mâinile și se dădu jos de pe ea.

Când, în sfârșit, Emory își reveni suficient cât să deschidă ochii, el stătea întins pe burtă, cu

obrazul sprijinit de palme, cu genele negre proiectându-i umbre prelungi peste pomeți.

Spatele îi era acoperit cu o peliculă de sudoare. Avea pielea catifelată și mușchii i se conturau frumos sub ea, creând depresiuni și pante. Jeanșii îi stăteau jos pe șolduri, în zona seducătoare unde curbura spatelui se continua cu fesele musculoase.

Simțindu-i privirea fixă, bărbatul deschise ochii. Era ca și cum două faruri gemene s-ar fi aprins într-un turn de sticlă albastră. Când observă sperma de pe cămașa de bumbac care era răsucită iremediabil în jurul corpului ei, o întrebă pe un ton defensiv:

— Nu regreti încă?

În loc de răspuns, Emory întinse mâna și-și trecu vârfurile degetelor peste scobitura spatelui lui. Și apoi un pic mai jos. După care degetele i se aventurară dincolo de betelia jeanșilor, flirtând cu despicătura întunecată care se ghicea mai jos.

— Dacă nu te oprești, o să fiu nevoit să mă întorc.

Cu o atingere diafană, Emory urmă conturul despicăturii cât putu de mult.

Scoțând un mormăit deranjat, dar și excitat, bărbatul se întoarse pe spate și-și dădu jos jeanșii.

Corpul uman avea puține taine pentru Emory. Văzuse sute, mii de trupuri la viața ei. De toate formele și mărimile. Dar al lui o umplu de uimire și de admirație.

Mai mult, o intimida prin virilitatea sa brută – umerii lați, părul care îi acoperea pieptul, fulgerul pe care îl avea tatuat în locul în care coapsa i se îmbina cu abdomenul acoperit cu mușchi bine definiți și sexul lui, încordat și din nou plin de dorință pentru ea.

Nerăbdător, îi scoase cămașa mototolită, după care îi prinse ceafa în palmă și o trase către el. O sărută prelung și adânc, explorându-i fără încetare gura. Când, în sfârșit, își desprinse buzele de ale ei, o îndepărtă doar cât era nevoie pentru a o putea studia, ceea ce și făcu, înflăcărand-o și tulburând-o în același timp.

Pe când îi strângea blând sfârcul între degete, îi spuse, cu glasul redus la o șoaptă răgușită și sexy:

— Acum o să o iei la fugă, țipând, ca să scapi de mine?

Într-o stare sublimă de excitare, Emory zâmbi și dădu negativ din cap.

— Atunci creează-mi niște amintiri, doctoriță scumpă.

— Amintiri?

Mâna lui îi părăsi sânii fremătând de dorință și alunecă de-a lungul abdomenului suplu. Îi admira conturul șoldului ca și cum ar fi fost o minune a lumii, apoi își trecu dosul degetelor peste părul moale dintre coapse.

— Creează-mi amintiri pe care să le scot la lumină și cu care să mă joc când tu o să fii de mult plecată.

— Ce fel de amintiri?

Întrebarea ei se încheie cu un efort subit de a trage aer în piept când mâna lui se mută și, cu îndemânare, îi depărtă coapsele suficient cât să-și poată strecura între ele umerii largi. Aproape că simțea fizic atingerea exploratoare a privirii lui fierbinți în timp ce își vârâ palmele sub ea și o trase mai aproape. Percepu acut prima atingere a limbii lui, după care buzele lui dezmierdând-o în timp ce-i șoptea:

— Cât se poate de indecente.

capitolul 20

Ceva o trezi, iar Emory deschise ochii fiind conștientă că era singură în cabană.

Stătea înfofolită în pătură, însă, fără căldura corpului lui, patul începuse să se răcească.

Poate că ieșise să aducă lemne de foc.

Știa însă că se amăgea singură. Era ceva mai mult decât locul gol de lângă ea care-i spunea că plecase. Exact așa cum părea să umple întreaga încăpere cu prezența lui, absența sa crea un vid.

Emory se temea până și să analizeze noua situație, însă nu putea să evite asta mult timp.

Se ridică în șezut, cuprinzându-și umerii cu brațele ca să se încălzească. Sfârcurile i se întăriră din cauza frigului, și o mie de alte urmări ale amorului din noaptea trecută îi stârniră o durere surdă în toți mușchii.

Era uimitor și minunat să se simtă astfel, iar ceea ce făcuse nu-i trezea niciun dram de remușcare. Dimpotrivă, spera că fiorii și ușoarele spasme, acele amintiri dulci ale pasiunii lor, aveau să persiste cât mai mult timp.

Când intră în baie, constată că el lăsase radiatorul pornit, însă dat la minimum.

Nu aprinse lumina, nevrând să se vadă clar în oglindă. Nu-i păsa că era ciufulită și nearanjată, însă nu și-ar fi suportat mina tristă. Mâhnirea pe care o simțea era de ajuns, fără să-i mai vadă și umbra în ochii încercănați.

După ce făcu un duș rapid, luă o cămașă curată din sertar, se duse la una dintre ferestrele din față și dădu draperia la o parte. Era încă foarte devreme. Nori subțiri pluteau deasupra piscurilor din depărtare ca niște etole diafane. În rest, pentru prima oară de câteva zile bune, cerul era senin și, din câte se părea, avea să se mențină astfel în următoarele ore.

Curtea era goală. Camioneta lui nu era în locul unde era parcată de obicei. Cuprinsă de apatie, își lăsă mâna să cadă moale pe lângă corp. Draperia de muselină acoperi din nou fereastra.

Când se întoarse, își observă pe masă borseta, așezată la vedere. Cele două bancnote de douăzeci de dolari, permisul de conducere, cărțile de credit și harta cu însemnări erau în interior. Alături se aflau și ochelarii de soare.

Hainele ei de alergat, inclusiv mănușile și

bentița, fuseseră împăturite cu grijă. Pantofii erau sub masă, aliniați atent, cu șosetele vârâte înăuntru. Acest aranjament îi arăta clar că venise momentul să plece.

Cu membrele ca de plumb, își dădu jos cămașa și o puse pe spătarul scaunului, apoi se îmbrăcă mecanic și își adună obiectele personale. Când fu gata, se așază cuminte pe canapea.

În ajun îi spusese că avea să o ducă la poalele muntelui „atunci când vei fi pregătită”. În mod clar, nu fusese pregătită să plece, așa cum nici el nu fusese pregătit să o ducă înapoi. În timpul nopții își adresaseră tot felul de șoapte și de suspine în acel limbaj pasional al iubiților, dar nu rostiseră niciun cuvânt despre viața la care ea trebuia să se întoarcă sau despre acel lucru – pe care până și Lisa îl ghicise – care îl obliga să-și păstreze anonimatul. Amândoi știuseră că noaptea aceea reprezenta o evadare, o pătrundere temporară într-un univers paralel. Luaseră o pauză de la realitate.

Dar dimineața aceasta...

Ochii i se duseră la măsuta pe care fusese pistolul. Observând că nu mai era acolo, se ridică brusc de pe canapea.

— O, Doamne. O, nu!

În trei pași, ajunsese la ușă și o deschise cu putere. Aerul geros o lăasă fără suflare, însă Emory coborî treptele verandei aproape în fugă. Alunecă pe gheața ce acoperea lespedea îngropată în

pământ, însă derapajul nu făcu decât să-i sporească avântul. Traversă curtea cu pași grei, escaladă poarta și sări în drum, după care începu să alerge înspre casa familiei Floyd.

Tot drumul era în pantă, însă Emory îl parcurse de parcă ar fi fost un traseu plat, temându-se că, dacă încetinea câtuși de puțin, avea să ajungă prea târziu. Chiar și dacă își dădea toată silința, nu era sigură că putea să împiedice...

Iată! Deasupra vârfurilor copacilor apăru paratrăsnetul, apoi acoperișul de tablă. În loc să încetinească, iuți pasul, stimulată de faptul că avea ținta în câmpul ei vizual.

Când ajunse suficient de aproape pentru a vedea alea presărată cu gunoaie, deja găfâia. Și atunci văzu camioneta. Și pe el.

Aerul i se opri undeva între plămâni și gât, astfel că nu reuși nici măcar să strige la bărbatul care urcă treptele verandei câte două odată, smulse ușa de plasă din țâțâni când o deschise, după care lovi cu piciorul în ușa din lemn atât de tare, încât aceasta se izbi de perete.

Apoi dispăru în interiorul casei.

Câteva secunde mai târziu, Norman fu aruncat afară cu atâta forță, încât plonja peste verandă, făcu o tumbă și ateriză pe spate la vreo trei metri de tânăra femeie.

Încercă disperat să-și recapete echilibrul și să se apere de bărbatul care ieșise din casă pe urmele lui. Acesta avea în mână pușca pe care Emory și-o

amintea foarte bine, dar o aruncă deoparte și coborî treptele în salturi, năpustindu-se asupra lui Norman și izbindu-l în figură cu un pumn la fel de necruțător ca un baros.

Se auzi un trosnet de os zdrobit, iar nasul lui Norman se transformă într-o masă plată în mijlocul feței. O masă de țesut lichefiat din care țâșnea sânge. Urlând de durere, individul încasă mai multe lovituri rapide în stomac înainte de a se prăbuși.

Emory își duse mâna la gură ca să-și înăbușe țipătul de disperare.

Dulăul alerga în cerc în jurul celor doi, lătrând înnebunit.

— Fă-l bucăți, javră nenorocită! strigă Will năpustindu-se prin ușa din plasă, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni.

În momentul în care se întinse după arma lăsată în urmă de cei doi, primi un bocanc între picioare. Se lăsă în genunchi, urlând și ținându-se de testicule, dar asta nu-l feri de altă lovitură, la nivelul capului, care-i sparse pometele. Un pumn în falcă îi mută bărbia lângă ureche și-i distruse pentru totdeauna zâmbetul care aducea oarecum cu rânjelul unui lup.

Năucit, se clătină înapoi câțiva pași, apoi căzu. Ceafa lui, venind în contact cu o treaptă, scoase un bufnet ca acela făcut de lovirea a două scânduri, dar impactul nu fu atât de puternic încât să-l facă să leșine. Imediat, începu să răcnească

de durere.

Norman nu era nici el scos din joc. Deja își recăpătase într-o oarecare măsură capacitatea de coordonare. În ciuda sângelui care-i șiroia în barbă din gelatina care fusese cândva centrul feței sale, reuși să se ridice cu mișcări nesigure și lovi de două ori în direcția străinului care-i invadase casa. Acesta se feri însă foarte ușor, după care îi prinse pumnul drept în plin avânt și i-l întoarse la spate, folosindu-se de inerția mișcării.

Apropiindu-și buzele de urechea lui Norman, bărbatul spuse:

— Doar ți se pare că ai pierdut toată distracția în Virginia.

Apoi îi trase mâna până între omoplați. Emory auzi trosnetul osului dislocat din încheietura umărului. Când încasă și o lovitură în rinichi, țipătul lui Norman se transformă într-un scheunat. Peste câteva clipe, bărbatul îi dădu drumul, lăsându-l să se prăbușească asemenea unei păpuși de cârpă.

— Asta-i pentru ce i-ai făcut câinelui, târâtură mizerabilă.

Îl lovi tare în coaste, provocându-i alte câteva fracturi, în opinia lui Emory.

Din câte se părea, învingătorul acestei confruntări nu era afectat fizic, cu excepția unei ușoare schimbări a ritmului normal de respirație. După ce îl neutraliză pe Norman, se apropie de Will și evaluează rapid pagubele produse. Hotărî

probabil că-l rănisese suficient, căci nici nu-l mai atinsese. Se mulțumi să-i spună:

— Dacă vă mai atingeți de Lisa, mă-ntorc și vă rup gâtul amândurora.

Luă pușca de pe jos, scoase cartușele și apoi o izbi de trunchiul copacului din curte de mai multe ori, până ce patul se desprinsese de țevi. Luă cele două părți și le aruncă pe platforma camionetei.

Câinele se apropie de el, cu limba scoasă și dând din coadă. După ce se alese cu o mângâiere pe cap și câteva secunde de scărpinat sub bărbie, animalul se întoarse la locul său, sub copac, și se întinse pe jos cu un suspin care trăda mulțumirea.

Emory se apropie în fugă de Norman.

Sau cel puțin încercă. Fu prinsă de braț și forțată să se oprească.

— Nu te atinge de el.

— Nu putem să-l lăsăm pur și simplu în starea asta.

— Ei, cum să nu? răspunse el dând s-o împingă spre camionetă.

— Nu pot să fac asta. Se proțăpi pe loc, refuzând să fie clintită.

— Ba chiar așa o să faci.

Înainte ca Emory să apuce să-l contrazică din nou, observă că Pauline, înfăolită într-o jachetă roasă de molii, ieșise pe verandă. Bărbatul se întoarse pentru a vedea ce anume îi atrăsese atenția, după care se duse la camionetă și scoase dinăuntru o pungă maro de hârtie. Porni din nou

către casă și, întinzându-se peste Will, i-o oferi lui Pauline.

— Ai aici o cană de cafea, în locul celei pe care am spart-o. Iar banii ar trebui să fie de ajuns pentru un televizor nou.

— Mulțam, răspunse femeia cu un aer nedumerit.

— Cum se mai simte Lisa?

— Bine. Doarme dusă. Uitându-se lung la Will, care gemea cât îl țineau puterile, adăugă: S-o fi trezit, cu toată hărmălaia asta.

— Fă bagajul pentru amândouă. Mai târziu vin să vă iau.

Cu o expresie chiar mai perplexă decât înainte, Pauline aruncă o privire în jur, cercetând ruina în care se concentrase întreaga ei existență.

— Nu pot să-mi las casa.

Bărbatul dădu să replice, dar în cele din urmă suspină resemnat.

— Pregătește-o pe Lisa atunci. Se întoarce la camionetă. Când deschise portiera din dreapta, rosti ferm: Nu stăm la discuții, doctoriță scumpă.

Conștientă că nu mai avea rost să insiste, Emory se urcă în mașină. Ce altceva ar fi putut face?

— Te-am trezit?

Sam Knight se întoarce pe spate și, cu mișcări adormite, își trase telefonul mobil mai aproape de ureche.

— Ați găsit-o?

— Nu, dar amanta lui Jeff a clacat, răspunse Grange.

Knight se ridică în șezut și-și scutură capul pentru a scăpa de amorțeala somnului.

— Ai lucrat rapid.

— Am ajuns în Atlanta devreme, am sărit peste partea discuțiilor cu vecinii și, în loc de asta, m-am înființat la ușa ei chiar în zori. Am luat-o din somn și pe nepregătite.

— Oho, câtă eficiență!

— În primul moment a tot încercat să se fofileze, dar când am început să mă bat cu pumnul în piept că știu totul despre relația ei cu Jeff, a început să plângă. A clacat pur și simplu și a recunoscut că sunt amanți.

— Aha. Knight se chinuia să-și pună șosetele doar cu o mână și îi transmitea prin semne soției sale că ar fi vrut să bea o cafea. Ți-a zis de când?

— De jumătate de an. Din weekendul cu Ziua Eroilor. Emory a fost chemată la o urgență, a trebuit să se ducă să vadă un pacient la spital, așa că a plecat mai devreme de la un grătar pe care-l organizase Alice.

— Și cum a plecat...

— Ei au sărit direct în așternut. Alice trăiește de atunci cu spaima că Emory o să afle. N-a premeditat aventura. N-a vrut să facă râu nimănui. Este doar o ciudățenie a destinului... Nimeni n-a prevăzut c-o să se întâmple așa ceva.

— Da, să zicem...

Grange, prea surescitat ca să înțeleagă substratul răspunsului, își continuă povestea:

— Mi-a înșirat o mulțime de aiureli pline de vinovăție, așa cum fac toți oamenii care și-o trag cu partenerul de viață al unui prieten.

Knight îi trimise o beza soției sale, care-i adusese o cană cu cafea.

— Și cum rămâne cu soțul, cu scumpul nostru Jeff?

— Am întrebat-o dacă bănuiește că ar avea vreo legătură cu dispariția lui Emory. Iar ea a sărit imediat.

— Mai precis?

— A respins total ideea. Cu înflăcărare, chiar. Mi-a zis că e ceva de neconceput. În plus, i-ar fi fost imposibil, cică. Din ce spune ea, au fost împreună de vineri seara până duminică spre prânz.

— Unde?

— Acasă la ea. Întotdeauna se întâlneau acolo. Îi este clientă, așa că aveau o scuză dacă Emory i-ar fi prins împreună.

— Stop, stop! Deja mi-l închipui completându-i formularele pentru impozit în pielea goală. Când Grange izbucni în râs, Sam luă o sorbitură de cafea, apoi reluă: Deci ea zice că au fost împreună tot weekendul. Convenabil, nu crezi? S-ar putea să mintă, doar ca să-i ofere lui un alibi.

— Posibil, dar eu, unul, o cred, Sam. Deja, când mi-a povestit asta, îmi făcea o cafea. Era

zdruncinată și dispusă să coopereze.

— Bine, deci au făcut aerobic la orizontală până duminică. Cam până la ce oră, mai exact?

— S-au despărțit după un mic dejun luat destul de târziu. Nu cu mult timp înainte ca Jeff să înceapă să dea telefoane în dreapta și-n stânga.

— Hmmm... asta nu-i deloc bine pentru noi, amice. Nu se potrivește cu scenariul întâlnirii de sâmbătă seara despre care am vorbit ieri. Fie Alice minte când spune că a fost tot timpul cu ea, fie, dacă spune adevărul... când să o fi omorât pe Emory?

Grange chibzui câteva clipe.

— Jeff a recunoscut că a venit la Drakeland duminică. Poate că s-a întâlnit cu Emory undeva pe drumul din

Atlanta până aici, în ideea de a lămuri lucrurile între ei. Indiferent unde anume e locul respectiv, el i-a lăsat cadavrul acolo, după care a venit înapoi și a început să se victimizeze.

— Nu se leagă. Nici cu o eventuală întâlnire care să fi avut loc sâmbătă. Pentru că, rosti Knight, apăsând pe fiecare cuvânt, mașina lui Emory a fost în tot timpul ăsta în parcare de pe munte, lucru dovedit de gheața și zăpada depuse pe ea. Mi-am dat seama de asta azi-noapte, mi-a venit pur și simplu din senin. Emory n-a mai plecat de pe munte. Sau nu cu mașina ei.

— Rahat!

— Trebuie să găsim un mod de a-l plasa pe Jeff

pe munte în intervalul ăsta, și deocamdată nu avem cum.

— Rahat și încă o dată rahat! Totuși, Sam, eu cred că el a făcut-o.

— Și eu la fel, mormăi Knight.

Cei doi meditară preț de secunde la această dilemă, după care Grange spuse:

— Aventura extraconjugală plus banii plus faptul că e un nemernic ne dau motive clare să-l arestăm și să mai câștigăm ceva timp. Fie îl facem pe el să se dea de gol, fie o strângem cu ușa pe Alice, fie găsim rămășițele lui Emory sau măcar vreo dovadă concretă, de orice fel.

— Să-nțeleg că aștepți un miracol?

— Se mai întâmplă și de-astea, să știi.

După un scurt moment de reflecție, Knight luă o hotărâre.

— Unde ești?

— În mașină, mă întorc de la Atlanta. Am plecat de vreo oră. Te las să dormi.

— Mersi. Detectivul aruncă o privire la ceasul de la mână. Ar trebui să-l luăm pe Jeff de la motel la nouă.

— Eu ajung lejer înainte de nouă.

— În regulă, atunci hai să mergem acolo cu jumătate de oră mai devreme, să-l luăm prin surprindere și să-l lovim în moalele capului cu chestia asta cu infidelitatea. Știi schema.

— Să-nțeleg că mă lași pe mine să fiu polițistul rău?

— Ne vedem într-o oră.

*

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alice, te calmezi?

— Nu cred că înțelegi ce se poate întâmpla, Jeff.

— Ba înțeleg perfect. Numai că nu cred c-ar trebui să intrăm în panică doar pentru că...

— Pentru că polițiștii au aflat cumva de relația noastră, după ce, așa cum spuneai chiar tu, te suspectează că i-ai făcut cine știe ce lui Emory? Și nu crezi că e cazul să ne alarmăm?

— E un motiv de îngrijorare, recunosc, dar hai să nu exagerăm. Mai bine trage aer în piept și spune-mi din nou tot ce ți-a zis Grange.

Alice îi relatează iarăși întreaga poveste, ceea ce nu făcu decât să-i amplifice temerile.

— S-a înființat la ușa mea până în ziuă, Jeff. Chiar și ora la care a venit arată că dau importanță acestei chestii... adică relației noastre. Consideră că e un factor important în dispariția lui Emory. Iartă-mă că ți-o spun, dar asta mă neliniștește.

Nu o contrazise. Grange venise cu mașina tocmai din Atlanta, ceea ce însemna că speculațiile pur întâmplătoare făcute de el și de Knight începeau să prindă contur. Jeff se temea că eticheta de „soț nebun de îngrijorare” avea să fie schimbată cu cea de „suspect”. În acest caz, ziaristii urmau să-l fotografieze în timp ce niște agenți cu fețe încruntate îl escortau în biroul

șerifului. Discuțiile cu el aveau să devină interogatorii oficiale, iar diferența dintre cele două era semnificativă. În timpul celor dintâi, polițiștii erau respectuoși și politicoși. Atmosfera era plină de empatie și compasiune.

Pe când un interogatoriu era exact opusul.

Avea să fie nevoit să-și ia un avocat, iar asta echivala, nici mai mult, nici mai puțin, decât cu recunoașterea vinovăției. Toate astea aveau să fie urmate de un val de neîncredere și dispreț la adresa lui. Nimeni nu mai avea să-l creadă. Atât străinii, cât și cunoștințele apropiate aveau să-i aducă tot felul de injurii. Clienții aveau să-i pună la îndoială integritatea și să-și mute portofoliile la un alt consilier financiar.

Perspectiva unor asemenea umilințe îl făcu să simtă că îi îngheață transpirația pe piele. Cu un colț al cearșafului șterse dărele care i se prelingeau de la subraț spre coaste. Cu toate astea, izul greu și acru acționă asupra lui asemenea sărurilor de mirosit, făcându-l să-și revină în fire.

Se precipita. Încă nu fusese acuzat de nimic. Știa că el și Alice erau iubiți. Și ce dacă? Adulterul era un păcat, nu o infracțiune. Totuși, în viziunea unora, putea să reprezinte o insultă gravă la adresa lui Emory Charbonneau, apărătoarea celor asupriți, preferata sărmanilor. Trebuia să-și ia măsuri de precauție înainte să fie blamat de opinia publică, care deja o aprecia foarte tare pe

soția lui. Dacă se afla de infidelitatea pe care o comisese, ar fi fost pus la stâlpul infamiei. Avea să fie un adevărat spectacol mediatic.

Spuse brusc:

— Alice, nu ar fi trebuit să mă suni. Asta e cel mai rău lucru pe care ai fi putut să-l faci.

— Ai fi preferat să nu te avertizez și să-i las pe polițiști să te aresteze?

— Nu mă vor aresta, zise el începând să-și piardă răbdarea. Nu au absolut niciun motiv să mă aresteze. Nu pot să mă bage în pușcărie pentru că m-am culcat cu tine. Și oricum, ținând seama de împrejurările actuale, se impune ca relația noastră să înceteze. Trebuie să fiu soțul ideal, pe care Emory îl merită. Noi doi nu vom mai avea niciun contact intim.

— Până când?

— Nu știu.

— Jeff, te rog, hai să discutăm despre asta.

Dumnezeule, cât de tare ura să o audă văicărindu-se!

Și mai tare îi displăcu însă hurelul unei mașini care opri chiar în fața ușii de la motel.

— Nu mă mai suna, se răsti el, după care închise telefonul.

Mult mai puțin încrezător că putea să evite arestarea, se duse repede la fereastră și privi prin crăpătura dintre draperii. Knight și Grange, care coborau din SUV-ul lor, nu păreau să-i aducă gogoși și cafea.

De ce veniseră mai devreme cu o jumătate de oră?

Telefonul începu să-i vibreze.

— La dracu'!

— Jeff? strigă Knight de dincolo de ușă. Te-ai trezit? Părea protocolar și deloc prietenos.

Telefonul lui Jeff continua să vibreze. Înjurând printre dinți, răspunse în șoaptă:

— Ți-am zis să *nu* mă mai suni.

Knight bătut cu putere în ușă.

— Jeff, deschide! îi ceru detectivul bătând cu putere în ușă. Acum.

— Jeff? rosti o voce din telefonul pe care-l ținea la ureche.

O cheie se răsuci în ușă. Knight avea o cheie de la camera lui?

— Jeff? repetă vocea.

Ușa fu împinsă cu umărul, așa că, atunci când se deschise, cei doi polițiști căzură practic în cameră. Grange își ținea mâna pe tocul pistolului. Amândoi se opriră brusc atunci când îl văzură cum stătea acolo în picioare, tremurând, doar în lenjeria intimă. Cu respirația tăiată, cu broboane reci de sudoare scurgându-i-se pe piele și de-a dreptul sleit de puteri, surâse și-i întinse mobilul lui Grange.

— E Emory.

capitolul 21

Se prefăcea că era unul dintre voluntarii care o căutaseră pe Emory.

Se amestecase printre ei îmbrăcat în haine practice, destinate activităților în aer liber. Cum tăietura pe care i-o făcuse ea cu cuțitul i se întindea peste bărbie, își ridicase gulerul hainei astfel încât să-i acopere o mare parte a feței. Avea căciula trasă pe ochi și ochelari cu lentile negre, care mascau zgârietura pe care i-o făcuse pe obraz. Se vindeca, dar era vizibilă încă.

Din păcate, cele mai multe dintre rănila pe care i le provocase nu aveau să se vindece în curând. Erau înăuntrul ființei lui, acolo unde plăgile nu erau niciodată superficiale, iar cicatricile nu dispăreau ușor.

Pentru o localitate de mărimea orașului Drakeland, dispariția și regăsirea ei erau evenimente majore. La auzul veștii că revenise în sânul comunității, voluntarii, în număr de peste o sută, se lăsaseră îmbătați de euforia succesului, deși Emory nu fusese tocmai *găsită*, și se adunaseră în fața spitalului ca să-i facă o primire demnă de o eroină.

Acum, când SUV-ul de serviciu al șerifului parcă în fața intrării de la camera de gardă, locul era înțesat de cameramani și reporteri, majoritatea veniți din Atlanta. O sumedenie de curioși care nu aveau nici cea mai vagă idee despre ce se

petrecea, dar erau atrași de spectacol dădeau din coate ca să poată vedea mai bine. Agenții de poliție încercau, fără prea mare succes, să controleze iadul.

Era mai înalt cu un cap decât restul mulțimii, dar șansele ca Emory să-l zărească erau mici. Nu avea să se uite. Asta era ultimul loc unde s-ar fi așteptat să-l vadă.

Bărbatul se întreba întruna de ce venise. În continuare nu-i venea în minte niciun răspuns. După ce o adusese, pe când era la jumătatea drumului spre casă, simțise nevoia să se întoarcă și, ei bine, se întorsese. Sunt lucruri pe care le faci pur și simplu fără să înțelegi *de ce*.

Prin urmare, el, care fusese motivul absenței lui Emory, era acum martor la întoarcerea ei acasă.

Un bărbat burtos îmbrăcat în uniformă coborî din mașina oficială, deschise ușa din spate și o ajută pe Emory să coboare. Cu o pătură greoaie înfășurată în jurul umerilor, părea mică și copleșită. Purta ochelarii de soare care îi ascundeau ochii, dar gura îi era crispată. Avea încălțările murdare, deoarece alergase de la casa lui până la locuința familiei Floyd.

Nu luase în calcul că se va trezi, că își va da seama unde plecase și că va ajunge la timp ca să asiste la bătaia pe care le-o dăduse. O lăsase în siguranță în așternuturile lui, îmbujorată și caldă, amețită după sex, dormind profund.

Când o văzuse iar, stătea înspăimântată în

curtea fraților Floyd.

Frații Floyd erau motivul pentru care venise în Carolina de Nord. Jurase să caute răzbunare, jurase că o va obține. Nu se gândise însă că lucrurile aveau să se întâmple astfel. Voise să amâne momentul în care trecea la fapte până când Emory era departe, în siguranță, dar, după incidentul cu Lisa, când stârnise dușmănia celor doi nemernici, nu le putuse anticipa reacția. Simțise că nu mai putea amâna, că trebuia să acționeze pentru a nu rata ocazia.

Doar un jurământ atât de puternic precum cel pe care și-l făcuse el în legătură cu Norman și Will Floyd l-ar fi putut scoate de sub apăsarea delicată a brațului lui Emory așezat de-a lungul abdomenului lui.

Nu o văzuse decât după ce-l azvârlise pe Norman pe ușa din față și-l urmase afară. Îl privea îngrozită, dar el venise acolo cu un scop și nici măcar reacția ei nu putea să-l întrerupă.

Faptul era consumat, și era prea târziu să mai poată repara ceva. Nu ar fi procedat altfel nici dacă ar fi putut. Nu îi părea rău că o făcuse. Nu regreta decât că ea asistase la acele scene.

După ce părăsise casa familiei Floyd, se opri la cabană doar cât să între și să recupereze lucrurile lui Emory. Îi așezase borseta în poală, însă ea nici nu păruse să o observe. Pe tot parcursul lungului drum până la Drakeland, stătuse cu privirea pironită în față, cu mâinile

încleștate - temându-se probabil că, dacă scotea vreun cuvânt, avea să trezească bestia pe care o văzuse dezlănțuindu-se mai devreme.

La intrarea în oraș, el oprise camioneta pe marginea șoselei.

— Cam la opt sute de metri în față e o benzinărie. Poți să suni pe cineva să vină să te ia de acolo.

Se întinsese peste genunchii ei și deschisese torpedoul, unde îi pusese telefonul. Mai devreme, în timp ce se mișcase de colo, colo în liniște prin cabană pentru a-i strânge lucrurile în timp ce ea dormea, se gândise să i-l restituie. În definitiv, petrecuse o noapte alături de ea, o noapte pe care avea să o țină minte toată viața. Avea să o re trăiască de un milion de ori în fanteziile lui.

Neîncrederea era însă a doua sa natură. Se hotărâse să-i țină telefonul până în ultima clipă.

Când i-l înmânase, îi spusese că bateria era încărcată.

— Dar ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai lăsa un avans de câteva minute înainte să suni.

Emory se uitase la telefon ca și cum nu și-ar fi dat seama ce era, apoi își ridicase privirea spre el.

— Mă nedumerești total. Nu te înțeleg.

— Nici nu ai cum. Nici măcar nu încerca.

— Te-ai dus acolo anume ca să te bați cu ei.

— Da. Și cred că mă așteptau. Norman dormea în fotoliu, dar avea arma în poală.

— Ar fi putut să te omoare.

— Nu a reacționat suficient de repede.

— I-ai spus ceva. I-ai zis că doar i se pare că a pierdut toată distracția din Virginia. La ce te refereai?

— La nimic care să te intereseze pe tine.

— Dar mă interesează. Am văzut cum doi bărbați au primit o bătaie soră cu moartea.

— O meritau.

— Poate pentru Lisa, dar...

— Las-o baltă, doctoriță scumpă.

— Zi-mi *ceva*, ți-pase ea. Dă-mi o explicație.

Medalionul argintiu îl ardea ca un cărbune aprins în buzunarul jeansilor. Era prea mic și neînsemnat pentru ca Emory să-i observe lipsa, dar pentru el era o comoară. O bucățică din ea era acum a lui.

Oare nu se cuvenea să-i dea și el ceva la rândul lui? Dar ceea ce-i ceruse tânăra femeie - o explicație - nu avea cum să-i ofere.

După un moment lung de tăcere, lacrimile începuseră să-i șiroiască pe obraji.

— Cine ești?

Din tonul ei, știuse că nu voia să-i afle doar numele.

Bărbatul își întorsese fața și privise afară prin parbriz, dorindu-și din rărunchi să o mai atingă o dată, să-i simtă gura deschizându-se moale sub apăsarea buzelor lui. Dacă însă ar fi făcut-o, i-ar fi fost mai greu să o lase să plece.

Așa că apelase la insensibilitatea cu care se

înarma ca să poată trece peste fiecare zi. Când se întinsese din nou pe deasupra ei, o făcuse ca să împingă portiera.

— La revedere, doctoriță scumpă.

Emory îl privea fără a înțelege, dar el își păstrase mina de nepătruns. În cele din urmă, ea coborâse din camionetă și închisese ușa.

Bănuia că îi îndeplinise rugămintea și nu sunase pe nimeni imediat după aceea, căci trecuse mai bine de o oră până ce se anunțase la știri că era vie și nevătămată.

Riscase enorm întorcându-se în oraș. Emory ar fi putut să le indice autorităților marca și modelul mașinii sale, ba poate că memorase chiar și numărul de înmatriculare.

Totuși, nu credea că avea să-l dea de gol, nu neapărat pentru că ar fi vrut să-l protejeze, ci pentru a se feri pe ea de scandal și complicații.

Cu cât spunea mai multe despre el, cu atât mai multe ar fi trebuit să dezvăluie despre ea însăși și despre timpul petrecut împreună, ceea ce nu i-ar fi picat bine. Cât de multe avea să-i povestească în particular soțului ei era altă treabă, se gândi bărbatul.

Politiștului burtos care o ajutase să coboare i se alăturase un altul care stătuse pe locul din dreapta șoferului. Acum o flancau protector în timp ce înaintau cu greu prin mulțime spre intrarea de la camera de gardă. Doctorița își ținea capul în jos, ferindu-și fața de camere. Nici măcar

nu privi în direcția lui.

Dacă *totuși* s-ar fi întâmplat să-l vadă, oare l-ar fi arătat cu degetul și l-ar fi acuzat că o ținuse captivă? Sau s-ar fi prefăcut că era doar o față din mulțime, o față pe care n-o cunoștea, pe care n-o sărutase, pe care n-o strânsese la pieptul ei sau între coapse în timp ce atinsese culmile plăcerii?

Nu avea să afle răspunsul, deoarece Emory nu se uită înspre el înainte de a dispărea prin ușile duble automate, unde nu mai putea fi văzută. Bărbatul rămase nemișcat, cu privirea ațintită în spațiul gol în care o văzuse ultima oară, până ce mulțimea de spectatori începu să se disperseze, agitându-se în jurul lui. Echipele de știri se îndreptau agale spre furgonetele lor. Dintr-odată, se auzi un strigăt:

— Domnule Charbonneau! Domnule
Charbonneau!

Brusc, se trezi înghiontit de reporterii și cameramanii care năvăleau pe lângă el înapoi spre SUV.

De pe scaunul din spate cobora soțul lui Emory, ușor de recunoscut din pozele de pe internet.

Odată identificat, Jeff Surrey era acum înconjurat de jurnaliști. Dacă Emory nu făcuse nicio declarație, un discurs din partea lui era aproape la fel de bun.

Jeff își trecu degetele subțiri prin părul blond, frumos, ca și cum s-ar fi pregătit să apară în fața camerelor. Purta pantaloni largi închiși la culoare,

o helancă pe gât și o canadiană neagră potrivită mai degrabă unei stațiuni elegante de schi decât unui oraș de provincie de la poalele munților.

— Mă cheamă Surrey, rosti el în numeroasele microfoane pe care i le vârau în față reporterii. Numele meu e Jeff Surrey.

— Soția dumneavoastră e bine?

— V-a povestit ce s-a întâmplat?

— Unde a fost, domnule Charbonneau? întrebă un jurnalist care nu băgase în seamă corectura de mai devreme.

Jeff ridică mâna pentru a le cere să facă liniște.

— În momentul de față, nu știu mult mai multe decât voi. Cu puțin timp în urmă, Emory m-a sunat de la o benzinărie de la marginea orașului. Din întâmplare, eram cu domnii polițiști când am primit apelul.

Împreună cu domnii Knight și Grange, am plecat în grabă într-acolo.

Îi erau adresate tot felul de întrebări. Alese să răspundă la cea legată de motivul vizitei lui Emory la spital.

— A suferit un traumatism cranian. Diagnosticat de ea însăși. Nu pare să aibă alte răni serioase, dar am insistat să fie examinată aici, să știm sigur care e starea ei.

Ca răspuns la următorul set de întrebări declară:

— Din câte am înțeles, un reprezentant al poliției va ține o conferință de presă la momentul

potrivit, după ce detectivii vor avea ocazia să discute pe îndelete cu Emory. Acum vă rog să mă scuzați, spuse el începând să-și facă loc printre reporteri.

Pe drumul spre intrarea spitalului, ajunse la trei metri de bărbatul înalt cu căciulă de lână. Acesta își formase imediat o părere despre tipul cu geaca lucioasă de schi. Era un nemernic înfumurat, spilcuit și plin de sine. Ce-o fi văzut ea vreodată la el?

În încercarea de a găsi răspunsul, îl analiză îndeaproape pe Jeff din cap până-n...

Dintr-odată, inima i se strânse și, preț de câteva clipe, îi stătu în loc. În minte i se iscă o furtună de gânduri.

„La dracu', la dracu', la dracu'!”

Dar nu scoase nicio vorbă și nici nu se mișcă, lăsându-l pe Jeff Surrey să treacă fără să bănuiască vreun pic ce avalanșă iscase.

Plin de aroganță, soțul lui Emory pătrunse în camera de gardă. Ușile de sticlă se închiseră în urma lui.

În ele apăru imaginea oglindită a unui bărbat. Se văzu, cu pumnii înmănușați strânși bine pe lângă corp, cu maxilarul încordat, gata de luptă precum un cerb dornic să împungă cu coarnele, precum un ucigaș gata să apese pe trăgaci. Chiar și în propriii ochi părea fioros.

Și își dădu seama cât de mult avea să atragă atenția asupra sa dacă mai zăbovea.

Indecis, ezită încă vreo câteva secunde, apoi se îndepărtă de clădire. Își cocoșă puțin umerii lați și se amestecă într-un grup de voluntari care discutau despre miracolul supraviețuirii lui Emory, despre primejdiile prin care trecuse și despre cât de fericit trebuia să fie soțul ei că se întorsese teafără.

Se despărți de ei fără să fie observat și merse pe jos până în parcare aglomerată a unui supermarket, unde-și lăsase camioneta. Urcă înăuntru, dar, odată instalat la volan, începu să-l lovească nervos cu pumnii și să înjure.

Crezuse că, atunci când își luase la revedere de la Emory, se eliberase de ea, că putea să meargă mai departe, în derivă și nefericit, dar împăcat că făcuse ceea ce trebuia.

Nu era deloc așa.

Jack Connell se trezi plin de speranță în dimineața aceea. O singură privire pe fereastra camerei de hotel îi dădu însă de înțeles că, în privința vremii cel puțin, trebuia să mai aștepte.

Afară continua să toarne cu găleata. Din cauza păturii de apă, nici măcar nu reușea să vadă portul de peste drum.

Îi luă zece minute să facă duș, să se bărbierească și să se îmbrace și alte douăzeci până să ajungă în cartierul Rebeccăi Watson. Spre deosebire de ziua precedentă, acum parcă la capătul celălalt al străzii.

O văzuse pe Rebecca doar atunci când ieșise pe verandă să-și ridice corespondența. Fiica ei, Sarah, nu se zărise pe nicăieri.

Molfăise niște alune rămase din avion și supraveghease casa la ora cinei și apoi tot restul serii. Se lăsase noaptea. Își continuase observația prin parbrizul aburit până ce toate luminile din casă se stinseseră și încă o oră după aceea.

Nu se întâmplase nimic. La adăpostul întinericului nu se strecurase înăuntru nicio brută înaltă. La dracu', ce ghinion!

Pe drumul spre hotel își cumpărase o adevărată bombă calorică de la un *drive-through*. Mâncase în timp ce-și citise e-mailurile, apoi se băgase în pat.

Acum se întorsese, nerăbdător să vadă ce avea să-i rezerve ziua.

La șapte și patruzeci și două de minute, văzu ușa de la garaj ridicându-se. Dubița ieși cu spatele, apoi ușa coborî la loc. Atunci când vehiculul se îndreptă în direcția lui, putu să vadă că pe locul din dreapta se afla o fată, aproape adolescentă, care scria mesaje pe telefonul mobil. Prin stropii ce acopereau geamurile era greu de distins chipul șoferului, dar părul alb sugera că era vorba de Rebecca.

Bărbatul așteaptă până ce cotiră, după care le urmă la distanță de câteva mașini.

Puțin mai târziu, Sarah fu lăsată la un gimnaziu parohial. Înainte să coboare, fata se opri din scris mesaje suficient de mult cât să se aplece peste

consola centrală a mașinii ca să-și sărute mama pe obraz.

De acolo, Rebecca conduse până la un Starbucks. Își luă laptopul din mașină, iar peste câteva minute, Jack, postat în parcare de peste drum, o văzu așezându-se la o masă de lângă fereastră. I se făcu poftă de un cappuccino fierbinte, dar nu voia să-și asume riscul să intre și să fie recunoscut.

Femeia avea toată atenția îndreptată către laptop. Nu i se alătură nimeni la masă. Cu câteva minute înainte de ora nouă, plecă luând cafeaua cu ea.

Centrul localității îi reamintea lui Jack de satele din New England. Clădirile vechi, renovate cu bun-gust, erau ocupate de magazine și restaurante la modă. Magazinul Rebeccai Watson, Bagatelle, era unul dintre ele.

La nouă și jumătate, roti semnul DESCHIS de pe ușa de sticlă.

Jack îl sună pe Wes Greer. După ce se salutară și se puseră unul pe celălalt la curent în legătură cu ultimele evenimente, îl întrebă pe Wes dacă obținuse informația pe care i-o ceruse.

— Se descurcă bine cu magazinul! îi raportă colegul lui. Mai ales în lunile de vară, când vin turiștii. În perioada asta a anului merge mai greu, dar compensează în timpul sezonului de vacanțe. Și iunie e o lună bună.

— Ce se întâmplă în iunie?

— Sunt multe nunți.

— Zău? Și ce vinde?

— Articole de papetărie, de sticlărie și de porțelan, cadouri, chestii dintr-astea. Lucruri de-alea pe care nevastă-ta le împrăștie prin apartament.

Jack nu avea de unde să știe asta. Nu era căsătorit. Și nu pentru că n-ar fi încercat. Totuși, fosta lui logodnică nu fusese mulțumită de eforturile pe care le depusese pentru construirea relației lor. Se exprimase vehement: „Nici măcar nu te străduiești să faci lucrurile să meargă, Jack. Dacă aș pleca, ți-ar lua zile bune până să-mi observi absența”.

Trei zile, mai precis.

— Ceva noutăți? Întrebă acum Jack.

— Nu, e liniște. Cum e vremea acolo?

— Groaznică.

În ciuda ploii, la Bagatelle era o zi de lucru decentă. Toți clienții, mai puțin unul, erau femei, iar singurul bărbat care intrase în magazin nu era cel pe care-l căuta Jack.

Pe la două și jumătate, mort de foame și simțind că îi plesnea vezica, își trase geaca peste cap și alergă până la un magazin de delicatese pe care-l observase mai devreme. Își comandă un sendviș, apoi merse la baie, unde urină un litru, pe puțin. Se întoarse la mașină cu mâncarea și cu băutura. După ce termină, din cauza zborului lung din ajun și a nopții scurte, se luptă din greu ca să stea

treaz pe măsură ce se scurgeau orele după-amiezii.

Pentru a se mai înviora, deschise dosarul și trecu în revistă materialele pe care le știa deja pe dinafară.

Descrierea fizică: un metru nouăzeci și trei, o sută două kilograme, păr negru, ochi albaștri, o cicatrice în formă de semilună deasupra sprâncenei stângi, un tatuaj pe partea inferioară a abdomenului.

Data nașterii: 3 februarie 1976.

Locul nașterii: Winston-Salem, Carolina de Nord.

Educație: Licențiat în Științe, Inginer constructor, Universitatea Virginia.

Stagiul militar: satisfăcut în armată.

Cazier: -

Jack își ridică privirea tocmai când singura rudă cunoscută a subiectului căutării sale întorcea semnul de pe ușa magazinului. Așteptase până la cinci fix ca să închidă, deși nu mai avusese clienți de mai bine de o oră. Era la fel de disciplinată ca fratele ei.

Agentul federal lăsa să treacă mai multe mașini până să se înscrie în trafic în spatele ei. O urmări până aproape de casă, dar așteptă mai bine de cinci minute ca să între pe stradă. Ușa garajului era lăsată. Încă nu ieșise să-și ridice

corespondența. Deasupra plicurilor se zărea o revistă.

Parcă sub un conifer din capătul străzii, își puse camera foto la îndemână, căscă larg și se pregăti pentru câteva ore bune de supraveghere. Nu dură însă decât câteva minute. Rebecca ieși pe verandă, dar nu se opri la cutia poștală. În schimb, desfăcu o umbrelă și porni pe trotuar. Dintr-odată, coborî pe carosabil și...

"O, la dracu'!"

Înainta pe mijlocul drumului direct spre el. Și era supărată.

capitolul 22

— Nu știu.

Semicercul de fețe din jurul patului lui Emory afișa diferite nuanțe ale aceleiași expresii: neîncredere. Jeff părea ușor consternat. Doctorii Butler și James o compătimeau. Cei doi detectivi o priveau cu scepticism.

— Nu știu, repetă ea. Nu-i știu numele. Habar n-am unde se află cabana lui. Îmi pare rău. Știu că vă așteptați să vă ofer o explicație completă, dar adevărul e că nu îmi amintesc prea multe.

— Nu e un test, Emory, îi șopti Jeff la ureche. Nu te supăra. Dacă nu poți să-ți amintești, e în regulă. Cel mai important e că te-ai întors.

— Soțul dumneavoastră are dreptate, doamnă doctor Charbonneau, spuse detectivul Sam Knight.

Bărbatul se prezentase drept principalul investigator al cazului referitor la dispariția ei. Avea o expresie de bunic și era bine îmbrăcat. Nu-i plăcea deloc să-l mintă, pentru că îl plăcuse de la început. Deși, cu toată sinceritatea, chiar nu știa numele tipului cu care petrecuse patru zile. Și nici nu putea să-i conducă până la cabana lui sau s-o localizeze pe hartă.

Knight îi adresa un surâs încurajator.

— Ai răbdare. Nu ne grăbim. Hai să abordăm lucrurile altfel. Ce-ar fi să ne concentrăm asupra aspectelor pe care ți le amintești?

— Știu că sâmbătă mi-am parcat mașina lângă locul acela cu vedere frumoasă și am plecat să alerg. Dar, în afară de asta, mintea mea e în ceață. Nici măcar nu știu dacă sunt amintiri consecutive. Sunt doar frânturi. La un moment dat m-am trezit cu o durere groaznică de cap. Eram amețită și îmi era greață. Din câte știu, am vomitat cel puțin o dată. Dar timpul nu avea nicio relevanță. Eram când conștientă, când nu. Până m-am trezit în dimineața asta.

Asta era o minciună, după cum își dădura probabil seama toți, întrucât, preț de câteva clipe, nu scoase nimeni niciun sunet.

— Hai să ne întoarcem la ziua de sâmbătă, propuse Knight în cele din urmă. Ne-ați spus că alergați de-a lungul traseului de pe Coama Ursului. Ați avut vreun motiv anume să-l alegeți?

Măcar la întrebarea asta putea să spună

adevărul.

— Îl marcasem pe hartă dinainte. Părea șerpuit, dar se termina la un punct cu panoramă de partea cealaltă a piscului. Acolo aveam să mă întorc.

— Coama Ursului are multe ramificații. Poate ne-ar fi de folos să vedem harta dumitale ca să știm exact pe unde ai mers.

— Nu sunt sigură că am urmat cărarea pe care o avusesem în vedere. Din câte se pare, harta mea nu e foarte precisă. Potrivit indicațiilor ei, Coama Ursului este pavată. În realitate, pe porțiuni întinse abia dacă e acoperită cu pietriș. Probabil că am alunecat și m-am lovit la cap de o stâncă sau de vreun bolovan.

— E un miracol că ai supraviețuit, murmură Jeff strângându-i mâna.

Se minunaseră cu toții de condiția ei fizică excelentă. Îi asigurase că nu era necesar să fie internată în spital, dar protestele nu-i fuseseră luate în seamă. Polițiștii, Jeff și medicii insistaseră să i se facă o tomografie, iar când avuseseră confirmarea traumatismului cerebral hotărâseră să rămână pe timpul nopții, pentru a fi ținută sub observație.

Ea nu fusese de acord, dar între timp sosiseră cei doi doctori împreună cu care deținea clinica din Atlanta, iar ei fuseseră de aceeași părere cu personalul medical din Drakeland.

Rămânea în spital peste noapte. Punct.

Leziunea de la cap se vindeca. Totuși, i-o

curăţaseră foarte bine cu un antiseptic puternic şi îi administraseră antibiotice pentru a contracara orice infecţie incipientă.

Cursa ei până la casa familiei Floyd îi agravase fractura de stres. Le explicase că era urmarea nefericită a efortului intens de sâmbătă. Îi legaseră un pachet de gheaţă de picior, care era acum înălţat pe o pernă.

Era hidratată cu ajutorul unei perfuzii. Măsura asta de precauţie era complet inutilă, dar nu avea cum să refuze fără să recunoască faptul că în ultimele patru zile băuse apă după pofta inimii.

În legătură cu durerea de cap nu era nevoie să se prefacă. Nu simţea junghiuri acute, ci zvâcnirile surde ale unei tensiuni intracraniene clasice, exacerbate de amestecul de emoţii intense şi contradictorii. La cererea ei, jaluzelele fuseseră trase. Le spusese că lipsa luminii îi mai alina durerea de cap, când, în realitate, se temea că lumina soarelui avea să-i scoată la iveală minciunile. Nu-i stătea deloc în fire să ascundă adevărul. Se simţea ruşinată că îşi minţea colegii şi pe poliţişti. Îi venea chiar şi mai greu să-l mintă pe Jeff.

Din clipa în care pusese piciorul în benzinărie şi o luase în braţe, Jeff n-o mai scăpase din ochi nici măcar atunci când i se administra tratamentul medicamentos.

Acum întinse mâna şi o mângâie pe obraz cu dosul palmei, fără să ştie că asta o făcea să-şi

amintească de atingerea unui alt bărbat.

„Doctoriță scumpă? Te trezești sau vrei să mai dormi?”

Incapabilă să suporte simultan amintirea aceea și surâsul plin de adorație al lui Jeff, privi spre capătul patului unde se aflau, umăr la umăr, partenerii ei.

— Jeff mi-a povestit despre recompensa pe care ați oferit-o. Nu pot... Nodul care i se pusese în gât o împiedica să continue. Nu știu cum să vă mulțumesc pentru generozitate.

— Am fi dublat suma ca să te avem înapoi, o asigură doctorul James. Având în vedere starea de acum a lucrurilor, donăm cele douăzeci și cinci de mii Medicilor fără Frontiere.

Copleșită de emoții, Emory izbucni în plâns.

— Am nevoie de un șervețel.

Jeff luă cutia de pe noptieră și i-o dădu, apoi rămase cu mâna pe umărul ei câtă vreme își șterse ochii înlăcrimați. După o clipă, Emory râse stingherită.

— De obicei nu sunt așa plângăcioasă.

— Acum ies la suprafață emoțiile pe care le-ai înăbușit în ultimele patru zile.

Cât de tare se înșela! În ultimele patru zile avusese nenumărate momente în care își manifestase exploziv emoțiile extrem de variate. În loc să-i spună toate astea, îi surâse ușor.

— Sunt sigură că ai dreptate.

Knight o așteptă să-și revină, apoi i se adresă lui

Jeff:

— Ne lăsați, vă rugăm, câteva minute singuri cu doamna doctor Charbonneau?

— De ce?

— Avem nevoie să lămurim câteva amănunte pentru documentele pe care trebuie să le completăm. De asemenea, ofițerul pentru Relații cu Publicul așteaptă să-i dăm undă verde în legătură cu declarația de presă, iar pentru asta este necesar acordul doamnei. Nu vrem să transmitem informații eronate. Oricum, nu ar trebui să dureze mult.

Vorbăria asta nu-l convinse, dar Jeff nu putu decât să se supună. Se aplecă și o sărută pe frunte.

— Voi fi pe hol, dacă ai nevoie de mine. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Jeff le aruncă polițiștilor cea mai rece și mai dezaprobatoare privire cu putință, după care părăsi încăperea alături de cei doi parteneri ai lui Emory.

— Nu prea ne are la suflet, observă Knight.

— Îl puteți blama? L-ați suspectat de Dumnezeu știe ce.

— Așa de puțin subtili am fost?

— Se pare că da. Mi-a povestit că ați tratat cu suspiciune tot ce v-a spus.

În timpul unui moment intim în zona delimitată de perdele din salonul de la Urgențe, pe când

așteptau rezultatul tomografiei cerebrale, jeff îi spusese despre suspiciunile polițiștilor în toată perioada cât fusese dispărută în sălbăticia înghețată.

— Ei bine, zise Knight, recunosc că eu și Grange am lansat câteva teorii. În astfel de situații, vinovatul e adesea soțul. Îmi cer scuze față de amândoi.

Trase un scaun mai aproape de ea și se așază. Grange rămase în picioare la capătul patului. El nu era așa de sociabil precum partenerul lui, dar compensa prin spiritul de observație, ceea ce o puse pe Emory în gardă.

— Doamnă doctor, nu știm mult mai multe decât atunci când erați dispărută, începu Knight.

— Îmi dau seama cât de frustrant trebuie să fie pentru dumneavoastră.

— Haideți să începem cu bărbatul pe care nu-l puteți numi.

Simpla menționare a lui în cursul discuției îi stârni lui Emory sentimente greu de disimulat.

— V-a spus că v-a găsit zăcând pe cărare, în frig, continuă Knight.

— În vreme ce se plimba.

— Și v-a dus cu mașina la cabana lui.

— Exact.

— Ne puteți duce acolo?

— Nu. Timp de patru zile, universul meu a constatat într-un pat în spatele unui paravan.

— Paravan?

— Un paravan pliabil din panouri din lemn. L-a instalat ca să-mi ofere intimitate.

— Decent din partea lui.

— Foarte.

— Dar nu vă amintiți prea multe despre el?

— Îmi amintesc doar că m-a tratat cu o blândețe extraordinară.

— Precum un bun samaritean?

— Da, orice am avut nevoie...

— *“Îmi pare rău, doctoriță scumpă.*

— *Pentru ce?*

— *Pentru că te-am ținut trează.*

— *Nu m-am plâns.*

— *Deci nu vrei să mă opresc?*

— *Nu.*

— *Nu vrei să încetez cu asta?*

— *Nu. Dumnezeuule, nu. Nu... nu te opri.*

— *Să-mi spui când te-ai săturat.*

— *Nu sunt încă acolo.*

— *Bun. Pentru că nu mă pot opri.”*

Politiștii o priveau curioși. Emory își dresese glasul:

— Era foarte atent. Grijuliu. Cum niciunul dintre bărbați nu rosti o vorbă, ea continuă după ce-și umezi buzele: A avut grijă să-mi satisfacă nevoile. Eram conștientă, dar nu pe deplin. Înțelegeți? În cea mai mare parte a timpului, m-a lăsat singură. Să... să-mi revin.

Knight își încrucișa brațele în jurul taliei generoase.

— Și în tot timpul ăsta nu s-a oferit niciodată să sune la poliție?

— Nu cred, spuse ea masându-și tâmplele. Poate. Nu-mi amintesc. Nu a fost furtună? Ceață? Nu cumva drumurile au fost impracticabile din cauza vremii?

— Îhî.

— Mi-a zis... mi-a promis... că mă va duce înapoi în siguranță de îndată ce se deblochează circulația.

— Dar n-a făcut-o, remarcă Grange. Majoritatea drumurilor s-au eliberat ieri.

— Sunt sigură că ar fi făcut-o dacă m-aș fi simțit mai bine.

„O, Doamne, ce bine mă simt când te ating! Minunat. Perfect.”

Ca să mai câștige timp, Emory se întinse să-și aranjeze punga cu gheață pe piciorul ridicat. Peste câteva clipe reluă:

— Dar ieri nu m-am simțit în stare. Dimineață însă, când m-am trezit, aveam mintea limpede. L-am rugat să mă aducă cu mașina până aici, la Drakeland, și așa a făcut.

— În realitate, v-a lăsat la intrarea în Drakeland, o corectă Grange. De ce?

— Nu știu.

— Ar fi putut ridica recompensa.

— Poate că n-a știut de recompensă.

Grange își mută greutatea de pe un picior pe altul. Knight își trecu mâna de-a lungul feței.

— Ce fel de camionetă conducea? vru Grange să afle.

— Necarosată în spate.

— Vreau să spun Ford, Chevrolet, Dodge Ram...?

— N-am observat. Nu știu multe despre camionete.

— Ce culoare avea?

— Albastru. Un soi de albastru-metalizat. Și... înaltă.

— Înaltă?

— Mult deasupra pământului.

— Dar el? Și el era înalt? întrebă Knight.

— Vi l-am descris mai devreme.

— Da, dar în toată confuzia aia, este posibil să fi uitat ceva.

La benzinărie, lucrurile se derulaseră haotic. Reîntâlnirea cu Jeff. Exaltarea personalului. Clienții care îi făceau poze cu telefoanele mobile. Un bărbat care livra țigări încercase să-și facă un *selfie* alături de ea.

În mijlocul agitației, cei doi polițiști o presaseră să le explice cum ajunsese acolo. Când le povestise că o lăsase un bărbat în apropiere, evident că voiseră să știe cum îl chema. De vreme ce nu putuse să le spună, îi ceruseră o descriere generală.

Emory le oferise o descriere exagerat de generală. Bărbat alb.

— La dracu', tot cercul ăla de la Chevron

aproape că m-a făcut chiar și pe mine să uit cum arată doamna Knight. Zâmbetul larg al detectivului nu prea reuși să o liniștească. Hai să începem cu lucrurile simple, propuse el. Cum ar fi vârsta lui.

— Era bătrân. Oarecum. Avea fire albe.

— Înălțimea? Greutatea?

— Nu am avut o perspectivă prea bună. Eu stăteam întinsă, el se afla în picioare.

— Nu puteți nici măcar să faceți o estimare? Era mai înalt decât mine sau decât Grange? Mult mai scund?

— Nu era mai scund. Ușor mai înalt decât domnul Grange.

„Cu un cap, cel puțin”, se gândi ea.

— Bun, o încurajă Knight. Ajungem la un rezultat. Are burtă așa ca mine? întrebă el, bătându-se ușor peste abdomen. Sau era mai bine făcut, ca partenerul meu?

— Între și-ntre.

Bărbatul îi repetă vorbele ca și cum ar fi vrut să le memoreze.

— Ceva trăsături distinctive?

— Cum ar fi?

— Urechii mari? Vreun neg pe nas? Păr pe față, cicatrici, tatuaje?

— *Continui să mă săruți pe răspunderea ta, doctoriță scumpă.*

— *De ce? Ce se întâmplă?*

— *Îmi aprinzi dorința."*

Emory își feri privirea de ochii atenți ai lui Knight.

— Nu avea nicio trăsătură distinctivă, din câte-mi amintesc.

— Atunci când v-ați apropiat de oraș, din ce direcție veneați?

— Dinspre nord, cred. Nu sunt sigură. Am cotit de mai multe ori.

— Aha.

— De vreme ce acum știm sigur pe ce traseu erați sâmbătă dimineața, mai mulți polițiști au fost trimiși să vă refacă itinerarul, zise Grange după un moment de tăcere.

— De ce?

— În speranța că vor putea da de urma acestui bărbat care a avut grijă de dumneavoastră, interveni Knight. Ca să-i mulțumim și așa mai departe.

Emory nu crezu nicio clipă că ăsta era adevăratul motiv pentru care încercau să-i reconstituie traseul. Inima începu să-i bată cu putere.

— Nu cred că și-ar dori să primească mulțumiri.

— Cum așa?

— Mi s-a părut o persoană care evită să se afle în centrul atenției. Era... timid.

— Aha.

Folosirea repetată a acelei interjecții era extrem de elocventă. Denota faptul că Knight, în ciuda atitudinii mai familiare, n-o credea câtuși de puțin.

Grange era mai direct.

— Ați remarcat o trăsătură de caracter precum timiditatea, dar nu sunteți sigură ce înălțime sau ce constituție are?

Emory își mută privirea de la unul la celălalt.

— De ce sunteți așa de interesați de el?

— Nu avem un motiv anume, răspunse Knight. Însă pare ciudat că, după ce v-a adăpostit patru zile și patru nopți și a avut atât de mare grijă de dumneavoastră, v-a lăsat pe marginea drumului în loc să vă aducă în brațele soțului sau să vă predea unui om al legii.

Panicată, caută repede un răspuns cât de cât plauzibil.

— Ați adus vorba despre circul de la benzinărie, spuse în cele din urmă. Și-a dat seama că apariția mea, reîntâlnirea cu soțul meu, aveau să ducă exact la o astfel de scenă. În mod cert, omul își apreciază intimitatea. Este retras și așa își dorește să rămână. Cred că toată lumea ar trebui să respecte asta și să-l lase în pace.

— Deci știa că ai un soț înnebunit de îngrijorare din cauza dispariției dumitale.

Își dădu seama că picase în capcană. Era adevărat că nu știa deloc să mintă.

Cum ea nu mai scoase niciun sunet, Grange continuă:

— Chiar dacă drumurile erau înghețate și riscante, de ce măcar nu a sunat să anunțe că sunteți teafără?

— Poate că nu i-a funcționat telefonul.

— Îl avea pe-al dumneavoastră, doamnă doctor.
De dimineață funcționa.

Nu-i mai venea în minte nicio explicație, așa că era mai înțelept să tacă.

— De ce nu v-ați sunat soțul? insistă Grange.

— Până în dimineața asta am fost când conștientă, când inconștientă.

— Dar ați avut intervale de luciditate.

— Nu aș numi-o luciditate. Eram trează, dar gândurile îmi erau neclare.

— Prea neclare încât să nu puteți da un telefon?

— Mi-a trecut prin minte, sigur că da. Dar a fost doar un gând răzleț. Ca o idee abstractă. Nu am dus-o până la capăt pentru că nu aveam telefonul la îndemână și nici energia de a-l cere ori pentru a mă ridica să mi-l iau singură.

— Bărbatul acela avea actul dumneavoastră de identitate. Știa cine sunteți și unde locuiți. Dar nu s-a oferit niciodată să dea un telefon în locul dumneavoastră?

— Poate c-a făcut-o și nu-mi amintesc eu. Dar, iarăși, eu...

— Aveți sute de numere memorate în telefon, o presă Grange. Ar fi fost suficiente câteva atingeri pe ecran și ar fi putut să anunțe pe cineva că sunteți în viață.

Emory își pleacă ochii. O bună perioadă de timp, niciunul dintre polițiști nu mai zise nimic, dar le putea simți privirile pironite asupra creștetului ei.

Knight fu cel care rupse tăcerea tensionată.

— Nu sunteți tocmai sinceră cu noi, doamnă doctor, așa-i?

— V-am spus ceea ce știu.

— Ei bine, pe mine și pe Grange ne deranjează ceea ce ne-ați povestit.

Emory înălță capul și îl privi.

— De ce? M-am întors. Sunt bine. Nu asta e cel mai important?

— Ei bine, ar fi. Numai că avem de-a face cu un individ care ne interesează. A refuzat o recompensă mare și se ferește să primească mulțumiri pentru ospitalitate. Noi credem că are un motiv pentru care a evitat presa și a vrut să rămână necunoscut. Poate că nu era chiar așa de bun samaritean. E posibil ca traumatismul cerebral pe care l-ați suferit să nu fi fost provocat de o căzătură. Poate că el nu v-a găsit pe traseu, ci v-a atacat acolo, v-a lovit în cap și apoi, din motive pe care numai el le cunoaște, i s-a făcut frică să vă ucidă.

Piatra.

„Nu trebuia să vezi asta. Știam că, dacă o vezi, o să te superi. “

capitolul 23

Cum ea nu mai zise nimic, Knight se aplecă în față și-și sprijini mâinile pe coapse, într-o atitudine menită să inspire încredere.

— Emory... pot să te tutuiesc? Trebuie să ne spui dacă bărbatul ăsta... ăăă... ți-a făcut ceva rău.

„Acum îți pare rău?”

— Nu, nu mi-a făcut.

— Îmi dau seama că poate fi prea dureros pentru tine să vorbești cu noi despre asta, continuă Knight. Dacă așa stau lucrurile, putem chema o polițistă să-ți ia declarația. Dar trebuie să știm dacă s-a produs vreo infracțiune. Orice te-ar fi amenințat că face dacă îl denunți, tu...

— Domnule detectiv-sergent Knight, rosti Emory ridicându-și mâna. Trebuie să vă opresc acum. Nu am fost victima lui.

— Știi, am mai avut de-a face cu nebuni pitiți prin munții ăia. Locul e o ascunzătoare perfectă. Îl mai ții minte pe individul ăla care a plantat bomba de la Olimpiada de la Atlanta!

— Bărbatul din cabană era perfect normal.

— Ai văzut ceva materiale pornografice pe acolo? Filme, reviste?

— Nu.

— Răpitorii de femei adesea...

— El nu era așa.

— Deci nu era libidinos?

— Nu.

— Ceva porniri împotriva guvernului?

— În rarele ocazii când deschidea gura, era chibzuit și cumpătat la vorbă, cu siguranță nu era furios pe guvern. L-aș descrie ca fiind taciturn. Privi spre capătul patului. Precum agentul

Grange.

— Poftim?

Knight se întoarce și-și privi partenerul ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Răsucindu-se la loc, polițistul scoase un elastic din buzunar și începu să și-l înfășoare în jurul degetelor.

— Ai văzut ceva ce seamăna cu materiale din care se pot construi bombe?

— Nu.

— Avea arme?

— Sunt sigură că avea.

— De unde știi? întrebă Knight ridicând din sprâncene.

— Deasupra poliței șemineului avea expus un cap de cerb.

— În zonele alea, deasupra tuturor polițelor de șemineu e câte un cap de cerb.

— Exact.

Marcase un punct. După o pauză, Grange se interesă:

— A demonstrat că avea apucături violente?

— Nu față de mine. Cu ochii minții, îi văzu pe Norman și pe Will Floyd zăcând pe unde nimeriseră, plini de sânge, sluțiți de bătaie, gemând de durere. Totodată, se gândi la politețea de care dăduse dovadă în fața lui Pauline și la grija impresionantă pentru Lisa. Domnilor, adevărul e că bărbatul ăsta rămâne un mister la fel de mare pentru mine cum e și pentru dumneavoastră, conchise ea.

Knight se plesni de câteva ori cu elasticul peste degete.

— Bănuiesc că asta spune totul. Asta în cazul în care nu-ți mai vine nimic în minte.

— Îmi pare rău.

— Păi atunci, nu prea avem ce să le spunem ziaristilor, oftă Grange.

Emory uitase de conferința de presă ce fusese programată. Se bucura că nu trebuia să facă o declarație.

— Vă rog să oferiți un minimum de informații. Nu am suferit nicio traumă fizică sau emoțională. Chiar nu datorez nimănui nicio explicație...

— Păi, vezi tu, cam datorezi, o întrerupse Knight. Ți-ai înscenat dispariția, ai iscat o alarmă publică falsă. Astea sunt infracțiuni, Emory.

Tânăra femeie rămase cu gura căscată de uimire.

— Nu mi-am înscenat lovitura la cap.

— Nu, nu, am văzut tomografia. Partea asta e reală. Restul... mormăi încruntat detectivul.

Emory trase repede aer în piept.

— Îmi dau seama câți oameni s-au implicat în căutarea mea. O astfel de acțiune presupune timp și bani, și intenționez să donez fonduri tuturor autorităților participante astfel încât să-și recupereze cheltuielile. Poate către sistemele de școlarizare sau pentru departamentele de sănătate...

— Ei bine, ești extrem de generoasă. Cu un

astfel de gest, te vei număra multă vreme printre preferatele opiniei publice. Și nimeni nu simte nevoia de a te acuza de ceva în momentul de față.

Knight zâmbea, dar Emory observă că nu scosese din calcul opțiunea de a o pune sub acuzare.

— Din câte știu eu, am căzut pe traseul Coama Ursului, spuse ea ferm. M-am lovit la cap, am suferit un traumatism cerebral. Când mi-am revenit, nu am știut unde mă aflu și o combinație de circumstanțe imprevizibile m-au împiedicat să mă întorc. Îmi datorez viața bunăvoinței unui bărbat care rămâne un străin pentru mine. După câteva zile de odihnă, ar trebui să mă recuperez pe deplin. Asta este declarația pe care trebuie să o faceți în fața presei.

În mare, asta era adevărul.

Polițiștii căzuseră pe gânduri. Knight se uită spre Grange, iar acesta din urmă rosti:

— Asta e tot ce avem.

Ca și cum ar fi vrut să-și estompeze nemulțumirea evidentă, o întrebă dacă avea să-și continue antrenamentul pentru maraton.

— Nu chiar acum. Nu voi fi pregătită pentru următorul, zise ea cu mâhnire, uitându-se spre piciorul rănit.

— Păcat, comentă Knight. Jeff ne-a povestit cât de tare ai muncit să-l organizezi, să-l transformi într-un eveniment.

Emory se întrebă dacă știa despre cearta lor

aprinsă pe tema asta, dar nu văzu ce rost mai avea să o aducă în discuție.

Knight se ridică, semnalând sfârșitul interogatoriului.

— Nu vrem să te istovim.

— Vă voi vedea mâine înainte ca eu și Jeff să plecăm spre Atlanta?

— Probabil că nu.

— Atunci am să vă mulțumesc acum. Știu că ați petrecut mult timp și ați depus mult efort ca să mă găsiți.

— Asta ne e meseria.

— Chiar și așa, vă mulțumesc.

— Cu plăcere.

Pe când el și Grange se pregăteau să plece, Emory zise:

— Ați putea să-mi faceți o ultimă favoare? Vreți, vă rog, să-l chemați înăuntru pe doctorul Butler?

— Amintește-mi care e.

— Femeia, preciză Grange înghiontindu-și colegul spre ușă.

Peste câteva momente, când doctorița intră în salon, Emory se bucură că venise singură. Se întinse să-i strângă mâna.

— În primul rând, îți mulțumesc că ai lăsat totul și ai venit până aici.

— Toată lumea a fost înnebunită de îngrijorare. Personalul administrativ, asistentele, chiar și pacienții. Ca să nu mai spun că eu și Neal nu știam ce să facem. Tu ești inima și sufletul clinicii.

— Nu cred *asta*.

— Nu se acceptă accese de falsă modestie. Cabinetul a fost rezultatul viziunii tale, al inițiativei tale. Mai mult de-atât, te iubim cu toții.

— Așa cum ați demonstrat când ați oferit recompensa. Doamne, am nevoie de încă un șervețel, oftă Emory. Scoase unul din cutie și-și tamponă ochii.

— Ești sigură că ești așa de bine pe cât îi lași pe toți să creadă?

— Sunt bine. Vreau doar să te rog să faci ceva pentru mine, și e o chestiune destul de delicată.

— Sigur, Emory. Orice.

— Te rog să îmi aduci pastilele de a doua zi.

Emory văzu șocul inițial de pe fața prietenei sale transformându-se în panică.

— Te-a *violat*? Bărbatul din cabană? Le-ai povestit polițiștilor? La camera de gardă ți-au luat probele specifice depistării unui viol? Și Jeff? I-ai povestit...

— Nu am fost violată.

Tonul scăzut, dar apăsător al lui Emory o făcu pe doctorița Butler să se oprească și să înghită cu zgomot.

— Am fost intimi, dar sexul a fost consimțit. A fost...

Emory se opri ca să înăbușe suspinul ce amenința să-i iasă din gât.

Rămasă fără cuvinte în urma destăinuirii, doctorița se cufundă în scaunul rămas liber după

plecarea lui Sam Knight și, pentru o vreme, o fixă cu privirea. În cele din urmă, recăpătându-și vocea, zise:

— Povestea pe care le-ai spus-o detectivilor a fost pe deplin inventată?

— Nu și punctul de plecare.

Nu preciza ce anume era pe jumătate adevărat, ce ascunsese sau care afirmații erau pe de-a-ntregul mincinoase. Minciunile trebuiau să fie doar ale ei.

— Sunt uluită. Nu știu ce să spun.

— Nu e nimic de zis.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord. E atât de atipic pentru tine să...

— Să fac sex neprotejat?

— Să faci orice fel de sex cu un străin. *Era* un străin, nu-i așa?

— Era acum patru zile. Emory surâse melancolică. Acum nu prea mai e. Incapabilă să suporte amestecul de milă și uluire de pe chipul prietenei sale, își întoarse privirea spre buchetul mare de cale pe care i-l adusese Jeff. Peste câteva clipe reluă: Nu e chiar așa de neașteptat pe cât ai crede tu. Sunt aproape sigură că Jeff are pe cineva, și nu de azi, de ieri. Aș putea folosi asta ca pe o justificare pentru ceea ce am făcut, însă ar fi necinstit și nedrept. Nu am făcut-o ca să-l pedepsesc pe Jeff. Adevărul e că nu l-am luat deloc în calcul. Am vrut să fiu cu bărbatul ăsta și el a vrut să fie cu mine, iar asta a fost tot ceea ce a

contat.

— O să-l mai vezi?

— Nu.

„Te-ai autodepășit în amintirile mele, doctoriță scumpă!”

Se epuizaseră unul pe celălalt și zăceau îmbrățișați, strâns lipiți unul de celălalt precum piesele unui puzzle, cu membrele încolăcite, cu degetele îngemănate pe sâni ei. Era pe punctul de adormi când el își frecase fața de părul ei și șoptise acele vorbe.

„Ar fi fost mai simplu dacă n-ai fi făcut-o”, adăugase apoi.

Probabil că nu intenționase ca ea să-i perceapă tristețea. Probabil că se simțise așa cum se simțea ea acum, condamnată să nu mai fie niciodată pe deplin fericită.

— Cine era, Emory?

Trezită din rememorarea dulce-amăruie, șopti:

— Nu știu. Nu am mințit în legătură cu asta. Nici măcar nu știu cum îl cheamă.

— Dar te-ai culcat cu el.

— Da. Și nu regret și nici nu voi regreta asta vreodată. Dându-și seama că îi șiroiau lacrimi din colțurile ochilor, și le șterse în grabă. Dar sunt chestiuni practice de care trebuie să ne ocupăm. Din câte știi, acum șase luni am renunțat la anticoncepționale crezând că, poate, dacă am un copil...

Se opri să-și cumpănească vorbele, căci nu voia

să lase impresia că-l învinovăța pe Jeff. Orice s-ar fi întâmplat, nu trebuia să se păcălească singură și să creadă că el era responsabil pentru ce făcuse ea în noaptea precedentă.

— Viitorul căsniciei mele e și așa nesigur, nu vreau să risc să adaug și complicațiile unei sarcini.

— N-ai luat nicio măsură de precauție?

— Măsură preventive da, dar nimic... științific. Sau de încredere.

Simți că îi lua foc fața când și-l aminti gemând: „Iisuse, asta e tortură” în timp ce îndepărta în grabă pericolul.

— Poți să îmi aduci tu pastilele? Nu pot să le cer personalului medical de aici, pentru că nu am încredere că vor fi discreți. Știu că mă pot baza pe tine.

— Sigur că ți le voi aduce. Dar contraceptivele de urgență nu sunt sută la sută eficiente, după cum știi.

— Înțeleg, dar cu cât iau mai repede prima pastilă, e cu atât mai bine. Tocmai de aia te rog să mi le aduci imediat, în loc să aștept până mâine când aș putea să mi le cumpăr singură.

— Mă duc acum, zise doctorița Butler ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Emory o opri.

— Alice? Când cealaltă se întoarse, îi spuse: Mulțumesc.

Alice clătină din cap.

— Nu ai pentru ce.

— Nu, îți mulțumesc pentru încrederea ta și

pentru că-mi ești prietenă.

capitolul 24

Rebecca Watson, deloc speriată de ploaia torențială, se îndreaptă direct spre mașina închiriată a lui Jack, pe partea șoferului, și-i bătut în geam.

Ca să-l poată coborî era nevoie să pornească motorul, lucru care îi luă cinci sau șase secunde, dar întârzierea păru să o enerveze și mai tare. Când geamul se lăsă în jos, ploaia începu să izbească înăuntru. Femeia șuieră către el:

— Agent special Connell.

— Nu știam dacă o să-ți mai amintești de mine.

Privirea ei încruntată spunea că o astfel de afirmație e ridicolă.

— Dacă s-ar fi pus problema să mă anunți că fratele meu e mort, ai fi venit direct și ai fi sunat la ușa din față. Nu te-ai fi ascuns la capătul străzii jumătate de noapte și nici nu ți-ai fi petrecut toată ziua spionându-mă. Deci, ce te aduce aici?

Faptul că îl depistase îi arăta că femeia era în gardă, mereu atentă să vadă cine o urmărea.

— Putem vorbi?

— Du-te dracului!

— Bun. Ești dispusă să cooperezi. Când ea îi aruncă o privire furioasă, insistă: Am bătut atâta drum. Te rog?

Rebecca rămase nemișcată.

— Locuiește cu tine? întrebă el privind în direcția casei.

— Ți-ai pierdut mințile?

— E prin zonă? Stă prin apropiere. Pe strada următoare? Neprimind răspuns, adăugă: Dacă nu e prin apropiere, ce riști dacă vorbești cu mine?

Rebecca nu spuse nici da, nici nu și nici nu-l înjură, așa că, atunci când se răsuci pe călcâie, agentul special opri motorul mașinii, coborî și o urmă prin ploaie.

Întrucât nu se oferă să împartă umbrela cu el, trebui să-și acopere iarăși capul cu geaca. Când ajunseră la *verandă*, se scutură cât de bine putu și își șterse picioarele pe preș în timp ce ea își golea cutia poștală.

— Nu e nimic care să te încânte pe tine, dar te rog.

Îl lovi cu grămada de plicuri, pe care el le prinse pe geaca udă. Fără să se uite la vreuna dintre scrisori, le așeză frumos pe masa din hol.

Rebecca își încrucișă brațele peste abdomen.

— Bine, ești aici. De ce ai bătut atâta drum?

— Pot să intru puțin la baie?

Femeia îl cercetă preț de o clipă de parcă ar fi încercat să-și dea seama dacă glumea sau nu.

— Sigur, spuse în cele din urmă, făcându-i semn s-o urmeze de-a lungul holului central până la o baie mică ascunsă sub casa scărilor. Intră înaintea lui și săltă capacul de la toaletă. Vezi? Nu e nimic aici în afară de falus. Sau cum s-o chema.

— Flotor. Asta e cuvântul.

Așeză capacul la loc cu zgomot și arătă spre oglinda înrămată de deasupra chiuvetei:

— Nu am niciun dulăpior de medicamente pe care să-l poți analiza. Ești liber să dezmembrezi țevăraia de sub chiuvetă, dar, dacă o faci, va trebui să o pui la loc sau să-mi dai bani pentru un instalator.

— Rebecca, te-ai făcut înțeleasă.

— Ai grijă să te speli pe mâini.

Când ieși, trânti ușa în urma ei.

Nu numai că se spală pe mâini, dar, după ce se șterse, folosi prosopul să-și șteargă picăturile de ploaie de pe față și de pe gât. Își aranjă cravata și-și pieptănă părul ud cu degetele.

După câteva minute, simțindu-se prezentabil, intră în camera de zi. Gazda aprinsese veiozele de pe masă și se așezase într-un colț al canapelei cu picioarele strânse sub ea. Pantofii negri cu toc zăceau sub măsuta de cafea.

Cu răceală, îi făcu semn spre un scaun care părea mult mai puțin confortabil decât canapeaua.

Se priviră. El fu primul care vorbi:

— Îmi place noua ta coafură.

— Pink m-a copiat.

— Se pricepe.

— Ajunge cu complimentele de doi bani. Cum m-ai găsit?

— Prin prietena ta, Eleanor.

— O! Asta o luase prin surprindere. Fața i se

întristă. Ce mai face?

— Bine. Așteaptă să nască primul copil în câteva luni.

— Deci s-a măritat cu Tim?

— Numele de familie e Gaskin?

Rebecca încuviință din cap.

— Când am văzut-o ultima oară, relația lor devenea serioasă. E fericită? se interesează ea.

— Strălucește de fericire. Bebelușul e fetiță. Jack îi povestește despre vizita la casa cu etaje retrase și i-o descrie, apoi reveni la subiect: Eleanor m-a sunat după ce te-a văzut într-un reportaj despre protestul din Olympia.

— L-am văzut și eu, oftă ea. Nu aș fi participat niciodată la marș dacă aș fi știut că voi fi filmată.

— Ai luat poziție.

Rebecca își duse mâna la părul scurt.

— Nu am crezut că mă va recunoaște cineva.

— Eleanor a făcut-o. Ea a fost sigură că ești tu. Eu nu. Nu până ieri, când te-am văzut ieșind să-ți iei corespondența.

— După atâția ani, încă mai cauți.

— Încă nu l-am găsit, zise Jack ridicând din umeri. Tu ești singura mea pistă.

— Ce noroc pe capul meu.

— Nu sunt chiar așa de rău.

Jack privi de-a lungul încăperii drăguțe. Nu se pricepea deloc la decorațiuni interioare, nu-și dădea seama ce era de calitate, ce nu era sau ce era la modă. Apartamentul lui era practic, și asta

era singurul lui motiv de mândrie. Totuși, chiar și pentru ochiul lui de necunoscător, camera asta părea decorată cu gust. În ciuda descrierii pe care io făcuse Wes Greer magazinului ei, încăperea nu era ticsită de obiecte, nu era împopoțonată inutil.

Și nici ea nu era. Purta un pulover negru simplu și o pereche de pantaloni de aceeași culoare. Singurele bijuterii erau un ceas de mână cu curea neagră din piele și un singur șirag de perle, de aceeași culoare cu părul. Unica pată de culoare o reprezentau ochii ei.

— Ce a mai crescut fiica ta, Sarah, remarcă el.

— Face parte din orchestra școlii.

— La ce instrument cântă?

— Violoncel. E la repetiții. E rândul unui alt părinte să-i aducă azi cu mașina. O să fie aici până-n șase și un sfert. Rebecca se uită la ceasul mare de la mână. Vreau să pleci până atunci.

— Își amintește de Westboro?

— Bineînțeles.

— Vorbește despre el?

— Tot timpul.

— Ce spune?

— Că îi e dor de unchiul ei.

— Și tu, la rândul tău, ce îi zici?

— Că și mie mi-e dor de el.

— Rebecca... murmură Jack privind-o în ochi.

— Mă cheamă Grace acum.

— De ce Grace Kent?

— Așa mi-a sugerat tipul care mi-a făcut

documentele false. Eu nu aveam alt nume să-i propun, așa că am mers pe alegerea lui.

În ciuda faptului că tocmai i se mărturisise comiterea unei infracțiuni federale, Jack zâmbi.

— Am crezut că te-ai recăsătorit cu un tip pe nume Kent.

— Nu vreau alt soț.

— După cel pe care l-ai avut, nu pot să spun că te condamn.

— I-ai zis unde suntem?

— Nu, și nici nu intenționez s-o fac. Nu sunt aici ca să-ți mai provoc altă suferință. Deși aș putea să te arestez pentru adoptarea unei identități false.

— Ce mai agentul FBI fioros ești și tu, îl luă ea în râs. Altceva mai bun de făcut nu ai?

— O, sunt ocupat. În prezent, investighez un incident bizar petrecut în Utah. Înainte de asta, am cercetat o întâmplare stranie din Wichita Falls, Texas. De doi ani de zile rămâne fără explicație. Prima care mi-a captat atenția a avut loc în Kentucky.

Pe fața ei se așternu o mască impasibilă.

— Ce știi despre un antrenor de fotbal din Salt Lake City? o întrebă el.

— Că are toate șansele să fie mormon.

— Nu e. S-a mutat acolo din Virginia.

— Și în Virginia nu există mormoni?

— Ce-o fi fost în mintea unui antrenor de fotbal, într-o noapte, înaintea unui meci de campionat, de a luat o bătă de baseball și și-a lovit femurul până

l-a zdrobit? Cel puțin așa pretinde el, că rănilile și le-a provocat singur.

Lăsa vorbele să răsunе. Rebecca nu scoase niciun cuvânt.

— La fel de ciudat, continuă Jack, e că ai crede că echipa lui de copii de treisprezece ani, părinții lor și membrii comunității ar fi consternați de tragedia asta. Însă nimeni dintre cei care-l cunosc nu regretă că a fost obligat să se pensioneze. Avea un palmares bogat, dar mulți îi puneau la îndoială metodele pe care le folosea ca să-și motiveze jucătorii. Se zvonește că le insufla frică. Orice copil care făcea o greșeală era umilit. Astea sunt doar niște zvonuri, întrucât copiii nu au povestit nimic despre ce se petrecea în timpul antrenamentelor sau după ce pierdeau un joc. Un tată mi-a spus că era ca și cum fiul lui se temea să vorbească. În noaptea incidentului, antrenorul le-a declarat celor care i-au preluat apelul de urgență, soției, poliției, preotului, tuturor că și-a făcut singur asta. Apoi n-a mai zis nimic. N-a indicat niciun detaliu. Niciun motiv. Nimic-nimic. Chiar și ieri refuza să vorbească despre ce s-a petrecut în noaptea aia. Îi aruncă o privire plină de subînțeles. Vezi ironia aici?

— Cum aş putea să n-o văd? E ca și cum ai fi scris cu litere mari pe perete. Și e o poveste pe cînste. Totuși, nu am nici cea mai vagă idee ce legătură are asta cu mine.

— Vrei să ți-o scriu tot cu litere mari?

— Dacă crezi că sunt vinovată de ceva, atunci de ce nu mă arestezi?

— Nu vreau să te arestez.

— Atunci ce scuză ai pentru ieri noapte și azi toată ziua, cât ai stat ascuns în boscheți urmărindu-mi orice mișcare?

— Nu-mi face plăcere să te spionez.

— Atunci încetează.

— Am s-o fac. Spune-mi unde e și...

— Nu știu.

— Rebecca...

— *Grace*.

— Mă rog, zise Jack, ridicând la rândul lui vocea. Te aștepți să cred că nu ai mai avut niciun fel de contact cu fratele tău în ultimii patru ani?

— Nu am spus asta. Am zis că nu știu unde e.

— Deci câteodată *iei* legătura cu el. Cât de des?

O dată pe an, o dată pe lună, de două ori pe săptămână? Cum te contactează?

Femeia întinse mâinile, cu palmele în jos.

— Hai, scoate-ți bețele de bambus. Sau funcționează mai bine tortura cu apă?

Frustrat, Jack se ridică, ocoli scaunul și se sprijini cu mâinile pe spătar. Ar fi vrut să se uite în ochii ei, însă femeia avea aceeași abilitate de a privi prin oameni ca și frate-său.

— Afurisită trăsătură de familie, bombăni el într-un târziu.

— Ce?

— Ochii tăi.

— Nu ești primul care face remarca asta. Când eram mici...

Se întrerupse brusc.

Jack înconjură scaunul și se așează iar.

— Când erați mici, ce?

— Nimic.

— Haide. Spune-mi ceva ce nu știi. O fărâamă de informație.

— Mama gătea friptură înăbușită în fiecare duminică.

— Toate mamele gătesc friptură înăbușită duminica.

Povestește-mi ceva despre el.

— Deja știi totul.

— Surprinde-mă cu ceva.

— De fapt, lui îi place dovleacul copt. Sau îi plăcea. Presupun că încă îi place.

Jack o urmări cum, în ciuda voinței ei, gândurile i se îndreptau spre timpuri apuse. Vremuri mai fericite.

— Întotdeauna a avut grijă de mine, rosti ea cu amărăciune în glas. Eu sunt cu doi ani mai mică, așa că și-a luat în serios rolul de frate mai mare. De când mă știu, el mi-a purtat de grijă. Nu permitea nimănui să se ia de mine.

— Cu un astfel de bodyguard, doar un individ prost grămadă s-ar fi luat de tine.

— Mă apăram și singură.

— Cred și eu. Cum anume? o întrebă Jack rânjind.

— Le spuneam tuturor celor care mă enervau să se ducă dracului.

Îi căzuse în capcană și bănuia că, până la un punct, o merita. Rânjetul îi dispăru de pe față. Își întoarse capul spre fereastră, dar era ca și cum ar fi privit printr-o cascadă, căci șuvoaiele de apă măturau geamul într-un ritm constant.

— Nu încerc să te intimidez, Rebecca, spuse peste câteva clipe răsucindu-se iarăși spre ea. Aș face-o dacă m-ar ajuta în vreun fel, dar cred că nici cu bețele de bambus nu voi afla de la tine pe unde umblă.

— Nu ai afla pentru că pur și simplu nu știu.

— Gândește-te la familiile victimelor. Asta era o lovitură sub centură, însă Jack nu avea niciun scrupul în condițiile date. Oamenii aceia păstrează legătura cu mine, să știi. Prin e-mailuri sau prin telefon. Îmi trimit tot felul de mesaje care ți-ar rupe inima dacă le-ai citi.

Știu că tu nu te sperii de blesteme, dar ești conștientă că oamenii ăștia vor și merită...

— Oprește-te!

Sări fulgerător de pe canapea și părăsi camera cu agilitatea grațioasă a unei pisici negre. Jack își dădu seama că deschisese ușa de la intrare pentru că simți o rafală de aer umed. Fără tragere de inimă, se ridică și o urmă în hol. Neînduplecată, femeia ținea ușa deschisă, cu privirea pironită în podea.

Când ajunse lângă ea, Rebecca își înălță capul

pentru a-l privi cu ochii aceia cristalini.

— Am construit o viață bună pentru Sarah și pentru mine aici. Dar aş abandona totul într-o clipită. Aş dispărea iarăși. Mai deranjează-mă mult, și o voi face. Știi că sunt în stare.

— Iar tu știi că voi continua să-l caut până am să-l găsesc.

— E o pierdere de vreme. Nu se va lăsa niciodată găsit.

— Ești sigură? Te-ai gândit vreodată că poate pentru el ar fi o eliberare?

Femeia râse cu amărăciune.

— Flaide. Urmează să-mi spui că ăsta ar fi cel mai bun lucru pentru el.

— Și nu ar fi?

Incapabilă să-și mai mențină privirea sfidătoare, își întoarse capul într-o parte. Observând mica fisură din armura ei, Jack se grăbi s-o exploateze.

— Știi că ar fi cel mai bine pentru el, Rebecca. La fel și pentru tine. Ai putea să nu-ți mai faci griji că te spionez. Ai putea să-ți folosești numele tău adevărat. Nu ar fi mai bine pentru toată lumea? făcu un pas mai aproape de ea. Ajută-te pe tine ajutându-mă pe mine. Dă-mi un indiciu, ajută-mă cu o pistă.

— Îmi ceri să-mi trădez fratele.

— Nu va ști niciodată că informația a venit de la tine.

Îți jur asta. Observă că îl asculta, așa că puse și mai mare presiune: Nu vrei să-ți abandonezi casa

asta drăguță, să-ți părăsești magazinul încântător. Și, chiar dacă ai face-o, cu Sarah ce s-ar întâmpla?

Rebecca îi aruncă o privire care-l făcu să se gândească: „Aha! Am înscris un punct”.

— Era un copil când ați plecat din New York. Era prea mică să înțeleagă implicațiile. Faptul că fugea cu mami în creierii nopții era o mare aventură. Acum nu ar mai fi așa. S-ar împotrivi. Nu ar vrea să-și părăsească prietenii. Îți va purta pică pentru că o vei obliga.

— Se apropie ora la care trebuie să ajungă acasă. E cazul să pleci.

— Îi vei povesti că am fost aici?

— Crezi că-s nebună?

— Atunci cum îi vei explica de ce ești atât de supărată?

— Nu te măguli singur, Jack. Nu ai tu capacitatea de a mă supăra pe mine.

— Faptul că mi-ai spus pe numele mic arată exact cât de supărată ești. Nu mai încerca să mă minți. Cred că te întristează foarte tare să-ți obligi fiica să ducă o viață în umbră.

Își dădu seama că ar fi vrut să-l omoare pentru acele cuvinte. Era furioasă.

— Pleacă!

Preț de câteva clipe rămaseră amândoi tăcuți, fără ca vreunul să cedeze vreun centimetru. În cele din urmă, el rosti printre dinți:

— E-n regulă, am să plec. Deocamdată...

— Și nu te mai întoarce.

— Asta nu-ți promit. Pășii pe verandă. Îți mulțumesc pentru că m-ai lăsat să-ți folosesc baia, spuse el trăgându-și geaca peste cap.

— Domnule agent special Connell?

Se întoarse.

— Dacă te apropii câtuși de puțin de Sarah cu intenția de a extrage informații de la ea, am să te calc cu mașina, iar apoi am să te castrez.

capitolul 25

Conferința de presă se derula în holul rotund al spitalului. Responsabilul cu relațiile publice ținu un discurs scurt și agreabil, dând câteva informații în plus față de cele oferite de Emory Charbonneau însăși.

După declarația oficială, Jeff Surrey le mulțumi tuturor agențiilor guvernamentale și zecilor de voluntari care participaseră la căutarea soției lui. Îi rugase apoi pe reprezentanții presei să păstreze discreția în perioada cât Emory era în convalescență.

— E nerăbdătoare să se întoarcă la cabinetul ei și să-și reia activitățile normale.

— Asta include și alergatul la maratoane? întrebă un reporter.

— Bineînțeles. Dar, având în vedere experiența asta, e posibil să-și aleagă alte locuri pentru antrenamente.

Replica stârni câteva râsete. Jeff mai răspunse la

vreo două întrebări, ambele legate de demersurile caritabile ale lui Emory.

— De fapt, e mai entuziasmată ca oricând. M-a convins să o însoțesc în următoarea ei călătorie în Haiti.

Anunțul acesta fu o mare surpriză pentru toată lumea, dar mai ales pentru Alice Butler. Knight, care stătea la marginea grupului, îi observă reacția. Imediat după finalul conferinței de presă, el și Grange pleacă în grabă și se întoarseră la sediu.

Grange aduse câte o prăjitură uriașă, cu fulgi de ciocolată, pentru fiecare.

— E bună, dar s-ar putea să-ți strice pofta de mâncare pentru cină.

— Nicio șansă. Mai devreme m-a sunat soața și mi-a promis pui și găluște. Knight mușcă un sfert din prăjitura lui. Ai observat reacția lui Alice Butler atunci când Jeff a făcut anunțul despre Haiti?

— Eu mă uitam la Jeff.

— Arăta de parcă ar fi înghițit un ou.

— Păi i s-a întors nevasta. Jeff o copleșește cu afecțiune și atenție. Probabil că Alice se simte neglijată.

— Ar trebui să se bucure că prietena și colega ei s-a întors teafără.

— Sigur, zise Grange. Dar e și ea om. Pe de altă parte, trebuie să se simtă ușurată că n-a fost vorba de anchetarea unei crime. Mestecând o

bucată de prăjitură, întrebă: De ce crezi că minte?
Nu Alice. Emory.

Knight se lăsă pe spate în scaun, își sprijini picioarele pe colțul biroului și-și scoase elasticul.

— Poate că nu vrea ca soțul ei și restul lumii să afle că s-a simțit bine cu un tip în vreme ce o mulțime de oameni sufletești o căutau disperați prin ger.

— O răzbunare pentru aventura lui Jeff cu Alice?

Knight ridică din umeri.

— Poate că se răzbună el pentru vreo aventură de-a lui Emory. Cine știe? Oricum, a început să-i fie frică atunci când escapada ei amoroasă s-a transformat într-un caz anchetat de poliție. Cum e o femeie deșteaptă, a decis să vină singură acasă.

— Nu cred că e chiar așa de simplu, Sam, mărturisi Grange încruntat.

Nici Knight nu credea asta.

— Păi, zi ce-ai de spus.

— Contuzia era recentă. L-am întrebat eu însumi pe medic. Rana de la cap e, de asemenea, recentă. A suferit rănila alea în timpul dispariției de patru zile. Ceea ce rămâne neclar e cum i-au fost provocate.

— Crezi că a mințit că a căzut și s-a lovit la cap?

— E posibil.

— De ce să mintă?

— Nu știu. Dar precis are legătură cu Bunul Samaritean. Cum e posibil să stea patru zile cu el și să nu știe cum îl cheamă?

Knight își înfășură elasticul.

— Jeff a părut să-i creadă povestea cu „nu-mi amintesc”.

— Ceea ce, până la urmă, îl face vinovat.

— De ce?

— De prostie.

Knight izbucni în râs.

— Am zis că a *părut* s-o creadă. Nu poate să-și protejeze reputația decât dacă se preface că o crede. Nu voiai să o arate cu degetul și să strige, în fața lui Dumnezeu și a lumii întregi, „Mincinoasa mincinoaselor!”

— În opinia mea, tot un bou rămâne.

— Eu n-am să te contrazic. Knight se ridică, își întinse spatele și-puse haina. Mă strigă puiul și găluștele.

— Deci, închidem cazul?

— Prietene, persoana dispărută nu mai e dispărută.

— Măcar asta-i adevărat.

Simțind reținerea partenerului său, Knight se așază pe marginea biroului.

— Vrei s-o arestăm pe doamna doctor Charbonneau pentru că ne-a făcut să ne dăm de ceasul morții degeaba, deși are două răni la cap certificate medical?

— Nu.

— Bine. Pentru că niciun procuror nu ar prelua cazul. Dincolo de faptul că nu știe deloc să mintă, este cea mai stabilă și normală persoană din câte

am întâlnit vreodată.

— Sunt de acord.

— Deci care să fi fost motivul pentru care să-și însceneze dispariția?

— Atenție? Faimă?

— Nu are nevoie de asta. Ea și faptele ei bune au parte de toată atenția pe care și-ar putea-o dori.

— Vrea să pedepsească pe cineva?

— În afară de soțul ei infidel, adică? Nici măcar nu știm dacă a aflat că o înșală. Nu are dușmani cunoscuți, încă nu am găsit pe nimeni care să aibă ceva rău de zis despre ea. Chiar și doctorița Butler, amanta lui Jeff, o laudă pe Emory. Zi-mi ce a avut de câștigat în urma unei astfel de înscenări.

— Absolut nimic, oftă Grange. De-aia e și mai ciudat că a mințit. Dacă nu a plănuit totul, atunci n-ar fi trebuit să mintă. Cu toate astea, o face. De ce?

— La dracu'. Ne-am întors la întrebarea mea de la început. Knight își trecu mâna peste față, iar, când Grange fu pe punctul de a vorbi, i-o luă înaintea. Sunt de acord cu tine, sunt de acord cu tine. Ne scapă ceva.

— Oare ce anume?

— Mă depășește total. Sper doar că, atunci când și dacă vom afla, să nu fie ceva prea urât.

Jeff se uită la tava cu mâncarea neatinsă a lui Emory.

— Nu te condamni. Nu pare prea apetisantă. Vrei să ies și să-ți aduc ceva?

— Nu mi-e foame, dar îți mulțumesc pentru că te-ai oferit.

El împinse tava într-o parte ca să se poată așeza pe marginea patului. Ca de obicei, era de o eleganță perfectă, dar Emory își dădea seama că era la fel de obosit ca și ea. Ultimele patru zile îl epuizaseră, deși, de fiecare dată când îi cerea iertare pentru iadul prin care-l făcuse să treacă, el o asigura că dăduse uitării toate necazurile în clipa în care îi auzise vocea la telefon și știuse că era bine.

— Dar cina ta? îl întrebă.

— O să fac rost de-o gustare.

— Ar fi trebuit să-i lași pe Alice și pe Neal să te scoată la masă înainte să plece spre Atlanta.

— Nu am vrut să te las singură. În plus, cred că au fost bucuroși că nu le-am acceptat invitația. Erau nerăbdători să pornească spre casă, căci se făcuse destul de târziu. Alice o să-l urmeze pe Neal în mașina ta.

Jeff îi rugase ca unul dintre ei să conducă mașina lui Emory până la Atlanta; ei doi urmau să se întoarcă a doua zi.

Înainte să plece, Alice îi înmânase pe furiș cutia cu contraceptivele de urgență. Îi spusese că nu se aștepta să aibă efecte secundare, dar o făcuse să-i promită că avea s-o sune în cazul unor manifestări ieșite din comun. Cu foarte mult tact, îi

reamintise, de asemenea, că pastilele puteau împiedica apariția unei sarcini, dar nu o puteau feri de bolile cu transmitere sexuală.

Jeff își pocni degetele în fața ei.

— Ești aici?

— Îmi pare rău.

— Ți spuneam că, înainte să plece Alice, am scos din portbagajul mașinii tale geanta de voiaj și ghetetele. Totul e în dulap, inclusiv laptopul pe care l-au înapoiat cei de la poliție. Totodată, mi-au returnat și mie pistolul.

— Pistolul?

— E doar o formalitate, din câte mi s-a zis. Dar sunt sigur că au verificat dacă s-a tras recent cu el. Jeff rânji sarcastic. Sunt teribil de caraghioși, nu-i așa?

— Nu văd ce e amuzant.

— Nici eu.

— Slavă cerului că, pentru amândoi, s-a terminat calvarul ăsta. Îi apucă mâna și i-o prinse într-ale sale, murmurând: Emory, nu voi insista să aflu unde ai fost sau ce ai făcut.

— Jeff...

— Nu, nu spune nimic. Nu vreau să te pun într-o poziție în care ai fi nevoită să mă minți. Adevărul e că, orice s-ar fi întâmplat, am meritat-o. Am fost un nemernic. În zilele mele bune am fost retras. În cele rele, am fost dificil și, adesea, de-a dreptul imposibil. Făcu o pauză, ca și cum i-ar fi dat o șansă să-l contrazică. Cum ea n-o făcu, reluă: Știi

cât de tare mi-am dorit să ajung partener la firmă. Au mai existat și alte dezamăgiri.

— Jeff, nu pot să accept asta. Poate...

— Nu despre asta e vorba. Îți jur. Ceea ce încerc să spun e că toate dezamăgirile alea nu scuză felul în care m-am purtat.

— Nu am avut nicio clipă intenția să te pedepsesc.

— În regulă, accept asta, zise el, însă cu o evidentă tentă de neîncredere. Ceea ce vreau să știi e că, în momentul în care am fost pe punctul de a te pierde, mi-am dat seama cât de importantă ești pentru fericirea mea. Nu, nu doar pentru fericirea mea. Pentru *viața* mea. Vreau să o luăm de la capăt. Vreau...

Soneria telefonului îl întrerupse. Îl scoase de la curea, citi numele apelantului, apoi mârâi iritat:

— Ce e? Ascultă preț de câteva secunde, după care spuse: îhî, am s-o întreb chiar acum. Apăsă pe ecran și închise. Detectivul ăla gras, Knight.

— Ce voia?

— A întrebat dacă ai harta cu trasee pe care ai folosit-o sâmbătă.

— E în buzunarul interior al gecii mele, cel cu fermoar.

Jeff se ridică și se duse la dulapul îngust unde îi așezase mai devreme geanta de voiaj. Înăuntru mai era și sacul de plastic cu hainele de alergat și celelalte lucruri pe care le avusese asupra ei la internare. Aduse sacul la pat și îi goli conținutul.

— Geaca asta albastră?

Emory încuviință, apoi își lăsă capul pe spate și rămase cu privirea ațintită asupra plăcilor antifonice de pe tavan.

— Jeff, de ce ai anunțat la conferința de presă că plănuiește să mergi cu mine în Haiti?

Nu avusese de gând să se uite, dar asistenta care era în salon la momentul difuzării, pornise entuziasmată televizorul. O parte a conferinței fusese transmisă în direct, ca știre principală în jurnalul de seară.

— Am vrut să anunț public că schimb foaia, răspunse el.

— E un gest admirabil. Dar nu te văd îndurând căldura și condițiile mizere de cazare. Ca să împărți periute de dinți copiilor și ca să-i înveți cum le pot folosi? Pur și simplu, nu e genul tău.

— Dar vreau să fie, vreau să mă implic mai mult în lucrurile în care ești implicată tu, și... Ești sigură că harta era în buzunarul ăsta?

— Da.

— Nu e aici. Am verificat și toate celelalte buzunare.

— Acolo țin minte că am pus-o, spuse ea ridicând din umeri. Sergentul Knight a zis de ce o vrea?

— Cică investigatorii vor să reconstituie itinerarul tău de sâmbătă, iar harta pe care ai folosit-o ar putea să le fie utilă. O să-l sun mai târziu să-i spun că n-o găsim. Pe când îndesa

lucrurile înapoi în punga de plastic, o întrebă: Cine ți-a reparat ochelarii de soare?

„Pot fi îndemânatic atunci când este nevoie.” Vinovăția o făcu să simtă cum îi luau foc obrazii, așa că își feri privirea.

— Una dintre asistente, presupun. La Urgențe erau mai multe care m-au ajutat să mă dezbrac.

— Bine că mai ai un rând de haine cu care să te îmbraci mâine pe drum. Astea arată și miros cam urât ca să le poți purta. Ești sigură că nu vrei să le arunc?

— Nu. Se spală fără probleme.

— Bine atunci. Jeff puse geanta înapoi în dulap și se așază pe marginea patului. Acum, unde rămăsesem?

— Spuneai să o luăm de la zero. Dar te superi tare dacă începem de mâine? zise Emory. Avem de discutat o mulțime de lucruri, însă în seara asta sunt mult prea obosită. Îmi pare rău.

— Nu, mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Jeff o trase la pieptul lui și își plimbă mâinile de-a lungul pielii goale, prin deschizătura cămășii de spital. În ultimele câteva zile, au existat momente în care m-am temut că nu am să te mai pot ține niciodată așa. Mi-a lipsit, mi-a lipsit asta... mi-a fost dor de tine. O sărută pe tâmplă, apoi pe obraz și mai apoi pe buze, ușor și cast. Acum odihnește-te.

— Așa am să fac.

— Dacă te răzgândești și vrei ceva de mâncare,

promite-mi c-o să mă suni.

— Promit. Odihnă plăcută. Ne vedem dimineată.

— La prima oră. Abia aștept să plecăm din orașul ăsta, spuse el trimitându-i un sărut de la ușă.

Când rămase singură, Emory simți cum disperarea se pogora asupra ei asemenea unei păsări negre, de rău augur, cu aripile întinse, acaparând-o pe deplin. Oare minciunile pe care le spusese și pe care continua să le spună aveau s-o urmărească toată viața?

Trase la o parte pătura ușoară și se dădu jos din pat. Luând cu ea suportul pentru perfuzii, se duse la dulap și scoase sacul cu lucrurile ei. Găsi harta sub branțul ghetei stângi.

Knight uitase să i-o ceară, așa că, imediat după plecarea lui, scosese harta din buzunarul gecii și o pusese în pantof, singurul loc în care se gândise să o ascundă până când ieșea din spital și se putea descotorosi de ea.

Fusese sinceră în legătură cu traseul pe care o apucase, nu și cu detaliile legate de potecile care se ramificau din drumul principal. În orice caz, avea să țină cu dinții de hartă, deoarece nu voia ca investigatorii să reconstituie ruta exactă și, eventual, să găsească vreun indiciu despre identitatea salvatorului ei sau despre locul unde se afla cabana lui.

În ciuda atitudinii lui de „ptiu, drace!”, Sam Knight era totuși un om al legii. Întrebările

rămase fără răspuns și detaliile lipsă nu-i dădeau pace. O lăsase să creadă că dosarul era ca și închis. Păi atunci de ce era interesat să vadă harta? De ce mai căutau investigatorii ruta? Bunul ei Samaritean îi stârnise curiozitatea detectivului.

capitolul 26

Telefonul îi vibra în buzunar. Îl scoase și văzu că era un număr ținut la secret. Preluă apelul, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Sunt eu, se auzi vocea Rebeccăi.

O mințise pe Emory că nu avea mobil. Avea zeci, cumpărate din supermarket, niciunul de firmă, de genul celor care se vând pe nimica toată, de unică folosință. Le utiliza doar ca să comunice cu sora lui.

De fiecare dată când o suna, îi dădea numărul următorului telefon, apoi îl distrugea pe cel pe care tocmai îl folosise. În felul ăsta, avea mereu la dispoziție un număr nedetectabil la care ea îl putea găsi în caz de urgență. Bărbatul își adună curajul pentru a primi veștile proaste.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am întâlnit cu agentul special Jack Connell.

Nu prevăzuse asta și, pentru o clipă, rămase mut.

Apoi șopti apăsător:

— Îți bați joc de mine?

— Aș vrea eu.

— Când a fost asta?

— Azi.

După patru ani, Connell își făcuse apariția *tocmai* în ziua în care Emory se întorsese la soțul ei, când fusese înconjurat de apărători ai legii și de ziariști. Să fi fost doar o coincidență? Cele două evenimente se petrecuseră la o distanță de aproape cinci mii de kilometri. Ce legătură ar fi putut exista între ele? Una singură. El.

— Ce voia?

— Ce crezi că voia? Pe tine.

— Nemernicul.

— Are aceiași ochi de cățeluș.

— Nu te încrede în ei.

— O, nu am făcut-o. Nici măcar o clipă. E la fel de manipulator ca întotdeauna, dar are mare nevoie să-și îmbunătățească abilitățile de supraveghere. Ieri-seară, când m-am întors de la muncă, avea mașina parcată mai încolo pe stradă.

— De ce nu m-ai sunat atunci?

— Am crezut că o să se dea bătut și o să plece.

— Slabe speranțe.

— Am așteptat douăzeci și patru de ore până să-l dau în vileag.

— A venit singur?

— Da.

— Cât a stat?

— Aici în casă, aproape un sfert de oră.

— L-ai lăsat să între?

— Un sfert de oră, repetă ea țăfnoasă. După aia

l-am trimis să-și facă bagajele.

— Asta nu înseamnă că nu te mai urmărește.

— Nu cred c-o face.

Probabil avea dreptate. Sora lui era deșteaptă și greu de prins. Sau, cel puțin, așa fusese până acum. Bărbatul îi adresa cea mai pertinentă întrebare:

— Cum a dat de tine tocmai la Seattle?

Rebecca îi povesti cum fosta ei colegă de la magazinul Macy's o zărise la un buletin de știri. Bărbatul se mai destinsese când înțelese că nu era nicio legătură între Emory și vizita neanunțată a agentului la sora lui.

— A fost o prostie să particip la protest, zise ea. Îmi dau seama acum de asta, dar nu m-am gândit niciodată că va fi o acțiune demnă de posturile naționale de știri.

— Dar ți-ai schimbat înfățișarea.

— Se pare că nu destul încât s-o păcălesc pe Eleanor.

— Îmi aduc aminte de ea. Voi două erați apropiate.

— Era total nebună după tine, cred. Înainte...

Fusese pe punctul de a spune „înainte de Westboro”. Totul se schimbaseră după aceea, însă n-avea rost să discute despre ceea ce amândoi știau deja, mai ales că nu era prudent să vorbească prea mult, ținând seama și de recenta reapariție a lui Jack Connell.

— Nu l-ai lăsat singur, nu?

— Doar ca să meargă la baie. Înainte să intri în panică, te anunț că am ascultat la ușă. A făcut pipi și s-a spălat. Nu a stat îndeajuns de mult încât să facă altceva. Dar oricum, după plecarea lui am căutat peste tot.

„Bravo!” o lăudă el în gând.

— Despre ce ați vorbit într-un sfert de oră?

— A făcut referire la Salt Lake City, Texas și Kentucky.

— Presupun că nu sunt destinațiile de vacanță de pe lista lui cu chestii de făcut înainte să moară.

— Nu face pe deșteptul. M-a întrebat dacă știu ceva despre un antrenor de fotbal. Am făcut pe proasta, dar normal că nu m-a crezut.

Nu pomenise nimic despre Carolina de Nord sau despre zona aceea. Nu adusese vorba despre o doctoriță din Atlanta care fusese dată dispărută vreme de patru zile. Răsuflând ușurat, schimbă subiectul.

— Ce face Sarah?

— O să ajungem și la ea. Tu ce faci?

— Sunt bine.

— Nu, nu ești.

— Ba da.

— Ce-ai pățit?

— Nimic.

— Nu încerca să mă protestezi! Ești bolnav?

— Sunt sănătos tun.

— Atunci ce se întâmplă?

Rebecca avusese întotdeauna capacitatea de a-i

detecta eschivările. Citea o minciună de la mai bine de un kilometru. Trebuia să renunțe cât mai avea un avantaj.

— Ascultă, mai bine închid. Mersi că m-ai pus la curent cu Connell.

— Trebuia să te avertizez. E încă pe urmele tale.

— Dacă ar fi aproape, nu te-ar mai bate pe tine la cap. Un lucru, totuși: ești sigură că a ajuns la tine prin intermediul amicei tale? Este posibil să fi mințit în legătură cu asta.

— N-a mințit, am verificat. După plecarea lui am sunat-o pe Eleanor.

Rebecca avea mare grijă să-și ascundă urmele, deci și pe ale lui. Îl luă prin surprindere vestea că reluate legătura cu prietena ei din New York.

— A confirmat că Jack Connell a venit s-o vadă după ce-l sunase ea. Mi-a făcut plăcere să stăm la povești, adăugă Rebecca pe un ton defensiv. E măritată acum și așteaptă primul ei copil. M-am bucurat să aud că pare așa de fericită.

Bărbatul își coborî capul, ascunzându-și bărbia în gulerul hainei. Îl durea faptul că sora lui simțise nevoia de a se scuza pentru discuția agreabilă purtată cu o veche prietenă. Probabil că el cunoștea doar o părticică din sacrificiile pe care le făcuse și pe care încă le mai făcea ca să-l apere.

— Mă bucur că ai sunat, zise cu glas răgușit. Mersi. Ținem legătura.

— Să nu-ndrăznești să-nchizi!

— Am vorbit și așa prea mult.

— Ai întrebat de Sarah.

I se opri inima.

— E bine? Iisuse, Connell nu a...

— Nu. L-am amenințat că-l emasculez dacă se apropie de ea.

— Și după aia eu ar trebui să-l omor.

— Deocamdată nu e nevoie. Ca să-ți răspund la întrebare, Sarah e foarte bine.

— Mai cântă la violoncel?

— Are un recital în câteva săptămâni. Mi-aș dori să poți fi aici s-o vezi.

— Și eu mi-aș dori. Tăcerea care se așternu se prelungi până ce căpătă mai multă semnificație decât o simplă pauză. Ce-mi ascunzi, Becs?

Pe când ea avea doisprezece ani și el paisprezece, îl plesnea de fiecare dată când o tachina cu numele acesta de alint. Cu timpul, totuși, ajunsese să-i placă, deși, atunci când el îi zicea așa, de obicei voia să indice o schimbare a subiectului conversației. Era echivalentul verbal al ajungerii la miezul problemei, al momentului în care se scoteau mânușile.

— Mie și lui Sarah ne place aici, spuse ea în cele din urmă. Îi place școala. Are o mulțime de prieteni. Magazinul merge bine. Depășește previziunile mele. Ne simțim ca acasă. Dacă ar fi să ne mutăm și de aici...

— Nici prima oară nu ți-am cerut să te muți.

— Nu, a fost doar decizia mea să părăsesc New Yorkul. Dar, atâta timp cât Jack Connell mă ținea

sub observație, avea să fie o pacoste, și uram ca viața mea să fie monitorizată. Pe atunci, și eu, și Sarah aveam nevoie de un nou început, departe de nemernicul cu care fusesem măritată. Nu regret că am plecat din Manhattan. Făcu o pauză de respirație, apoi continuă: Acum nu aș mai vrea să facem asta din nou, să ne mutăm în alt oraș, ceea ce ar însemna să adoptăm un nume nou și să mințim pe toată lumea ca să ne construim o identitate.

— Nici eu nu vreau, replică el sincer. Rămâneți unde sunteți, Becs, și trăiți-vă viața. Nu te gânde la mine de fiecare dată când iei o decizie. Fericirea și bunăstarea ta și ale lui Sarah ar trebui să fie singurele lucruri pe care să le iei în calcul.

— Dar, acum că Jack Connell știe unde sunt...

— Nu ai cum să mă trădezi, pentru că nu știi nimic.

— El nu crede asta. E sigur că știi unde ești.

— Atunci se înșală, nu-i așa?

— La fel faci și tu.

— Ce faci?

— Te înșeli când crezi că mă poți liniști. Se petrece ceva. Ce?

Dumnezeule, insistentă mai era!

— Nu-ți face griji în legătură cu mine. Sunt bine.

Mereu atentă la cea mai mică nuanță, sora lui vru să știe:

— Ce ai mai făcut de data asta?

— Știi bine că nu trebuie să întrebi.

— Spune-mi doar ca să nu trebuiască să-mi fac griji.

— Am avut o altercație cu vecinii mei, mărturisi el după o scurtă ezitare.

Experiența o învățase să citească printre rânduri. De data asta însă, nu-și dădu seama că vorbea la propriu.

— La plural?

— Doi.

Rebecca scoase un geamăt.

— Și în ce a constatat *altercația*?

— Încă mai respiră, dacă asta întrebi.

— Nu face pe nebunul. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat.

— De fapt, Becs, nu vrei. Dacă nu știi, atunci nu va trebui să minți vreodată în legătură cu asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, când o să te oprești?

— Când o să termin.

— Sau când o să te termine cineva pe tine.

— Există și posibilitatea asta.

— Dar eu nu ar trebui să-mi fac griji? pufni ea. Cum el nu răspunse, adăugă: Dacă ai terminat acolo, *oriunde* ar fi asta, acum te vei muta.

Din locul în care se afla, sprijinit de un stâlp de iluminat, privi spre clădirea de peste drum. La spital, orele de vizită se terminaseră, așa că nu mai erau așa de mulți oameni care să vină sau să plece ca mai devreme. Cei doi bărbați care o escortaseră mai devreme pe Emory la Urgențe

plecaseră în SUV-ul lor. Furgonetele posturilor de știri se îndepărtaseră după conferința de presă. Puțin după ora zece, Jeff Surrey plecase într-o mașină europeană de ultimă generație. Undeva în clădirea aceea, Emory era singură și așa avea să fie pe tot parcursul nopții. Gândul ar fi trebuit să-l liniștească, dar nu reuși.

— Nu pot să mă mut chiar acum, îi spuse surorii lui.

— Așa faci întotdeauna. Imediat.

— Nu și de data asta.

— De ce e altfel de data asta?

Nu putea să-i spună, căci s-ar fi îngrijorat și s-ar fi temut și mai tare decât până atunci. Dacă i-ar fi povestit despre Emory, l-ar fi sfătuit să-i întoarcă spatele și să o lase în plata Domnului chiar din noaptea aceea, chiar din acel moment. Nu voia să audă asta de la Rebecca. O știa deja.

— Trebuie să termin ceva aici înainte să mă duc în altă parte, asta e tot.

— N-o să-mi spui nimic, nu-i așa?

— Nu.

— Are legătură cu Westboro?

— Nu. E vorba de altceva. Înainte ca ea să-i ceară o informație pe care nu avea de gând să i-o împărtășească, îi dădu numărul pentru următorul apel urgent. Regulile rămân aceleași. Sună doar dacă e nevoie.

— Așa o să fac. O să mă suni?

— Sigur.

După o clipă, Rebecca îl întrebă:

— Iar o să intri în vreo belea, nu-i așa? Fratele ei păstra tăcerea, ceea ce o făcu să izbucnească: Îți jur că, dacă aș ști unde ești, l-aș suna pe Jack Connell chiar acum și i-aș spune.

— Ba n-ai face-o.

— Nu, n-aș face-o, oftă ea înfrântă. Dar a zis despre tine o chestie pe care nu pot să mi-o scot din cap.

— Ar trebui să fie interesant.

— A zis că ar fi poate chiar o eliberare pentru tine dacă ai fi găsit.

— O *eliberare*?

— Ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit.

— Atunci e chiar ridicol. Dacă revine, să-i spui să se ducă dracului.

— Nici eu n-aș fi putut s-o zic mai bine, remarcă ea înveselită.

Râsul ei îi permitea să încheie apelul într-o notă pozitivă. Înainte ca amândoi să se întristeze, înainte să apuce să-și ia la revedere, bărbatul închise. Scoase apoi bateria din telefon și începu să calce aparatul cu bocancul până ce îl făcu bucăți. Ingenunche, adună în mână toate fragmentele de pe jos și le puse în buzunarul hainei ca să scape de ele mai târziu.

Peste câteva clipe scormoni în buzunarul jeansilor și scoase micul ornament argintiu, suvenirul pe care-l păstrase ca pe o legătură tangibilă cu Emory fără să-și dea seama, până

acum, de importanța lui vitală. În timp ce-l răsucea gânditor între degete, mai aruncă o ultimă privire spre spital și, convins că până dimineață era puțin probabil să se mai întâmple ceva rău, se îndreaptă spre locul unde-și lăsase camioneta. Avea mult de lucru în seara aceea. Avea de făcut o mulțime de lucruri care ar fi trebuit să-i țină mintea ocupată, ca să nu se mai gândească la Emory. Evident, își făcea speranțe deșarte.

Vreme de patru ani, trăise în singurătate și chiar se împăcase cu ideea. Acum, în numai patru zile, toleranța la singurătate i se evaporase. Și începuse să-l doară.

capitolul 27

Emory se ridică iute în capul oaselor, gâfâind. Înnebunită, se uită de jur împrejur, așteptându-se să vadă pereții de lemn, veioza cu abajurul de pânză, pe el.

Dar el nu era acolo. Acea nu era cabana, iar frații Floyd nu erau pe punctul de a da buzna pe ușă cu o armă încărcată.

Se afla într-o cameră de spital, teafără și în siguranță.

Și atunci de ce îi bătea inima atât de tare? De ce simțea că nu avea aer și că o furnicau mâinile și picioarele?

Recunoscuse simptomele obișnuite ale unui atac

de panică, dar nu reuși, sub nicio formă, să-și dea seama ce anume îl provocase.

Un vis urât? Sau vina de a-i fi mințit pe oamenii legii se ascunsese în adâncurile ființei sale?

Ambele variante erau la fel de posibile.

Simți însă că atacul ei de anxietate avea o cauză mai presantă. Se ridică din pat și-și târî suportul de perfuzie până la ușă. O întredeschise, își scoase capul și privi în ambele direcții. Culoarul era gol. Nu se zărea nimeni, nici măcar asistentele. Hotărând că nu era nimic amenințător, se întoarse în cameră și închise ușa.

Merse la baie să folosească toaleta și să se șteargă pe față cu o pănză umedă. Gresia de pe jos se simțea rece sub picioarele ei goale. Luă apoi din dulap geanta de voiaj cu lucrurile ei și puse pe pat. În timp ce scotocea în căutarea șosetelor, trase concluzia că Jeff avea dreptate. Hainele ei de alergare miroseau destul de...

Brusc, sub imboldul intuiției, răsturnă geanta și îi scutură conținutul în poală, convinsă că atacul ei de panică fusese provocat de ceva ascuns acolo. Scormoni repede printre obiecte, luându-le unul câte unul în mână.

Când își dădu seama, șocul o făcu să se cutremure. Pentru o clipă rămase nemișcată, încercând să se hotărască asupra căii optime de acțiune. Apoi, cu mâinile tremurânde, formă un număr pe telefonul ei mobil și ascultă nerăbdătoare sunetul de apel. În cele din urmă îi

răspunse o voce somnoroasă.

— Emory? E totul în regulă?

— Alice! Îmi cer scuze că te-am trezit.

— Ești bine?

— Sunt. Adică nu sunt, altfel nu te-aș suna la...

Cât e ceasul?

— Nu contează. Ce s-a întâmplat? Pari îngrozită. Se forță să se calmeze și să respire adânc.

— Trebuie să te întreb ceva și nu am vrut să aștept până la ziuă.

— Te ascult.

— Astăzi, când erați cu toții în salonul meu și eu vă povesteam despre căzătura pe care am suferit-o, despre cum m-am lovit la cap și toate cele, am zis ceva despre faptul că mi-am stricat ochelarii de soare?

— Poftim?

— Alice, adu-ți aminte. Te rog. E important. Am spus că mi-am stricat ochelarii de soare?

— Nu-mi amintesc. De ce?

— Pentru că, astă-seară, Jeff a vrut să știe cine mi i-a reparat. I-am spus că trebuie să fi fost una dintre asistente, când, în realitate, a făcut-o bărbatul de la cabană.

— Bine, îngăimă Alice, evident buimacă.

— Cum de-a știut Jeff că mi s-au stricat ochelarii de soare când am căzut?

Alice stătu un pic pe gânduri.

— Ai repetat povestea de câteva ori pe tot parcursul după-amiezii. Probabil că la un moment

dat ai zis ceva și despre ochelari.

Emory își mușcă buza de jos.

— Nu cred.

— Insinuezi că... Ce vrei să spui?

— Doar ascultă-mă, te rog. De la reîntâlnirea noastră de azi-dimineață, Jeff a fost un cu totul alt om. S-a tot învârtit pe lângă mine. A fost protector, iubitor, ba chiar spăsit. Asta nu-i stă deloc în fire, o știi prea bine.

— Emory...

— Știu ce o să spui. O să zici că ăsta este comportamentul normal al unui bărbat care se căiește după ce a avut o aventură.

— Exact asta eram gata să spun. Probabil se simte mizerabil și vrea să se căiască pentru că a călcat strâmb.

— Are sens și aș fi de acord, numai că răsfățul lui pare fals și forțat. Ca și cum ar juca un rol. Nu mă simt confortabil în preajma lui. Mă face să nu fiu în largul meu. Știu că asta pare o nebunie.

— Nu pare o nebunie. Pare totuși o remarcă venită din partea cuiva care a suferit o lovitură puternică la cap. Ți-au dat un sedativ în seara asta? Ar putea să-ți afecteze...

— Nu sunt sub influența medicamentelor. Nu delirez. Nu sunt isterică.

— Tăcerea lui Alice îi sugera că poate era totuși isterică, își strânse buzele ca să nu-i ofere cumva o confirmare.

— Stai să mă asigur că am înțeles, zise Alice. Tu

sugerezi că Jeff a fost acolo, că a avut ceva de-a face cu accidentul care ți-a cauzat traumatismul?

— Dacă n-ar fi așa, cum de-a știut despre ochelarii mei de soare?

Alice trase adânc aer în piept.

— În regulă, hai să zicem că el te-a rănit. Și apoi ce-a făcut? Te-a lăsat să fii răpită de omul munților? Crezi că el și Jeff erau mână-n mână?

— Nu. Imposibil.

— Mai imposibil decât ceea ce afirmi tu?

— Nu afirm nimic. Eu doar...

„Ce fac, de fapt?” se întrebă ea.

— Le-ai povestit celor doi polițiști despre asta? reluă Alice.

— Nu încă.

— Ar trebui.

— M-am gândit să-l sun pe detectivul Knight, dar, mai înainte, am avut nevoie de o confirmare legată de ochelari. Am sperat că mă vei lămuri dacă am adus sau nu vorba despre ei.

— Nu ai făcut-o. Nu în prezența mea, spuse Alice cu blândețe.

Emory răsuflă zgomotos.

— Mulțumesc.

— Dar de câte ori ți-ai relatat povestea înainte să ajungem eu și Neal?

— De câteva ori. Sau măcar părți din ea.

— Poți să juri cu mâna pe inimă că, la un moment dat, nu ai pomenit de ochelari?

Când trecu în revistă evenimentele de peste zi,

totul era un amalgam de amintiri incomplete, ca și cum cineva decupase niște piese de puzzle, le aruncase în aer și apoi le lăsase să cadă. Impactul revenirii la viața normală fusese dur; întrucât se concentrase atât de tare să nu fie prinsă cu minciuna, era posibil să fi făcut referire la ochelarii de soare și, pur și simplu, să nu-și mai amintească.

— Nu, recunosc eu încetitor. Nu pot să jur cu mâna pe inimă.

Alice așteaptă câteva secunde, după care spune:

— Cred că, pornind de la ceva ce Jeff a zis într-o doară, ai făcut din țânțar armăsar.

— Mi-ar plăcea să cred asta. Chiar aș vrea. Dar am așa un gol în stomac, o presimțire că e ceva în neregulă.

— Pot să-ți dau câteva explicații legate de motivul pentru care te simți așa?

— Te rog.

— Ai trecut prin chinuri, ai avut parte de un șoc important, atât la nivel emoțional, cât și fizic. Ai suferit un traumatism cranio-cerebral, chiar dacă lipsit de gravitate. Te-ai culcat cu un străin. Dacă e să analizăm zona de confort a lui Emory Charbonneau, atunci treaba asta se poate plasa la nivelul stratosferei. Evident, te simți un pic fragilă, nesigură, ba chiar speriată.

— Înțeleg ce vrei să spui. Dar când m-ai văzut tu pe mine să-mi las imaginația s-o ia razna sau să-mi pierd cumpătul într-o situație de criză?

— Niciodată. Dar asta nu a fost o criză oarecare. Asta a fost criza *ta*.

— În regulă, asta e una dintre explicații, oftă Emory. Ai zis că ai mai multe.

— Poate vinovăția?

Emory medită câteva momente.

— Îl blamez pe Jeff ca să-mi mai estompez propria vinovăție pentru că m-am culcat cu altul?

— Nu sunt psihiatru, dar pare logic un astfel transfer, nu-i așa?

— Presupun că da.

— Nu pari convinsă.

Nu era deloc. Făcuse exact invers, încercând să nu-l blameze pe Jeff pentru adulterul ei.

— Nu e complet absurdă ideea că Jeff a fost implicat într-o anumită măsură. Detectivii l-au suspectat.

— A fost absolvit de vină.

„Da, dar asta pentru că am apărut eu vie”, se gândi Emory.

— Jeff nu e cea mai caldă persoană din lume, adăugă Alice. De fapt, poate fi un nemernic egoist, dar, într-una dintre discuțiile noastre, pe când tu erai încă dată dispărută, mi-a spus că vrea să fie un soț ideal pentru tine, genul de bărbat pe care îl meriți. Făcu o pauză, după care șopti cu toată sinceritatea: Îți jur că nu ar fi putut să-ți facă rău.

Atacurile de panică puteau fi declanșate de evenimente traumatizante sau, la fel de bine, de frici imaginate ori autoinduse. În mod cert, Alice

credea că suspiciunile ei erau nefondate. Și poate că așa și erau.

— Iartă-mă că te-am trezit.

— Știi că-ți sunt alături. Dar trebuie să te las acum. Mâine am două operații de cezariană.

Emory își ceru scuze că o ținuse atât la mult la telefon, însă Alice ezită să închidă.

— Ești sigură că ești bine?

— Da, sunt. Ți mulțumesc pentru că m-ai ascultat.

— Vorbim iar mâine. Odihnește-te puțin. Lucrurile vor arăta mai bine mâine-dimineață.

Dar în zori nu fu deloc așa. Când ajunsese Jeff, era îmbrăcată și îl aștepta.

— Arăți superb! exclamă el.

Emory se strădui să surâdă.

— Nu prea, dar am făcut câteva ajustări.

— Asta a fost mereu una dintre ținutele mele preferate.

— Sunt doar o pereche de jeanși și un pulover.

— Ești tu în jeanși și în pulover, o corectă el aplecăm du-se și sărutând-o pe buze. Cum ai dormit?

Nu-i povesti nimic despre atacul de panică sau despre discuția ei cu Alice. În timpul nopții, pe când se foia în pat fără să poată dormi, luase hotărârea de a *nu* trăi cu îndoiala sau cu frica în suflet. Refuza să aibă îndoieli legate de bărbatul cu care era căsătorită. Avea să-l întrebe direct de unde știa de ochelarii ei de soare. Spera că avea

să-i ofere o explicație plauzibilă care să-i elimine bănuielile și să o facă să se rușineze că se gândise la așa ceva, chiar și pentru o clipă.

Brusc, el începu să-și frece palmele.

— Ai luat tot? Ești gata s-o luăm din loc?

— De îndată ce vor aduce un scaun cu roțile. Știi tu, regulile spitalului. Cât așteptăm, vreau să te întreb despre o chestie care nu mi-a dat pace.

Fruntea netedă i se încruntă. Îi luă mâna într-ai lui și începu să îi maseze dosul palmei cu degetul mare.

— Judecând după expresia ta, probabil că este ceva serios. Ce este?

Emory își luă inima-n dinți și zise:

— Jeff...

Atunci îi sună telefonul mobil. Îl scoase din poșetă, citi numele apelantului pe ecran și răspunse:

— Domnule detectiv Knight?

Jeff îi lăsă mâna jos, mormăind o înjurătură.

— Sărut mâinile, doamnă doctor, zise voios polițistul. Cum te mai simți în dimineața asta?

Era cât pe-acți să-i trântască din senin: „E posibil ca până la urmă să fi avut dreptate în legătură cu Jeff". În loc de asta, spuse:

— Mă simt mult mai bine, mulțumesc.

— Mă bucur să aud asta. Soțul dumitale e acolo?

— Da, e lângă mine.

— Perfect. Ascultă, a intervenit ceva. Eu și Buddy Grange am vrea să trecem pe la spital

înainte să vă îndreptați spre casă. E un moment bun să venim acum?

În prag își făcu apariția asistenta, care împingea un scaun cu roțile. Emory ridică degetul arătător, rugând-o să aștepte o clipă.

— Ce a intervenit, domnule detectiv?

— Nu aș vrea să vorbesc despre asta la telefon.

Jeff. Descoperiseră ceva ce-l implica pe Jeff.

— Am prefera să discutăm față în față, continuă Knight.

— Nu e nevoie să veniți la spital, îi spuse ea cu râsuflarea tăiată. Venim noi la secție.

capitolul 28

Knight și Grange îi conduseră în sala cu multe mese de lucru pe care Jeff i-o descrisese în detaliu.

— Speram să nu mai văd locul ăsta niciodată, îi mărturisi el printre dinți. Nu ți-a dat niciun indiciu legat de subiectul discuției?

— Mi-a zis doar că nu vrea să vorbească despre asta la telefon.

Îi urmară pe cei doi polițiști de-a lungul unui corb dor scurt până în biroul pentru interogatorii.

— Va fi mai liniște aici, spuse Knight în timp ce-i ținea un scaun. Jeff, tu așază-te pe scaunul ăla. Pot să vă aduc ceva de băut?

Amândoi refuzară într-un glas.

Knight se așază de partea cealaltă a mesei, vizavi de ea. Orange se sprijini de perete cu o

mână în buzunarul pantalonilor, în vreme ce în cealaltă ținea un plic maroniu. Părea neprotocolar și relaxat, însă Emory nu se lăsa păcălită.

— Te-ai odihnit bine azi-noapte? începu Knight.

„Nu, am avut o revelație.“

— Știți cum e la spital, se eschivă ea.

— Te trezesc numai ca să te adoarmă la loc.

— Cam așa.

— Puteți, vă rog, să treceți direct la motivul pentru care suntem aici? interveni Jeff. Ne așteaptă un drum lung până la Atlanta. Părea nerăbdător, ca și cum și-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte.

Knight se strâmbă.

— Ți-am cauzat o mulțime de neplăceri, Jeff.

— Mi-ați cauzat neplăceri? Mai bine zis, m-ați insultat.

— Corect, oftă Grange. Iar eu și Knight ne-am cerut amândoi scuze. O mai facem o dată. Ne pare rău. Cum Jeff nu răspunse, polițistul continuă: V-am sunat de dimineață și am întrebat cum s-a odihnit soția ta în speranța că poate a mai ieșit ceva la iveală.

— Zici c-o întrebi dacă i-a mai ieșit un dinte, bombăni Jeff.

Knight rânji amuzat.

— Mă gândeam mai degrabă la o amintire care i-a scăpat ieri. Știi cum se spune, noaptea e un sfetnic bun.

Având în vedere împrejurările, intuiția

polițistului era extraordinară. Emory privi agitată către Jeff înainte să se întoarcă spre Knight.

— Agenții care trebuiau să refacă traseul meu au descoperit ceva?

— Nu încă. A apărut cumva harta pe care ai folosit-o?

— Aveți hărți ale rezervației, replică ea. Probabil mult mai amănunțite decât a mea, pe care am printat-o de pe internet. Cum ar putea să vă ajute fițuica aceea?

— Păi ca să fim siguri că nu ai făcut un ocol sau nu ai cotit greșit. Pentru că... e al naibii de frustram, dar... nimeni nu poate indica locul unde ai suferit accidentul. Ai idee cât de mult ai mers până să se întâmple?

— Estimez că alergam cam de o oră. Nu am mai ajuns la locul de unde trebuia să întorc.

— Ești sigură de asta?

— Da.

Păreau să aibă îndoieli, dar Emory nu-și dădea seama dacă se refereau la faptul că nu ajunsese la punctul terminus ori la capacitatea ei de a-și aminti evenimentele cu precizie. Se foi în scaun, ceea ce, probabil, fu interpretat drept un semn de disconfort.

— Credeți-mă, vreau la fel de mult ca și voi să știu ce s-a întâmplat acolo.

Knight își intersecta privirea cu Grange înainte să se întoarcă spre ea.

— Ești sigură că nu ai nimic de adăugat la ce ne-

ai povestit ieri?

Ar fi preferat să nu aducă vorba de ochelarii ei de soare până ce nu afla care era problema aceea atât de sensibilă încât nu o putuseră discuta la telefon.

— Nimic? în regulă atunci. E gata? își întreabă Knight colegul.

— E totul pregătit, anunță Grange depărtându-se de perete.

Un laptop aflat pe masă stătuse până atunci întors cu spatele la Emory. Grange îl roti spre ea.

Jeff, care vedea la rândul lui ecranul, izbucni:

— Ce dracu' e asta? Film de amatori?

— Ceva de genul ăsta, recunosc Knight. L-am primit azi-dimineață.

Grange atinse butonul de pornire din centrul ecranului, și filmul începu.

Imaginea era de proastă calitate, întunecoasă și pixelată, dar Emory recunoscuse imediat încăperea. Simți un gol în stomac. În spatele timpanelor, sângele îi năvălea precum apa printr-un stăvilă distrus.

Se văzu cum intră în cadru, cu spatele la cameră. Când se întoarce, raza de lumină îi străluci direct în față. Își ridică o mână ca să-și acopere ochii.

— Coboară aia, te rog. Mă orbește.

Își aminti că mutase lanterna un pic mai la dreapta, dar era încă vizibilă pentru camera care o filma în vreme ce scruta împrejurimile.

— Țsta e biroul. Aici nu vom găsi nimic. Trebuie să căutăm o sală pentru consultații, un dulap unde își păstrează rezervele și medicamentele.

— Arată-mi drumul, doamnă doctor.

Ieși din cadru. Încăperea se întunecă și la fel se întâmplă și cu ecranul laptopului, pe care apăru meniul ce oferea opțiunile de revizionare, de pauză sau de ieșire.

Grange alese comanda de pauză și se lipi iarăși de perete.

Emory stătea ca împietrită. Putea să simtă privirea șocată a lui Jeff. După câteva secunde interminabile, bărbatul se ridică, veni în spatele scaunului și își așeză cu blândețe mâinile pe umerii ei.

— Emory, cine era ăla? Ce a fost asta?

Prin pulover îi putea simți palmele umede. Sau, mai degrabă, groaza o făcuse să transpire abundant.

Knight își puse mâinile pe masă. Emory remarcă faptul că își înfășurase un elastic pe două degete. De câte ori trăgea de el scotea un plesnet surd la contactul cu pielea.

— Doamnă doctor Charbonneau? Emory? Când ea își mută privirea de la elastic la ochii lui, Knight continuă: Doctorul Cal Tranton a fost plecat împreună cu soția în Gables, Florida, ca să sărbătorească patruzeci de ani de căsătorie. Le-a dat liber o săptămână tuturor angajaților. Nu au redeschis până ieri. Când au descoperit spargerea

de la cabinet, toată lumea a început să se agite. Abia de dimineată, doctorul și-a amintit de camera-spion pe care o ascunsese în bibliotecă în urmă cu câteva luni. Se pare că păstrează o sticlă de băutură pe raftul de jos al biroului și bănuia că femeile de serviciu care veneau după program se serveau din ea. Spera să le prindă în flagrant. Până la urmă totuși, a preferat să angajeze o echipă de antialcoolici. Nu știa dacă dispozitivul încă mai filma. Era unul dintr-acelea cu suprascriere ciclică. Înregistrare în buclă, cred că a numit-o cineva. Mă rog, doctorul a scos CD-ul și i ha adus polițistului care investigase ieri spargerea. Knight ridică din umerii musculoși ca și cum ar fi vrut parcă să-și ceară scuze. Te-a recunoscut imediat, bineînțeles. M-a sunat acasă.

Emory se uita la el, dar ochii îi deveniseră sticloși la gândul că asta îi compromisese în mod catastrofal credibilitatea. Era înarmată doar cu o informație inexplicabilă legată de ochelarii de soare. Autoritățile aveau un film cu ea în timp ce prăda cabinetul unui medic.

Knight o strigă pe nume, încet, dar îndemnând-o clar să vorbească. Se trezi din buimăceală și întrebă:

— O să merg la închisoare?

Knight se uită la Grange, care părea să împărtășească exasperarea colegului său mai în vârstă. Când se întoarse către ea, rosti:

— Asta e tot ce ai de spus?

— Da.

— Nu ai nicio explicație?

— E nevoie de așa ceva?

— Emory, nu mai scoate nicio vorbă până ce nu vine avocatul, o sfătui Jeff. Îi smuci spătarul scaunului ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să se ridice și să plece.

— Poți să-ți joci cărțile și așa, zise Knight.

— Așa ar fi trebuit să-mi joc cărțile din momentul în care ai început să mă interoghezi pe mine în legătură cu dispariția ei. Știm cât de tare v-ați înșelat atunci, și sunt sigur că Emory are o explicație logică pentru asta... Făcu năuc semn către laptop. Dar nu va mai vorbi decât în prezența unui avocat.

Knight lovi aerul cu mâna.

— Liniștește-te, Jeff. Nu vrem să o acuzăm încă pe doamna doctor Charbonneau. Suntem siguri că au existat circumstanțe atenuante și am vrea să auzim care au fost acelea. Cât obținem noi clarificările de la Emory, de ce nu aștepți afară?

— De ce nu mă pupi în fund?

— Jeff. Emory se întoarce în scaun și privi în sus spre el. Probabil că ai dreptate în privința apărării. Sunt sigură că avocatul care se ocupă de investițiile noastre ne poate recomanda pe cineva. Vrei să te ocupi de asta pentru mine?

— Și să te las singură aici cu ei?

Grange se desprinsese de perete.

— În realitate, nu tu decizi cine stă și cine

pleacă. Putem chema un agent care să te escorteze.

Înainte ca situația să scape complet de sub control, Emory îl apucă pe Jeff de braț.

— Sună-l pe avocatul nostru și pune lucrurile în mișcare. O să am grijă ce spun.

El le aruncă o privire aspră celor doi polițiști.

— Dacă vreodată se ajunge la arestare sau la proces, o să depun mărturie că i-ați refuzat soției mele prezența unui apărător atunci când ați interogat-o.

— Corect, rosti Grange inexpressiv.

Jeff se aplecă și o sărută pe tâmplă, șuierând:

— De ce nu mi-ai spus și mie de asta?

— N-am putut.

Jeff ezită o clipă, căci ar fi vrut să afle mai mult. O strânse apoi de umeri ca s-o încurajeze.

— Am încredere în tine.

— Îți mulțumesc.

Păși furios și trânti ușa în urma lui.

Se așternu o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Knight rosti:

— Ei bine? Vrei să ne explici și nouă ce făceai în filmul ăla?

— Nu e evident?

— Nu vrei să ne spui de ce ai comis spargerea?

— Nu.

— Îi porți pică doctorului Trenton?

— Nu l-am întâlnit niciodată. Nici măcar nu am știut cum îl cheamă până nu mi-ai spus dumneata.

— Ai ales la întâmplare cabinetul lui? Neprimind răspuns, Knight continuă: Treceai prin orașul ăla amărât, i-ai zărit cabinetul și ai hotărât să spargi lacătul de la ușa din spate și să te servești cu niște materiale medicale?

Cum ea păstra tăcerea, detectivul se aplecă în față.

— Emory, hai să terminăm cu rahaturile. Iartă-mi limbajul... De ce ai intrat prin efracție în cabinetul doctorului ăluia și ai luat...

Grange se apropie și-i întinse o hârtie pe care o scosese din plicul maroniu. Knight își puse ochelarii de citit. Cu voce tare, înșiră obiectele pe care ea le adunase într-un sac de gunoi pentru a putea fi transportate mai ușor, la sugestia complicei ei.

— Plus o cutie de mănuși de latex, rosti el la final. De ce ai luat lucrurile astea pe care le-ai fi putut găsi chiar în cabinetul tău?

— Eram la mai bine de o sută șaizeci de kilometri de cabinetul meu.

— Și aveai nevoie de ele chiar atunci? Cum Emory nu răspunse, Knight insistă: îți trebuiau ca să tratezi un pacient?

Rămase la fel de tăcută și de data asta.

— Pe tine? Te tratai pe tine? Nu te uita la mine ca și cum aș fi nebun. Aveai nevoie de lucrurile alea pentru tine?

— Nu.

Detectivul se așează pe scaun.

— În regulă. Tipul cu lanterna ți-a spus „doctoriță scumpă”, ceea ce sugerează un anumit nivel de familiaritate. El e bărbatul din cabană, cel care a avut mare grijă de tine, dar al cărui nume nu ți-l amintești?

— Nu e vorba că nu mi-l amintesc. Pur și simplu nu îl știu.

— A fost complicele tău și nu-i știi numele?

Fără să recunoască în vreun fel comiterea unei infracțiuni, Emory replică:

— Nu îi știu numele.

Cei doi detectivi se uitară unul la celălalt. Grange ridică din sprâncene într-un mod foarte expresiv. Knight aruncă o privire spre ușă, apoi întrebă în șoaptă:

— Emory, e un iubit cu care te-ai întâlnit aici în weekend?

— Un iubit? Termenul ăsta era mult prea hilar ca să i se aplice lui. Nu, nu-l mai văzusem înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte să-mi recapăt cunoștința în cabană.

— Nu vrem să cauzăm o ruptură între tine și Jeff, spuse Knight la fel de șoptit. Va trebui să vă lămuriți între voi problemele conjugale, dar nouă trebuie să ne spui cine este hoțul ăsta.

Emory îi privi pe fiecare în parte.

— Dacă ceea ce vreți să aflați de la mine este numele lui, ați face mai bine să nu vă obosiți și să mă duceți chiar acum la închisoare. Nu știu cine este.

Knight oftă prelung.

— Practic, ai comis o infracțiune încadrată în clasa H, care, dacă se ajunge la condamnare, se pedepsește cu șapte ani de pușcărie. Totuși, în Carolina de Nord am structurat sentințele și folosim un sistem de notare pentru a clasifica o infracțiune, luând în calcul gravitatea faptei, mobilul făptuitorului și cazierul acestuia.

— Nu sunt sigură ce...

— Ceea ce înseamnă că nimeni nu vrea să te închidă, o întrerupse el. Nu a fost vorba de o spargere propriu-zisă. În biroul doctorului era un plic de la bancă în care se găseau câteva sute de dolari în bancnote mici. E încă acolo. Un dulap încuiat ce conținea calmante, amfetamine și sedative, care s-ar fi putut vinde pe stradă cu o grămadă de bani, a rămas neatins. Mă rog, nu tocmai neatins. Lacătul a fost spart, dar nu a fost luat nimic în afară de niște antibiotice suficiente pentru două săptămâni de tratament. Am înțeles că în Europa se pot cumpăra de la orice farmacie fără rețetă, sau ceva de genul ăsta. Knight făcu o pauză ca să-i dea timp să proceseze informațiile, apoi reluă: Doctorul Trenton are impresia că articolele care lipsesc au fost alese de un profesionist. De un medic de profesie, nu de un hoț de profesie. A zis că lucrurile luate erau dintre cele necesare unei intervenții chirurgicale, cum ar fi o întrerupere de sarcină.

Detectivul îi cântărise reacțiile, iar când își

plecă ochii, Emory se admonesta fiindcă fusese atât de transparentă.

Knight se aplecă din nou în față, afișând acum o expresie serioasă și plină de compasiune.

— Individul ăla te-a forțat să comiți furtul ca să-i rezolvi lui o problemă?

Doctorița nu scoase niciun sunet.

— Emory?

Nicio reacție.

Ca și cum ar fi primit un semnal mut de la Knight, Grange trase un scaun și se așeză cu ei la masă. Se încadra perfect în descrierea lui Jeff, care îl prezentase drept „polițistul rău”. Emory se pregăti pentru un interogatoriu agresiv.

— Eu și Sam nu credem că ți-ai propus să intri prin efracție și să furi mănușile de latex ale unui doctor de provincie. În ceea ce privește valoarea, echipamentul medical furat nu costa prea mult. Dacă doctorul Trenton își primește banii, mă îndoiesc că ar vrea să-și vadă o stimată colegă pusă sub acuzație, cu atât mai puțin judecată. În mod cert, medicamentele se află pe lista substanțelor controlate, dar cineva se poate droga mult mai tare cu o sticlă de NyQuil⁵. Făcu o scurtă pauză, apoi spuse: Eu și Sam credem că ai fost forțată sau convinsă să comiți furtul ăsta. Ceea ce nu înțelegem este de ce îl protejezi *pe el*, pe

⁵ Medicament produs de Procter&Gamble, vândut fără prescripție medicală, ce tratează simptomele gripei comune (n.tr.)

bărbatul pe care nu-l putem vedea, pe tipul cu voce groasă. Cine e el, doamnă doctor?

— V-am spus, nu știu.

— Ei bine, am putea să te ajutăm noi cu asta.

Surprinsă, Emory îl urmări pe Grange scoțând o coală din plicul maroniu. Era un duplicat al hărții pe care o folosisese ea să-și marcheze ruta de alergare din sâmbăta precedentă. În timpul acelei curse ce ar fi trebuit să fie banală, viața i se ntorsese cu susu-n jos. Dacă ultimele cinci minute erau un indiciu pentru ceea ce urma să se întâmple în viitor, atunci se putea resemna cu gândul că viața ei nu avea să mai fie niciodată normală.

— Aici e parcare unde ai lăsat mașina, zise Grange arătând spre steluța desenată cu cerneală roșie pe hartă. Punctul tău de plecare, corect?

— Da.

— Benzinăria Chevron unde ai fost lăsată ieri e aici, la intersecția asta, îi arătă el. Iar aici e orașul unde se află cabinetul lui Trenton.

— Ceea ce am făcut noi, interveni Knight, a fost să trasăm cercul care include punctele acelea. Apoi am început să căutăm prin arhivă o persoană cu antecedente care locuiește în interiorul cercului sau destul de aproape.

— Am dat de câteva nume, o informă Grange. Emory își ținu respirația în timp ce el spuse: Un tip este acum în închisoare pentru jaf armat. Altul a fost omorât de propria nevastă acum opt luni,

deci nu poate fi omul nostru. E însă unul care, credeam noi, corespunde criteriilor noastre.

capitolul 29

Emory crezu că avea să vomite. Își coborî capul și-și puse mâna căuș în jurul gurii.

„— Infracțiunea pe care ai comis-o a fost una cu violență?

— Violență extremă.”

— Îl cheamă Floyd.

Ea își înălță capul în grabă.

— Poftim?

— În realitate sunt doi.

— Frați, adăugă Grange. Norman și Will Floyd.

Emory făcu eforturi enorme ca să-și ascundă ușurarea.

— Will, cel mai tânăr, e deosebit de țăfnos, completă Knight. Când a renunțat la școală în clasa a zecea, niciun profesor pe o rază de o sută de kilometri nu a primit vestea cu tristețe. Intra mereu în bucluc. Era un bătauș cunoscut. Are câteva intrări prin efracție la activ. Vandalizări. Furt din magazine. Vara trecută a hărțuit o tânără la un meci de baseball, a devenit violent cu ea în parcare, dar ei i s-a făcut teamă când a venit vremea să depună plângere, așa că a fost eliberat. Iată fotografia lui. Ți se pare cunoscut?

Scoase o foaie cu cazierul judiciar al lui Will Floyd. În imagine arăta exact cum era: violent și

depravat.

— Iar ăsta e fratele lui mai mare, Norman, cu un cazier asemănător. Knight i-l înmână, sfătuind-o: Uită-te bine la ei. Dar, înainte să zici ceva, ar trebui să știi că am trimis deja un agent de poliție să-i interogheze pe băieții ăia.

Groaza puse stăpânire pe ea precum o otravă cu efect paralizant.

— Ce vești avem de la colegul nostru? reluă detectivul. A fost informat de mama indivizilor că, în prezent, fiii ei împart un salon în spitalul districtual. Polițistul a fost să-i vadă acolo. Will e în stare foarte gravă. Are o fractură de mandibulă... mandubură...

— O fractură de mandibulă, rosti ea încet.

Detectivul încuviință cu o mișcare a capului.

— Asta e. Are falca prinsă cu tije care-i ies din față.

Agentul asemuia dispozitivul cu un instrument dintr-o cameră medievală de tortură. Ca să-l citez, mutra lui Norman arăta ca „o halcă de carne stricată, care, chiar și așa, fusese trecută printr-o mașină de tocat”. În plus, are și patru coaste fracturate, un umăr dislocat și o ruptură de rinichi din cauza căreia urinează cu sânge. În privința asta, agentul l-a crezut pe cuvânt.

Când nu icnea de durere, Norman a putut să vorbească și, înainte ca fratele lui să-i scrie pe o foaie de hârtie să tacă naibii din gură, a pretins că vecinul lor a fost cel care le-a provocat rănilor. Din

câte zicea, nu avuseseră niciodată vreo problemă cu el până în noaptea precedentă, când individul și o doamnă doctor, Smith, au intervenit în ceea ce ar fi trebuit să fie o chestiune intimă de familie și au făcut o vizită la domiciliu ca să o trateze pe sora lor suferindă, Lisa.

După o vreme, cum ea tot nu scoase niciun sunet, Knight insistă:

— Emory? Tipul ăsta care locuiește lângă familia Floyd... facem pariu că e bărbatul din înregistrare. Corect?

Amândoi erau cu ochii pe ea, dar Emory i se adresă lui Knight.

— Lisa era acolo?

— Acasă? Nu. Doamna Pauline Floyd i-a spus agentului că, în dimineața asta, a venit cineva și a luat-o.

— A luat-o?

— Da, dar nu a spus cine.

— Nu uita de câine, îl sfătui Orange.

— A, da, își aminti Knight. A luat cu el în mașină și câinele familiei.

Amintirea tandră pe care i-o evocă animalul o făcu să surâdă.

— Asta e amuzant?

— Nu. Simțindu-se obosită, își înlătură o șuviță de păr de pe față. Vă asigur că situația familiei Floyd nu avea nimic amuzant.

— Deci ai fost acolo? o atacă Orange. Tu erai doctorul

Smith.

Emory refuză să răspundă la asta.

— În schimb, se interesă:

— Pauline era bine?

Grange o fixă cu privirea ca și cum s-ar fi gândit cât de multe putea să-i spună.

— Depinde din ce punct de vedere analizezi situația. Era bine, dar l-a enervat pe agent pretinzând că nu-l cunoștea pe individul care le-a tras fiilor ei o bătaie soră cu moartea, deși, conform spuselor lor, ea a fost martoră la altercație. Polițistul a descris-o ca fiind necooperantă pentru că, pur și simplu, a refuzat să răspundă la întrebările lui despre individul neidentificat care i-a luat fica, mulțumindu-se să afirme că era „un om cumsecade”.

Necunoscutul câștigase loialitatea Paulinei tratând-o cu respect și demnitate. Era probabil unul dintre puținii oameni din viața ei care făcuse asta.

— Băieții ăia i-au povestit agentului că Pauline și-a convins rudele de la oraș să o primească înapoi pe Lisa. Nu știu ce o vrea asta să însemne. Am obținut numele surorii doamnei Floyd și am sunat-o. Ea ne-a confirmat că, la răsărit, fata și câinele au fost lăsați la ea acasă de un tip care conducea o camionetă. Nu a zăbovit acolo. Și-a lăsat pasagerii lângă bordură și a demarat în trombă. Exact cum a procedat și cu tine ieri.

Emory nu-i luă în seamă ultima replică. Se

gândea la binele fetei.

— A vorbit cineva cu Lisa?

— Nu încă. O vom face.

— Trimiteti o femeie polițist să o chestioneze. Trebuie să fie tratată cu blândețe.

După o pauză scurtă, dar grăitoare, Grange întreabă:

— A fost violată?

— Are cincisprezece ani, replică Emory.

— Tu i-ai făcut întreruperea de sarcină?

— Asta e o informație confidențială.

— Tipul misterios a fost cel care a lăsat-o gravidă și...

— Nu.

— De unde știi?

— Repet, e o informație confidențială.

— Băieții Floyd nu împărtășesc părerea mamei lor despre individul ăsta. Înainte să-l ia pe „nu” în brațe, Norman l-a catalogat drept brută.

— Norman știe mai bine, pufni Emory dezgustată.

— Emory, ai fost martoră la bătaia pe care le-a dat-o acelor băieți? Încercă Knight din nou după o foarte scurtă pauză.

— Vreau să-mi vină avocatul.

— Ți-e frică? o întreabă detectivul aplecându-se înspre ea.

— De arestare?

— De el.

— Nu.

Knight își scoase furios elasticul.

— Nu pricep nici în ruptul capului de ce toată lumea refuză să vorbească despre tipul ăsta. Agentul ne-a spus că, de îndată ce Norman a pomenit de el, Will a luat-o razna chiar acolo, în patul de spital. Mârâia și dădea din cap, asta era tot ce putea face din cauza tijelor care-i ieșeau din maxilar. Apoi a făcut semn că vrea hârtie și stilou, de a mâzgălit biletul ăla pentru frate-său în care-i cerea să nu mai spună nimic. Norman i-a ascultat avertismentul, și de atunci n-a mai scos niciun sunet. Țștia doi, care nu au fost timizi nici măcar o zi în viața lor și nici nu se sperie ușor și nu se dau bătuți așa de repede, păreau speriați de moarte.

Pe chipul lui Emory nu se citea nicio emoție.

— Voi repeta una dintre întrebările pe care ți le-am pus ieri, rosti detectivul oftând adânc. Cât te-a ținut captivă, bărbatul ăsta te-a amenințat, ți-a făcut vreun rău?

— Nu am fost ținută captivă.

— Nu te-a ținut niciun moment cu forța?

— *Dă-mi drumul la mâini.*

— *Nu, doctoriță iubită.*

— *Te rog.*

— *Nu.*

— *Dar vreau să te ating și eu. Dă-mi drumul.*

— *Nț. Doar așa pot controla...*

— *Ce?*

— *Pe mine. Dacă mă atingi, o să termin în tine."*

— Nu am fost niciodată ținută cu forța, spuse ea

cu glas răgușit.

Knight se uită spre Grange, iar acesta ridică din umeri. Knight își întoarse privirea profund exasperată spre ea.

— În regulă, am aflat de la familia Floyd unde locuiește. Își hârșâi scaunul în spate și se ridică. Ne-am gândit să te ducem acolo.

— Poftim? exclamă ea alarmată.

— Da. Fac pariu că atunci când o să ajungi acolo, o să-ți revină în minte tot ce pari să fi uitat.

Nu-i venea să creadă. La dracu', nu *îi venea să creadă*. Nici nu era de mirare că trupul lui Emory nu fusese găsit. La naiba, nu era moartă!

Cu telefonul la ureche, Jeff pășea de colo, colo pe culoarul din sediul Poliției. Holul ăla puturos, soios și urât pe care își petrecuse nenumărate ore devenise deja o metaforă pentru viața lui. Era cu totul și cu totul de rahat.

Emory trăia.

— Domnule Surrey, mai sunteți pe fir?

— Da, strigă el în telefon. I-ai spus cine îl sună?

— Da. Recepționera firmei de avocatură își ceru din nou scuze pentru întârziere. Este cu un alt client. Dacă vreți să închideți și să-l lăsați pe el să vă sune când...

— O să aștept pe fir. Strecoară-i un bilețel pe sub nas. Spune-i că e urgent.

— E legat de doamna doctor Charbonneau?

— Da.

— Am auzit că s-a întors ieri nevătămată.

Da, cu aproape douăzeci și patru de ore în urmă.

Când îi auzise vocea la telefon, lui Jeff îi trecuse prin minte gândul irațional că îi vorbea de pe lumea cealaltă. Dar nu, nu-l contacta de pe tărâmul morților. În momentul în care Knight și Grange dăduseră buzna în camera lui de motel gata să-l aresteze pentru uciderea ei, Emory le demonstrase că era cât se poate de vie.

Și ce mai viață dusesese!

Când își pusese mâinile pe umerii ei cu un gest aparent de preocupare, ar fi vrut mai degrabă să o strângă de gât. Cine l-ar fi blamat? Câte se presupunea că trebuie să înghită un bărbat înainte să răbufnească?

— Pune-mă în legătură cu el, rosti acum în telefon, abia ținându-și furia sub control.

Fu iarăși pus în așteptare. Ca și cum umilința de a fi nevoit să caute un apărător pentru Emory nu era de ajuns, mai trebuia să și aștepte până să i se acorde privilegiul ăsta.

Când cadavrul ei nu fusese găsit după douăsprezece ore de căutare, începuse să repete pentru rolul de văduv îndurerat. Vorbise cu patos. Bătuse din picior, se agitase și devenise o pacoste punând presiune pe ei să o găsească, deși, în realitate, cu cât rămânea mai mult pierdută, cu atât mai bine era.

Exact când începea să se obișnuiască cu ideea morții ei, își făcuse apariția plină de vioiciune.

Recepționera reveni pe fir.

— O să vorbească acum cu dumneavoastră, domnule Surrey.

— Ce e așa de urgent, Jeff? i se adresează brusc avocatul.

N-avea niciun chef să-i explice în detaliu escapada lui Emory.

— Emory nu s-a întors nevătămată din experiența ei traumatizantă. Are nevoie imediat de un avocat bun care s-o apere, iar banii nu sunt o problemă.

După ce se puseră de acord asupra unui avans, obținut promisiunea avocatului lor de afaceri că avea să se ocupe imediat de problemă. Tocmai încheia apelul când fu surprins de apariția lui Orange, care intra pe hol pe ușa din față și nu dinspre biroul de interogatoriu. În spatele lui, Jeff putu să vadă SUV-ul parcat afară.

— Mergem acolo, îl informă polițistul.

— Acolo unde?

— Vii sau nu?

capitolul 30

Cu o viteză amețitoare, Emory fu împinsă afară din sediu și apoi în SUV. În mașină se așezară la fel ca în ziua precedentă, pe drumul de la benzinărie spre spital. Knight era la volan, Grange tot în față, iar Jeff stătea în spate cu ea.

Astăzi, totuși, dispoziția era cu totul alta.

Când urcă, Jeff se întinse de-a latul banchetei și i apucă mâna. Vorbind încet, îi povesti despre conversația scurtă cu avocatul lor de afaceri.

— O să angajeze un penalist, o informă el tresărind la auzul ultimului cuvânt.

— Îți mulțumesc pentru că te-ai ocupat de asta.

Jeff nu mai adăugă nimic, dar, simțindu-i atitudinea dezaprobatoare, Emory își întoarse capul și începu să se uite pe fereastră. „Peisajul e minunat aici”, se gândi. În timp ce-și făceau drum șerpuind prin munți, încercă să-și golească mintea de orice altceva și să se concentreze doar la priveliște.

Într-o zi senină, i-ar fi tăiat pur și simplu respirația. Astăzi, ceața acoperea văile. Piscurile cele mai înalte erau ascunse de păturile joase de nori. Recunoscu virajul pe care îl făcuse sâmbătă dimineața spre rezervația națională, dar nimeni altcineva nu-l observă, așa că trecură mai departe pe lângă el.

De fapt, pe tot parcursul călătoriei nu vorbi nimeni. Apoi făcură o cotitură.

— Ți se pare cunoscut? o întrebă Knight peste umăr în timp ce apăsă frâna. SUV-ul încetini și intră pe poarta deschisă.

— Peste drum e furgoneta familiei Floyd. Toate roțile sunt spintecate.

N-o întrebară ce știa despre camioneta lor distrusă, așa că nu le spuse nimic de bunăvoie. În orice caz, simțea un val de emoție atât de mare,

încât i-ar fi fost greu să vorbească.

Gardul de lemn fusese împrejmuit cu bandă de avertizare. Curtea era înțesată de mașini ale poliției ce purtau însemnele diverselor departamente. Angajații, în echipamente de iarnă, cotrobăiau peste tot, beau din termosuri și vorbeau între ei. Doi ieșiră din hambar, unul ducând în mână o cutie de vopsea, iar celălalt o bobină de sârmă. Ușa cabanei era deschisă.

Knight ieși și o ajută să coboare de pe bancheta din spate.

— Asta e locul?

Ce rost avea să mintă? Dar nu-i confirmă nimic cu voce tare. Puse întrebarea cea mai grabnică:

— Se află în custodia poliției?

— Nu.

I se înmuiară genunchii de ușurare. Jeff păși lângă ea și-o prinse de cot pentru a-i oferi susținere.

— E o idee proastă. Nu se simte în stare.

— Nu, chiar sunt bine.

Părea că e pe punctul de a o certa când îi țârâi telefonul.

— E Alice, zise el după ce văzu cine îl suna. Cât de multe vrei să-i povestesc despre asta?

— Deocamdată nimic.

Jeff încuviință cu o mișcare rapidă a capului.

— O să mă gândesc eu la un pretext.

Își duse telefonul la ureche și se îndepărtă de ei. Emory se bucură. Nu credea că i-ar fi putut

suporta prezența în interiorul cabanei. Knight și Grange o conduseră spre ușă și îi făcură semn să între în fața lor. Buturugile carbonizate din șemineu se răciseră. Cutia de lemn de deasupra căminului fusese golită și răsturnată. Cărțile lui, odinioară așezate cu grijă în ordine alfabetică, zăceau într-o grămadă mare pe podea ca și cum urma să fi se dea foc. Ascunzătoarea de sub podea fusese găsită, iar cufărul de la picioarele patului era deschis și gol. Veioza rămăsese pe noptieră, dar abajurul fusese luat, lăsând becul la vedere. Bărbați în uniformă căutau în sertare și în dulapuri. Salteaua de pe pat fusese dezvelită și trasă la o parte.

— Când oamenii noștri au ajuns aici, nu era nici urmă de el, iar cabana era în mare parte goală, zise Knight. Curățată. Nu a lăsat în urmă nici măcar o bucățică de hârtie. Nimic. Dar îl vom găsi.

Ea nu credea asta. Necunoscutul făcea întotdeauna ceea ce spunea. După cum îi promisese, o dusesse înapoi teafără. O scăpase pe Lisa de teroarea fraților ei. Îi lăsase în viață pe cei doi băieți ai familiei Floyd, dar nu înainte de a se răzbuna pentru toate nedreptățile pentru care îi considera responsabili. Îi mai spusese și că ei doi nu aveau să se mai vadă niciodată. Și în legătură cu asta avea să se țină de cuvânt.

De afară veni un agent de poliție.

— Am găsit astea în șopron. A întrebat cineva pentru ce era bara.

Lăsa obiectele grele pe podea și ieși cu pași apăsați.

Emory se uită la perechea de ghete gravitaționale și apoi la bara de susținere de deasupra capului și scoase un sunet pe jumătate râs, pe jumătate suspin.

Knight îl confundă cu geamăt de durere.

— Îți trezesc amintiri neplăcute, Emory? Privi spre bara din tavan. Îi plăceau perversiunile? Te-a rănit?

— De câte ori trebuie să vă spun? Nu.

O studie o clipă, apoi chemă un agent căruia îi ordonă:

— Distrage-i atenția soțului. De fapt, ce-ar fi să faceți cu toții o pauză de zece minute afară?

Camera se goli, astfel că rămaseră doar ea și cei doi detectivi.

— Hai să stăm jos, sugeră Knight.

Se așază împreună cu ea pe canapeaua de piele. Grange trase unul dintre scaunele cu spătar și, în timp ce se așeza, făcu semn spre cufărul care se afla la picioarele patului.

— Duhnește a ulei pentru arme de foc.

Amândoi se uitară la ea, însă Emory își păstră o expresie neutră. De vreme ce era evident că nu avea să dezvăluie nimic de bunăvoie, Knight o întrebă:

— Câte arme de foc avea?

— Nu le-am numărat niciodată.

— De care erau?

— Nu aş şti să le deosebesc între ele.

— Pistoale? Puşti?

— Câteva din fiecare.

Bărbaţii se consultară din priviri, apoi Knight rosti:

— Zici că nu ți-a făcut rău.

— Exact.

— Bine, dar, judecând după ceea ce le-a făcut fraţilor Floyd, e limpede că bărbatul ăsta e capabil de acte de violenţă. De asemenea, te-a influenţat, dacă nu cumva te-a obligat să comiţi o infracţiune. Acum, Emory, dacă este să analizăm lucrurile strict din perspectiva unor oameni ai legii, nu crezi că e *plauzibilă* ideea ca el să fi fost cel care te-a atacat pe cărare?

— În ce scop?

— Poate doar de-al dracului.

Tânăra femeie privi spre zona bucătăriei, acolo unde sertarele fuseseră deschise şi răvăşite. Se gândi cât de curată o ținuse el şi cât de meticulos executase fiecare operaţiune, de pildă repararea prăjitorului de pâine.

— Dintr-un capriciu? Nu, domnule sergent Grange. Nu ar face niciodată nimic doar de-al dracului. În plus, v-am povestit deja că m-a tratat cu blândeţe.

— Nu aş numi blândeţe faptul că te-a transformat într-o hoată, o contrazise Knight. Dar, de dragul discuţiei, hai să spunem că spargerea a fost pentru o cauză nobilă. Hai să zicem că a fost

necesară ca să poți ajuta o fată care avea nevoie de tratament medical. Hai să presupunem și că frații Floyd meritau bătaia pe care au luat-o. Dacă e să ne luăm după cazierul lor, nu e deloc ceva exagerat.

— Și atunci de ce mai suntem aici și purtăm această discuție?

— Deoarece eu tot cred că într-o anumită măsură ai fost ostatică și nu ai participat de bunăvoie la spargerea aia. Eu și colegul meu nu vrem să vedem că ești pedepsită pentru ceva ce ai fost obligată să faci. Knight se aplecă spre ea, pregătindu-se să expună punctul culminant al demonstrației. Chiar dacă tu nu-ți amintești, pare rezonabil să credem, nu-i așa, că tipul ăsta te-a lovit cu putere în cap și te-a luat de pe cărare. Oricum ai privi lucrurile, avem de-a face cu un act de violență și răpire.

— Eu nu cred că e vinovat de infracțiunile astea.

— Dacă nu e vinovat de nimic, de ce a ținut mortiş să nu i se afle identitatea?

Emory deschise gura, dar nu-i veni niciun răspuns în minte.

— Exact, sublinie Knight ca și cum ea ar fi vorbit. A rămas ascuns, iar asta l-a costat douăzeci și cinci de mii de dolari, ceea ce ne face să credem că e un fugar. Avem nevoie de ajutorul tău ca să-l prindem.

— De ce aveți nevoie de mine? I-ați cercetat fiecare centimetru de cabană.

— Care nu îi aparține. E închiriată.

— O!

— Pari surprinsă.

Emory privi spre rafturile dezgolate ale bibliotecii.

— Se purta cu ea așa cum ar face-o un proprietar. Dar, dacă e închiriată, atunci cu siguranță numele lui apare pe contractul de închiriere.

— Clădirea e plătită de un avocat din Seattle.

— Seattle?

— În numele unui SRL, iar partenerul general al SRL-ului e o corporație. Încercăm să trecem de toate barierele birocratice ca să ajungem la omul din spatele corporației, dar, între timp, suspectul nostru scapă.

— Frații Floyd pretind că nu-și aduc aminte cum arată, zise Grange. La fel și mama lor. Descrierea pe care i-a dat-o Lisa agentului nostru ar fi putut fi a mea sau a lui Beyonce. Ne vine greu să credem că abilitățile lor de rememorare sunt atât de imprecise. Credem însă că tu ți-l amintești mult mai în detaliu decât ne-ai povestit nouă.

— Asta s-ar putea interpreta drept obstrucționare a justiției, o avertiză Knight.

— Cum puteți demonstra ceea ce pot sau nu pot să-mi amintesc despre el? îl provocă ea. Am suferit un traumatism cranio-cerebral, iar tomografia o arată foarte limpede.

Frustrat, Knight schimbă tactica.

— Nu ajungem nicăieri dacă ne grăbim, oftă el ca și cum s-ar fi resemnat. Îl aud pe soțul tău certându-se cu agenții de afară și empatizez cu nerăbdarea lui. S-a săturat până peste cap de noi. Și, iartă-mă că îți spun asta, dar pari slăbită. Poate n-ar fi trebuit să te externezi atât de devreme. Ar fi trebuit să ne gândim de două ori înainte să te târâm până aici. Dar, dacă tot am bătut drumul până aici, spune-ne un lucru, un singur lucru care ne va fi de ajutor, după care ne vom întoarce la Drakeland. Promit că te lăsăm într-un loc drăguț și confortabil unde să te poți odihni.

Așteptă răbdătoare să termine cu tâmpeniile, apoi zise:

— Vă rog, încetați să-mi mai vorbiți ca și cum aș fi o idioată.

— Ultimul lucru pe care îl cred e că ești o idioată.

— Nici infirmă nu sunt. Am obosit, totuși, să mă hărțuiți ca să vă dau niște informații pe care nu le am.

— Eu cred că le deții.

— Atunci vă înșelați.

— Am putea să te acuzăm de tănuire și de complicitate cu un infractor.

— Nu știți dacă e un infractor.

— Apare într-o înregistrare în care comite o spargere.

— Ba nu. Aveți un film cu *mine*.

— V-a amenințat pe tine și pe cei din familia

Floyd să nu-i dezvăluie identitatea?

— Nu-i cunosc identitatea.

— Cu fiecare minut în care stai acolo și refuzi să cooperezi...

— Nu refuz.

— ...El se îndepărtează din ce în ce mai tare.

Spune-ne cum îl cheamă.

— Nu știu.

— Emory...

— Nu știu cum îl cheamă!

— Hayes Bannock.

— Ce-i cu el? Întrebă Jack.

— Amprenta lui a fost prelevată de pe robinetul unei chiuvete de bucătărie în Carolina de Nord.

În seara precedentă, la șase și un sfert, Jack părăsise casa Rebeccăi Watson cu dorința de a o strânge de gât. În afara faptului că o localizase, călătoria până pe Coasta de Vest fusese o completă pierdere de vreme.

Gândindu-se că nu avea niciun sens să stea prin zonă și să-și pună bărbăția în pericol, făcuse cale-ntoarsă peste apă cu blestematul de feribot. Străbătuse apoi centrul orașului Seattle pentru ca, într-un final, să ajungă la aeroportul Seattle-Tacoma în timp util pentru a prinde unul dintre puținele locuri rămase în zborul de noapte spre New York.

În aeroport își ocupase timpul citind un roman prost despre un polițist bun, până la momentul

decolării avionului, care fusese întârziat cu o oră și jumătate. Avusese un zbor cu atât de multe turbulențe, încât serviciul de cabină fusese limitat drastic, iar pasagerilor li se ceruse să rămână în scaune cu centurile puse. Apoi, din cauza vremii, avionul fusese ținut ore bune pe un culoar de așteptare până să primească, într-un final, aprobarea de a ateriza. La JFK stătuse la o coadă lungă de opt sute de metri în așteptarea unui taxi, bocănind din picioare și încercând să se plaseze cu spatele la vântul polar. Tocmai ce ajunsese, târându-și picioarele, în apartamentul lui și, simțindu-se murdar, plin de nisip, în general ca dracu', făcea retrospectiva călătoriei.

Fusese cât pe-acți să nu observe apelul lui Greer. Acum lăsă brusc mânerul trolerului, care se răsturnă.

— Poți să mai zici o dată?

Greer repetă afirmația năucitoare.

Jack rămase perfect nemișcat, așteptând să audă că fusese o poantă, cu o replică de genul „Te-am păcălit!”... deși nu-și imagina ca partenerul lui de încredere să-i facă o astfel de farsă.

După cincisprezece secunde de tăcere confuză, Greer rosti:

— Jack?

— Da, sunt aici. Inima începu să îi bată din nou, iar respirația îi reveni la normal. Când?

— Când a fost ridicată? Azi-dimineață. Au copiat-

o și ți-au trimis-o pe e-mail. A ajuns acum trei minute. M-am gândit că ai văzut-o.

— Am plătit taxiul și apoi am intrat în clădire. Ține telefonul la îndemână.

Jack închise și-și accesă e-mailul. Cel mai recent mesaj primit era de la un detectiv-sergent Sam Knight. La cât de repede încercă să-l descifreze, textul ar fi putut fi la fel de bine scris și în zulu. Începu cu formula de salut și o luă de la capăt, străduindu-se să citească mai încet, dar îi fugeau ochii peste cuvinte. Intrare prin efracție. Act de violență. Răpire. Viol.

— Iisuse!

Îl sună înapoi pe Wes Greer.

— M-a lăsat fără cuvinte, zise colegul său. Tu ce crezi?

— Când a reapărut, e al dracului de sigur că a făcut-o în stil mare. Cât de repede poți să mă duci acolo?

— Tocmai ai coborât dintr-un avion de noapte. Stai azi să...

— Nu, acum. O să fac un duș. Vorbim din nou în cinci minute.

Când Greer îl sună înapoi, era curat, bărbierit și își schimba în grabă hainele murdare din valiză cu unele curate.

— Ți-am trimis pe e-mail itinerarul.

— Sunt așteptate întârzieri la decolare?

— Nu aici. E posibil ca avionul de legătură să fie reținut în Charlotte dacă nu se ridică ceața din

Asheville.

— Ceață? Dar în Asheville nu sunt munți, nu?

Zborul pe deasupra creștelor învăluite în ceață îl speria chiar mai tare decât călătoriile cu feribotul prin pâclă. Chiar trebuia să-l prindă pe nenorocitul ăsta.

În timpul călătoriei cu taxiul spre LaGuardia, apelă la numărul de contact trecut în josul e-mailului pe care îl primise. La capătul celălalt răspunse o voce gravă, tărăgănată.

— Sam Knight.

Se prezentară în grabă, după care Knight spuse:

— Tocmai ne-am întors de la locuința lui. Am trecut în e-mail tot ce știm în momentul ăsta.

— Nici urmă de el?

— Nu din dimineața asta, de când a lăsat-o pe Lisa Floyd acasă la mătușa ei și nimeni nu poate sau nu vrea să-i descrie camioneta.

— Cum adică „nu vrea”?

— Toți cei din familia Floyd par să știe la fel de puține lucruri ca și doamna doctor Charbonneau. Nu am mai văzut așa ceva. E ca și cum ar împrăști praf de amnezie peste oameni, în loc de praf magic. E precum Charles Manson? Sau ca Jim Jones?

— Nu l-aș descrie așa. Însă are o putere enormă de convingere, zise Jack gândindu-se la devotamentul orb al Rebeccăi pentru fratele ei.

— Așa se pare. Suntem pe punctul de a-l da în urmărire generală.

— Așteptați cu asta.

— Să așteptăm?

— Odată ce știe că sunteți pe urmele lui, nu veți mai avea nicio șansă să-l prindeți. Crede-mă.

— Atunci doar pentru băieții mei, cum arată?

Jack îi făcu o descriere, iar ca răspuns, interlocutorul lui tuși în mai multe rânduri pentru a-și drege glasul.

La final, Knight conchise:

— Un metru nouăzeci și trei, o sută două kilograme, păr negru, ochi neobișnuit de albaștri – și era greu de ținut minte sau de descris?

— Inspiră loialitate.

— Sau frică.

— Sau frică, încuviință Jack.

— Cine e tipul ăsta? Ce-a făcut? Am dat lovitura când am dat peste amprenta aia? Toate fișierele sunt secrete, sunt blocate, dar nu și pentru FBI. De ce?

Jack nu voia să divulge informația asta până ce nu știa mai multe despre Sam Knight. Chiar dacă în el se încredea fără rezerve, nu se putea bizui și pe colegii lui, iar vestea despre Westboro avea să se împrășteie ca fulgerul printre polițiștii orașelului. Asta ar fi declanșat un cataclism în toată puterea cuvântului.

— Nu face niciun raport deocamdată. Îți voi explica totul când ajung acolo.

Sau poate nu. În funcție de cum se desfășurau lucrurile, ar fi fost mai bine ca detectivul-sergent

Sam Knight să nu cunoască niciodată identitatea bărbatului pe care îl căuta.

Înainte să încheie convorbirea, Jack îl întrebă despre vremea de acolo.

— Ceață densă și ninsoare abundentă. Se aude că va fi mai rău înainte să fie mai bine.

capitolul 31

— O infracțiune, Emory. O *infracțiune*?

— Nu trebuie să țiți, Jeff. Te-am auzit de primele douăsprezece ori.

— Mă îndoiesc că vei fi pusă sub acuzare, dar... pentru numele lui Dumnezeu. Gândește-te la publicitatea negativă.

— Îmi cer scuze pentru orice neplăcere pe care ți-am creat-o sau pe care ți-o voi pricinui.

Se opri din mers și se întoarse cu fața spre ea.

— Acum nu încerca să mă faci pe mine să par ăla rău.

— Nu fac asta. Nu am fost sarcastică. Ai tot dreptul să fii supărat.

Fusese umilit, iar ei îi părea rău din tot sufletul. Pe tot parcursul zilei, fusese de neclintit și o susținuse în public. Dar acum că erau singuri, pentru prima dată de la apariția înregistrării cu spargerea, dădea, pe bună dreptate, frâu liber vorbelor grele.

Era nota potrivită în care să se încheie o zi care începuse cu un atac de panică. Se convinsese

singură de vinovăția lui Jeff doar ca să descopere că nu el, ci ea, ar fi putut să se trezească acuzată de comiterea unei infracțiuni.

Partea bună era că nu-și petrecea noaptea în închisoare.

La întoarcerea de la cabană, Knight îi spusese clar că era încă suspectă sau, cel puțin, un martor-cheie, dar bombănise ceva despre faptul că „rahatul ăsta va deveni public” dacă o închideau înainte să aibă toate detaliile puse la punct.

Lisa Floyd fusese interogată de o polițistă care le raportase lui Knight și lui Grange că fata o ridicase în slăvi pe „doctorița Smith”. Abia după ce aflate că Lisa îi povestise agentei despre natura problemei ei medicale, Emory le confirmase și ea detectivilor cum stăteau lucrurile.

— Starea ei nu îi amenința viața în mod imediat, dar era gravă. În plus, avea dureri cumplite. Am făcut ce am putut.

— Astea sunt ceea ce aş numi eu circumstanțe atenuante, trăsesse Knight concluzia. De ce nu ne-ai explicat că astea au fost motivele pentru care ai intrat prin efracție în cabinetul doctorului?

— Nu aş fi respectat confidențialitatea medic-pacient.

— ăsta e singurul motiv? Sau încă îți mai protejezi complicele?

De data asta, nu mai răspunsese nimic.

— Cine a lăsat-o însărcinată pe Lisa Floyd?

— Informația aceasta rămâne confidențială.

— El?

— Nu. Lisa vă va spune și ea același lucru. Nu se văzuseră niciodată până în ziua aceea.

Avocatul din Atlanta sosise la sfârșitul după-amiezii. După ce fusese pus la curent cu toată situația, insistase ca Emory să fie eliberată.

— Noi îl vrem pe bărbatul misterios din cabană, nu pe tine, îi spusese Knight pe când, cu rețineri evidente, o însoțea spre ieșirea din secție. Continuăm mâine. Acum trebuie să conduc până la jumătatea drumului spre Asheville ca să aduc un agent federal de la New York care s-a pierdut în ceață.

— Un agent federal de la New York?

— Da. Se pare că FBI-ul e de câțiva ani pe urma lui Hayes Bannock.

— Cine e Hayes Bannock?

— De parcă nu ai ști.

— Îmi pare rău, nu știu. Apoi rămăsese cu buzele întredeschise de uimire. Așa îl cheamă?

Citindu-i reacția, Knight își lovise coapsele cu pumnii.

— Măi, să fiu al naibii. Tu chiar nu-i știai numele!

„Hayes Bannock.” Îl încercase și hotărâse că i se potrivea perfect. După aceea, procesase și restul afirmației lui Knight.

— E căutat de FBI?

— Așa se pare. Agentul special Jack Connell abia așteaptă să ajungă aici ca să coordoneze

operațiunea.

Cu gândul ăsta deranjant care nu-i dădea pace, sperase că o baie lungă și fierbinte avea să o ajute să scape de anxietate, dar cu Jeff care se plimba de colo, colo și-i ținea un discurs pompos, abia dacă își putea auzi gândurile. Despre relaxare nici nu mai încăpea vorba.

— Seara trecută m-ai lăsat să spun că vreau să întoarcem foaia. Am recunoscut deschis că am fost un om cu care nu ți-a fost greu să trăiești. Am devenit poetic și ți-am zis cât de importantă ești în viața mea. Tot timpul în care pălăvrăgeam despre noi începuturi, nici nu am bănuț ce surpriză îmi vei face în dimineața asta.

— Nu am...

— Cum ai reușit să rămâi impasibilă în timpul scenei de mea culpa?

— Jeff, nimic din ce am făcut nu a fost ca să te supăr pe tine.

— Poate că nu, dar efectul obținut e același. Cum o să le explic asta clienților mei? Asociaților de la firmă?

— Nu te vor considera pe tine responsabil pentru faptele mele.

— Pe dracu' n-o vor face! Dar cu asociații *tăi* cum rămâne? Am amânat-o pe Alice spunându-i doar că te ocupi de completarea unor documente. Dar cum le vei explica ei și lui Neal activitatea ta infracțională? Pacienților tăi? Comportamentul tău a pus în pericol viitorul prețioasei tale clinici.

— Le voi explica exact așa cum le-am explicat și detectivilor, avocatului și cum ți-am explicat și ție. Am făcut tot ce era necesar ca să tratez un pacient. Chiar dacă nimeni altcineva nu înțelege asta, am încredere că Neal și Alice o vor face. Și ei ar fi procedat la fel.

— Cu riscul unui proces de malpraxis? Nu prea cred. Niciunul dintre ei nu ar fi așa de nesăbuit.

— Nu am luat în calcul posibilele consecințe legale. Chiar deloc. M-am preocupat doar de binele Lisei.

— O, ce argument convingător! Trebuie s-o recunosc. Avocatul își poate construi pledoaria pornind de aici. Probabil că va putea chiar să sucească intrarea prin efracție până ce o să pară nobilă și dreaptă.

— Atunci de ce ești așa de furios?

— Pentru că, în calitate de soț al tău, aș vrea să știu ce s-a întâmplat în cele patru zile de te-ai schimbat din adultul rezonabil și rațional care a plecat vineri din Atlanta în proscria tolomacă pe care se pare că o am în fața ochilor.

— Nu e o exagerare cam ridicolă?

— Nu și din punctul meu de vedere. Acea Emory pe care o știu eu... o *știam*... ar fi dus-o pe fată la Urgențe dacă era așa de îngrijorată în legătură cu starea ei.

— Lisa a refuzat să meargă.

— Bărbatul ăsta misterios, Bannock, nu el te-a ajutat să iei decizia de a o trata pe fată acasă?

— El a insistat să sunăm la salvare. În ciuda drumurilor înghețate, s-a oferit de câteva ori să o conducă la spital. Abia după ce ea a refuzat, el... m-a implicat pe mine.

— Nu știi deloc să minți, Emory.

— Da, știu. Dar se întâmplă ca acesta să fie adevărul gol-goluț.

Pufnise sceptic în timp ce se îndrepta spre barul care separa camera de zi de bucătărie.

Închiriaseră un apartament într-un complex hotelier care nu se ridica la nivelul standardelor lui Jeff, dar putea fi considerat o mare îmbunătățire față de locul în care-și petrecuse ultimele nopți, din mărinimia poliției.

Pe drum, Jeff se oprise la un magazin de băuturi alcoolice și cumpăraseră o sticlă din whisky-ul *single malt* pe care îl prefera. Acum își turnă trei degete într-un pahar.

— Vrei? o întrebă.

— Emory pe care o cunoști tu nu bea whisky.

Gluma ei îl făcu să se încrunte.

— Situația de față se încadrează în categoria „urgente”. Vrei să-ți aduc ceva de la minibar?

— Nu, mulțumesc.

— Să îmi spui când ți se face foame. Va trebuie să merg să cumpăr ceva. Nimeni din orașul ăsta nu a auzit de room-service. Se așează într-un fotoliu și-și așează picioarele pe taburetul din același set. Iisuse, ce mai coșmar! Dar fii pe fază, nu s-a terminat, oftă el în timp ce-și apăsa orbitele cu

două degete.

Emory, așezată într-o rână pe canapea, ținea o pernă decorativă la piept și îl privea atent. Nu-i plăcu deloc să se surprindă căutând un semn de fățarnicie, ceea ce, în situația de față, era nedrept. Și totuși...

— Jeff?

— Hm?

— Cum ai știut că, atunci când am căzut, mi s-au stricat ochelarii de soare?

Își coborî mâna din dreptul feței și se uită spre ea.

— Poftim?

— Aseară m-ai întrebat cine mi-a reparat ochelarii de soare. Cum el părea confuz, insistă: De unde ai știut că se stricaseră?

— Din cauza reparației de mântuială. Vineri, când ai plecat de acasă, îi aveai la ochi. Erau în stare bună. Ieri, când te schimbai în camera de gardă, o infirmieră mi-a înmânat lucrurile tale. A trebuit să semnez borderoul de inventar. În timp ce puneam totul în punga de plastic pe care mi-au dat-o, am observat că unul dintre brațele ochelarilor fusese lipit la loc.

— Abia se vede.

— Eu am văzut. Știi că sunt atent la detalii.

Emory încuviință printr-o mișcare a capului.

— Altceva? o întreabă el încordat.

— De fapt, da. Ai o aventură?

Furios, se răsuci spre masa de lângă cotul lui și

trânti hotărât paharul de whisky pe ea.

— Stai să lămurim treaba asta. Tu ești cea care a dispărut fără nicio explicație, tu te-ai apucat să comiți o infracțiune alături de un bărbat misterios sub acoperișul căruia ai petrecut patru nopți, iar *eu* sunt cel acuzat?

— Ai...?

— Da!

Emory trase aer adânc în piept ca să-și revină.

— De când?

— Nu mai contează acum. S-a terminat.

— Zău?

— I-am pus capăt.

— Repet, când?

— De curând.

— Cât de curând? De la dispariția mea?

— Păi, nu se cuvenea ca eu să mă distrez cu o amantă atâta timp cât soarta soției mele era necunoscută.

— Detectivii știu despre asta?

— Au descoperit, da.

— În timp ce te cercetau?

— Corect. Au fost foarte încântați să vadă că ești în viață, însă cred că au fost dezamăgiți, Grange în special, că nu au putut să mă acuze de crimă.

— Dar tu?

— Eu ce?

— Te-ai bucurat că am apărut vie? Sau nu?

Văzu cum mușchii feței lui Jeff se contractară.

— Nici măcar n-am să-ți răspund la asta.

— Ceea ce nici nu-i un răspuns, nu? murmură ea.

Chiar și dacă o auzi, n-o băgă în seamă. Se întinse după băutură și sorbi iarăși din ea.

— Cine e femeia?

— Nu contează.

— Pentru mine contează.

— Nu are nicio importanță, Emory. Nu am avut o aventură din cauza unei pasiuni arzătoare sau a unei iubiri neîmpărtășite.

— Ai vrut să mă rănești pe mine?

— Presupun că da.

— De ce?

— *Quid pro quo*. Tu ai celelalte iubiri ale tale, care te consumă. Toate sunt mult mai importante decât aș putea să sper eu vreodată să fiu. Cabinetul tău medical, pacienții tăi, maratoanele tale, evenimentele tale de caritate.

— Nu a avut nicio legătură cu medicamentul ăla experimental și cu lipsa mea de entuziasm?

— Nu mai mult decât altele.

— A, înțeleg. Deci sunt mai multe acuzații de care nici măcar nu am habar.

— Tocmai asta e ideea. În calitate de soție a mea, ar trebui să le cunoști, nu-i așa? Emory era pe punctul de a vorbi, dar el își ridică mâna. Am început relația asta pentru că tu m-ai transformat într-un clișeu. E obositor. Nu suportam rolul de parazit subapreciat, o umbră în prezența ta fascinantă. Am pornit în căutare de atenție și de

afecțiune. Dădu pe gât restul de whisky. Și m-am bucurat de amândouă.

— Atunci de ce ai încheiat-o?

— Am fost ocupat cu grijile privind mica ta escapadă. Abia am avut timp să mă gândesc la ea, darămite să i-o trag.

Vorbele meschine erau menite s-o rănească. Erau dureroase, dar nu atât de mult pe cât ar fi putut fi cu doar o săptămână în urmă. Ar fi trebuit totodată să se simtă mulțumită sau să se justifice prin confesiunea lui. În mod ciudat, nu era deloc așa. O făcea doar să se simtă și mai înstrăinată de el. Adevărul era că, spre deosebire de Jeff, ea nu se culcase cu altcineva ca să-i facă în ciudă. Resentimentele lui nu o luau deloc prin surprindere. Le mai simțise din când în când. Până acum însă, nu știuse cât de profunde erau. Nu putu să nu se întrebe cât de mult ajunsese s-o dușmănească.

Soneria o făcu să tresară speriată.

Jeff se ridică să răspundă, dispărând pentru o clipă în holul mic de la intrarea în apartament.

— Cine e? îl auzi Emory zicând.

— Agentul special Jack Connell. Biroul Federal de Investigații.

capitolul 32

Când îl auzi pe bărbat prezentându-se, Emory simți inima făcându-i-se cât un purice. Se ridică în

timp ce Jeff îi conducea pe Sam Knight și agentul special în camera de zi.

Jack Connell era un tip de patruzeci și ceva de ani, de înălțime și greutate medii. Purta pantaloni largi, o geacă sport și un palton, dar, în loc de cravată, avea un fular de lână în jurul gâtului. Avea părul roșiatic-închis. Sub ochii căprui avea cearcăne. Părea epuizat de drum.

— A insistat să vină să vorbească imediat cu dumneata, se justifică Sam Knight fără pic de entuziasm. Copilul lui Grange e bolnav, așa că i-am spus că poate lipsi.

Agentul FBI veni spre ea, își scoase mănușa de piele și-i întinse mâna dreaptă.

— Doamnă doctor Charbonneau, Jack Connell.

— Încântată de cunoștință. Își dădură mâinile. Am înțeles că v-ați pierdut în ceață.

Bărbatul zâmbi amar, iar asta îl făcu să pară uman și plăcut. Emory nu se lăsă impresionată de aceste trăsături pline de farmec. Nu voia ca tipul care-l urmărea pe Hayes Bannock să fie atrăgător.

— M-am temut c-o să sar cu mașina de pe vreo stâncă, așa că am oprit în dreptul unui stand de pe marginea drumului unde se vindeau arahide fierte. Era doar un șopron împrejmuیت cu gard de sârmă, ca la o curte de păsări, care adăpostea cazanul. Nu era nimeni prin preajmă, dar am stat locului până a venit domnul sergent Knight și m-a ghidat pe restul drumului.

— Știu din experiență cât de impenetrabilă

poate să fie ceața din munți.

— Vreau să aud despre asta.

Rămaseră într-o postură ciudată până ce ea îi invită pe toți să ia loc. Cei doi vizitatori își scoaseră paltoanele. Deloc cordial, Jeff le oferă ceva de la minibar. Jack Connell refuză băutura răcoritoare, iar Knight ceru o cola dietetică, adăugând:

— Există pe-acolo și niște alune sau vreo altă gustare de genul ăsta?

Emory se întoarce la locul ei pe canapea. Connell se așează pe fotoliul eliberat de curând de Jeff, dar dădu la o parte taburetul. Knight, lăsând discuțiile în seama agentului federal, își duse la masă cutia cu băutură și punga de floricele de porumb cu aromă de brânză. Jeff se așează lângă Emory. Tânăra femeie se surprinse retrăgându-și genunchiul ca să nu-l atingă pe al lui.

— Domnul sergent Knight mi-a făcut un rezumat al experienței dumneavoastră, începu Connell. De îndată ce am citit e-mailul lui, am pornit încoace. Amprenta aceea este prima urmă tangibilă...

— Scuzați-mă, ce amprentă?

Bărbatul o informă cum fusese găsită.

— E prima pistă tangibilă pe care o avem de ani buni de la Bannock.

— Ce a făcut?

— O să ajungem și la asta, doamnă doctor. Și, apropo, noi, cei din camera asta, și sergentul Grange suntem singurele persoane care au

cunoștință de această informație. Așa vreau să și rămână. Pot conta pe discreția dumneavoastră?

— Ce-i așa mare secret? Tipul ăsta e un fugar, altfel nu v-ați afla aici.

— E o chestiune delicată, zise Connell ignorându-l pe Jeff și îndreptându-și atenția spre Emory. Mă interesează foarte tare să aflu direct de la sursă cum s-au desfășurat lucrurile în compania lui Bannock. Începeți cu începutul și spuneți-mi tot.

Emory așa și făcu, omițând aspectele personale.

— Presupun că știți despre altercația pe care a avut-o cu frații Floyd?

— Sergentul Knight m-a pus la curent. Bannock i-a lăsat într-o stare foarte proastă.

— După ce a plecat de la ei de acasă, m-a condus la Drakeland și m-a lăsat aproape de benzinăria Chevron.

— A explicat de ce v-a părăsit pe marginea drumului?

— Nu. Dar... m-a rugat să nu sun pe nimeni până nu ajungeam la benzinărie.

— Ca să-i dați un avans, comentă agentul federal.

Emory nu le spuse că acelea fuseseră exact cuvintele lui Bannock.

— Cum arăta? vru să știe Connell. Vreau să spun în general. În formă și sănătos?

— Da.

— Părea deprimat?

— Nu i-aş spune deprimat.

— Dar cum Păţi descrie?

Ea caută un cuvânt care să descrie reticenţa lui Hayes Bannock.

— Introspectiv.

— Hm. Era ostil?

— Cu cei doi Floyd? Da.

— Cu dumneata.

— Nu.

— În legătură cu altceva?

— Cum ar fi?

— În legătură cu guvernul.

— Nu în mod deosebit.

— Care era atitudinea lui în legătură cu viaţa în general?

Iarăşi, stătu un pic să găsească termenul potrivit.

— Părea resemnat.

Agentul încuviinţă din cap ca şi cum înţelegea ce voia ea să spună.

— Despre ce aţi discutat?

— Despre nimic important. Până acum câteva ore, nici măcar nu ştiam cum îl cheamă.

— Ce v-a povestit despre el?

— Mai nimic. Am presupus că a lucrat în armată, iar el, mai mult sau mai puţin, mi-a confirmat asta. Nu mi-a zis unde a fost în misiune, nici în ce calitate, dar am avut impresia că a luat parte la lupte.

— Aşa este.

— Legat de război, a zis că e o soluție pe care nu o recomandă nimănui.

— Pe bună dreptate. A fost în Afganistan. Două misiuni. Operațiuni grele. A zis ceva despre familia lui?

„*Nicio mireasă. Nicio soție. Niciodată.*” Simțind un nod în gât, își dresе glasul.

— Mi-a spus că nu e căsătorit.

— Nu e, dar are o soră și o nepoată în Seattle. Seattle, locul de unde i se plătea chiria.

— Câți ani are nepoata lui?

— Doisprezece.

Amintindu-și cum se comportase el cu Lisa, Emory se gândi că putea să câștige cu ușurință afecțiunea unei nepoate de doisprezece ani.

— Și sora lui? Sunt apropiați el și sora lui?

— Cum nu s-a mai văzut, spuse Connell strâmbându-se. De fapt, acum nici două zile am fost la ea acasă încercând să văd ce face, să o conving să vorbească, să o presez ca să obțin informații de la ea. A pretins că nu știe unde se află.

— Poate că nu știa.

Agentul ridică din umeri, lăsând să se înțeleagă că asta nu mai avea acum nicio importanță. Bannock fusese găsit. Sau era pe punctul de a fi găsit.

— Ce altceva îmi mai puteți spune despre el, doamnă doctor?

„Are un tatuaj cu un trăsnet chiar deasupra

zonei inghinale. Când i-am desenat conturul cu limba, m-a avertizat care aveau să fie consecințele. Nu am ținut seama de avertismentul lui.”

— Își ține promisiunile, rosti ea cu blândețe. Citește mult. Repară chestii. Se uită spre Jeff și adăugă: Mi-a lipit la loc brațul ochelarilor. Totodată, construiește lucruri.

Le descrie rafturile pentru cărți, șopronul neterminat.

— Are diplomă de inginer constructor, o informă Connell.

Lângă ea, Jeff începuse să se foiască..

— Toate astea sunt extrem de captivante, domnule Connell, dar au vreun rost? Ce legătură au toate astea cu ceea ce Bannock i-a făcut lui Emory?

— Bănuiți că a lovit-o pe soția dumneavoastră, lăsând-o inconștientă, și a luat-o de acolo?

— Dumneavoastră nu?

— M-ar mira, replică agentul. În realitate, aș fi șocat.

Asta îl luă pe Jeff prin surprindere. Și la fel și pe Emory. Se uită spre Knight, care rămăsese cu mâna în aer la jumătatea distanței dintre punga de popcorn și gura deschisă.

— Asta credeți că vi s-a întâmplat în ziua aceea pe cărare?

— Când m-am trezit în cabana lui, neștiind unde mă aflam sau cum ajunsese acolo, prima mea

reacție a fost să mă tem de el. În primele două zile am fost atentă și precaută. Am avut chiar vreo două încercări ratate de a fugi.

— V-a împiedicat el?

— Circumstanțele au fost de așa natură. Vremea. Apoi problema cu Lisa.

— În regulă. Ce spuneți?

— Cu timpul, am ajuns să cred că nu el m-a rănit și nici nu avea de gând să o facă.

— Ca să fiu sincer, doamnă doctor Charbonneau, cred că, pe toată perioada cât ați fost cu el, ați fost în siguranță, zise Connell. Nu i-ar sta deloc în fire să atace o femeie singură sau vreo altă persoană cu care nu are un conflict. Nici prădător sexual nu este. El nu este așa.

— Dar atunci cum este el? întrebă Knight.

— Bannock vrea să pedepsească. Cred că unii ar vorbi despre răzbunare, dar nu e atât de personal.

— Cred că frații Floyd ar lua lucrurile personal având în vedere ce le-a făcut, interveni Jeff.

— De fapt, treaba cu pedeapsa li se aplică, spuse Knight. Agentă care a interogat-o pe Lisa e de părere că frații ei s-au dat la ea și așa a rămas însărcinată.

Toți se uitară spre Emory, care nu zise nimic. Expresia ei îndurerată o dădu însă de gol.

Jack Connell oftă în timp ce-și trecu palmele de-a lungul feței.

— Așa e, asta i-ar aprinde fitilul lui Bannock. Dar ranchiuna pe care le-o purta celor doi Floyd e mai

veche decât porcăria pe care i-au făcut-o surorii lor. Cu ochii la Emory, continuă: Mutarea în sălbăticia munților nu e o coincidență. I-a urmărit până aici pe Norman și pe Will Floyd cu gândul de a se răzbuna. Aștepta doar momentul potrivit. V-a spus asta?

— Am dedus singură. Când l-am întrebat, nu a negat, dar nici nu mi-a explicat ce avea împotriva lor.

— O să ajungem și la asta. Mai înainte vreau să vă întreb despre depozitul lui de arme. Knight mi-a zis că Bannock a tras în frații Floyd.

— N-a făcut-o. Avea un pistol, dar nu l-a folosit niciodată. Nici măcar nu l-a scos.

— Norman Floyd i-a povestit agentului nostru că Bannock a golit de două ori o armă automată spre ei, interveni Knight.

— Asta e o minciună, rosti apăsător Emory. Era arma lor automată, nu a lui, iar el a folosit-o ca să tragă în televizorul lor.

Cei trei se arătară mirați și o îndemnară să le povestească în detaliu.

— Dar asta nu are niciun sens, declară Knight la final. A vrut să-i împiedice să primească recompensa, dar nu a revendicat-o nici el.

— Nici banii nu-l interesează, zise Connell.

— Nu ar fi mai lămuritor dacă ne-ai spune cum e, în loc de cum *nu* e?

Connell se uită la Jeff, dar nu-i băgă în seamă remarca răutăcioasă. Revenind la Emory, începu

să-i pună toate întrebările pe care i le puseseră deja toți ceilalți detectivi. Ea îi răspunse răbdătoare, la un moment dat cerându-și scuze că nu știa marca și modelul camionetei lui.

— Nicio problemă, spuse agentul surâzând crispat. Oricum cred că a scăpat de ea până acum. A zis cumva că pleacă?

— Din oraș?

— Din zonă. A zis că se mută în altă parte?

Emory clătină din cap.

— A pomenit ceva despre un antrenor de fotbal din Salt Lake City?

— Nu.

— Despre un preot din Kentucky care a renunțat la parohie și la preoție sub amenințarea cu moartea, după cum se crede?

— Nu.

— Despre o frizeriță din Wichita Falls, Texas?

— De ce întrebați? exclamă ea uluită. Ce au în comun oamenii ăștia?

Agentul se aplecă în față sprijinindu-și coatele pe coapse. I se adresa direct, ca și cum ar fi fost singuri în cameră:

— Au două lucruri în comun. Pe Hayes Bannock. Făcu o pauză și trase aer în piept, apoi adăugă: Și un atentat în urma căruia au murit opt oameni.

„Doar ați crezut că ați pierdut toată distracția din Virginia.” Astea fuseseră vorbele pe care i le adresase lui Norman Floyd.

Emory simți cum i se strângea stomacul. Fără

măcar să se scuze, tâșni ca din pușcă de pe canapea și o luă la goană pe scări. Când ajunse în dormitor, trânti ușa și se sprijini de ea ca și cum ar fi vrut să țină afară toate gândurile îngrozitoare care o năpădeau.

Atentat. Opt oameni. Morți. În pragul leșinului, simți că avea nevoie de aer, așa că împinse ușa glisantă care se deschidea spre un balcon îngust. Merse până la balustradă și se prinse cu mâinile de ea, fără să ia în seamă răceala tăioasă a metalului.

Opt oameni. Morți.

Trase adânc în piept o gură de aer rece. Aburul expirat se amestecă cu ceața, învăluind-o.

Simțind brusc o prezență, se întoarse.

La doar câțiva metri de ea, în picioare, pe balconul apartamentului vecin, stătea... Hayes Bannock.

Emory simți în același timp că îi îngheța inima de groază și că îi sărea din piept de o bucurie inexplicabilă.

— Nu țipa, îi șopti el cu acea familiaritate care o lua mereu prin surprindere. Nu face nimic până nu te uiți la asta.

Întinse mâna. În palma înmănușată ținea un ornament argintiu. Emory îl recunoscu imediat.

— De unde ai asta?

— De sub tine, din locul unde se presupune că ai căzut. Stai cu ei sau vii cu mine? o întrebă, după ce o lăsa câteva secunde să asimileze informația.

capitolul 33

Înainte a acelei întâlniri, Sam Knight nu avusese de spus prea multe lucruri bune despre soțul lui Emory Charbonneau.

— L-am jignit îngrozitor suspectându-l că a vrut să scape de nevastă pe calea cea mai rapidă. Tipul e foarte mândru. Și arogant, pe deasupra. Când o să ne prezentăm neanunțați, așteaptă-te să se comporte ca un mare nemernic.

Jack se arătase sceptic. Oricum, tot ceea ce spusese sau făcuse Jeff Surrey se încadraseră în caracterizarea făcută de Knight. Agentul federal nu-l plăcuse pe tip, și în mod clar sentimentul era reciproc.

Plecarea bruscă a lui Emory la etaj și zgomotul ușii trântite când ajunsese în dormitor îi lăsaseră pe cei trei bărbați într-o tăcere apăsătoare. După câteva momente în care nu se mișcă nimeni, Jack se uită spre Jeff.

— E bine?

— Dumneavoastră vi s-a părut că e bine? După bomba pe care tocmai ați aruncat-o, v-ați aștepta să fie bine?

— Poate că ar trebui să urcați și să vedeți ce face.

Jeff oftă.

— Haideți să o lăsăm puțin. Se ridică și merse la bar. Înainte să ajungeți, a refuzat să bea ceva.

Poate că s-a răzgândit.

Turnă whisky și rămase cu privirea în gol în timp ce învârtea licoarea în pahar.

— De vreme ce dumneavoastră vă cunoașteți soția mai bine ca oricine altcineva, eu...

— E posibil să n-o cunosc deloc.

— Ce vreți să spuneți?

Jeff se întoarse cu fața spre el.

— Vreau să spun că nu mi-aș fi închipuit niciodată că ne vom trezi într-o astfel de situație oribilă. Emory este cât de poate de stabilă și de demnă de încredere. Bannock ăsta probabil că i-a dat vreun drog foarte puternic. Nu e deloc ea însăși.

— În ce sens?

— Sensuri, la plural. De obicei, e sigură pe ea și încăpățânată. Acum e sperioasă ca un iepure, nervoasă și agitată. E distrasă, uită chestii, e neatentă, pe când în mod normal e foarte implicată. Aproape exagerat de implicată. Să continui?

— Ascult.

Jeff nu mai avu nevoie și de alte încurajări.

— Emory este o persoană prevăzătoare, dar acum pare să fie încă prinsă în cabana aia blestemată cu Hayes Bannock, încă pare captivă în situația neplăcută în care a târât-o, cu familia aia de țăranoi. Orice a văzut și a trăit acolo a afectat-o grav. Sper din tot sufletul ca efectele să nu fie ireversibile. Dacă nu redevine acea Emory

Charbonneau pe care o cunoaște toată lumea, consecințele ar putea fi catastrofale. Pentru amândoi. Ar putea fi chiar mai grav decât a fost deja, zise el aruncându-i o privire înțepătoare lui Knight. Bineînțeles, adăugă el revenind la Jack, apariția dumneavoastră a reprezentat un mare pas înainte în recuperarea ei și întoarcerea la viața normală. Vă mulțumim pentru asta, domnule agent special Jack Connell.

Folosind asta ca replică de încheiere, luă paharul de whisky cu el și urcă scările. Când ajunse sus, bătău la ușa dormitorului.

— Emory?

Cum nu primi niciun răspuns, roti mânerul și intră în cameră, închizând ușa în urma lui.

Knight își scutură sarea de la popcorn de pe degete.

— Ți-am zis eu că e un nemernic.

— Ai fost generos. El e buricul pământului, nu-i așa?

— Da, cam așa.

— Nu a arătat niciun pic de compasiune față de ea, după tot coșmarul prin care a trecut.

— A, ieri era cât se poate de înțeleghător. Dar azi, după ce a văzut înregistrarea cu spargerea...

— A dispărut!

Strigătul lui Jeff de la etaj îi făcu să țâșnească în picioare.

— Ce?

Jeff se uită disprețuitor în jos spre Knight.

— Care parte n-ai înțeles-o? Nu e aici! țipă el întinzându-și brațele. Nu e nicăieri. Ușa de la balcon este deschisă.

Primul gând care-i trecu prin minte lui Jack fu că-și luase viața. Chiar și o aruncare de la etajul al doilea putea fi fatală dacă exista o motivație puternică. Urcă scările, îl împinse pe Jeff din calea lui și traversă camera din câțiva pași. Ieși pe balcon și se aplecă peste balustradă, verificând parcare de dedesubt.

— M-am uitat deja, îl informă Jeff.

— Nu e jos. Dacă a sărit, a supraviețuit.

Knight, care ieșise alergând pe ușa din față și ocolise clădirea, își făcu apariția în câmpul lui vizual, gâfâind de efort.

— Vezi ceva?

Jack cercetă cu privirea parcare și zona de dincolo de ea, căutând să detecteze vreun semn de mișcare, însă tot peisajul blestemat era un caleidoscop de zăpadă și ceață mișcătoare.

— La dracu'! Lovi cu pumnul în balustradă și se întoarse în cameră. În acel moment, observă că ușa balconului vecin era, de asemenea, deschisă. Camera era cufundată în întuneric.

— Acoperă partea din față, strigă el către Knight.

Agentul FBI își trecu piciorul peste peretele care despărțea cele două balcoane și se apropie de dormitorul întunecat, întrebându-se dacă nu cumva avea să între peste un client căruia îi

plăcea să doarmă cu geamul deschis, în ciuda vântului pișcător care bătea dinspre nord.

Dar patul era făcut impecabil și părea neatins.

Pătrunse în apartamentul care era identic cu cel ocupat de Emory și de Jeff. Trecu prin dormitor, ieși pe palier și apăsă întrerupătorul de deasupra casei scării, gata să-și decline calitatea oficială în caz că surprindea pe cineva la parter. La parterul nu era însă nimeni, iar ușa apartamentului...

Yala fusese scoasă și zăcea pe podea.

— Aceeași șmecherie ca la ușa de la biroul doctorului, constată Knight, care venise de pe partea cealaltă.

— Nemernicul! *Nemernicul!*

Jeff apăru în spatele lui Knight, dar Jack observă că avusese grijă să-și pună geaca înainte să fi se alătore.

— Asta e tot ce ai de zis? Nemernicul? răbufni el. La ce pagină din manualul FBI cu instrucțiuni găsești asta?

Sătul, Jack se apropie de el și-l împunse cu degetul arătător în piept, prin țesătura matlasată a gecii lui moderne.

— Ascultă, tâmpitul, dacă ai fi mers acolo imediat să vezi ce-ți face nevasta, erau șanse foarte mari să mai fi fost aici.

— Nu poți da vina pe mine. Se pare că fugarul tău a răpit-o pentru a doua oară.

— Niciun „se pare”. În vreme ce noi încercăm să descoperim ce s-a întâmplat cu ea, e un aspect de

care ar trebui să ții cont.

— Zău? făcu Jeff ridicând dintr-o sprânceană.

— Dacă Hayes Bannock o are pe soția ta, probabil că ești în capul listei lui cu persoane de nimic. Și e cazul să ți se facă frică.

Hayes o ajutase să treacă peste zidul jos dintre cele două balcoane. Traversaseră în grabă apartamentul vecin și ieșiseră pe ușă. Emory era complet buimacă. Fugea nu se știe unde cu un bărbat căutat de FBI pentru că avea legătură cu un atentat. Pe de altă parte, se simțea mult mai în siguranță cu el decât se simțise cu detectivii care se ploconeau în fața lui Jeff pentru că îl suspectaseră de crimă.

Acționase instinctiv când își pusese palma în mâna lui Hayes și fugise cu el. Nu avea niciun motiv să se încreadă în instinctul acela, dar o făcuse. Se lăsase dusă de val. La propriu.

Fără să rostească o vorbă și pe jumătate orbiți de zăpada viscolită, alergară printre clădiri și pe străzi. În cele din urmă, părăsiră zona comercială și intrară într-un cartier rezidențial dărăpănat. Câinii începură să latre de dincolo de gardurile din plasă, dar nu ieși nimeni să vadă din ce cauză era atâta gălăgie. Nu încetinară până ce nu ajunseră la automobilul de talie medie parcat la marginea unei străzi desfundate. Modelul mașinii era prea vechi ca să aibă telecomandă, așa că Hayes folosi cheia ca să descuie ușa din dreapta.

Fără să-l întrebe nimic, Emory se urcă pe scaun și își prinse centura în timp ce el ocoli capota și se așeză la volan.

Bărbatul evită drumurile principale. Conducea cu grijă, respectând limita de viteză, pe străzile care șerpuiau printre cartiere, crescând treptat distanța dintre ei și hotel.

Îi povestise că scăpase de foarte multe ori fără să fie prins. Încă o dată, dovedea că spusese adevărul.

— Mașina asta e furată?

— Nu. Am cumpărat-o cu bani gheață, am înregistrat-o pe un nume fals și am adăpostit-o într-un depozit anume pentru o asemenea ocazie.

— De ce ai lăsa-o într-un astfel de cartier dubios?

— Tocmai de aia. Fiindcă e dubios. Sunt o mulțime de vânzători de droguri în zonă. Cred că e înțesată de laboratoare de metamfetamină. Ca să supraviețuiască, toată lumea își vede de treabă. Nimeni nu vede și nici nu raportează nimic. În plus, cineva a distrus camera de supraveghere montată pe un stâlp de iluminat.

Simțul lui unic de observație și faptul că avea cunoștință de astfel de lucruri nu o mai șocau pe Emory.

— Ei știu cine ești, Hayes.

Când își auzi numele, își întoarse capul și o privi, apoi trase tare de volan și apăsă în forță pedala de frână. Pentru o clipă, Emory intră în

panică, temându-se că avea s-o oblige să coboare din mașină.

— Ți-au percheziționat deja cabana.

— Atunci se pare că am plecat la timp.

— Au ridicat o amprentă de acolo. Ai fost identificat de un agent FBI.

Flacăra de opal din ochi îi licări.

— Un agent FBI?

— A venit direct de la New York.

— La dracu'! Agentul special Jack Connell.

— Îl știi pe nume?

— Din păcate. De patru ani blestemați este pe urmele mele.

— Te caută în legătură cu un atentat din Virginia. Te-am auzit pomenindu-i lui Norman Floyd despre nebunia din Virginia.

Bărbatul îi cercetă atent chipul, apoi spuse:

— Și chiar dacă ai știut asta, tot ai venit cu mine fără să pui nicio întrebare?

— Da, răspunse ea cu glasul înecat de emoție.

Hayes continuă să o privească prin aburii respirației lor. Luă apoi piciorul de pe pedala de frână și se înscrise iarăși pe drum.

Imediat la ieșirea din Drakeland, o luă pe o autostradă statală, după care intră pe niște străzi care deveneau din ce în ce mai înguste. Emory nu întrebă unde mergeau. Era evident că el avea în minte o destinație. Se dovedi a fi vorba despre o casă mobilă stabilită semipermanent pe o lespede de beton împrejmuată cu vegetație uscată. Era

amplasată departe de drum, dar le permitea să observe dacă se apropia cineva. Hayes ținu farurile pornite cât timp merse la ușă, o deschise cu cheia și aprinse lumina în interior înainte să vină după ea și să oprească motorul.

Emory urcă cele trei trepte și intră în camera principală a structurii dreptunghiulare. Era mică, înghesuită și mobilată precar.

— Sper că nu te așteptai la ceva pretențios, îi spuse el în timp ce închidea ușa și trăgea zăvorul. Căldura funcționează, totuși. Nu-ți va fi frig prea mult timp. Se întinse și-i scutură zăpada ce i se topea pe umerii pulloverului.

Emory își întoarse capul și se uită la mâna lui, care se oprise acolo.

— Până acum, nici nu mi-am dat seama că am plecat fără palton.

— E de la adrenalină.

— Presupun că da.

— De ce nu m-ai dat de gol?

— Mi-ai spus să n-o fac.

— Ți-am spus să nu faci multe lucruri, pe care le-ai făcut oricum.

— Am avut încredere în tine.

Îi mângâie gâtul cu degetul mare, apoi își retrase repede mâna și făcu un pas înapoi. Își scoase paltonul și-și puse hainele grămadă pe masa mică.

— E o treabă periculoasă, doctoriță scumpă. Să ai încredere în mine.

— Tu vorbești despre pericol? Jos erau doi tipi înarmați care ar fi fost bucuroși să te aresteze. Ți-ai asumat un mare risc să mă iei de acolo.

— A trebuit să te iau de lângă el.

— Jeff.

— Soțul tău, rosti el, vizibil dezgustat. Din buzunarul blugilor, scoase ornamentul argintiu. Când i-l arătase pe balcon, nu mai avusese niciun dubiu dacă să stea cu Jeff sau să fugă cu Hayes.

Îi luă obiectul din mână și începu să-l frece între degete.

— L-ai avut asupra ta tot timpul cât am fost împreună?

— L-am găsit sub tine când te-am ridicat de pe cărare.

— De ce nu m-ai întrebat niciodată despre el? Aș fi putut să-l identific imediat.

— M-am temut c-o să-l vrei înapoi.

Stingherit că recunoscuse așa ceva, ridică din umeri, parcă pentru a se apăra.

— Ai vrut să ai un suvenir? Foarte sentimental. Și foarte diferit de ziua de ieri, când ai deschis ușa camionetei și mi-ai spus sec la revedere. Păreai nerăbdător să scapi de mine.

— Așa eram. Fraților Floyd le dădusem o bătaie soră cu moartea, așa că îmi încheiasem socotelile cu ei. Ar fi trebuit să plec ieri, imediat după ce am dus-o pe Lisa la rudele din oraș. Ar fi trebuit să plec departe și să nu mă mai uit înapoi.

— În schimb... murmură ea.

— În schimb, m-am alăturat mulțimii din fața spitalului.

Asta o uimi.

— Ai fost acolo?

— M-am străduit să trec neobservat. Ai fost dusă înăuntru. Jeff a fost reținut de reporterii care voiau să obțină o declarație. Nu mi s-a părut că îl deranjează să fie în centrul atenției. Îngâmfat și plin de el, a trecut exact pe lângă mine. Suficient de aproape încât să-i pot vedea limpede fermoarul gecii matlasate de schi.

— Ai remarcat că îi lipsea ornamentul de la închizătoare.

— Și atunci mi-am dat seama ce aveam eu. După o pauză, reluă: Eu nu știu să deosebesc sigla unui designer de a altuia. La început am presupus că a căzut de la fermoarul gecii tale de alergare. Ieri mi-am dat seama că mă înșelasem. A căzut de la geaca lui Jeff când te-a atacat.

— Și m-a lăsat să mor.

Deși ajunsese să suspecteze că Jeff era implicat într-o anumită măsură, o îngrozea și o durea ideea că el ar fi putut acționa cu atâta sânge-rece. Prin opoziție, Hayes riscase totul ca s-o protejeze pe ea.

— Ai venit după mine, îi spuse privindu-l în ochi.

— N-am putut să te las cu el. Și așa îmi fusese greu să te duc înapoi, chiar dacă nu știam că a vrut să te omoare.

Jack Connell își răcise gura de pomană. Ceea ce-

i povestise despre Hayes Bannock nu avusese niciun efect asupra ei. Nu-i diminua cu nimic dorința ca el s-o ia în brațe și s-o lase fără răsufare cu una dintre sărutările lui. Făcu un pas, dar bărbatul o opri.

— Noi doi tot nu putem fi împreună. Altfel aș fi sărit deja pe tine, adăugă el după o secundă de tăcere. Vorbele lui șoptite erau pline de conotații carnale.

Propriul ei glas era încărcat de emoție.

— Connell m-a întrebat dacă ai pomenit ceva de plecare.

— Mă cunoaște. Nu s-a schimbat nimic. O să dispar din nou. Dar nu înainte să mă asigur că e prins criminalul ăsta nenorocit. Îi făcu semn să se așeze. Hai să vorbim.

Emory se lăsă pe canapeaua prinsă în perete. El trase un scaun de sub masă, îl așeză în fața ei și îl încălecă sprijinindu-se de spătar.

— Trebuie să observ că nu te-a surprins deloc vestea că Jeff e vinovatul.

— S-a dat singur de gol. Aseară a vrut să știe cine mi-a reparat ochelarii. Îi povesti despre atacul de panică și despre discuția pe care o purtase cu Alice, apoi oftă: Spusesem povestea de câteva ori. Am început să mă îndoiesc de ceea ce-mi aminteam. E rezonabilă opinia lui Alice, că eram epuizată și sub influența medicamentelor. Mi-a jurat că Jeff nu ar fi putut să-mi facă rău. Dar ideea asta tot nu-mi dădea pace. În seara asta, l-

am întrebat. Mi-a oferit o explicație plauzibilă, însă a bătut în retragere.

— Cum adică?

— De multă vreme bănuiam că mă înșală. L-am întrebat direct dacă are o aventură și a recunoscut. Totodată, mi-a mărturisit că îi e ciudă pe mine. Nu fără motiv, admise Emory. Dar mult mai mult decât am crezut eu.

Hayes se încruntă.

— Problema e că, deși pot constitui motiv, resentimentele astea nu dovedesc nimic.

— Dar ornamentul e o dovadă.

— Nicidecum. Ai fi putut să-l scoți tu de la geaca lui și să-l pui în postura de suspect ca să te răzbuni pentru că te înșelase. Sau investigatorii știu despre aventura lui?

Abătută, Emory încuviință cu o mișcare a capului.

— Dacă aș întreba despre logoul lipsă de la fermoarul lui, ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului lui când va povesti unde și când l-a pierdut.

— Atunci am făcut bine că am păstrat pietroiul ăla.

— Uitasem! exclamă ea. Încă îl mai ai?

— O, da. O căzătură puternică ar fi putut să cauzeze un traumatism, chiar și o rană deschisă, dar tu te-ai lovit așa de tare, încât au rămas fire de păr pe piatră. Asta nu mi-a dat pace, așa că m-am gândit că ar fi mai bine s-o păstrez. Totodată, asta

e unul dintre principalele motive pentru care nu te-am dus la spital când te-am găsit. Dacă piatra aia a fost o armă, oricine o mânuiuse...

— Rămânea o amenințare.

— Așa e. Și, după câte se pare, bănuiala mea era corectă. Jeff a fost o amenințare până când mi-ai dat mâna pe balconul ăla.

— De ce nu mi-ai împărtășit temerile tale de îndată ce mi-am recăpătat cunoștința? De ce nu mi-ai explicat atunci de ce nu voiai să mă duci la spital?

— În starea în care erai, te-ar fi ajutat să te calmezi dacă aș fi început să te întreb cine dintre cunoscuții tăi voia să te omoare? Răspunsul fiind evident, Hayes continuă: Dacă era să căutăm un suspect, eu eram varianta logică. Apoi ai găsit piatra blestemată, și asta ți-a întărit convingerile.

— Părea așa de amenințătoare, murmură ea amintindu-și ce spaimă trăise la vederea pietrei. De pe o astfel de suprafață se pot preleva amprente? Ce poate dovedi ea?

— Sângele și părul tău vor fi identificate.

— Tot va trebui ca un procuror să explice cu probe cum au ajuns acolo. A fost un accident? Sau a fost ceva intenționat?

— Nu știu cum ne va ajuta, dar e mai bine s-o avem. Cine s-a ocupat de investigarea dispariției tale?

Emory îi povestește despre Knight și Grange.

— Câtă încredere ai în ei? Doar cu două dovezi

care pun sub semnul întrebării povestea „căzăturii” tale, te vor lua în serios, sau te vor ignora considerându-te o soție geloasă și răzbunătoare?

— Nu sunt sigură, replică ea cu sinceritate.

— Înainte să te bagi în vreo încurcătură, ai face bine să fii sigură de ei, doctoriță scumpă.

— Niciunul dintre ei nu îl place pe Jeff, dar au fost respectuoși și și-au cerut scuze că l-au bănuț. Mi-am pierdut toată credibilitatea odată cu înregistrarea aia.

— Ce înregistrare?

— A! Tu nu știi despre asta.

Pe când îi asculta istorisirea, Hayes era tot mai posomorât.

— Mi-am făcut griji în legătură cu existența vreunui sistem de alarmă cu detectori de mișcare și camere de securitate, dar la porcăria de cameră-spion nu m-am gândit. Va trebui să țin minte asta.

— Pentru data viitoare când vei comite o infracțiune din Clasa H.

— Ai învățat multe azi, constată el ridicând dintr-o sprânceană.

— Mult mai multe decât am vrut. Unde rămăsesem?

— La faptul că ți-ai pierdut credibilitatea.

— Au vrut să știe cine mi-a fost complice și nu m-au crezut când le-am spus că nu-ți cunosc numele. I-au interogat pe cei din familia Floyd,

chiar și pe Pauline și pe Lisa. Și ei s-au arătat amnezici în ceea ce te privește, ceea ce a fost foarte frustrant pentru Knight și pentru Grange.

Îi povesti apoi despre expediția la cabană.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

— Partea cea mai rea a fost că ți-am văzut cabana răscolită, spuse ea cu un surâs trist.

— E vorba doar de lemn și de metal, doctoriță scumpă.

— Știu, dar avea... semnificație. M-am bucurat că Jeff n-a intrat deloc înăuntru.

— Ți-a fost teamă că o să-ți citească vinovăția pe chip?

— Nu mă simt vinovată deloc, replică ea calmă. Nu am vrut să-mi întineze amintirile despre timpul pe care l-am petrecut împreună. Se priviră fix câteva clipe, apoi Emory continuă: Pe tot parcursul zilei, s-a prefăcut a fi un stâlp de sprijin pentru soția acuzată de încălcarea legii. Astă-seară, când am rămas pentru prima oară singuri, și-a dat frâu liber furiei.

— Adevăratul lui motiv de furie e că te-ai întors vie. A pierdut milioane.

— Nu cred că e vorba de moștenirea mea. Asta este aproape prea banală pentru el. E vorba de mândrie.

— Dar cealaltă femeie?

— Jeff nu mi-a spus despre ea decât că e neimportantă.

— Îl crezi?

— Într-un mod ciudat, da. Nu-l pot vedea guvernat de pasiune. Privind în jos spre mână, își roti verigheta pe deget. Nu dragostea a fost motivul pentru care a încercat să mă omoare. Nu sunt așa de sigură că dragostea a intrat vreodată în calcul între noi.

Hayes nu o presă să-i dea o explicație, dar tăcerea lui o invită să i-o ofere dacă dorea.

— Ți-am spus cât mi-am iubit părinții. Le-am regretat multă vreme moartea. Chiar și după ce m-am stabilit în Atlanta, eram încă vulnerabilă, mă năpădise un amalgam de emoții brute. Pe când ne construiam clinica, prietena mea Alice mi-a făcut cunoștință cu Jeff. Era un bărbat fermecător, dar o întruchipare a pragmatismului. Controlat, rațional. Nici chiar atunci când mă apuca vreo criză de plâns sau mi se făcea dor de casă nu empatiza cu suferința mea. Rămânea detașat. La momentul ăla mi-am zis că era exact ce-mi trebuia mie, un tip care să-mi dea curaj ca să continui și să depășesc momentul. Mi-am spus că dacă ar fi încercat să mă liniștească i-aș fi respins încercările, considerându-le lipsite de sinceritate. Dar el nu a încercat niciodată. Nu mi-a zis nici măcar o vorbă de consolare. Acum înțeleg că detașarea lui nu venea din considerație față de mine, ci pentru că, pur și simplu, nu se putea deranja cu așa ceva. Ei bine, calitățile care m-au atras inițial la el sunt aceleași care acum mă dezgustă, încheie ea mohorâtă.

Așteaptă câteva secunde, apoi îl privi în ochi.

— Se pare că prefer să am emoții brute. Nu mi-am dat seama de asta până în noaptea petrecută cu tine. Întinse brațul și-și așează mâna peste a lui acolo unde o ținea, pe spătarul scaunului. În ciuda declarațiilor agentului Connell, eu nu cred că ai ucis opt oameni nevinovați.

capitolul 34

— Dormeai?

— Jeff? întrebă Alice un pic amețită. Să dorm? Nu. Eram în pat, dar nu dormeam.

Lui nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi trezit-o din comă.

— Aveai o voce bizară când am sunat mai devreme, reluă ea. De ce nu m-ai sunat înapoi? Am crezut c-o să treci să iei mașina lui Emory. Ați ajuns cu bine la Atlanta?

— Nimic nu e bine.

— Ce se întâmplă?

— Nici măcar nu știu de unde să încep. Dar concluzia este că Emory a dispărut din nou.

— A dispărut?

Brusc, părea trează de-a binelea.

Cu jumătate de oră în urmă, sergentul Grange li se alăturase. Folosind limbaj polițienesc, cu multe acronime, Knight și Jack Connell îl puseseră la curent cu ultimele noutăți. Între timp, zeci de alți polițiști erau pe teren încercând să dea de urma

lui Emory. Zăpada începea să se aștearnă, îngreunând căutarea urmelor de cauciucuri și de pași.

Descoperiseră totuși două perechi de urme chiar în dreptul ușii apartamentului vecin. Urmele cizmelor lui Emory nu indicau că avusese loc o luptă sau măcar o ezitare din partea ei. Judecând după conturul tălpilor, Knight lansase ipoteza că doctorița mersese de bunăvoie cu posesorul urmelor mult mai mari, iar Connell fusese de acord.

Jeff trebuise să-și mobilizeze și ultima fărâmă de rațiune și de stăpânire de sine ca să nu lovească ceva ori să nu-și smulgă părul din cap. Nu-și putea permite să se lase pradă furiei. Trebuia să gândească practic și calm.

La un moment dat, le spusese că voia să o sune pe Alice.

— Dacă Emory o să ia legătura cu cineva, cu ea va fi.

Uluirea lui Alice îi împrăștiase acea fărâmă de speranță.

— A fugit acum jumătate de oră. Credem că a plecat cu tipul de la cabana de acum celebră. În sfârșit i se cunoaște numele, Hayes Bannock.

— Of, Jeff.

Geamătul ei plin de patos îl făcu să scrâșnească din dinți. Toată seara auzise cele mai stupide și inutile răspunsuri.

— Nu știi nici jumătate. Ea și tipul ăsta au fost

complici la săvârșirea unei infracțiuni.

Îi povesti despre spargere.

— Nu pot să cred asta despre Emory!

— Nici eu n-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut-o cu ochii mei.

— Au pus-o sub acuzare?

— Nu. Își închipuie că a fost silită să participe, deși eu nu sunt convins că a trebuit să o forțeze. A fost din cauza fetei ăleia.

Continuă să îi povestească despre familia Floyd și despre implicarea lor.

— Totul e atât de ciudat, murmură Alice.

— Și mai ciudat e unde locuiesc oamenii ăștia, deși *subzistă* ar fi un cuvânt mai potrivit. Plin de dispreț, descrie drumul pe care ajunseseră la cabana lui Bannock. „În fundu' pădurii” e o descriere prea frumoasă pentru cât de rustic e locul ăla. Membrii familiei Floyd sunt cei mai apropiați vecini, și asta nu din întâmplare. Se pare că Bannock îi avea deja în vizor pe frați din cauza unei altercații din trecut. Dumnezeu știe ce. Vreo mizerie strigătoare la cer, sunt sigur. Connell a zis...

— Cine e Connell?

— O, asta e partea cea mai frumoasă. Colegul lor de la FBI.

— Cum de-a ajuns să se implice FBI-ul?

— Hayes Bannock fuge de mulți ani de Connell. Ceva legat de un atentat.

— Doar nu vorbești serios.

— Mă tem că da. Amprenta lui Bannock a fost găsită la cabană, și Connell a pornit la drum îndată ce a fost anunțat. La douăzeci de minute după ce l-a întâlnit și i-a relatat aventura ei montană, Emory a fugit, aproape sigur cu Bannock, iar urmele lor sunt acoperite de zăpada care se așterne chiar în timp ce vorbim. Cred că asta-i tot, încheie Jeff oftând.

Povestea lui fu urmată de o tăcere apăsătoare.

— Jeff, lucrurile au evoluat dramatic, spuse Alice într-un târziu.

— Crezi?

— Nu face pe deșteptul cu mine!

— Atunci spune ceva mai puțin banal.

— În regulă. Pentru mine, e clar că Emory a pierdut contactul cu realitatea.

Bărbatul simți că mai era un aspect pe care nu i-l dezvăluise.

— Alice? Draga mea? Știi ceva ce eu nu știu?

— Nu sunt sigură că e important.

— Spune-mi și lasă-mă pe mine să decid dacă este important.

— Nu pot trăda încrederea lui Emory.

— Loialitatea ta față de ea e admirabilă, dar, dacă ascunzi ceva de mine și de autorități, îi încurajezi comportamentul ăsta ciudat. Își sacrifică reputația și pune în primejdie viitorul clinicii. Cariera ei, la fel ca și a mea, a ta și a lui Neal... sunt în joc. Dar nu e numai asta. Viața ei ar putea fi în pericol. Individul ăsta e un criminal

violent. Dumnezeu, Alice, dă-o dracu' de încredere și spune-mi ce știi!

Femeia trase aer adânc în piept.

— Azi-noapte m-a sunat de la spital. De fapt, azi-dimineață, foarte devreme. Părea aproape isterică. Respira neregulat, ca și cum ar fi avut un atac de panică.

— Ce l-a declanșat?

— Ochelarii ei de soare. M-a întrebat dacă îmi aduc aminte să fi pomenit cândva în timpul zilei că se stricaseră.

— Te-a sunat în creierii nopții ca să vorbești despre ochelarii ei de soare?

— Pentru că o întrebaseși despre reparație.

— Iisuse, chiar i s-a pus pata pe asta! Mi-a zis și mie mai devreme.

— Se întreba de unde ai știut că i s-au stricat atunci când a căzut.

— N-am știut. Tot ce am știut e că, atunci când a plecat vineri de acasă, brațul era intact. Ieri am observat că fusese lipit la loc. Așteptă zece secunde, apoi reluă: Alice, ce... De ce te-a sunat în legătură cu ceva atât de lipsit de importanță?

— Pentru ea nu era lipsit de importanță. S-a gândit că poate ți-a scăpat, fără să vrei, întrebarea aceea. Că te-ai dat de gol punând-o.

— Iisuse Hristoase, șopti el teatral.

— I-am spus că nu gândește limpede, că își lasă imaginația să o ia razna, însă, chiar și la finalul convorbirii, tot nu părea convinsă.

— Ea e cea care fură și se înhăitează cu un individ dat în urmărire, dar mă acuză pe mine. Incredibil!

— Azi-noapte când am vorbit cu ea, nu știam despre spargere și despre toate celelalte. Însă chiar și atunci părea irațională, și i-am spus asta. I-am spus că poate transferă propria vină asupra ta.

— Vina legată de spargere? Cum Alice nu răspunse, el insistă: Vină pentru altceva?

— Jeff, nu pot...

— S-a culcat cu el, nu-i așa? Lipsa oricărei reacții îl făcu să râdă disprețuitor: A, tăcerea răsunătoare a unei confidente și prietene.

— O prietenă nu chiar așa de bună, zise ea cu părere de rău. Mă culc cu soțul ei.

— Știe.

— O, Dumnezeule! izbucni ea în plâns.

— Liniștește-te, Alice. Pentru numele lui Dumnezeu. Nu am spus nimic de tine, dar i-am mărturisit.

— De ce? De ce *acum*?

— Emory m-a prins la înghesuială. Chiar și după întâmplările șocante scoase la lumină azi, a mai avut tupeul să mă întrebe direct dacă am o aventură. Furios, i-am recunoscut, dar nu i-am spus cu cine.

— Poate că m-aș simți eliberată dacă ar afla, suspină Alice. A fost un chin să țin secretul ăsta.

— Nimeni nu s-ar îndoi de loialitatea ta față de

Emory, deși ar fi trebuit să mă suni imediat după ce ați vorbit azi-noapte. Ar fi trebuit să știu despre suspiciunile ei legate de mine.

— Le-am pus pe seama epuizării, a medicamentelor, a fricii rămase după tot ceea ce i s-a întâmplat, a emoțiilor crescute și...

— Înțeleg. Dar, Alice, ar fi trebuit să-mi spui. Dacă aș fi știut, poate că azi lucrurile ar fi mers altfel.

— Cum? Ce-ai fi făcut?

— În primul rând, nu aș fi fost așa de dornic să o aduc acasă. Aș fi recomandat să mai stea în spital ca să poată fi ținută sub observație încă vreo două zile.

— Să meargă la un psihiatru, poate?

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Alice. Îi iertă banalitățile de mai devreme. Acum spunea numai lucruri de bun-simț.

— Da, îmi pare rău că ieri, când nu era în stare să-și amintească detalii despre cum a suferit comoția și despre timpul petrecut în cabană, n-am sugerat să i se facă o evaluare psihiatrică. Bineînțeles, având în vedere ceea ce știm acum, cum puteam să facem diferența dintre incapacitatea de a-și aminti și minciuni?

— Trebuie să o ajutăm să primească asistență de specialitate.

— Mai întâi, trebuie s-o găsim. Sper doar să supraviețuiască. Connell a zis că individul nu e un prădător sexual, dar... ei bine, deja a sedus-o, nu-i

așa? Ultimele vorbe le rosti cu emoție în glas, iar răspunsul lui Alice veni instantaneu:

— E greu să te superi pe ea și, în același timp, să îți faci și griji, nu?

— Asta descrie exact ceea ce simt.

— Ce înseamnă asta pentru noi, Jeff? îl întrebă ea după un moment de tăcere. Pentru relația noastră?

— Ți-am spus deja. Nu putem să ne mai vedem. Acum, trebuie să mă preocupe doar Emory. Nu spun asta ca să te rănesc.

— Și totuși, mă rănești.

— Îmi pare rău. Amândoi am început relația asta pe deplin conștienți, fără să ne așteptăm la un final fericit. Acum mai bine închid, să merg jos să văd dacă s-au mai făcut ceva progrese.

— Să păstrez secret ultimul incident?

— Te rog. Hai să trecem peste noaptea asta, să vedem ce ne va aduce ziua de mâine.

— În regulă.

Jeff închise și rânji la imaginea lui reflectată în oglindă.

— A mers bine.

Dacă ar fi fost să scrie el replicile lui Alice, n-ar fi reușit să inventeze ceva mai potrivit.

Dacă Emory supraviețuia celei de-a doua întâlniri cu prietenul ei infractor, sănătatea ei mintală avea să fie pusă la îndoială. Avea să fie pusă sub acuzare și ridiculizată. Poate că nu avea să mai suporte finalul vieții ei minunate. Văzând

că urma să piardă toate lucrurile pentru care muncise din greu, avea să sufere o cădere nervoasă, iar atunci numai Dumnezeu știa cum putea să reacționeze. Sinuciderea ar fi fost o variantă plauzibilă.

Pe când părăsea dormitorul, se uită spre pat, unde își aruncase geaca de schi. În ajun observase că emblema de la încheietoarea fermoarului lipsea. Nu știa cum și unde se desfăcuse și nu reușise s-o găsească atunci când căutase printre lucrurile lui. Era un lucru mărunț. Dar oare diavolul nu se ascundea în detalii?

Când Jeff le spusese că urca în dormitor ca s-o sune pe Alice, Jack Connell îi întrebă pe cei doi detectivi:

— Despre ce e vorba?

Knight, care aproape terminase cutia de caju din minibar, îl informă:

— Doamna doctor Alice Butler, specialist în obstetrică-ginecologie. Îi povesti despre parteneriatul celor trei la conducerea clinicii, apoi adăugă: De asemenea, e cea mai bună prietenă a lui Emory.

— Și amanta soțului ei.

Grange făcu semn din cap spre scări.

— Poftim? Emory știe? Întrebă Jack mutându-și privirea de la unul la altul.

— Nu credem, replică Grange.

— E posibil să știe. E posibil să nu-i pese. Ție ți-

ar păsa dacă ai fi în locul ei?

Jack zâmbi fără veselie.

— Când a dispărut ea, l-ați verificat cu atenție?

— A stat la căldurică cu Alice de vineri până duminică după-amiază, când a început să-și facă griji pentru nevasta lui, îl lămuri Knight.

Grange dezvoltă subiectul, povestindu-i cum decursese interogatoriul celeilalte femei.

— A recunoscut, măcinată de remușcări. Am fost siguri că descoperiserăm cel de-al doilea motiv al lui Jeff.

— Al doilea?

Grange îi spuse despre moștenirea lui Emory de la Compania de Petrol și Gaze Charbonneau.

— Valorează o groază de bani. Eram pe punctul de a-l aresta când Emory a apărut nevătămată la benzinărie.

— Soțul nu mai e suspect. Tipul tău, Hayes Bannock, i-a luat locul.

— Bannock nu-i va face rău.

— Ai mai zis.

— Mi-aș pune cariera rămășag, insistă Jack. În plus, ea nu se teme de el, altfel nu l-ar fi urmat în seara asta.

— Asta a fost primul lucru care mi-a trecut prin minte când m-a sunat Knight și mi-a zis să vin încoace, mormăi Grange. E o mare diferență între a nu te teme de cineva și a fugi cu el. De ce ar fi mers? Ce i-a spus? Ce a determinat-o să plece fără să-și ia mai întâi paltonul?

— N-o cunosc bine pe Emory Charbonneau, dar, din punctul meu de vedere, reprezintă o enigmă la fel de mare. Înainte, după ce termina într-un loc, Bannock se muta mereu. Era chestiune de câteva ore. Nu-mi dau seama de ce mai rămâne prin preajmă după incidentul cu Norman și Will Floyd.

— Poate nu a terminat cu frații Floyd. Poate că bătaia a fost doar un preambul înaintea marelui final.

— Sper că nu, zise Jack gânditor.

— Sau poate că scăpăm din vedere un lucru evident. Poate că replica lui Emory „m-a tratat cu blândețe” e un eufemism pentru... Knight lăasă sprâncenele ridicate să vorbească-n locul lui, apoi scutură restul de caju din cutie și le aruncă în gură. Dar, orice i-ar face sau ar face pentru ea, noi vrem să-l prindem pentru actele de violență comise. Astfel, trebuie să pun o întrebare în numele tuturor bărbaților și al femeilor pe care îi avem pe teren în căutarea lor. Cât de periculos e tipul ăsta?

— Agenții ar trebui să acționeze cu prudență.

— Aste e tot? Asta e singurul tău sfat? Knight se încruntă nemulțumit. Prin tot departamentul nostru s-a răspândit vorba despre frații Floyd. Adevărul e că voinicul nostru nu era singurul care voia să-i bată. Sunt niște nenorociți, și asta era părerea tuturor chiar și înainte să se afle că și-au violat sora mai mică.

— Au fost puși sub acuzare?

— Nu încă. Dosarul e pe masa procurorului, dar fata este nehotărâtă dacă să depună sau nu plângere. Știi cum e asta. Între timp, toată lumea se teme de bărbatul care i-a snopit singur în bătaie pe frații Floyd. Am găsit locul unde-și depozita armele, dar nu și armele în sine, ceea ce înseamnă că ar putea fi echipat până-n dinți. Acum a mai apărut și un agent FBI gata să-l prindă. Bannock a căpătat o... o...

— Aură, îl completează Grange.

Knight îi mulțumi printr-o mișcare a capului, dar își păstră atenția concentrată asupra lui Jack.

— Te rog, în calitate de om al legii, să renunți la cuvintele cu dublu sens și la rahaturile de manual și să ne spui cu cine avem de-a face aici.

— Ai făcut referire la un atentat petrecut în Virginia, dar nu ai dat amănunte. Grange aruncă o privire rapidă în sus, spre ușa închisă a dormitorului care îl împiedica pe Jeff să-i audă, apoi, aplecându-se spre agentul federal, îl întreabă în șoaptă: Vorbim despre Westboro?

Jack îi privi pe fiecare în parte.

— Cunoașteți povestea? Când amândoi încuviințară din cap, zise: Ăla a fost Bannock.

Orange fluieră ușor.

— Rahat, murmură Knight.

capitolul 35

Când Emory pomeni despre cele opt victime,

Hayes se ridică brusc și puse scaunul la loc sub masă.

— Mai bine te-ai culca, doctoriță scumpă.

— Să mă culc?

— Mâine s-ar putea să fie o zi lungă.

— Îți cer să-mi explici ce ne-a spus agentul Connell despre tine.

— Dormitorul e la capătul culoarului. Baia e pe dreapta. Eu o să mă culc pe canapea.

— Hayes? Când se întoarse spre ea, Emory zise: Presupun că ăsta e numele tău real. Hayes Bannock?

Bărbatul ezită înainte să încuviințeze scurt din cap.

— Mă bucur, în sfârșit, să ți-l aflu.

— Nu te bucura prea devreme.

— Dacă te-aș căuta pe internet, ce aș găsi? Dosarul serviciului tău militar? Licența ta de inginer constructor? Informații despre sora și nepoata ta din Seattle?

— Vai, Connell a fost o adevărată mină de informații, nu-i așa?

— Pe lângă Norman și Will Floyd, a făcut referire la un antrenor de fotbal, la un preot și la alții.

— Retrag ce-am spus. A fost o moară stricăță.

— Toți ar fi avut legătură cu atentatul din Virginia.

Privirea lui deveni rece și ostilă.

— Ar trebui să te bagi în pat, doctoriță scumpă.

Dormi puțin.

— Nu mi-e somn.

— În regulă, eu am să mă duc la culcare.

Bărbatul porni spre hol, dar Emory se puse repede în calea lui.

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Sunt sigur că o să descoperi cu timpul.

— Vreau să știu acum. Vreau să aud din gura ta, nu de la altcineva.

— De ce?

— Pentru că altfel n-o să cred niciodată că ai fost implicat în ceva atât de atroce.

— Ei bine, am fost. Tonul lui era tăios. Iată! Asta e tot ce trebuie să știi și tot ce vei obține de la mine. Nu are nicio legătură cu prezentul.

— Agentul Connell crede că are.

— Agentul Connell poate să se ducă la dracu'. Ce s-a întâmplat atunci nu are nicio legătură cu tine.

— Dar are cu *tine*.

— Nu viața mea încerc să o salvez! Ci pe a ta.

— Nu am nevoie să mă salvezi tu, roști ea cu înflăcărare. Pot merge singură la Connell, la Knight și la Grange ca să...

— Ce?

— Ca să-l acuz pe Jeff.

Hayes clătină cu asprime din cap.

— Nu e un plan bun.

— De ce?

— Nu ai nicio dovadă care să-ți susțină

acuzățiile.

Emory deschise palma ca să-i arate că avea ornamentul de la închizătoarea fermoarului, apoi își trase repede mâna înapoi.

Hayes ridică indiferent din umeri.

— Inutil. De unde l-ai luat și când, cuvântul tău împotriva cuvântului lui, mai ții minte?

— Dar asta, împreună cu piatra, ar...

— Nu ai piatra.

— Dar o ai tu.

— Așa e. O am eu.

— Nu mi-ai da-o?

— Ca să te precipiți și să te expui în fața nemernicului ăluia cu care ești măritată? Sigur că nu ți-aș da-o.

— Jeff nu mi-ar putea face nimic atâta timp cât aș fi înconjurată de oameni ai legii.

— Tocmai ăsta e motivul pentru care n-am venit să te iau mai devreme. Azi-noapte am așteptat în fața spitalului până l-am văzut pe Jeff plecând și mi-am închipuit că ești în siguranță. Cea mai mare parte a zilei de azi ai petrecut-o în compania polițiștilor. Dar ce se va întâmpla când își vor face bagajele și vor pleca acasă, neavând probe împotriva lui? Tu îți vei fi jucat cărțile. Îl vei fi acuzat. Cum crezi că va reacționa el, ținând seama că era deja pregătit să te ucidă?

Avea dreptate. Chiar dacă Jeff ar fi adus acum un alibi de fier, tot nu ar mai fi avut niciodată încredere în el și nici nu s-ar mai fi simțit

confortabil în prezența lui. Niciodată.

— În regulă, planul meu nu-i bun. Tu ai vreunul? Ce ai de gând să faci?

— Cu piatra?

— Cu toată situația. Cu ceea ce știi despre Jeff, cu mine.

— Nu știu încă.

Gândul ei zbură la frații Floyd, care sufereau pe paturile lor de spital.

— Dar o să rămâi în limitele legii, da?

— Nu știu încă.

— Povestește-mi despre Virginia, îi ceru ea, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Nu.

— Te rog.

— Nu!

— Vreau să știu ce ai făcut!

— Ba nu, nu vrei! strigătul lui răsună cu ecou între pereții camerei. După câteva secunde, adăugă în șoaptă: Crede-mă. Nu vrei.

Replica lui rostită printre dinți și expresia lui neînduplecată o intimidară, așa că se trase câțiva pași în spate.

— Poate că ai dreptate. Poate că nu vreau să știu. De fapt, oare de ce am venit cu tine aici? se întrebă Emory privind speriată în jur.

— La asta voi răspunde. Hayes înainta agale spre ea. Nu te-am tras eu de pe balconul ăla și nici nu te-am forțat să vii cu mine. Dar așa fi făcuto, la nevoie. Îi lăsă timp să înțeleagă, apoi se apropie

până ce fața lui ajunsese deasupra ei. Dacă ar fi trebuit, te-aș fi legat fedeleș și te-aș fi luat de acolo. Asta pentru că prefer să văd cum te ferești de mine, cum te dai înapoi de teamă, ca acum. Prefer să te văd oricum, mai puțin moartă.

Nu era tocmai un moment poetic, dar era profund. Emory, simțind că îi creștea inima de emoție, se întinse să-i atingă obrazul, însă bărbatul o prinse de încheietură și-i ținu mâna la distanță de el. Când, într-un final, îi dădu drumul, porni de-a lungul culoarului și îi ordonă cu asprime:

— Du-te în pat. Încuie ușa dacă asta te face să te simți mai în siguranță.

Hayes așteptă, însă ea nu se mișcă. Rămase fixându-l cu privirea calmă, acceptând, încrezându-se în el. Exact invers decât ar fi trebuit să fie.

— Bine, mârâi el, tu ai vrut-o.

O prinse de talie și o întoarse cu fața la perete. Îi trase puloverul peste cap, apoi scăpă și de cămășuță în aceeași manieră brutală. Breteaua de la sutien căzu victimă nerăbdării lui impulsive. Sutienul îi alunecă. Hayes îi descoperi pieptul, apoi îi luă mâinile, i le lipi de perete și i le acoperi cu ale lui în timp ce se lipea de ea pe la spate.

O mușcă de gât ca și cum ar fi vrut să o marcheze ca fiind a lui, știind prea bine însă că nu avea niciun drept asupra ei, că nu avea niciun

drept să o dorească.

— Ți-e teamă?

— Nu.

— Atunci n-o fac cum trebuie.

Începu să traseze o dâră de sărutări, mușcând-o de gât; Emory scoase un scâncet, dar de dorință, nu de frică. Se lipi apăsându-se de fundul ei, asigurându-se că știa ce avea să urmeze.

— Acum ți-e frică?

În loc să se retragă, Emory se împinse în spate, potrivindu-și poziția, mărinđ presiunea, făcându-l să șuiere printre dinți.

— Te joci cu focul, doctoriță scumpă.

Când ea se împinse din nou, de data asta mișcăm du-se circular, Hayes o înconjură cu brațele și, pe nevăzute, îi desfăcu jeanșii. Fără prea multă delicatețe, își vârî mâna în chiloții ei și între coapse, descoperind-o fierbinte, udă și devorată de aceeași dorință imperioasă care zvâcnea prin tot trupul lui.

Degetele i se curbară în sus. În interiorul ei. Atinse locul magic și o simți cum se excită și mai tare.

— Vreau să fiu acolo. Chiar în clipa asta, îi șopti aspru la ureche.

O întoarse, o ridică, sprijinind-o de trupul lui, și o purtă pe hol spre dormitor. Când o lăsă în picioare lângă pat, Emory începu să-și scoată restul hainelor cu aceeași repeziciune cu care se dezbrăca el. Era gol înainte ca ea să apuce să-și

scoată cea de-a doua cizmă. Hayes dădu la o parte cuvertura de pe pat și o trase lângă el exact când ea își scotea lenjeria intimă.

O așază între coapsele lui desfăcute, îi apucă sânul și-i luă sfârcul în gură, cu foame, aproape cu disperare. Își înconjură apoi brațele în jurul ei, trăgând-o mai aproape, lipindu-și fața de abdomenul ei, apoi mai jos până ajunse la dulceața de mosc a sexului. În timp ce o gusta cu nesaț, mâinile i se plimbau în sus și-n jos de-a lungul coapselor suple. La cât de dornică părea, era limpede că, oricât de confuză ar fi fost, încrederea ei în el era de nezdrucciat.

Își folosi degetele mari ca s-o desfacă, să o dezvăluie, să o pregătească pentru asaltul gurii lui. Își introduse limba în ea o dată, de două ori, de trei ori, adânc, concentrându-se asupra cărnii moi cu mișcări rapide, făcând-o să respire sacadat și să geamă ușor când îi supse micul centru încordat. Dar nu voia s-o aducă la orgasm până ce nu-i descoperea taina lăuntrică. O potrivea mai jos pe pat, se așază în genunchi între coapsele ei ridicate și dădu să pătrundă în ea, când o auzi:

— Așteaptă!

— Nu pot.

O făcu totuși atunci când ea se ridică în capul oaselor, îi prinse fesele între mâini și-i luă vârful penisului în gură. Plăcerea era atât de mare, încât își scrâșni dinții cu putere, fără să-și dea seama la ce presiune își supunea maxilarul până ce vru să

vorbească, exact când vârful limbii ei începu să-i exploreze suprafața penisului și ajunsese la locul cel mai sensibil. Icni și gemu și, cu greu, reuși să se oprească.

— Iisuse, am crezut că am visat cum faci asta. După câteva secunde, începu să gâfâie. Doctoriță scumpă, oprește-te. Oprește-te.

Îi îndepărtă capul, dar nu înainte ca ea să-i mai dea o sărutare rapidă pe tatuaj. Când se întinse din nou pe spate, se coborî și el la rândul lui și o pătrunse, împingându-se până ce mai apropiați decât nu aveau cum să fie, apoi își lăsă greutatea pe ea și-și îngropă fața în gâtul ei.

— O să mă distrugi. Dar, la dracu', nu mă pot abține.

Se ridică și, cu ochii pironiți asupra ei, începu să se afunde în ea. Era ceva incredibil, și nu numai pentru că era atât de minunat de strâmtă și de catifelată. Nu doar pentru că avea o mișcare perfect sincronizată pentru fiecare zvâcnire scurtă și rapidă sau pentru orice alunecare lungă și lină a penisului lui. Nu numai pentru că de fiecare dată când părea că iese din ea, îi îmbia vârful penisului cu mișcări senzuale de dansatoare orientală până ce el nu mai putea să reziste și trebuia să se afunde din nou complet înăuntrul ei. Nu doar pentru că mâinile ei îl mângâiau cu o intuiție perfectă. Și nu doar pentru că, atunci când ajunsese la orgasm, îi simți fiecare contracție convulsivă, ci și pentru că îi văzu lacrimile care îi șiroiau din

ochi, dovadă vie a emoției puternice care o stăpânea. Toate astea aveau însemnătatea lor. Dar ceea ce îl făcu să aibă un orgasm mai zguduitor și mai minunat decât tot ce trăise în viața lui fu că, în clipele acelea când se pierdu în ea, Emory îi cuprinse capul între palme și-i șopti oftând, ca și cum acela ar fi fost cel mai drag cuvânt din vocabularul ei:

— Hayes.

Multă vreme după aceea, niciunul dintre ei nu se mișcă. În cele din urmă, mintea lui se limpezi îndeajuns încât să aibă momentul acela de conștientizare: la naiba, ejaculase în ea fără nicio protecție. Tocmai de aia fusese atât de bine și tocmai ăsta era motivul pentru care nu regreta atât de tare încât să se desprindă de trupul ei.

Într-un târziu, se ridică într-un cot și-i privi fața. Emory îi surâse fără vlagă. Îi luă bărbia în mâna liberă și o sărută, îndelung, potrivindu-și gura pe a ei, senzual și pe îndelete.

Când, într-un final, își retrase capul, rosti:

— Norocul meu că nu te sperii ușor.

— E și norocul meu.

— Dar tot ești în pericol, doctoriță scumpă. Așa că teme-te. Doar că nu de mine.

— Știu.

— Niciodată de mine.

— Dar nu mi-e frică de tine. Își trecu degetele prin părul lui. Nu știu eu totul, însă măcar un lucru îl știu: nu ai fost tu responsabil pentru

morțile a opt oameni nevinovați.

Precum strălucirea dulce a luminii unei lanterne stinse brusc, sufletul lui redeveni întunecat și rece. Se trase din îmbrățișarea ei și se întinse pe spate.

— Ai dreptate. Doar șapte dintre ei erau nevinovați, murmură el cu ochii în tavan.

capitolul 36

Aroma cafelei proaspete o trezi. Era încă întuneric. Aprinse veioza de lângă pat. Hainele ei, pe care le aruncase la întâmplare, erau acum împăturite și așezate pe un scaun. Își luă cizmele și hainele și intră în baie. Zece minute mai târziu, când intră în camera principală, Hayes o privi de la masa unde își bea cafeaua. Dormise alături de ea toată noaptea, dar nu schimbaseră niciun cuvânt și nici nu se atinseseră de când rostise replica înspăimântătoare: „Doar șapte dintre ei erau nevinovați”. Asta crease o barieră pe care niciunul dintre ei nu o depășise în timpul nopții. În dimineața asta, părea și mai impenetrabilă. Ca și cum intimitățile din noaptea precedentă nu se întâmplaseră, bărbatul avea ochii goi, iar pe chip afișa o expresie calmă.

— Cămile sunt în dulapul din dreapta chiuvetei, îi spuse.

Își umplu una cu cafea și se așază vizavi de el, prefăcându-se că nu observase pistolul de lângă

mâna lui dreaptă.

— Îmi pare rău, nu am uscător de păr, se scuză el când îi văzu părul ud.

— O să se usuce singur.

— Ți-am lăsat destulă apă caldă?

— Da, mulțumesc. Cum reușești să încapi în dușul ăla?

— E un talent dobândit.

De ajuns cu flecăreala. Emory sorbi din cafea.

— Am luat o decizie, spuse el. Nu-i voi da lui Connell satisfacția de a mă prinde.

— Te vei preda?

— Nu chiar.

Hayes evită să o privească în ochi, iar asta o făcu să se simtă extrem de stânjenită.

— Atunci ce o să faci, mai precis?

— O să te duc pe tine la el.

Neștiind cum să reacționeze la asta, așteptă să audă și continuarea.

Privirea lui se mută la urmele roșii vizibile pe gâtul ei.

— Depinde de tine cât de mult sau de puțin vrei să-i povestești despre alea. Și despre toate celelalte. Făcu semn spre dormitor. Poți să fii cât de descriptivă sau de rezervată vrei tu. El va fi discret. Și, oricum, va fi interesat de mine, nu de noi. Te va întreba despre sănătatea mea mintală. Despre ce planuri am. Chestii de genul ăsta.

— Deja a făcut-o.

— Va insista ca să-ți amintești cele mai mici

detalii. Chestii pe care le-am zis sau pe care le-ai observat tu.

În vreme ce el va încerca să înțeleagă situația și-și va stabili pașii următori, eu mă voi face nevăzut.

— Vei fugi. Bărbatul ridică un umăr în semn de răspuns. Emory rămase cu privirea pironită în cafea. Poate că vei fugi, dar nu vei reuși niciodată să scapi de morțile acelor oameni.

— Ei bine, asta vă va da ție și lui Connell o mulțime de subiecte de discuție.

— De ce ai făcut-o? îngăimă ea cu vocea tremurândă.

Hayes își luă cana, apoi o puse la loc pe masă, fără să fi băut din ea.

— Spune-i lui Connell ce știi despre Jeff, o îndemnă el fără să-i ia în seamă întrebarea. O să aibă grijă să fie anchetat temeinic. Să sperăm că asta va duce la arestarea nemernicului.

— De unde știi că se va ocupa Connell de investigație?

— E agent FBI. Asta îi e meseria.

— Dar nu e cazul lui. Nu îl va lăsa în sarcina biroului șerifului?

— Nu.

— Ce te face să fii așa de sigur?

— Datorită mesajului pe care i-l vei da.

— Care e ăsta?

— Dacă o dă în bară sau dacă se întâmplă ceva cu tine, mai devreme sau mai târziu, am să-l omor. O lăsa să proceseze informația, apoi reluă: Unde

stă?

— Ca să poți să mă lași acolo?

— Unde stă?

— De ce ar trebui să-ți spun?

Hayes își propti antebrațele pe masă și se aplecă spre ea.

— Ascultă, doctoriță scumpă, putem să pierdem vremea învărtindu-ne în cerc, poți să te cerți cât vrei cu mine, dar nu-ți va servi la nimic. Nu voi permite să fiu trofeul carierei lui Connell. În afară de asta...

— Ce? În afară de asta ce?

— Trebuie să dispar dracului, și nu pot să te iau cu mine. Tu ai viața ta, iar eu nu am loc în ea. A fost plăcut, însă aici ne spunem la revedere și o luăm fiecare pe drumul lui, indiferent cât de bine ne înțelegem în pat.

— De ce ești așa?

— Drăguț?

— Agresiv.

— Nu, agresiv aș fi fost dacă aș fi spus că ești bună la pat.

Emory se îmbujoră de furie. Probabil că el observă, pentru că se abținu să nu râdă.

— E un pic cam târziu să roșești, nu-i așa, doctoriță scumpă? Azi-noapte ai știut în ce te bagi, și nu era vorba de flori și inimioare. La fel și în noaptea de la cabană. Amândoi am primit ceea ce am vrut. Eu mi-am tras-o, iar tu ai avut parte de... cum le-ai spune? „Emoții brute”? Acestea fiind

zise, își dădu părul pe spate, se ridică în picioare și-și îndesă pistolul la cureaua jeansilor. Hai să mergem. Vreau să ajung acolo înainte de răsărit, iar până la motel e un drum de zece minute.

— De ce m-ai întrebat unde stă Connell dacă știai deja?

— Să văd dacă m-ai minți.

— Cum ai aflat unde e?

— În Drakeland nu sunt așa de multe posibilități. Am sunat în stânga și-n dreapta până ce un recepționar mi-a confirmat că s-a cazat azi-noapte.

— Ai sunat? Am crezut că n-ai telefon.

— Nu mai am.

Se uită în direcția indicată de el și văzu bucățile aparatului strivit pe măsuța de cafea.

— Am să-ți împrumut un palton, îi zise în timp ce-și punea haina pe el.

— Nu vreau.

Emory se îndreptă spre ușă, desfăcu zăvorul și ieși, lăsându-l să o urmeze. Sau să moară. Chiar nu-i păsa câtuși de puțin.

Ninsoarea încetase, dar ceața era în continuare densă, iar aerul era extrem de rece. Interiorul mașinii se încălzea greu, chiar și după ce porni căldura. Când se apropiară de intrarea în oraș, Emory îi aminti:

— Nu ai încuiat rulota.

— Și-a servit scopul. Nu mă voi întoarce la ea.

— Pur și simplu îți vei lăsa lucrurile acolo?

— Lucrurile care contează nu sunt în rulotă. Le

voi aduna și...

— Vei porni spre un nou început?

— În mare.

— Îți dai seama că pot descrie mașina asta autorităților.

— Da.

— Ai un plan de rezervă?

— Întotdeauna.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Opri la colțul unei străzi care dădea în spatele motelului și parcă mașina. Privi prin parbrizul plin de dăre. Chiciura și precipitațiile înghețate care se acumulaseră pe timpul nopții abia acum începeau să se topească. Emory se concentra pe cristalele de gheață care se dezintegrau ca să uite de nodul pe care-l avea în gât.

— Ce ușurare! De fapt, sunt și un pic surprinsă.

— De ce anume?

— Am crezut că îl vei pedepsi tu însuși pe Jeff.

Bărbatul își încleștă degetele pe volan.

— Asta era planul meu inițial. Și nimic nu m-ar încânta mai tare. Dar după ce am dormit și am lăsat lucrurile să se așeze, am hotărât să-l încredințez justiției. Să ne înțelegem, nu ca să-i salvez lui pielea. Ci mie. Dacă se va concentra pe tine și pe Jeff, Connell va fi ocupat o vreme.

— Ceea ce-ți va da ție un avantaj.

— Corect.

— Te avertizez, spuse ea după un moment de ezitare, îi voi povesti lui Connell tot ce știu despre

tine. Trebuie. Înainte, când singura problemă era conflictul cu oribilii frați Floyd, te-am acoperit pentru că îți împărtășeam indignarea legată de Lisa. Dar nu pot să te ajut să scapi de justiție.

Hayes o privi în ochi câteva secunde, apoi se întinse în spatele scaunului șoferului și luă o pungă de hârtie.

— Dovada ta, îi zise, înmânându-i-o. Nu o deschide. Nu atinge piatra. Dă-i-o lui Connell așa cum e. Încă mai ai ornamentul?

— Da.

— În regulă. Știi ce să faci.

Conștientă că nefericirea i se citea cu ochiul liber pe chip, dar nefiind în stare să o mascheze, Emory îi rosti numele rugătoare.

— S-a spus destul, doctoriță scumpă. Connell se află în camera o sută zece. Treci la treabă.

Emory coborî din mașină. Imediat ce închise ușa din dreapta, Hayes se îndepărtă. Cu privirea încetoșată de lacrimi, văzu stopurile de pe spate dispărând după cel mai apropiat colț de stradă.

Abătută, își târî picioarele spre motel. Era același în care fusese găzduit de poliție și Jeff. Era foarte urât, exact așa cum i-l descrisese el. Cele două etaje aveau paliere intermediare deschise. Ușile camerelor pentru oaspeți erau vopsite alternativ în roșu, alb și albastru. Lângă liftul din centrul clădirii era o mașină de gheață. Deasupra ei licărea o săgeată de neon.

Camera o sută zece era la etajul întâi, a treia de

la capătul culoarului. Ridică pumnul, dar se opri să se uite peste umăr la colțul de stradă după care dispăruse Hayes. În dimineața asta se purtase ca un străin insultător și crud, dar, își dădu ea seama, o făcuse ca să îndure mai ușor despărțirea inevitabilă.

Durerea sufletească nu era doar o expresie. Îmbărbătându-se, bătu tare în ușă.

— Da? se auzi o voce somnoroasă dinăuntru.

— Domnule agent Connell, sunt Emory Charbonneau.

Auzi zgomotul picioarelor lui lovind podeaua. Despărți draperiile doar cât să poată privi afară și să o vadă. Se auzi apoi zăngănitul unui zăvor cu lanț și scârțâitul unei încuietori metalice. În pragul ușii deschise, agentul federal își făcu apariția cu ochii umflați de somn și cu părul ciufulit. Purta o pereche de boxeri cu pătrățele, un tricou alb și șosete negre.

— Ce dracu'? aruncă o privire cercetătoare în parcare din spatele ei. De unde ai apărut?

— M-a lăsat aici.

— Bannock?

Când Emory dădu aprobator din cap, bărbatul năvăli afară pe lângă ea și alergă în parcare, privind agitat în stânga și-n dreapta. Se îndreptă spre cel mai apropiat colț al clădirii.

— Nu într-acolo.

Connell făcu stânga-mprejur.

— Atunci în ce parte?

Emory îi arătă.

— Conduce o mașină verde. Veche. Am ținut minte numărul de înmatriculare.

Connell își verifică buzunarele laterale, în căutarea telefonului, dar atunci își dădu seama de ținuta pe care o purta.

— Rahat! Cu cât timp în urmă?

— Chiar acum.

În timp ce alerga înapoi, Jack îi făcu semn să intre în cameră. Emory se întoarse și trecu dincolo de ușa deschisă, unde dădu de Hayes, care stătea acolo solid precum o bară din oțel. O luă pe sus și o așeză într-o parte.

— Hayes, nu!

Jack Connell nu auzi la timp avertismentul. Când trecu pragul, pumnul lui Hayes îi izbi puternic falca.

— Asta e pentru că mi-ai agasat sora.

Propulsat de lovitura puternică, Connell ar fi ricoșat în spate prin ușa deschisă, dar Hayes îl apucă de tricou, îl trase înăuntru și-l azvârli spre pat. În vreme ce agentul se străduia să-și recapete echilibrul, se lovi cu tibia de cadrul metalic al patului și căzu.

Emory se prinse cu sălbăticie de mânecile paltonului lui Hayes încercând să-l oprească, însă bărbatul se eliberă, închise și zăvorî ușa, după care se năpusti asupra celuiilalt. Cu greu, Connell reuși să se ridice în picioare înainte ca Hayes să ajungă la el și, gâfâind, își întinse brațele.

— La toate acuzațiile alea vrei să adaugi și ultrajul la adresa unui agent federal?

Vorbele lui îl opriră pe Hayes. Rămase în picioare, cu pieptul umflat, privindu-l furios.

Deopotrivă temătoare și indignată, Emory îl lovi cu pumnul în braț.

— De ce te-ai întors? De ce nu ai continuat să mergi înainte?

— E înarmat? întrebă Connell.

— Da!

— Fii bărbat, Connell, și întreabă-mă tu, rosti Hayes. Își ridică paltonul și cămașa, scoțând la iveală cureaua și pistolul prins de ea.

— Port de armă neînregistrată, atacarea unui agent federal, intrare prin efracție, ultraj și bătaie. Ce am uitat? Agentul își mută privirea de la Hayes la Emory. Răpire?

— Nu m-a răpit.

— Ești sigură de asta?

Connell pusese întrebarea ca și cum nu s-ar fi putut hotărî dacă mințea sau era, pur și simplu, teribil de naivă.

— Păi, nu m-a răpit azi-noapte. Am mers cu el de bunăvoie.

— Și l-ai ajutat să-mi vină de hac în dimineața asta.

— Ai greșit iar, dobitocule, interveni Hayes. Am păcălit-o ca să pot să-ți vin de hac.

Connell o privi pentru confirmare.

— Îmi pare rău, îngăimă ea. Mi-a spus că mă

aduce la dumneata și apoi se face nevăzut. Astea au fost vorbele lui.

— Pentru că nu are curajul să spună ce face cu adevărat. Fuge, se răsti Connell. Fuge de ceea ce a făcut la Westboro.

Auzind acel nume, lui Emory i se tăie răsuflarea.

— Westboro?

Hayes o privi aspru, cu fața ca o mască și cu privirea rece.

Îngrozită, se dădu în spate de lângă el.

— Westboro a fost atentatul tău?

Tot timpul ăsta, mintea ei refuzase să accepte ideea că el avea legătură cu vreun atentat. Sigur că niciodată nu-l asociase cu Westboro, nici măcar când se făcuse referire la Virginia. Își mută privirea de la el la Connell, apoi la diferite locuri din încăpere, timp în care aduna faptele răzlețe pe care și le amintea despre atacul violent și crud. Se opri la Connell, implorându-l fără vorbe să nege toate astea.

Dar privirea lui atentă era fixată pe Hayes.

— Un tânăr furios și plin de amărăciune a venit la locul de muncă cu o pușcă automată și multă muniție. Și-a găsit o poziție care-l ținea la adăpost și, cu calm, metodic, a început să împuște oameni, unul câte unul.

Imaginile evocate o făcură pe Emory să se înfioare. Asemenea tuturor americanilor, urmărise transmisiunea în direct a dramei. Oameni care alergau încercând să scape cu viață. Cadavrele

zăcând în bălți de sânge. Prietenii și rudele așteptaseră cu sufletul la gură vești despre cine murise și cine supraviețuise în mod miraculos, jelind ori sărbătorind pe măsură ce numele victimelor erau date publicității.

— Haosul a durat aproape două ore, continuă Connell. Pentru cei ghemuiți la pământ asta a însemnat o veșnicie: în orice moment puteau să încaseze unul dintre gloanțele ce şuierau pe lângă ei. Unii și-au folosit telefoanele mobile ca să-i sune pe cei dragi, s-au împăcat cu lumea, și-au luat la revedere.

Consternată, Emory se așază pe un scaun din apropierea ferestrei. Își masă fruntea, ca și cum și-ar fi dorit să estompeze imaginile cumplite și să le facă mai ușor de suportat.

— Stai puțin, murmură peste câteva clipe. Lăasă mâna jos și se uită contrariată mai întâi la Hayes, a cărui expresie rămăsese impenetrabilă, apoi la Connell. Am crezut... nu... cel care a tras nu a fost ucis la locul atentatului?

Connell încuviință, apoi făcu semn din cap spre Hayes.

— Bannock l-a doborât.

capitolul 37

Jack Connell își mișcă mandibula cu băgare de seamă în vreme ce se așeza pe marginea patului. Îi aruncă o privire încruntată lui Hayes.

— Asta m-a durut.

— Asta era și ideea. Vizita ta a supărat-o pe Rebecca.

— Și pe mine m-a supărat, mormăi Jack. Mințea, sau ar fi putut să-mi ușureze misiunea spunându-mi unde te aflai?

— Nu a știut niciodată unde eram. Toată detectivistica ta a fost inutilă.

— Nu în totalitate. Am avut plăcerea de a sta în compania ei cam cincisprezece minute. Nu m-am mai distrat așa de tare de când m-am plimbat în fundul gol într-o groapă cu vipere.

Hayes știa că ar fi trebuit să zâmbească. N-o făcu însă.

— I-ai văzut noua coafură? reluă Connell. Extraordinară. I se potrivește de minune.

— Dacă vrei să știi, Jack, nu ne aflăm la o reuniune de împăcare. Când se va termina toată mizeria asta, totul va reveni la starea inițială.

— O s-o iei din loc.

— Corect.

— Hm. Am crezut că ai coborât cu picioarele pe pământ și că vrei să te așezi și tu la casa ta. Connell o privi pe Emory, aluzia fiind evidentă.

— O să plec de îndată ce-l voi vedea închis pe soțul ei.

— Pe soțul ei? Ce a făcut?

— A lăsat-o să moară.

Connell stătu o clipă să cântărească seriozitatea afirmației.

— Nu glumești.

— Aș glumi eu cu asta?

— Nu ai face-o. Tu arareori glumești, punct, zise Jack strâmbându-se. Ia-o de la început.

— Mă plimbam pe coasta muntelui în ziua în care a dispărut Emory. Am zărit-o prin binoclu. M-a făcut foarte curios.

— De ce? Cum Hayes o privea pe tânăra femeie fără să scoată o vorbă, Jack îl îndemnă, ridicând din sprâncene: Ei bine?

— Era o blondă îmbrăcată în colanți negri, cu un corp demential, care alerga singură.

— În regulă, admise agentul federal uitându-se la rândul lui înspre Emory.

— Mai important e însă faptul că, până să ajung eu pe cărarea respectivă, ea zăcea deja în mijlocul drumului, lovită la cap și aproape înghețată. Am luat-o și am dus-o acasă la mine.

— De ce n-ai dus-o la spital?

— Din mai multe motive.

— În afară de colanții negri de alergare.

— Nu știam ce se întâmplase cu ea. Dacă ar fi căzut, ar fi fost una, dar, dacă fusese atacată, era mai în siguranță cu mine.

— Asta e discutabil, dar continuă.

— Și-a revenit într-un timp scurt, astfel că, atunci când s-a mai îndreptat vremea, am adus-o...

— Cunossc partea aia. Knight și Grange m-au pus la curent. Benzinăria. Frenezia mediatică.

— Nu am știut decât după aceea că i-o adusesem

înapoi celui care a vrut s-o omoare.

— Jeff.

— Chiar el.

— Deci ți-ai dat seama că era în pericol de moarte, conchise Jack oftând.

— Da.

— Dar tu trebuia să rămâi ascuns, așa că nu puteai să atragi atenția asupra ta demascându-l pe Jeff.

Hayes își închipui că tăcerea lui era o confirmare suficientă.

— În schimb, continuă Jack, ai trimis un semnal cu fum care să mă determine să las totul baltă și să vin la Drakeland.

— Amprenta mea de pe robinet.

— O amprentă perfectă a degetului mare într-o cabană de altfel curată, mormăi Connell. Știam eu că nu puteai fi așa de neglijent.

— Cât ți-a luat să-ți dai seama de asta?

— Cel mult cinci sau șase minute.

— Te-ai ramolit. Sau ești al naibii de bătrân.

— Hai, scutește-mă. Tocmai coborâsem dintr-un avion de noapte dinspre Seattle.

— Începusem să cred că ar fi trebuit să las orice subtilitate la o parte și să pictez o săgeată roșie pe un indicator îndreptat în direcția mea. SPRE BANNOCK: ÎNTR-ACOLO, TOLOMACULE.

— Îmi dau seama că ar fi fost plictisitor, convențional și complet atipic pentru tine, dar ai fi putut pune mâna pe telefon ca să mă suni.

- Și să te lipsesc de emoția vânătorii?
- Du-te dracului.
- Mulțumesc, la fel.
- Fără mare entuziasm, rânjiră unul la altul.

În timpul dialogului lor plin de tachinări, Emory trecu de la neîncredere la furie.

- Sunteți *prieteni*?
- Nici pe departe, replică Hayes.
- Cvasiprieteni, fu răspunsul lui Jack.
- De când vă cunoașteți?
- L-am recrutat chiar din armată, zise Jack.
- Pentru ce?
- Pentru echipa mea SWAT⁶.

Îl privi mirată pe Hayes.

- Faci parte din FBI?
- Am făcut.

— Tu ești ofițerul SWAT necunoscut, care a țintit dintr-o poziție imposibilă și l-a omorât pe atacatorul de la Westboro? Tu ești legenda? Cum Hayes nu răspunse, ridică vocea: Răspunde-mi!

— Am s-o fac la prima întrebare pe care o s-o consider demnă de a primi un răspuns, strigă el la rândul lui.

Se așternu o tăcere încordată; peste câteva clipe, Jack se plesni peste genunchii goi și spuse:

- Avem multe de discutat. Dă-mi pantalonii.

⁶ SWAT (Special Weapons and Tactics) - unități specializate ale poliției americane, capabile să deruleze operațiuni *de mare risc* cu arme și tactici adaptate (n.tr.)

Hayes se uită în spate, spre scaunul unde se aflau hainele lui Connell, laolaltă cu pistolul și cu hamul de umăr pentru toc.

— Ar trebui să-ți ții arma la îndemână, agent Connell.

— Mi-am învățat lecția. Dumnezeu știe cine se poate ivi să mă atace.

Hayes îi aruncă pantalonii spre pat. Connell îi prinse și-i scutură.

— Scuze, doamnă doctor. Se ridică și-și trase pantalonii. În timp ce se încheia, zise: A, înainte să uit. Scoase un telefon mobil din buzunar și i-l înmână lui Emory. E al tău. L-am găsit în dormitor azi-noapte după ce ai fugit. Am întrebat dacă pot să-l păstrez eu, ca să monitorizez apelurile pe care urma să le primești. Presupun că acum nu mai e nevoie de asta.

— Mulțumesc.

— Ca să știi, a rămas complet fără baterie. Trebuie încărcat. Termină să se îmbrace, își puse hamul pentru tocul pistolului și apoi se încălță cu mocasinii. Emory, e adevărat ce a spus Bannock despre soțul tău?

— De ce nu mă întrebi pe mine? interveni Hayes.

— Pentru că o întreb pe ea.

— Cred că e adevărat, răspunse Emory.

— E doar o bănuială sau ai și dovezi?

— În toată confuzia asta...

Tânăra femeie se aplecă să ridice punga de

hârtie maro, pe care o aruncase pe jos în timpul încăierării, și i-o înmână lui Connell. După ce o deschise și se uită înăuntru, agentul federal se întoarse spre Hayes.

— Părul și sângele ei?

Hayes încuviință.

— Găsite la locul faptei, împreună cu logoul de marcă de la geaca lui Jeff.

— Înainte să ne apucăm de treabă, aş avea nevoie de o cafea tare, neagră, și de niște mâncare caldă, zise Jack. De vreme ce eu sunt singurul pe care nu-l caută poliția locală, mă ofer să merg să cumpăr.

Le lăsă timp să se împotrivească ori să sugereze alte variante. Cum niciunul dintre ei nu o făcu, își puse paltonul și mănușile și luă cheile mașinii închiriate de pe măsuta de toaletă.

— Mă întorc imediat.

Valul de aer de rece care intră pe ușă nu reuși să disipe tensiunea din încăpere. Nici Emory, nici Hayes nu vorbiră. Bărbatul merse spre pat, trase cuvertura peste așternuturile răvășite, apoi se așeză cam în același loc unde stătuse și Connell. Abia atunci se uită la ea.

— Cum ai intrat așa de repede în cameră?

El ridică din sprâncene.

— Dintre toate întrebările arzătoare pe care probabil le ai, tocmai pe asta alegi să o pui?

— Mă abțin, replică ea nereușind să-și domolească furia.

— Am condus pe după clădire, am alergat ca la concurs și am intrat pe fereastra de la baie.

— De ce nu m-ai însoțit la ușă? Ar fi fost la fel de surprins.

— Trebuia să fiu sigur de tine.

— De *mine*?

— Am vrut să văd dacă procedezi corect și respecti legea.

Emory izbucni într-un râs strident.

— Îți dai seama cât de absurd sună replica asta din gura ta?

— E alegerea mea să ocolesc legea când îmi convine. Dar nu am vrut să fiu responsabil în caz că ai fi încălcat-o tu.

— M-ai transformat într-o hoată.

— Aia a fost o excepție. Chiar și tu ai făcut distincția dintre episodul cu frații Floyd și inducerea în eroare a unui agent federal cu scopul de a lăsa un fugar să scape de justiție.

— Deci tot ce ai zis de dimineață a fost ca să-mi verifici moralitatea?

— Cam așa ceva.

— Ei bine, mă bucur că am trecut testul.

— Știu că ești sarcastică, dar, doctoriță scumpă, și eu mă bucur că l-ai trecut.

— M-ai dus până în iad degeaba.

— Nu chiar degeaba, dar îmi pare rău că a trebuit să fiu dur cu tine.

— Nu ai fost dur, ai fost odios.

— A trebuit să întind coarda, altfel trucul n-ar fi

funcționat.

— Acum te-aș omorî bucuroasă.

— Am adesea efectul ăsta asupra oamenilor.

Îi acceptase acuzațiile cu calm, ceea ce nu făcuse decât să-i sporească furia lui Emory.

— Nu ți-a dat prin minte să mă lași în plata Domnului și să-ți pui coada pe spinare?

— Crezi că aș încredința siguranța ta, *viața* ta, în mâinile lui Knight, Grange sau chiar ale lui Jack? La dracu', sub nicio formă.

— Probabil că ai ceva încredere în Connell, altfel nu te-ai afla aici. Nu ți-a fost teamă că te va aresta pe loc?

— Să mă aresteze? El mă urmărește din motive personale, nu oficiale. După părerea lui, singura mea crimă a fost că mi-am luat tălpășița.

— Poftim?

— M-am făcut nevăzut. Am dispărut.

— Nu ai comis nicio crimă îngrozitoare? Când Hayes scutură din cap, Emory simți că nu mai înțelegea nimic: Atunci de ce te-ai ascuns?

— De ideea că aș fi *legenda* care l-a oprit pe autorul atentatului de la Westboro.

Rămasă fără cuvinte, nu putu decât să-l contemple uimită. Când reuși să vorbească, zise în șoaptă:

— Ți-ai făcut treaba.

— Așa e, dar nu mi s-a părut că e cazul să aprind și niște artificii și să deschid șampania. Nu m-am gândit că merit recunoaștere. A fost o zi bună

pentru echipa noastră. Fără dubii, am salvat multe vieți, și așa am vrut să rămână.

— Dar n-a rămas.

— Nu și din punctul de vedere al tuturor celor care mă cunoșteau. Din punctul de vedere al întregii lumi. Punct. Presa voia să-mi afle numele, dar, slavă cerului, nimeni din echipă, nici măcar Jack, nu m-a dat de gol. Le voi rămâne mereu recunoscător pentru asta.

— Faptul că ai rămas anonim i-a făcut și mai curioși.

— Bănuiesc, murmură el. Un reporter de televiziune a spus că am fost cea mai căutată persoană pentru un interviu. Unele dintre familiile victimelor au vrut să mă întâlnească pentru a-mi mulțumi personal. Am înțeles. Am priceput ideea. Voiau o încheiere. Ochi pentru ochi și toate alea. Dar eu nici măcar nu am citit scrisorile pe care i le-au dat lui Jack pentru mine. Zarva, ca să-i zic așa din lipsa unui cuvânt mai bun, a durat luni bune. În fiecare afurisită de zi, la buletinele de știri mai apăreau noi informații despre atac. Sătul de toate astea, m-am gândit: La dracu', dacă nu se termină odată, o să dispar eu. Așa că mi-am depus demisia și am plecat. La fel și Rebecca. De atunci, Jack e pe urmele amândurora.

Explicația lui o dezarma. Dar, având în vedere apropierea pe care o avuseseră, la nivel fizic și emoțional, se simți rănită că nu-i împărtășise toate astea mai devreme.

— De ce nu mi-ai spus? Sau și ăsta era un test?

— Test?

— Să vezi dacă, având cele mai negre bănuieli în ceea ce te privește, tot mă voi culca cu tine?

— Nu, o contrazise el, după care repetă și mai accentuat: Nu.

— Atunci de ce nu mi-ai spus?

Hayes își dădu părul pe spate cu ambele mâini până i se întâlneau la ceafă. Le ținu împreunate preț de o secundă, după care le coborî.

— Emory, l-am omorât pe puștiul ăla. I-am tras un glonț în cap și a murit.

— Ți-ai îndeplinit misiunea. Ai făcut-o ca să salvezi niște vieți.

— Asta nu mă ajută să accept lucrurile mai ușor. Nu era un criminal, sau un psihopat, sau un fanatic care avea ceva de demonstrat. Era și el o victimă la rândul lui.

Se ridică și merse la fereastră, unde răsuci bagheta jaluzelelor ca să le deschidă. Numele lui era Eric Johnson, rosti el privind afară. Jack vorbea despre el ca despre un tânăr furios și ursuz, dar abia împlinise șaptesprezece ani. Șaptesprezece. Muncea pe perioada vacanței și era pe punctul de a începe ultimul an de liceu. Mulți copii ar fi nerăbdători. Nu și Eric. Nu putea suporta școala și gândul că avea să fie iarăși persecutat.

— Era persecutat de colegii de clasă?

— Cam de toată lumea.

— De părinții lui?

— Nu. Se întoarse cu fața spre ea și se sprijini de pervaz. Sincer, nu cred. Era singurul lor copil și totul indica faptul că îl iubeau. Poate că ar fi trebuit să simtă că devenea din ce în ce mai retras și să-l ducă la psiholog, sau poate că nu au citit semnele unei cedări nervoase iminente, dar neglijența lor nu a fost din rea-voință. În plus, prin definiție, ceea ce era de neconceput nu avea să fi se întâmple niciodată, nu? Au fost distruși de ceea ce a făcut și șocați că a obținut arma crimei fără știința lor. Tatăl lui nu deținuse niciodată niciun fel de armă. Eric a cumpărat-o de pe internet și a învățat în secret cum s-o folosească. Descoperirea s-a făcut prea târziu, când investigatorii din toate departamentele poliției au întors viața și casa familiei Johnson cu susul în jos în încercarea de a afla mobilul puștiului. Purtătorii de cuvânt își făceau publice teoriile, dar explicația era limpede.

— Hărțuirile.

— Mda. Eric era tocilarul clasic, plinuț. Nu era sociabil. Nu avea talente deosebite și nici athletic nu era. În încercarea de a-l implica mai mult, într-o vară, tatăl lui l-a încurajat să participe la o tabără de fotbal, iar în toamna următoare Eric a reușit să între în echipa de juniori a frăției. A descris în jurnalul lui tortul pe care mama lui îl decorase în culorile echipei pentru a-i sărbători realizarea. Totuși, nu a ieșit așa de bine, adăugă Hayes după câteva clipe. Era lent și nu avea nicio

aptitudine pentru sportul ăsta.

— Atunci de ce a fost ales în echipă?

— Ca să fie țăpul ispășitor al antrenorului. Dacă pierdeau, antrenorul le făcea tuturor viața grea, însă cu Eric era mult mai dur decât cu ceilalți.

— Antrenorul de fotbal din Utah, murmură ea.

— Nu mai e antrenor și nici nu va mai fi vreodată.

— Ai avut tu grijă.

— Nu am pus niciodată mâna pe el. Tot ce am făcut a fost să-i înmânez o bătă asemănătoare celei cu care îi lovea el rotula lui Eric.

— Cu o amenințare implicită.

Hayes nu răspunse la asta.

— De cele mai multe ori, tortura aplicată lui Eric era psihologică. Băiatul mergea la o școală parohială. Directorului i s-a raportat că Eric fusese prins masturbându-se la toaletă. În timpul adunării din dimineața următoare, directorul a folosit incidentul ca să exemplifice josnicia morală.

Pe Emory o durea sufletul de mila băiatului care fusese umilit în public, iar expresia de pe chip îi dezvăluia sentimentele.

— Directorul ăsta era preot?

— Da. Un om al lui Dumnezeu, mârâi Hayes cu ranchiună. Când am dat de el, fusese repartizat la o școală din Lexington.

— Înțeleg că și-a depus demisia prin... constrângere.

— Am fost la slujbă în dimineața în care a

mărturisit de la amvon că era obsedat sexual.

— Era obsedat sexual?

— Nu știu, dar i-am explicat că ăsta era păcatul pe care ar face bine să-l mărturisească.

— Josnicie morală. Emory trase aer în piept și șopti: Și au mai fost și alții. Connell a pomenit ceva despre Texas. O frizeriță?

— Târfă proastă. Era frizeriță lui Eric. Era îndrăgostit de ea. Își bătea joc de el pe Facebook.

— Și?

— La câteva săptămâni după ce am găsit-o în Wichita Falls, a postat o fotografie cu ea pe Facebook. Cu capul ras și fără machiaj. Înțelegeți tu, oftă el.

— Pedeapsa e pe măsura crimei lor.

— Nu atât o crimă, cât faptă rea comisă împotriva unei ținte ușoare. Dar da, mi-am atins scopul.

— Frații Floyd?

Hayes rânji malițios.

— Asta mi-a dat o satisfacție deosebită.

— L-au bătut pe Eric?

— Cu doar câteva săptămâni înainte de atentat. De fapt, e posibil ca asta să fi fost picătura care a umplut paharul. Se luaseră de el încă de la angajare. În timpul unei pauze de masă, Eric, sătul de tortura lor, încercase să-l lovească pe Norman, oferindu-le scuza de care aveau nevoie ca să-l atace. L-au bătut până a leșinat.

— La fel cum ai procedat și tu cu ei.

— Da. Și aș vrea să-i mai fi tăbăcit o dată pentru ce i-au făcut Lisei.

— Aici sunt de acord cu tine.

Ochii lui îi găsiră pe ai ei cu precizia și intensitatea laserului.

— Dar cu restul nu ești de acord.

— Am sentimente împărțite, oftă Emory.

— Pentru că, acum, bătaușul sunt eu.

Se bucură că o spusese el și nu ea.

— Și nu ești?

— Tocmai de asta nu ți-am dezvăluit totul, zise el pe un ton rece și tăios. De aia nu am vrut niciodată să afli.

— M-ai fi lăsat să ies din viața ta fără să știu...

— Da. Pentru că nu vei înțelege niciodată.

— Pune-mă la încercare.

— Să-mi justific faptele în fața ta?

— Nu, să ți le justifici ție, Hayes. Pentru că eu cred că de asta fugi.

El se legăna înainte și-napoi pe călcâie, afișând o expresie furioasă și încurcată.

Emory deduse că nu era prima oară când se lupta cu asta.

— Eric Johnson va fi ținut minte pentru că a împușcat șapte oameni, spuse Hayes în cele din urmă. Dar nimeni nu își va aduce aminte numele oamenilor care l-au adus într-o asemenea stare încât în ziua aia să se ascundă în spatele zidului ăluia de cărămidă, cu o armă și cu muniție, măcinat de ură împotriva umanității. Nemernicii

care i-au trezit ura aia nu au fost niciodată luați în calcul. Eu cred că ar fi trebuit. Eu cred că ar fi trebuit luați în calcul, pentru că și el a murit atunci. Împungându-se în piept cu degetul arătător, adăugă: Iar eu am fost cel care a trebuit să-l omoare.

O fixă cu asprime, de parcă ar fi provocat-o să-l contrazică. Apoi se îndepărtă de pervazul ferestrei și începu să se plimbe fără țință prin încăpere, ca și cum se simțea întemnițat, poate de propria conștiință.

— De ce crezi că te-a urmărit Connell toți anii ăștia?

— La dracu' dacă știu, zise el ridicând din umeri. Poate că vrea să-și lămurească propriile îndoieli despre cum s-a... rezolvat misiunea aia. Sau poate n-are nimic mai bun de făcut sau e doar încăpățânat ca un catâr.

— Nu astea sunt motivele.

Încetă să se mai plimbe și se întoarce spre ea.

— În regulă, doctoriță scumpă, luminează-mă.

— Îi pasă de tine și nu-i place să te vadă cum te irosești ducând o viață de pustnic.

— Să fiu al naibii. Și ți-ai dat seama de toate astea după... cât? Se uită teatral la ceasul de la mână. Zece minute? Probabil că la medicină ai făcut cursuri avansate de psihiatrie.

— Iarăși îmi întinzi nervii la maximum.

— Ei bine, și tu mi-i întinzi mie. Cine spune că sunt singur? Și tocmai tu vorbești despre

singurătatea autoimpusă. Tu, care ești măritată cu un bărbat care are un țurture pe post de sculă. Și cum rămâne cu alergatul tău pe distanțe mari? Nu sunt psihiatru, dar nu ți se pare c-ai făcut o obsesie? Ce îți lipsește și nu poți găsi dacă stai locului? Unde alergi? Sau de ce fugi?

Intenția lui era s-o înfurie sau să orienteze discuția spre ea, dar Emory își păstră calmul.

— Și eu m-am întrebat aceleași lucruri în ultima vreme.

— Păi, ocupă-te de ele și încetează să mă mai analizezi pe mine.

— Când ți-ai văzut ultima oară sora?

— Am vorbit acum două nopți, în timp ce stăteam de pază în fața spitalului.

— Nu asta am întrebat. Te iubește, Hayes.

— De unde dracu' știi tu?

— De la Connell.

— E numai gura de tipul ăsta.

— Rebecca te iubește.

— Asta e principalul ei defect.

— Nepoata ta te iubește.

Scrâșni din dinți fără să răspundă. Merse la măsuța de toaletă, își sprijini mâinile pe marginea ei și se aplecă spre oglindă, fără a-și privi însă imaginea.

— Și eu te iubesc.

Brusc, Hayes își înalță capul. Privirile li se încleștară în oglindă.

— Ei bine, n-o face.

— Prea târziu. Deja o fac.

Emory se ridică de pe scaun și, când ajunse la el, își lipi obrazul de spatele lui și-l îmbrățișă cu putere.

— Doctoriță scumpă, o să suferi.

— Probabil. Dar asta nu-mi schimbă sentimentele. Culcându-și fruntea între omoplații lui, îi mângâie pieptul. La nivel rațional, știi că ai făcut ce trebuia să faci în ziua aia îngrozitoare de la Westboro. Ai vrea doar ca Eric Johnson să fi fost un tip vrednic de dispreț, poate chiar de ură, nu cineva de care să-ți fie milă. El n-o contrazise, nici nu-i oferii argumente, așa că Emory spuse mai departe: Te folosești de statura ta și de comportamentul dur ca să ții oamenii la distanță, ca să le inspire teamă. Dar eu mă număr printre puținii care au reușit să tragă cu ochiul în inima ta.

Își apăsă mâna peste inima lui și tresări când simți bătăile puternice de sub palmă.

— Iar ceea ce am văzut m-a făcut să te iubesc, adăugă în șoaptă.

Nu se aștepta ca Hayes să-i facă o declarație de dragoste, vreun soi de confesiune romantică. Atunci când se întoarse cu fața spre ea, fără să se desprindă din îmbrățișare, părea mai amenințător ca oricând.

— Crezi că ești deșteaptă, nu? Crezi că m-ai citit.

— Cred că sunt pe-aproape, altfel nu ai fi furios.

— Vrei să știi de ce nu mă pot uita în oglindă, doctoriță scumpă? Vrei să știi de ce fug, de ce nu mă pot îndepărta suficient de mult de Westboro?

Emory își dădu seama că ajunseseră la fundul iadului lui lăuntric. Știa deja ce urma să spună.

— Pentru că, dacă m-aș afla în aceeași situație, în aceleași circumstanțe, cu Eric în vizorul lunetei, tot aș apăsa pe trăgaci.

Se auzi zgomot de pași apropiindu-se de ușă. O cheie fu introdusă în încuietoare, iar peste o clipă Connell năvăli înăuntru. Ea și Hayes se despărțiră repede, dar agentul federal sesiză atmosfera încărcată.

— Ce am pierdut?

— Închide blestemata aia de ușă, mârâi Hayes.

Pe când se întindea să închidă ușa, Connell repetă:

— Ce am pierdut?

— Nu că ar fi treaba ta, dar i-am povestit ce am făcut după Westboro.

Connell adusese câteva pungi cu mâncare. Le așază pe masă.

— Ți-a povestit despre oamenii de pe lista lui neagră și motivele pentru care se aflau acolo? o întreabă el pe Emory.

— Da.

— Hm, am crezut că o să discutați despre Jeff.

— Într-un fel, asta și făceam, replică Hayes. El e următorul de pe lista mea.

capitolul 38

Cei doi arătau chiar și mai dizgrațios decât se așteptase Jeff. Trupurile lor costelive de la natură erau împodobite cu vânătăi și bandaje, iar unul dintre ei avea niște tije exterioare care-i țineau maxilarul la locul lui. În paturi alăturate, se holbau cu ochii lor umflați și injectați la televizorul din care se auzeau replicile fără rost ale unui serial difuzat în reluare.

Când păși în salon, le surâse amabil.

— Salut. Numele meu e Jeff Surrey.

— Și? făcu Norman măsurându-l din cap până-n picioare.

— Tu ești Norman, corect? Jeff înaintă spre patul lui. Am auzit că fratele tău a suferit leziunile cele mai grave.

Se uită spre Will cu o grimasă de simpatie.

— Ai auzit bine, aprobă Norman. Fratele meu vrea să sufere în pace. Nu ești asistent. Dacă ești doctor, avem deja de toate. Dacă ești de la departamentul financiar, am obținut tratamentul gratis pentru că nu avem loc de muncă și primim ajutor social.

— Nu sunt angajat al spitalului.

— Atunci ce dracu' vrei?

— Pe Hayes Bannock.

— Ce e aia?

— Nu ce? Cine. Sunt soțul lui Emory Charbonneau.

Numele atinse o coardă sensibilă. Aparent, pe lângă reluări de seriale, urmăriseră și buletinele de știri. Norman se uită spre fratele lui și-i ordonă:

— Oprește ăla!

Will, care pusese stăpânire pe telecomandă, bâjbâi pe butoane până opri sonorul. Jeff le câștigase toată atenția.

— Pot să mă așez?

Când Norman făcu un gest de aprobare, trase un scaun de sub pervazul ferestrei, îl așează între cele două paturi și, neprotocolar, se așează picior peste picior.

— Mi s-a povestit despre împrejurările neobișnuite în care ai cunoscut-o pe soția mea.

— S-a prezentat ca doctorița Smith.

— A mințit în legătură cu numele ei. A mințit mult în ultima vreme. De când a fost răpită de vecinul tău.

— Bannock, zici? N-a vrut niciodată să ne spună cum îl cheamă.

— Dintr-un motiv bun, după cum s-a dovedit. E căutat de FBI.

— Nu zău?

— Zău.

Norman se uită la Will.

— Ai avut dreptate. Apoi reveni cu privirea la Jeff. Aveam o presimțire rea în legătură el. Pentru ce îl vor agenții FBI?

— Știi cât sunt ei de secretoși. Dar m-am întâlnit cu agentul care încearcă de ani buni să-l prindă pe

Bannock.

— Ani? Atunci probabil că e grav ce a făcut.

— Mi-e groază să mă gândesc, oftă Jeff. Atacul asupra voastră demonstrează că e un psihopat fără suflet. Iar acum mi-a răpit soția. Pentru a doua oară.

Norman întoarse capul pentru a schimba o privire plină de subînțelesuri cu fratele lui.

Când reveni la Jeff, îl examinează cu atenție în timp ce-și mută greutatea de pe o parte pe alta și se așează mai confortabil. Apoi rânji, ceea ce-l făcu să arate și mai urât din cauza rănilor de pe chip.

— Ești sigur că n-a fugit pur și simplu? Pen'că nouă nu ni s-a părut că ar fi cu Bannock împotriva voinței ei.

— I-a spălat creierul.

— Fugi de-aci, pufni înveselit Norman.

— Poate nu la propriu, dar ceva de genul ăsta. Pot să vă spun sigur că nu e ea însăși. Se comportă irațional și... mă tem că, dacă se va întoarce vreodată, nu va mai fi femeia de până acum. Cea pe care o știu și o iubesc eu.

Își acoperi un suspin cu pumnul, rugându-se fierbinte ca jocul lui actoricesc să fie convingător. Totodată, spera că ei aveau să înțeleagă măcar câteva dintre cuvintele cu multe silabe.

Înțeleseseră destule. Norman nu mai rânjea.

— Și pe maica, și pe sora noastră le-a amețit. Nenorocitu' a trecut pe la noi pe-acasă și și-a băgat nasu' în treaba noastră.

— Țsta e motivul pentru care eu...

— Dar adevărul, continuă Norman întrerupându-l, e că individul ăsta e mai rău ca un șarpe și nu mai vrem s-avem de-a face cu el, mai ales că îl caută și FBI-ul. Nu avem nevoie de rahatul ăsta. Nu, mulțam frumos!

În patul de alături, Will se strădui să confirme cu o mișcare din cap.

— Acum, îmi pare rău că nevastă-ta îl vrea pe el, reluă Norman, încurajat de aprobarea fraternă. E nasol, fără doar și poate. Dar nu-i problema noastră, este a ta. Așa că... își îndreptă bărbia spre ușă. Vezi să nu te lovească peste fund la ieșire.

Jeff rămase pe loc și-și perie o scamă imaginară de pe pantaloni.

— Sigur că problemele mele în căsnicie sunt complet personale și nu vi le-aș fi împărtășit sub nicio formă, numai că au devenit și problema voastră.

— Cum adică?

— Sunt gata să las soarta lui Bannock în mâinile Biroului Federal de Investigații. Emory e problema mea. Influența lui a transformat-o într-o infractoare și a făcut-o instabilă mental și emoțional. De exemplu, ieri le-a povestit detectivilor că bebelușul pe care l-a pierdut sora voastră era...

Se uită într-o parte, ca și cum n-ar fi fost în stare să rostească acuzația infamă.

— Era ce?

— Era... Eliberă un oftat prelung. Al unuia dintre voi.

În ciuda coastelor rupte, Norman țâșni în sus.

— S-o crezi tu!

Jeff își ridică mâinile în semn că se preda.

— Nu eu, Norman. Emory.

— Păi, asta-i o mare minciună, declară individul, împungând aerul cu degetul arătător pentru a sublinia ideea.

— Sper să fie așa. Totuși, incestul, orice raport sexual cu Lisa, ar fi considerat, conform legii, viol din cauza vârstei ei. Dar sunteți conștienți de asta.

Norman se uită la fratele lui. Reacția acestuia era greu de descifrat, însă Jeff decise că includea, în egală măsură, frică și furie.

— Lisa a fost interogată de o polițistă, urmă el peste câteva clipe. Nu știu ce i-a zis, dar, ținând seama de afecțiunea cu care vorbea Emory despre sora voastră, am rămas cu impresia că între ele două s-a format o legătură puternică.

— Lisa crede că soarele răsare și apune cu *doctorița Smith*.

— Hm. Jeff își apucă buza de jos ca și cum informația l-ar fi tulburat. Mă gândeam eu. Mă tem că sora voastră va susține tot ce le-a povestit Emory autorităților despre voi. De aia am socotit că e de datoria mea să vă informez că, în vreme ce voi sunteți sechestrați aici, numele familiei voastre este calomniat. Sunteți acuzați de cea mai mare

depravare și de o infracțiune colosală.

Folosise intenționat cuvinte mari. Probabil că frații nu le știau pe toate, dar limbajul solemn prevestea o osândă iminentă pentru frații Floyd, ceea ce era exact și intenția lui Jeff.

Norman se uită la Will.

— Trebuie să ieșim de-aici. Să punem capăt poveștii ăsteia înainte să se ajungă prea departe.

Will ridică aprobator degetele mari și începu să dea din picioare ca să se elibereze de sub cuvertură.

— Așteptați! le spuse Jeff. Nu puteți părăsi spitalul. Sunteți într-o stare mult prea gravă. Nu v-aș fi povestit dacă m-aș fi gândit...

— Nu-ți face griji în privința noastră. Norman începu să smulgă banda adezivă care-i ținea branula pe mână. Mersi că ai venit să ne pui la curent. De aici, ne ocupăm noi.

— Păi, de vreme ce insistați să vă apucați de treabă fără întârziere... Mi-a trecut prin cap că ne-am putea ajuta unii pe alții.

Norman încetă să mai tragă de banda adezivă, iar Will mormăi nerăbdător. Ba chiar făcu o mișcare unduitoare din mână, ca și cum ar fi vrut să zică: „Hai să auzim.”

Jeff își păstră pe chip expresia gânditoare și serioasă, dar, în sinea lui, râdea.

Afirmația lui Hayes o făcu pe Emory să tresară.

— Jeff e următorul pe lista ta? Ce înseamnă

asta?

— Știu eu ce înseamnă, interveni Jack. Pentru numele lui Dumnezeu, Hayes, nu poți să iei treaba asta în propriile mâini.

Hayes le întoarse spatele și se apropie de masă.

— Ce ai adus de mâncare? Scoase un sendviș dintr-o pungă și analiză ingredientele dintre feliile groase de pâine.

— Ai auzit ce-am spus? Întrebă Jack.

— Nu pot să iau treburile în propriile mâini.

— Decât să te las să faci o prostie, o să te trimit la închisoare pentru bătaia pe care le-ai tras-o fraților Floyd. Îți jur că așa o să fac.

— De ajuns cu amenințările, Jack. Mănâncă. Hayes se așeză la masă și-i făcu semn lui Emory să ia loc pe cel de-al doilea scaun. Tu stai pe pat, îi spuse agentului federal în timp ce-i pasa un pahar de polistiren cu cafea și un sendviș.

Emory se așeză după cum i se indicase, dar nu se atinse de mâncare.

— Nu ai să faci nimic ilegal, nu?

— Cum ar fi să-i smulg mădularul lui Jeff? Nu mi-aș dori nimic mai tare. Însă ai rostit cuvântul-cheie. Ilegal. Refuz să-i ofer o chichiță de care să se agațe pentru a scăpa de lege. Treaba noastră, i se adresă el lui Jack, e să-i oferim procurorului niște probe incontestabile.

Auzind zgomotul unui automobil ce se apropia, Emory se uită pe geam. SUV-ul cunoscut se opri cu scrâșnet de frâne în dreptul camerei.

— Sunt Knight și Grange.

— Cavaleria, exclamă Hayes mânios.

— Știu cine ești, zise Jack. A trebuit să le spun. Azi-noapte, după ce ai luat-o pe Emory de pe balcon, toți polițiștii din zonă au pornit să te caute. Dacă nu le-aș fi spus despre ce era vorba, ai fi putut fi împușcat pe loc.

— Să le dau drumul înăuntru? întrebă Emory când se auzi bătaia în ușă.

— Planul era să ne regroupăm aici la ora opt, îi informă Jack. Au venit la timp. Deschide-le.

Dacă lucrurile n-ar fi fost așa de serioase, Emory ar fi râs la vederea expresiilor uluite de pe fețele detectivilor când dădură cu ochii de ea.

— Bună dimineața.

Se dădu într-o parte ca să-i lase să între. Amândoi se opriră brusc atunci când îl zăriră pe Hayes așezat la masă, cu felurile de la micul dejun înșirate în fața lui.

Primul care își recăpătă graiul fu Knight.

— Trebuie să recunosc, voi doi reușiți mereu să ne surprindeți.

— Sam Knight, Buddy Grange, acesta este Hayes Bannock, făcu Jack prezentările.

Emory observă respectul și admirația cu care Grange se apropie de Hayes ca să-l salute.

— Sunteți o legendă. Nu m-am gândit că voi avea onoarea asta, domnule Bannock.

Hayes îi răspunse lapidar și, după ce dădu mâna cu Knight, continuă să mănânce.

— Cum ai căpătat vânătaia de la bărbie? îl întreabă Knight pe Connell.

— Am alunecat la duș.

Emory își dădu seama că nici el, nici Grange nu credeau asta. Amândoi se uitară bănuitor spre Hayes, a cărui unică reacție fu să mototolească ambalajul gol de la sendviș și să-l arunce în pungă.

— Trebuie să recunosc, spuse Knight, că mor de curiozitate să aflu cum s-a ajuns la întâlnirea asta.

Jack le făcu un rezumat în linii mari, apoi îi puse la curent cu detaliile.

— Când ați venit voi, tocmai discutam cât de solide sunt probele împotriva lui Jeff Surrey. Voi l-ați suspectat primii. Care-i părerea voastră?

Knight trase gânditor de elasticul înfășurat în jurul degetelor.

— Nu avem un loc al faptei, și, chiar dacă l-am avea, l-ai compromis când ai luat piatra aia, zise el întorcându-se spre Hayes.

— Îmi dau seama de asta. Dar vremea era în schimbare și locul ar fi fost compromis oricum. Sau poate că piatra ar fi dispărut. Era posibil ca Jeff să se întoarcă s-o recupereze. Cea mai bună opțiune era s-o iau cu mine. Purtam mănuși, așa că ultima persoană care a atins-o este persoana care a folosit-o drept armă.

— De ce o piatră? vru Grange să știe. Nu e o armă a crimei foarte sigură.

— Trebuia să pară un accident, replică Hayes. Ca și cum Emory ar fi căzut.

— Ești sigură că n-ai căzut, doamnă doctor? o întreabă Grange.

— Nu. Prima oară când m-ați interogat, v-am spus că nu-mi aminteam exact cum a fost, și nu-mi amintesc nici acum. Dacă s-ar ajunge la proces, nu aş putea să jur că nu am căzut pur și simplu.

Asta îi deranjează vizibil pe detectivi.

— Arată-le chestia de la geaca lui Jeff, o îndemnează Hayes vădit iritat.

Emory scoase ornamentul argintiu din buzunar. În vreme ce detectivii îl analizau pe rând, Hayes le povesti cum îl găsisese.

— Nu ai fi putut să-l scapi chiar tu acolo? se interesă Knight.

— Nu, de asta sunt sigură. Până aseară, din câte ştiam eu, atârna de fermoarul gecii de schi a lui Jeff.

— Ce s-a întâmplat aseară?

— Hayes mi l-a arătat pe balconul hotelului.

— Hm, mormăi detectivul mai în vârstă. Deci asta te-a convins să o iei la sănătoasa cu el.

— Da. Mi-am dat seama ce semnifica și că încă sunt în pericol din cauza lui Jeff.

— Nu a dus treaba la bun sfârșit în munți, dar era cât pe-acî.

— Ce făceai acolo sâmbăta trecută?

Hayes le explică, de data asta fără să facă referire la colanții ei negri.

— Mi-a luat ceva să ocolesc toată zona. Până am găsit-o eu, a trecut cel puțin jumătate de oră,

poate ceva mai mult. Era înghețată.

— Jeff a avut timp suficient s-o intercepteze, să-și facă treaba și să plece fără ca tu să-l vezi, conchise Grange.

— Evident.

Knight trase cu zgomot de elastic.

— În regulă, hai să presupunem, cu optimism, pentru că mă tem că avocatul apărării ne va desființa teoria... hai să presupunem că, dacă putem să-l plasăm pe traseul cu pricina, avem și un mobil clasic. Ești plină de bani.

Emory tresări la auzul cuvântului, dar nu făcu un caz din asta.

— Jeff are și o aventură.

— Deci știi de asta? exclamă Grange. Nu eram siguri.

— Am bănuț. Acum a recunoscut. Mi-a spus că s-a terminat, dar, în momentul ăsta, nu cred nimic din ce îndrugă.

— Idila e posibil să se fi terminat, dar încă mai are nevoie de ea ca să-i confirme alibiul. Alice Butler mi-a jurat că ea și Jeff au fost împreună de vineri seara până duminică după-amiaza.

Mai târziu, Emory se întrebă cum de reușise să nu se dea de gol. Fără să-și dea seama de gafa comisă, Grange vorbi mai departe, dar ea nu se mai putea gândi decât la dezamăgirea care-i sfâșia sufletul.

Trădarea lui Alice o durea chiar mai profund decât a lui Jeff. Alice era colega în care avea

încredere, pe care o admira și cu care pusese pe picioare cabinetul. Îi povestise lui Alice ce avea pe suflet în legătură cu Hayes. Mai rău de-atât, ea era prietena căreia îi împărtășise îndoielile despre fidelitatea lui Jeff, despre viitorul căsniciei lor și suspiciunea referitoare la vinovăția lui.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Hayes îl întrerupse pe Grange.

— Alice știe că Emory îl bănuiește pe Jeff.

Toată lumea se uită spre Emory așteptând o explicație, dar, cum ea nu reacționează, Hayes le povestește despre conversația telefonică purtată cu Alice. Fără să stea pe gânduri, doctorița Butler pusese frământarea prietenei sale pe seama oboselii, a medicamentelor. Îi respinsese categoric bănuielile și o asigurase că, sub nicio formă, Jeff nu ar fi putut să-i facă rău.

— Dragostea te poate prosti, zise Connell. Poate că ea chiar crede asta.

— Poate, dar tot minte ca să-l protejeze.

— Trebuie să demonstrăm că minte, le atrase Knight atenția.

— Hai să-i punem dragostea la încercare. Dacă Jeff chiar e arestat și se deschide un dosar penal, poate că Alice se va răzgândi în privința poveștii.

Lui Grange părea să-i placă sugestia lui Hayes.

— Hai să obținem un mandat pe numele lui și să vedem ce se întâmplă.

— Știți unde se află? se interesează Jack.

— La hotel, spuse Knight. Ne-am oprit pe acolo

să-l întrebăm dacă a primit în cursul nopții vreo veste de la soția lui. Nu ne așteptam să se fi întâmplat asta, adăugă el aruncând o privire amuzată când spre Hayes, când spre Emory. Dar am vrut să-i testăm reacția. Ne-a spus că s-a frământat de griji toată noaptea. Atât de tare, încât, de îndată ce s-a luminat de ziuă, a mers la spital să vadă dacă nu fusese internată la Urgențe ca victimă cu identitatea necunoscută.

— Joacă un rol pe cinste, recunoscui Jack.

Grange își scoase telefonul mobil de la curea.

— O să chem un agent la hotel ca să-l supravegheze. Așa, putem fi siguri că nu pleacă nicăieri cât timp noi așteptăm mandatul de la judecător.

În timp ce el se întoarce cu spatele ca să vorbească la telefon, Knight îi spuse lui Jack:

— Dacă solicitarea ar veni din partea unui agent FBI, presiunea exercitată asupra judecătorului l-ar îndemna să se grăbească.

Jack îi aruncă o privire întrebătoare lui Hayes, care ridică din umeri:

— N-are ce să strice.

— Tu ce-o să faci?

— O să stau pe-aici, e mai sigur.

— Am anulat urmărirea generală, motivând că incidentul de azi-noapte a fost o neînțelegere în familie, îl informă Knight. Nu le-am dezvăluit cine ești. Agentul Connell aici de față ne-a spus că vei fi extrem de furios dacă se află și se creează o

mare agitație în jurul tău. Oricum, ești în siguranță.

— Nu mă refeream la siguranța mea, zise Hayes aproape fără să-și miște buzele. Mă refeream la Jeff. Dacă-l văd sunt în stare să-l omor.

În momentul acela, Grange îi anunță că un polițist se afla deja la hotel.

— Are în vizor atât apartamentul lui Jeff, cât și mașina.

În timp ce își trăgea paltonul pe el, Connell îi spuse lui Hayes:

— Te sun după ce-l arestăm. Ce număr de telefon ai acum? Când celălalt ezită, agentul federal își dădu ochii peste cap. Haide, știu că îi lași Rebeccăi o metodă prin care să te contacteze.

Hayes scoase un telefon mobil din buzunar. Când numărul se afișă pe ecran, îl ridică pentru ca Jack să-l vadă și să-l înregistreze.

— Gata. La treabă, domnilor, spuse Jack întorcându-se spre detectivi.

Grange deschise ușa și se dădu într-o parte, lăsându-l pe Connell să iasă primul.

— Poți să mergi cu noi în mașină.

Ieșiră pe rând și închiseră ușa. Niciunul dintre ei nu păruse să observe că Emory nu mai scosese niciun cuvânt din clipa în care se adusese vorba despre Alice.

Dar Hayes remarcase.

capitolul 39

Arătând ca niște colindători deghizați de Halloween, Will și Norman sosiră la casa mătușii și a unchiului lor exact când Lisa era pe punctul de a pleca la școală.

— Mama e bolnavă, o anunță Norman. Trebuie să vii cu noi acum.

— Ce are?

Ignorând întrebarea, îl rugă pe unchiul lor să le împrumute furgoneta.

— Cum ați ajuns aici? se interesă bărbatul în timp ce le înmâna cheile fără prea mare tragere de inimă.

— Ne-a adus un prieten.

— Arătați groaznic, remarcă Lisa. N-ar fi trebuit să mai stați în spital vreo câteva zile?

— Noi o să fim bine. Mama s-ar putea să nu fie.

Norman o apucă de braț și o împinse brutal spre camioneta parcată pe stradă. Will îi ținea deschisă ușa din dreapta.

— Arătați ca niște monștri, reluă ea.

Fratele ei îi aruncă o privire și mai răutăcioasă decât de obicei și o împinse înăuntru.

— Ce are mama? întrebă ea odată ce porniră la drum.

— Asta-i treaba noastră, iar a ta e să taci, mârâi Norman în timp ce făcea slalom printre mașinile din trafic. Ai vorbit mult prea mult, surioară.

— Mințiți, nu-i așa? Lăsați-mă să ies de-aici!

exclamă ea prinzându-se cu mâinile de volan.

Will o trase înapoi și o lovi cu dosul palmei peste cap, după care o strânse cu putere de încheieturi și-i ținu mâinile strâns lipite.

— Dacă mai încerci o dată așa ceva, o să regreti.

— Unde mă duceți?

— Exact unde ți-am spus. Acasă.

— Dar mama nu are nimic, nu-i așa?

— În afară că e bătrână și urâtă? Nu.

În ciuda înfățișării de Frankenstein, Will reuși să râdă la gluma fratelui său.

Lisa îi ura, îi disprețuia și se temea de ei. Din experiență, știa că nu avea cum să scape din mâinile lui Will decât atunci când voia el să-i dea drumul. O ținuse la pământ de mult prea multe ori ca să spere că se putea smulge din strânsoare. Era slăbit de răni, dar sclipirea febrilă din privirea lui o avertiză că încă mai avea putere să se lupte. Și chiar dacă ar fi reușit să scape, cum s-ar fi dat jos din camionetă?

Singura ei speranță era bărbatul care îi promisese că îi va veni în ajutor dacă se întâmpla să aibă nevoie de el. Tot ce trebuia să facă era să caute un telefon.

Când se apropiară de cabana lui și văzu banda galbenă a poliției ce înconjura proprietatea, Lisa scoase un țipăt de disperare.

— Ce s-a întâmplat?

— Așa cum bănuiam, e un fugar. Ți-a dat un număr de telefon, nu-i așa?

— De unde știi?

— Nu știam, zise Norman rânjind șiret. Dar m-am gândit că așa trebuie să fie. Ți-a zis să-l suni dacă...

— Dacă încercați să mă violați.

— Mda, știm că asta ai tot trăncănit. Mai știm și că ai susținerea prietenei tale doctorițe. Dar dă-o dracu'. E treaba lu' bărba'-su să se ocupe de ea.

— E măritată?

— Așa se pare, dar nu e treaba noastră. Noi îl vrem pe tipul tău înalt, brunet și arătos.

— Ce aveți de gând să faceți?

Norman intră pe aleea casei lor și opri brusc camioneta. Lanțul era încă înfășurat în jurul copacului.

— Dracu' să-l ia, ne-a furat și câinele, bombăni el în timp ce scotea mobilul din buzunarul jeansilor murdari, cei pătați de sânge cu care fusese internat în spital. Uite cum o să facem, surioară, o să-ți suni cavalerul în armură strălucitoare și-i vei spune că te-am adus acasă și că ți-e frică din cauza minciunilor pe care am aflat că le-ai tot răspândit.

— El știe că nu sunt minciuni.

— Ba nu, nu știe. Doar te crede pe tine pe cuvânt. Dar spune-i că suntem tare furioși, că te-am amenințat că o să plătești pentru minciunile tale și că mai bine te omori decât să ne lași să-ți facem... aia.

Will mârâi aprobator.

— Și după aia? întrebă ea.

— După aia o să se repeadă să te salveze. Când ajunge aici, o să-și dorească să nu se fi născut. Norman rânji și flutură telefonul. Care e numărul?

— La Paștele cailor, râse ea batjocoritor.

Will o apucă de falcă și-i împunse obrajii cu degetele. Deși mișcarea îl făcu să se strâmbe de durere din cauza coastelor rupte, Norman o prinse de mâini. Ea opuse rezistență și se smuci, dar cu cât se lupta mai aprig, cu atât mai strâns o țineau.

Maxilarul o durea atât de tare, încât din ochi i se prelinse un șuvoi de lacrimi.

— Doare, nu? mârâi Norman. Îl treceau apele, iar prin bandajul de pe față începuse să i se prelingă sânge proaspăt. Îți închipui prin ce chinuri trece Will din cauza prietenului tău. Dar încă are putere să îndoiaie o slăbătură ca tine. Ai face bine să ne spui numărul ca să scapi de suferință.

Cu pleoapele strânse, fata clătină din cap.

— Bine, atunci, o să încercăm altceva, spuse Norman după o clipă.

Tonul lui calm, rău-prevestitor, o făcu să deschidă ochii. Cu un prosop de bucătărie aruncat peste umăr, cu vesta ei găurită încheiată strâmb, mama lor ieșise pe verandă. Copila știu în acel moment că avea să facă orice îi cereau.

— Sună, surioară, îi șopti Norman, și e în interesul tău să fii convingătoare. Altfel, de data asta, o legăm pe maica de un scaun și o punem să

se uite.

— Nu ai știut că e Alice, spuse Hayes.

În loc să simtă lacrimile gata să-i țâșnească, Emory avea ochii complet uscați, ca și cum n-ar mai fi clipit de când aflase de trădarea prietenei sale.

— Nu.

— Nu ai bănuț niciodată?

— Nu.

— Ești furioasă.

— Da, normal că sunt. Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe în spațiul dintre măsuța de toaletă și picioarele patului. Nu sunt geloasă. Nici măcar rănită. Sunt mânioasă.

— Nu merită ea atâta energie.

— Sunt mai furioasă pe mine decât pe ea.

— Pentru ce?

— Pentru că am fost atât de naivă.

— Credulă.

— Oarbă.

— Pot să-ți mai sugerez un adjectiv?

— Care?

— Indiferentă. Ai făcut în așa fel încât să-i fie ușor. Nu ți-a păsat îndeajuns de aventura lui Jeff ca să afli cu cine te înșela.

— Știu că ai dreptate, dar acum lasă-mă să tun și să fulger, se răsti ea. Ceea ce mă enervează cu adevărat este că i-am povestit despre noaptea petrecută cu tine. Era cel mai de preț secret al

meu, și voiam să-l țin doar pentru mine. Dar a trebuit să-i împărtășesc ei cele mai intime aspecte.

— Sper că mi-ai recunoscut meritele, rosti el solemn când îi întâlni privirea.

Reacția lui i se păru atât de neașteptată, încât izbucni în râs.

— Connell s-a înșelat. Poți glumi.

— Nu glumeam.

Dar glumea, iar Emory fu captivată de zâmbetul lui atât de rar. Avea dreptate, Alice nu merita să irosească atâta energie. În plus, inima ei era copleșită de o altă emoție.

— Cred că prietenul tău, Jack, s-a prins în legătură cu noi.

— Nu e prietenul meu, dar, da, s-a prins. Când s-a întors cu micul dejun, a știut că întrerupsese fie o ceartă, fie un preludiu.

— A fost o ceartă?

— Sunt al dracului de sigur că n-a fost un preludiu.

— Am lăsat neterminată discuția aceea, îi aminti Emory, știind că își asuma un risc.

Într-o clipită, dispoziția lui se schimbă. Se ridică în picioare și-i întoarse spatele.

— Mai bine așa.

— Nu cred.

— Ne vom învăța în jurul aceleiași chestii, doctoriță scumpă. N-are niciun rost.

Se duse la el și-l forță să o privească.

— Într-una dintre primele noastre discuții, am

zis: „Întotdeauna ai de ales”. Iar tu m-ai corectat.
„Nu întotdeauna.” Mai ții minte?

— Mda.

— Ai avut dreptate. La Westboro ai făcut ce trebuia să faci pentru că nu ai avut de ales.

— Ce spui tu e că există treburi murdare, și cineva trebuie să le facă.

— Nu e tocmai exprimarea pe care aş folosi-o.

— Dar, în principiu, de-acolo vii.

— Tu de unde vii?

— Din acelaşi loc blestemat, rosti el plin de încordare. Dar înțelegi ce înseamnă asta? Înseamnă că o parte din mine nu are nicio problemă cu executarea treburilor murdare. Asta mă sperie. Ar trebui să te sperie și pe tine.

Din privirea lui implacabilă, Emory înțelese că argumentele ei nu schimbaseră nimic.

— O să dispari iarăși, nu-i așa?

— De ce pari surprinsă? Ți-am spus c-o voi face.

— Mi-ai mai spus și că nimic nu s-a schimbat. Te înșeli, Hayes. Totul s-a schimbat. La dracu', n-am să te las să negi.

Se întinse în sus, îi prinse ceafa cu mâna și-i trase capul ca să-i poată ajunge la buze. Hayes se împotrivi și încercă să se îndepărteze până ce ea îi desenă conturul buzelor cu limba. Atunci, nu numai că se înmuie și-o lăasă să-l sărute, dar preluă inițiativa.

Dintr-odată, gura lui se înclină peste a ei și începu s-o devoreze. Își puse mâinile sub fundul ei

și-o ridică, apoi o purtă până la cel mai apropiat perete și o ținui cu trupul lui. Picioarele ei îl înconjurară, adăpostindu-l în golful coapselor zvelte. Pentru că erau prea lipiți să se poată împinge în ea, Hayes îi aplică o presiune fermă și insistentă pe care ea o contracara cu unduiri pline de pasiune. Dorința pe care o simțeau unul pentru celălalt era egalată doar de frustrarea lor de a se simți limitați de haine, de timp, spațiu și de împrejurări.

Hayes se desprinse din sărut și își îngropă fața în scobitura dintre umărul și gâtul ei, respirând sacadat și fierbinte pe pielea fină, cu un parfum înnebunitor.

— Mda, bine, ceva s-a schimbat. Când o să fiu singur noaptea, o să te doresc pe tine. Își coborî capul, îi găsi sfârcul prin haine și-și trecu gura peste el în vreme ce șoptea răgușit: Să dorm între coapsele tale, să-ți mângâi sânii în întuneric, să-ți ascult ritmul respirației și să-ți miros părul împrăștiat pe perna mea. O să-mi doresc toate astea. Naiba să te ia, doctoriță scumpă. Nu o să-mi fie ușor să te las.

— Atunci stai cu mine.

— Nu pot.

— Ba poți.

— Eu...

Îi țârâi telefonul mobil. O dată, de două ori, de trei ori. Apoi se opri.

Amândoi încremeniră gâfâind, așteptând. Când

începu iar să sune, Emory își coborî picioarele pe podea. Hayes o eliberă din brațe, făcu un pas înapoi și-și duse mâna la prohab ca să se maseze, înjurând de zor în timp ce-și scotea telefonul din buzunar.

— Bun moment, Jack, mormăi el. În vreme ce asculta, expresia i se schimbă de la enervare totală la panică. Lisa? Poți să vorbești mai tare? Înjură cu sete. Unde? Mama ta e acolo? După o nouă înjurătură, zise: Fă ce poți să stai departe de ei. Plec spre tine.

Închise telefonul.

— Ce-i?

— Frații ei au luat-o și au adus-o acasă. S-a încuiat în dormitor, dar o amenință că o vor face să plătească minciunile pe care le-a spus despre ei.

Emory oftă.

— Și Pauline?

— Nu vrei să știi.

— Sun la biroul șerifului.

— N-o face. Vor merge acolo, Lisa își va acuza frații, ei vor nega, poliștii vor pleca. Ea va rămâne tot acolo cu ei. Nu, asta e una dintre treburile alea murdare. Trebuie s-o termin eu.

— E un caz pe care trebuie să-l rezolve autoritățile.

— În regulă, spuse el după clipă de gândire. Lasă-mi un avans de zece minute.

— Hayes...

- Zece minute. Se îndreaptă spre uşă.
- Merg cu tine.
- La dracu', nu. Nu pot să mă lupt cu ei şi să te apăr şi pe tine în acelaşi timp.
- Ai mai făcut asta şi înainte.
- Nu de data asta. În plus, tu trebuie să aştepţi apelul lui Connell legat de Jeff. Nu uita să-ţi încarci telefonul, îi făcu semn spre priza din perete unde era bransat încărcătorul agentului federal. Dacă Jack vede că nu-i răspund, te va suna pe tine. Are numărul tău, da? La fel şi Knight şi Grange?
- Da, dar...
- Niciun dar, doctoriţă scumpă. Jeff e păzit, iar asta e singurul motiv pentru care te las singură. Dar acum eu am treabă cu Norman şi cu Will.
- Când deschise uşa, Emory îl prinse de braţ.
- Ai zis că nu-i vei omorî.
- Ei nu ştiu asta.

Într-o săptămână plină de surprize, Jeff o primi pe cea mai neplăcută dintre toate când, deschizând uşa apartamentului, o găsi pe Alice în prag. Stătea cu pumnul ridicat, gata să lovească.

- Alice. Ce moment nepotrivit. Ce faci aici?
- M-am gândit că ar trebui să discutăm.
- Nu acum. Tocmai plecam.
- Acum, Jeff. Îl împinse într-o parte când intra. Observând că era deja îmbrăcat de ieşit afară, îl întrebă: încotro te îndreptai?

Bărbatul se încruntă și-și verifică ceasul de la mână.

— Îți dau cinci minute. Mă așteaptă oamenii.

— Ce oameni?

— Frații ăia doi, țărănoii.

— Aia cu care s-a încurcat Emory?

— Da. ăia. Emory și Hayes Bannock o protejează pe sora lor. M-am gândit că dacă ar fi ceva care i-ar atrage, atunci ar fi ea.

— Despre ce vorbești? Ce ai făcut?

— Nu contează. Cavalerul Bannock îi va sări în ajutor.

— Și Emory?

— Să sperăm că-și va însoți cavalerul. Dacă nu, Norman m-a asigurat că se va ocupa bucuros de el până ce mărturisește unde a ascuns-o. În plus, cred că a venit vremea să-l întâlnesc pe tipul ăsta misterios.

— I-ai descris pe frații ăia ca fiind niște netrebnici.

— Așa sunt.

— Și totuși, ai pus la cale un plan cu ei? Ai înnebunit?

— Nu.

— Ba da, fără nicio îndoială. Oricare ar fi planul tău, ar putea să se sfârșească groaznic.

— Sunt pregătit pentru orice eventualitate.

Când își desfăcu geaca și-i arătă un buzunar interior, Alice rămase cu gura căscată.

— Ai o armă? Tu?

— Am o armă. Eu. Își scoase pistolul din buzunar și-l legăna în palmă. Mic, dar de încredere.

Alice se îndreptă spre canapea și se așeză masându-și tâmpilele ca și cum ar fi durut-o.

— Asta e o nebunie. Dacă are loc o încăierare, Emory ar putea fi rănită sau ucisă.

— Și a cui ar fi vina? Doar a ei. De ce trebuie să fie tot timpul în centrul atenției? Toate necazurile astea și le-a atras singură asupra ei. Cum nu-i mai suporta expresia îngrijorată și acuzatoare, Jeff se întoarse către ușă. Trebuie să plec.

— Unde îți este ornamentul de la încheietoarea fermoarului?

Jeff se răsuci cu fața spre ea.

— Poftim?

— Vinerea trecută, când ai venit la mine acasă, purtai geaca asta. Am remarcat-o, îți stătea foarte bine. Te-ai lăudat că e nouă și mi-ai povestit cât de mult te-a costat. Mai ții minte?

— Nu sunt senil, Alice.

— De fermoar atârna logoul firmei. Acum nu mai e acolo.

— L-am pierdut.

— Unde?

— Dacă aș ști unde, nu ar mai fi pierdut. Nerăbdător, își mută greutatea de pe un picior pe altul. Mai ai și altceva pe suflet în dimineața asta?

— Noi doi. Relația noastră s-a terminat?

— Am crezut că ți-am explicat clar azi-noapte.

— Așa e. Dar am vrut să te aud zicându-mi-o în

față.

— Consideră că ai auzit. Pornind spre ușă, adăugă ritos: Haide, am treabă.

Alice se ridică amețită.

— Nu mă simt bine. Trebuie să merg la baie.

— La capătul scărilor, oftă el. Grăbește-te, te rog.

— Ia-o înainte, îl îndemnă ea. Când o să plec, o să mă asigur că ușa e încuiată.

capitolul 40

De fapt, nu-i promisesese lui Hayes un avans de zece minute înainte să sune la poliție. El doar presupusese că îi va îndeplini rugămintea. Imediat după ce plecă, Emory își conectă telefonul mort la încărcător. Tocmai căuta în lista de contacte numărul lui Sam Knight, când telefonul îi sună în mână sperind-o. Înțepeni când văzu numele pe ecran: *Alice*.

Năpădită de un val de furie, răspunse.

— Știu, Alice.

Alice scoase un sunet ca și cum ar fi sughițat.

— Ți-a spus Jeff.

— Nu, dar nu contează cum am aflat. Important e că am făcut-o.

— Emory...

— Scutește-mă. Nu pot vorbi acum cu tine. De fapt, nu vreau să mai am deloc de-a face cu tine. Niciodată.

— Cu clinica cum rămâne?

— Ai luat în calcul viitorul clinicii când ai început să te culci cu soțul meu?

— Merit asta. Merit să mă disprețuiești. Ba chiar mai mult. Dar acum trebuie să mă ascuți.

— Nimic din ceea ce spui nu va schimba...

— L-am mințit pe detectiv.

Emory, care voia să închidă, se opri cu degetul în aer.

— Poftim?

— I-am povestit sergentului Grange că Jeff a fost cu mine din seara de vineri, când ai plecat tu spre Carolina de Nord, până duminică după-amiaza.

— Și n-a fost?

— A fost, numai că... numai că sâmbătă dimineața m-am trezit să merg la baie, iar el nu era acolo. Am crezut că, după ce adormisem, ieșise pe furiș și mersese acasă să doarmă în patul lui. Nu mi-a plăcut. Speram că vom putea petrece o noapte...

Emory o întrerupse brutal.

— Unde a plecat?

— Nu știu. M-am culcat la loc, iar când m-am trezit el era lângă pat cu o tavă pe care așezase un mic dejun romantic. N-a pomenit nimic despre plecare. Nu a știut că i-am observat absența. Eu nu am adus niciodată vorba de asta.

— Și nu i-ai povestit lui Grange.

— Nu. Când și-a făcut apariția pe neașteptate la mine acasă, m-a zăpăcit. Am recunoscut aventura,

dar ideea ca Jeff să fie implicat într-o crimă mi s-a părut atât de absurdă, încât l-am acoperit. Ai reapărut chiar în dimineața aia, așa că minciuna mea era justificată. Sau, cel puțin, așa am crezut. Acum însă, cred că bănuielile tale sunt îndreptățite.

Emory simți cum inima îi bătea tot mai rar.

— Ce te face să crezi asta?

— Lucrurile pe care le-a spus, răspunsurile evazive... dar o să-ți povestesc toate astea mai târziu. E ceva mai urgent ce trebuie să știi. Cu întreruperi, vorbind atât de repede încât cuvintele se loveau unele de altele, Alice reuși să îngame: Jeff a pus la cale un plan cu frații Floyd, folosind-o pe sora lor ca să vă ademenească pe tine și pe Hayes Bannock. E o nebunie.

— Doamne. Hayes a primit un apel cumplit din partea Lisei. În momentul ăsta e în drum spre casa lor.

— Iar Jeff a plecat de aici în urmă cu doar...

— De unde anume?

— De la hotel. Alice îi povesti despre apelul lui Jeff din noaptea precedentă. Am avut sentimentul că mă manipula ca să cred că ai înnebunit. Am venit cu mașina în dimineața asta, hotărâtă să scot adevărul de la el, și l-am prins chiar când pleca. M-am prefăcut că îmi este rău și, de îndată ce a ieșit pe ușă, te-am sunat.

Emory își dădu seama că Hayes nu-i dăduse numărul de la telefonul lui mobil, probabil ca s-o

protejeze, iar asta o lăsase fără posibilitatea de a-l alerta în legătură cu capcana care-i fusese întinsă.

Apoi, remarcând setul de chei de pe măsuta de toaletă, o opri pe Alice în mijlocul propoziției.

— Încă mai ai numărul detectivului Grange?

— Ăăă... cred... da. Mi-a dat cartea lui de vizită. O am în poșetă.

— Sună-l. Repetă-i ce mi-ai zis mie. Totul. Spune-i să trimită oameni la casa fraților Floyd. Acum. Imediat. Fă-l să priceapă că Hayes e în pericol. Între timp, eu merg acolo ca să încerc să-l previn.

Își scoase telefonul din încărcător, luă cheile și părăsi camera de motel. Afară, când apăsă butonul telecomenzii, se aprinseră farurile unei berline parcate în apropiere. Alergă spre ea.

Mobilul îi sună iarăși. Văzând că era tot Alice, strigă:

— Sună-l pe Grange! Fă-o, Alice. Îmi ești datoare cu asta.

— Tu vorbești serios că te duci acolo?

— Am plecat chiar acum.

— Atunci e ceva ce trebuie să știi. Jeff are un pistol.

Informația nu o făcu să șovăie decât o clipă. Apoi deschise portiera și se strecură la volanul mașinii închiriate de Jack, cea cu care se rătăcise prin ceață, lucru de înțeles când era atât de densă.

Jeff ajunsese până la ușa apartamentului. Era pe

punctul de a pune mâna pe clanță când îi veni în minte vizita lui Knight și a lui Grange din acea dimineață.

„Am trecut doar să vedem dacă ai avut vreo veste de la Emory în cursul nopții. “

— Așa explicase Knight apariția lor pe nepusă masă. Îl crezuse la momentul respectiv, dar acum se întrebă de ce detectivul nu-l sunase pur și simplu. Oare el și Grange îl verificaseră? Oare încă îl mai bănuiau de vreun delict?

Putea fi numit paranoic, dar...

Ușa apartamentului era flancată de panouri înguste din sticlă. Se așeză astfel încât să nu fie văzut și se uită afară. În capătul parării se afla o mașină fără însemne, care sărea în ochi tocmai pentru că era atât de banală. Geamul portierei din stânga fusese coborât numai cât să lase loc unei țigări al cărei fum se răsucea în sus, spre pătura de ceață, și se contopea cu ea.

Supraveghere de amator, cel mult. Dar Jeff tot trebuia să scape de ea. Se gândea cum să facă asta când auzi glasul lui Alice venind dinspre dormitorul de sus. Poate că sunase la clinică să anunțe unde era. Sau poate nu.

Traversă sufrageria și urcă treptele acoperite cu mochetă cât de ușor și de silențios putu. Ușa dormitorului era întredeschisă.

— Dar acum cred că bănuielile tale sunt îndreptățite.

„Dracu’ s-o ia! Dracu’ s-o ia și pe ea și pe

Emory!”

Furia lui creștea pe măsură ce auzea o propoziție acuzatoare după alta. Alice descria planul cu frații Floyd. Apoi spuse:

— Emory? Emory, ești acolo?

Probabil că formase din nou, pentru că repetă insistent în șoaptă:

— Haide, haide, răspunde.

Și apoi:

— Tu vorbești serios că te duci acolo? Atunci e ceva ce trebuie să știi. Jeff are un pistol.

După asta, se așternu tăcerea.

Jeff împinse ușa cu degetul arătător și pătrunse în încăpere. Alice stătea așezată pe pat. Când îl văzu, se ridică repede în picioare, încercând zadarnic să-și ascundă frica.

— Jeff, am crezut că ai plecat.

— Am fost deturnat. Se uită cu subînțeles la telefonul pe care ea îl ținea strâns în mână, apoi o privi pătrunzător în ochi. După cum ți-am spus și mai devreme, Alice, vizita ta e foarte nepotrivită.

Din cauza agitației, lui Emory îi transpirau mâinile pe volan. Pe când traversa orașul se uită după o mașină de poliție, după orice fel de vehicul oficial căruia putea să-i ceară ajutor, dar nu văzu niciunul. Să formeze un număr în timp ce conducea era riscant, mai ales pe timp de ceață, dar își asumă riscul și îl apelă pe Jack Connell.

După ce sună de trei ori, intră căsuța vocală.

— Sunt Emory, zise ea în grabă. Hayes a plecat de aici după ce a primit un apel de la Lisa Floyd. Dar e o capcană, pusă la cale de Jeff cu frații ei. Alice îl sună pe sergentul Grange ca să-i dea detalii. Ea a mințit în legătură cu alibiul lui Jeff. Dar cel mai important lucru e să trimiți de urgență oameni acasă la frații Floyd. Hayes se îndreaptă spre o primejdie de moarte, și fiecare moment contează. Sunt în mașina ta închiriată și mă îndrept într-acolo.

Brusc, își dădu seama că vorbea la un telefon închis. Țipă exasperată și-și verifică ecranul, care îi confirmă că mica ei rezervă de baterie se terminase. Dar în ce moment al mesajului?

Azvrârli telefonul pe locul din dreapta și se concentră pe condus. Siguranța Lisei, viața lui Hayes depindeau de viteza cu care ajungea acolo, dar condițiile meteo îi interziceau să accelereze. După ce părăsi orașul și intră pe drumul de munte, ceața deveni și mai groasă. Dincolo de botul mașinii nu se vedea mai nimic.

În ziua precedentă, pe drumul spre cabana lui Hayes, admirase priveliștea, iar asta o ajută acum.

Bornele și indicatoarele zărite în ajun o ghidau și o mențineau pe drumul corect, altfel s-ar fi pierdut fără speranță. Cotind încet, văzu un șir familiar de cutii poștale. Mai departe, bucata de gard metalic în formă de urs, apoi casa cu drapelul Statelor Unite, hambarul păraginit și abandonat. Știu că era aproape când trecu pe

lângă un gard cu hortensii cât ea de înalte.

După gardul ăsta, cât de mult mai merseseră până să ajungă la cabana lui Hayes? Trei kilometri? Opt? Nu putea să-și amintească.

Mări ușor viteza, cu gândul la intențiile criminale pe care Norman și Will Floyd le aveau la adresa lui Hayes. Niște bărbați care își violau sora minoră nu ar avea niciun fel de reținere în a-și mutila sau ucide dușmanul.

Dar Orange probabil că răspunsese imediat la apelul lui Alice. Probabil că polițiștii se aflau deja la casa fraților Floyd. Și Connell era, desigur, pe drum ca să-i vină în ajutor lui Hayes. După ce abia se reîntâlniseră, Connell nu ar fi permis să...

Curba abruptă apăru prea brusc, și Emory o văzu prea târziu să mai poată evita coliziunea. Mașina se izbi de zidul gri de piatră. Centura o ținu, iar airbagul i se deschise în față. Fără îndoială, îi salvă viața, dar impactul fu violent. Habitaclul se umplu de pudră înecăcioasă.

De îndată ce airbagul se dezumflă, Emory începu să bătâie după mânerul ușii. Fu cât pe-acți să cadă din mașină, a cărei capotă se strivise de stâncă asemenea unei cutii de suc. Tălpile ghetelor îi alunecară, așa că ateriză cu putere în fund. În vreme ce stătea așezată acolo trăgându-și sufletul, răceala și umezeala caldarâmului îi pătrunseră la piele. Disconfortul reuși s-o mai învioreze.

Se ridică sprijinindu-se de portieră și își

inspectă toate părțile corpului. Era zdruncinată, o dureau sternul în zona în care o ținuse centura de siguranță, dar nu avea niciun os rupt.

Se dezlipi de mașină și începu să alerge.

În timp ce ieșeau din tribunal și se îndreptau spre SUV-ul parcat, Jack bombăni:

— Ce politică de doi bani...

— El e judecătorul, zise Knight.

Grange se sui la volan, Knight se așează în dreapta, iar Jack se urcă în spate.

— Pune-ți centura, îl sfătui detectivul. Avem legi.

Jack se conformă, apoi își deschise telefonul, pe care nu avusese voie să-l folosească în incinta tribunalului cât așteptaseră mandatul de arestare.

— Emory, le spuse celorlalți în timp ce își consulta mesajele din căsuța vocală. Apoi: O, rahat! O, rahat!

— Ce? îl întrebă Grange.

Jack le reproduse mesajul lui Emory.

— Hayes se îndreaptă spre un pericol de moarte. Apoi a început să se audă slab și s-a închis. Grange, verifică-ți telefonul. A zis că urma să te sune Alice Buder să îți dea detalii. A mai zis și că alibiul lui Jeff este o minciună. Knight, trimite un echipaj la casa fraților Floyd, dar mai întâi vezi dacă poți să mai iei legătura cu Emory. Eu o să-l sun pe Hayes, și nenorocitul ar face bine să-mi răspundă.

În timp ce conducea cu o mână, Grange își verifică telefonul.

— Nu am niciun apel de la Alice Buder.

— Telefonul lui Emory intră direct la căsuța vocală, anunță Knight. Buddy, dă-i bătaie spre hotel.

Grange porni sirena și girofarul și accelera.

— Mama naibii! Când se deschid porțile iadului... mârâi Knight înainte de a solicita prin stație trimiterea echipajului.

Între timp, Jack formase numărul cartelei preplătite pe care o folosea Hayes în acel moment. După trei țârâituri, când era pe punctul de a renunța, Hayes răspunse.

— Ce e?

— Știu că ai primit un apel de la Lisa Floyd și că mergi să o salvezi. Ceea ce nu știi e că Jeff Surrey e în spatele strigătului ei de ajutor.

— De unde știi?

— Emory mi-a lăsat un mesaj.

— Ea de unde știe?

— Cred că a aflat de la Alice Butler. Încercăm să stabilim asta.

— Încercați?

— Am sunat-o înapoi pe Emory, strigă Knight peste umăr. Intră căsuța vocală.

— Ai auzit? Îl întreabă Jack.

— Mda, rosti Hayes. Telefonul ei nu mai avea baterie.

— Mesajul s-a întrerupt, dar un lucru s-a auzit

tare și răspicat. Ți se pregătește o ambuscadă.

— Sunt cu mult înaintea voastră. Asta mi-am dat și eu seama. Doar că nu am știut că Jeff e în spatele ei. Unde sunteți acum?

— În drum spre hotelul lui Jeff, ca să punem în aplicare mandatul.

— Ocupați-vă în continuare de asta. Închideți-l pe nemernic.

— Așa o să facem.

— Spuneți-i lui Emory să rămână nemișcată la motel. Sunați pe telefonul din cameră dacă nu reușiți să dați de ea pe mobil.

— Am înțeles. Nu-i înfrunta pe depravații ăia singur. Echipa de la operațiuni speciale e pe drum.

— Mă ocup eu de frații Floyd.

— Hayes, tu...

— O să mă descurc cu ei.

— Tocmai de asta mă tem.

*

— Am ajuns la timp, zise Grange în timp ce parcă SUV-ul în fața hotelului. Mașina lui e încă aici.

Jack îi transmise vestea lui Hayes, care îi ceru:

— Păstrează-mi o bucată din el.

Închise apoi fără alte formalități, spre enervarea agentului federal.

— Mă duc să aflu ultimele noutăți de la omul nostru, zise Grange luând-o la fugă spre mașina fără însemne care se afla în partea cealaltă a

parcării.

Knight coborî la rândul lui din SUV. Părea fără suflu.

— Emory tot nu răspunde la telefon. Am trimis echipajele spre casa fraților Floyd, dar vremea asta blestemată...

Nu era nevoie să enumere riscurile provocate de ceață.

— Păi, îl va încetini și pe Hayes. Asta e bine, comentă Jack.

În timpul acestui schimb de replici se îndreptau țintă spre ușa apartamentului. Grange li se alătură acolo.

— Polițistul spune că Jeff a primit o vizită. De la o doamnă.

— O doamnă? repetă Jack. Emory?

— Nu, n-a recunoscut-o.

— Alice Butler?

— La ea mă gândeam și eu, zise Knight. Bătu la ușă. Jeff? Deschide.

Așteptară, dar nu se întâmplă nimic.

— Jeff! Asta nu-i o vizită de curtoazie. Avem mandat.

După alte câteva secunde, tot nu se întâmplă nimic.

— M-am săturat de nemernicul ăsta, bombăni Knight.

Își scoase pistolul din toc și trase în încuietoare.

La parter nu era nimeni. Grange se îndreptă spre scări, cu arma ațintită spre ușa întredeschisă

de la etaj.

— Predă-te, Jeff.

Când ajunse la ușă, se dădu într-o parte și-o împinse ca s-o deschidă. Nu se întâmplă nimic, așa că intră în cameră.

Jack se strecură prin spatele detectivului. Din spate veni și Knight nervos.

Mai târziu avea să și-l amintească zicând:

— Au, asta e o treabă urâtă!

Emory simțea durere în tot corpul. Ori de câte ori trăgea aer în piept o fulgera câte un junghi. Aerul pâclos părea încărcat cu ceva invizibil, dar ascuțit, ca un nor de cristale de gheață sau de cioburi de sticlă. Și era îmbrăcată prea subțire. Frigul crud îi împungea fața în locurile în care pielea era expusă. Îi curgeau ochii, ceea ce însemna că trebuia să clipească încontinuu pentru a-și limpezi vederea.

Simțea că într-o parte îi apăruse o rană. O împungea întruna, cu spasme continue. Fractura de stres de la talpa dreaptă îi trimitea săgeți dureroase de-a lungul gambei. Învingerea durerii nu era însă decât o chestiune de voință, de disciplină. Iar ei i se spusese că avea și una, și alta. Din plin. Ba chiar în exces. Doar pentru asta făcuse atâtea antrenamente chinuitoare. Putea să o facă. Trebuia.

„Tot înainte, Emory. Așa, pune piciorul în față, apoi pe celălalt... Acoperă distanța, metru cu

metru.”

Cât mai era?

„O, Doamne, fă să nu mai fie mult.”

Cu forțele reîmprospătate de hotărâre și de teama eșecului, înteți ritmul. Dintr-odată, în umbrele întunecate ale pădurii din jur se stârni un foșnet, urmat de o mișcare a aerului din spatele ei. Inima i se strânse, presimțind dezastrul, însă nu avu timp să reacționeze înainte ca nenumărate proiectile de durere să-i explodeze în cap.

Căzu și se lovi tare.

Când încetă să mai vadă stele verzi, se ridică în patru labe și rămase în poziția aceea vreme de câteva secunde, cu capul plecat între brațe, încercând să-și potolească amețeala. În cele din urmă, își înălță capul suficient încât să zărească o pereche de ghetе.

Le privi în vreme ce se apropiau, din ce în ce mai mult, până ce-i umplură câmpul vizual. Când ajunseră la câțiva centimetri de ea și se opriră, Emory privi în sus dincolo de genunchi, de trunchi, de umeri și de bărbie până ajunse la o pereche de ochi familiari.

— Alice?

capitolul 41

— Ai fi putut să mă scutești de atâta efort dacă ai fi murit de prima oară, spuse Alice. Hematom subdural acut. Am fost sigură că te-am lovit destul

de zdravăn încât să cauzez o sângerare lentă, dar persistentă, care aici, arătă ea în jur întinzându-și larg brațele, ar fi fost mortală. Dar nu și pentru tine. Nu pentru Fata de Aur. Ai avut vreodată, în minunata ta viață, vreo fărâmbă de ghinion?

Creierul lui Emory, la mai puțin de o săptămână de la prima rană, resimțea efectele accidentului de mașină, iar acum ale celei de-a doua lovitură la cap. Vru să se ridice, dar picioarele îi erau prea moi ca s-o susțină, așa că se așeză cu genunchii la piept.

Încercă să se concentreze la ce spunea Alice, dar vorbele nu aveau niciun sens. Imaginea ei se unduia ca și cum ar fi privit-o de sub apă, iar asta o făcea să-i fie greață.

— Ce spui? Ce ai în mână?

— Țasta? Alice ridică pistolul. În toate secțiile de Urgențe din țară e cunoscut ca tratația specială de sâmbătă seara. Revolverul clasic de calibru treizeci și opt.

Emory începea să înțeleagă.

— Ce faci cu el?

— Sunt gata să te ucid și, de data asta, o să mă asigur că ești moartă.

Emory simți că îi zvâcnea stomacul. Era pe punctul de a vomita. Abia reuși să înghită.

— De ce?

— Mi-ar lua o veșnicie să enumăr toate motivele, și e frig aici. Pe scurt, Jeff era un păduche, dar era păduchele meu. Cel puțin până să fac greșala de

a ți-l prezenta ție. Erai o partidă mult mai bună. Drăguță. Bogată. Aveai calitățile dorite de el. Dar să știi că nu te-a iubit. Niciodată n-a făcut-o.

— Îmi dau seama de asta acum.

— Totuși, se desfăta cu bogățiile și statutul pe care i le ofereai tu. Atât de tare încât nu te-ar fi părăsit niciodată, indiferent cât de rău începuse mariajul să scârțâie. Ar fi continuat cu asta la nesfârșit.

— Așa că trebuia să scapi de mine.

— Ai fost atât de drăguță încât să-mi arăți harta cu traseul pe care intenționei să alergi sâmbătă dimineață. M-ai lăsat să asist la planificarea de detaliu.

— Dar tu ai fost cu Jeff.

— Care nu a putut niciodată să fumeze iarbă fără să rămână inconștient după aceea. L-am amețit cu două pahare de whisky, două sticle de vin și un joint de foarte bună calitate ca să mă asigur că nu se va trezi decât târziu în dimineața următoare.

Am parcurs cu mașina tot traseul ăla, am parcat la punctul terminus și m-am întors pe jos până ce am găsit o ascunzătoare bună. Am așteptat ca tu să mă depășești, apoi am venit prin spatele tău și te-am lovit cu piatra pe care o găsisem pe cărare. Surâse cu amărăciune. Dacă mă gândesc acum, ar fi trebuit să mai stau încă puțin să mă asigur că muriseși sau că nu mai aveai mult de trăit. Mi-a fost frică să te ating ca să nu las urme care să mă

incrimineze. Nu m-am atins de ochelarii tăi stricați care ți-au provocat atâta neliniște.

Oricum, m-am grăbit să mă întorc la mașină. Pe drum nu m-am întâlnit cu nimeni care să coboare de pe munte. Am reușit să mă întorc la Atlanta în timp record și am luat un mic dejun târziu în pat alături de Jeff, care nu a bănuț nimic. Totul s-a petrecut exact cum ți-am povestit azi-dimineață, numai că eu am fost cea care s-a strecurat afară, nu Jeff.

— Mă voiai moartă ca să poți să-l ai pe el.

— Emory, gândești mult prea simplist, răsese Alice. Te voiam moartă pentru ca Jeff să fie acuzat de uciderea ta. Dacă era condamnat, viața lui se ducea de râpă. Doi dintr-o lovitură. Înțelegi?

Afișă un zâmbet exagerat de strălucitor și de vesel, mai degrabă rânjetul unei nebune care se felicita singură.

Emory se concentrează să adune piesele puzzle-ului până ce formează o imagine completă.

— Tu ai lăsat logoul de la geaca lui de schi acolo?

— A fost descoperit? Chiar mă gândeam, dar nu aveam cum să întreb.

Emory nu-i povestește cine îl găsise.

— Totul se derula conform planului, continuă Alice. Jeff a devenit suspect din prima clipă. Se prefăcea că e înnebunit de dispariția ta, dar foarte curând a început să-i placă ideea de a deveni un văduv bogat, ceea ce, bineînțeles, era în favoarea

mea. Dar nu pricepeam de ce nu-ți descoperise nimeni cadavrul. Cât de greu putea să fie? Mi-am spus că ți-ai recăpătat cunoștința și te-ai împleticit pe cărare până în sălbăticie. După trei zile m-am mai liniștit, gândindu-mă că, dacă nu muriseși din cauza rănii de la cap, sigur n-ai fi putut supraviețui hipotermiei.

Apoi ai apărut. Salvată de acel Daniel Boone⁷. Incredibil, zise Alice, clătinând uimită din cap. Cine s-ar fi gândit că sfințenia ta mergea până acolo încât să te ajute să te scoli din morți? Iar asta a fost doar primul dintr-o serie de șocuri. Eroul tău din cabană era un fugar urmărit de FBI. Tu și el ați intrat într-un conflict cu tâmpiții ăia incestuoși.

Dar, reluă ea zâmbind, am găsit o cale să întorc mizeria asta în avantajul meu. Mai tare decât orice, Jeff ura să fie văzut ca un prost, iar escapadele tale îl transformau într-un imbecil de mâna întâi. A dezlegat foarte repede misterul. Tot ce am avut eu de făcut a fost să trag sforile.

Aseară a încercat să mă convingă de faptul că ai devenit labilă psihic. Prin urmare, în calitate de prietenă a amândurora, azi-dimineață am venit până aici să-mi ofer susținerea. Mi-a dezvăluit planul ridicol cu cei doi frați. M-am prefăcut

⁷ Daniel Boone (1734-1820) - pionier american, explorator și unul dintre primii coloniști, ale cărui fapte de vitejie l-au transformat într-unul dintre primii eroi populari al Statelor Unite (n.tr.)

îngrozită, dar, în realitate, eram încântată. Chiar și fără ajutorul meu, își săpa groapa tot mai adânc. Aș fi fost bucuroasă să stau deoparte și să-l privesc, dar, în ultima clipă, mi-a forțat mâna, încheie Alice oftând.

Lui Emory îi înghețase sângele în vene.

— Vorbești de el la trecut.

Pierdută în propriile gânduri, Alice continua să vorbească pe un ton plin de mâhnire:

— Nu știu de ce, voia să te urmărească până aici și să te recupereze. Chiar și după câtă umilință îi provocaseși, tot pe tine te-a ales în detrimentul meu.

— Dumnezeu, Alice, ce ai făcut? Nu vei putea să scapi nepedepsită.

— Nu mă mai interesează să scap nepedepsită. Scopul meu era să vă știu morți pe amândoi, și am ajuns la jumătatea drumului. Își îndreptă pistolul spre Emory. Ai ceva de zis la final?

— Alice, te rog.

— Nu? Bine, atunci.

Când răsună împușcătura, piciorul drept îi cedă și Alice căzu fulgerător la pământ.

Ca un spectru, dintre copacii învălușiți în pătura de ceață, Hayes își făcu apariția cu pistolul în mână.

— Aruncă arma sau mori!

— Nu, nu! strigă Emory, temându-se mai mult pentru el decât pentru Alice.

Glonțul îi perforase acesteia partea din spate a

picioarului și-i ieșise prin față, chiar deasupra genunchiului. Dinții îi scrâșneau de durere, dar nu lăsă din mână pistolul care era ațintit asupra bărbatului ce reprezenta o țintă uriașă.

Emory crezu că avea să-i sară inima din piept.

— Alice, te rog, ascultă-mă, ascultă-l pe el. Aruncă pistolul. Nu-l obliga să te ucidă. Te rog, nu.

Alice părea să n-o audă. Era concentrată asupra lui Hayes.

— Super-armăsarul lui Emory.

— Aruncă pistolul.

— Dacă ai fi vrut să mă omori, ai fi făcut-o din prima.

— Nu vreau să te omor. Dar o voi face dacă trebuie.

— Alice, te rog, nu-l obliga, suspină Emory. Te implor. Nu-l obliga. Lasă arma jos. S-a terminat.

— S-a terminat pentru tine, rosti Alice îndreptând pistolul spre ea.

Împușcătura nu se auzi la fel de tare cum s-ar fi întâmplat probabil într-o zi senină. Ceața înăbușise puțin zgomotul.

Alice era însă la fel de moartă.

Hayes se repezi s-o ridice pe Emory și s-o lipească de el. O prinse cu mâinile de cap și-i căută fața.

— Ești bine?

— Nu am vrut să fii pus în situația asta, îngăimă ea printre hohote de plâns. Nu am vrut să...

— Șșșt, șșșt, n-am făcut-o eu.

Îi făcu semn să se uite în spatele lui. Sergentul Grange se sprijinea de un copac, îndoit de mijloc, vomitând spasmodic. Knight stătea în picioare lângă el, cu mâna vâjnoasă așezată pe umărul partenerului său.

Cabana lui Hayes deveni sediul tuturor oamenilor legii și al echipelor de intervenție care sosiseră în zonă în câteva minute.

Hayes, care o purtase pe Emory în brațe până acolo, o așeză pe unul dintre scaunele verzi-măslinii de lângă masă. Aduse o cuvertură de pe pat și o înfășură în jurul ei.

— Asta îți va fi de ajutor până la venirea ambulanței. Ei vor avea o pătură termică.

— Eu te vreau doar pe tine, murmură ea prinzându-l de mână.

Bărbatul îngenunche în fața ei și o mângâie tandru pe creștet.

— Ce dracu' făceai pe jos acolo?

— Alergam să te previn.

Hayes își trecu degetul mare peste buza ei inferioară.

— Să n-o mai faci niciodată, îi spuse cu asprime.

— Ba tu să nu mai fii niciodată o țintă așa de mare.

— Nu prea am ce să fac în privința asta, doctoriță scumpă.

Încă se uitau unul în ochii celuilalt când Jack

Connell se apropie.

— Mai puteți?

— Suntem în viață, rosti Emory tremurând și cu ochii plini de lacrimi.

— Mare minune. Eu, Knight și Grange am dat peste mașina ta avariată. Mașina *mea* avariată.

— Îmi pare rău.

Agentul FBI făcu semn că nu avea importanță.

— Nu ai fost rănită în accident?

— Nimic serios. Dar Alice... La rostirea numelui, glasul i se stinse. M-a lovit. Poate cu patul pistolului. O să am nevoie de încă o tomografie cerebrală.

— Ambulanța ar trebui să ajungă aici în vreo câteva minute.

Jack își târșâi picioarele și le aruncă, pe rând, o privire încurcată. Sesizând aluzia, Hayes murmură că avea ceva de făcut afară, după care ieși pe ușa deschisă. Emory nu l-ar fi lăsat, dar nu-l chemă înapoi, intuind ce avea să-i spună agentul federal.

— Emory, soțul tău e mort.

— Știu. Alice mi-a spus. Cum?

— A fost împușcat. Probabil cu același pistol pe care avea de gând să-l folosească împotriva ta.

— Era pistolul lui Jeff?

— Nu. Cel înregistrat pe numele lui i-a fost găsit în buzunarul din interiorul gecii.

— Deci n-a mințit în legătură cu asta. Alice îmi zisese că era înarmat.

— Nu a apucat să-și ducă planul la îndeplinire,

oricare ar fi fost acela, și cred că nu-l vom afla niciodată. A fost ucis în apartament. Alice Butler a reușit cumva să iasă fără să fie văzută de polițistul care stătea de pază. Poate la fel cum ați șters-o tu și Hayes în seara trecută, prin apartamentul vecin.

Îi povesti că, după ce descoperiseră cadavrul lui Jeff, el, Knight și Grange îl lăsaseră pe agent acolo să păzească locul crimei.

— Temându-ne pentru siguranța ta, am mers să te căutăm la motel. Când am văzut că îmi dispăruse mașina, ne-am gândit că ăsta era singurul loc unde ai fi putut să te duci.

— Probabil că mi-a murit telefonul înainte să apuc să-ți transmit și partea asta. Îți spuneam că am plecat să-l avertizez pe Hayes. Îl privi prin ușa deschisă. Cu spatele la ea, stătea de vorbă cu Buddy Grange și cu Sam Knight. Alice știa, adăugă Emory.

— A ajuns repede aici. Văzând mașina avariată, și-a dat seama probabil că ai plecat pe jos. A condus mai departe până ce te-a zărit pe drum, după care...

— M-a atacat prin spate, ca și prima oară.

— Prima oară?

Emory îi relatează mărturisirea lui Alice.

— Deci până la urmă n-a fost Jeff, conchise Jack.

— Nu în mod direct. Amândoi m-au înșelat. Pe deasupra, din câte mi-a zis Alice, el nu a suferit peste măsură când a aflat că era posibil să rămână văduv. Aici o cred.

— Din păcate, și eu.

Hayes veni să fi se alăture.

— Șoferul ambulanței întoarce ca să poată intra cu spatele.

— Le voi transmite lui Knight și Grange că Alice a mărturisit, îi spuse Connell lui Emory, după care îi lăsa și ieși afară.

Hayes se așează pe vine în fața ei și-i luă mâinile reci într-ale sale.

— Knight mi-a povestit despre Jeff. Ești bine?

— O să-mi ia o vreme.

— Ai timp.

Încuviință absentă cu o mișcare din cap. După o clipă, întreabă:

— Ce s-a întâmplat la casa fraților Floyd?

— Norman și Will se așteptau să vin din față. Au uitat să-și acopere și spatele. Sunt dibaci, dar nu și foarte isteți.

— Lisa și Pauline?

— Sunt în siguranță. Am ajuns acolo înainte ca frații să-și pună în aplicare amenințarea abjectă, care, probabil, fusese aruncată în van. Ei mă voiau pe mine, nu pe Lisa.

— Au fost arestați?

— Probabil că da. Muntele e înțesat de polițiști. I-am lăsat pe Norman și pe Will într-un loc unde pot fi ușor de găsit, legați cu lanțuri de copacul unde obișnuiau să-ți țină câinele.

— Poetică manieră de a face dreptate.

— Așa m-am gândit și eu.

Când Emory îi atinse vânătăile recente de pe față, Hayes surâse crispat.

— La început nu au fost de acord cu ideea mea.

Tânăra femeie ar fi vrut să râdă, dar lacrimile îi inundaseră ochii. Simțindu-se brusc epuizată, își adăposti capul lângă gâtul lui, moment în care Hayes o cuprinse cu brațele și o lipi de el. Emory îi putea simți buzele pe părul ei, dar nu reuși să-i audă vorbele șoptite.

Rămaseră așa până la venirea târgii pe roți aduse de doi paramedici.

Hayes îi înclină capul în sus și-o sărută pe gură, cald și suav. Se dădu apoi într-o parte și-o lăasă în grija celor de la ambulanță, care insistaseră să o lege pe targă din cauza rănii de la cap.

În timp ce o împingeau dincolo de ușă și afară în curte, Emory îl zări pe sergentul Grange. Îl strigă pe nume, iar el se întoarse. Părea palid, iar ochii lui ageri nu erau la fel de luminoși ca de obicei.

„Mulțumesc”, îi spuse pe mutește.

Bărbatul îi aprecie recunoștința înclinând rapid capul, după care își feri privirea.

Căutându-l pe Hayes, Emory încercă să-și miște capul într-o parte și-ntr-alta, dar bareta prinsă de-a lungul frunții îi împiedica orice gest. Cu o neliniște crescândă, cercetă curtea în măsura în care i-o permitea vederea periferică.

Într-un final îl zări pe Jack Connell, care o privea abătut.

Încetă să se mai lupte să-și ridice capul. Nu avea

să-l găsească pe cel pe care îl căutase. Lacrimile care i se scurgeau din ochi erau, de asemenea, în zadar. Nu ar fi trebuit s-o surprindă dispariția lui. Îi spusese c-o va face, iar el își ținea întotdeauna promisiunile.

epilog

Spectatorii și susținătorii îi aclamau pe alergători pe tot parcursul traseului de 42 de kilometri care străbătea Atlanta, dar cei mai entuziaști se adunaseră lângă linia de sosire.

Când Emory trecu linia și crainicul îi strigă numele, prezentând-o drept organizatoarea cursei cu scop caritabil, fu întâmpinată cu urale. Imediat o înconjurară cameramanii și fotografii agențiilor de presă, toți întrecându-se să obțină o declarație. În starea în care se afla, fără răsuflare, stătu puțin. Primi bătați pe spate și îmbrățișări de la alți alergători. Unul dintre pacienții ei, un băiețel de șase ani, se apropie timid alături de părinții lui și-i ceru un autograf.

Un grup de veterani de război, care parcurseseră distanța în scaunele cu roțile, se alinieră să bată palma cu ea și s-o salute.

O dureau toate cele, mai ales piciorul drept, din cauza căruia schiopăta. Era atât de obosită încât mai avea puțin și se prăbușea, dar se simțea într-al nouălea cer. Dintr-o sumedenie de motive, faptul că terminase cursa asta reprezenta o

victorie a mințit, a trupului și a sufletului.

În ultimele șase luni avuseseră loc multe schimbări în viața ei.

După încheierea anchetei privind ultimele ore din viața lui Alice, o rudă de-a acesteia îi revendicase trupul și i-l transportase pentru a fi înmormântat în orașul lor natal din Tennessee. Emory nu avusese niciun contact cu familia.

Ea se ocupase de incinerarea rămășițelor lui Jeff, renunțând la orice gen de slujbă religioasă. Orice manifestare a suferinței ar fi însemnat o ipocrizie. Promise doar o mână de scrisori de condoleanțe. Mulțumirile ei politicoase erau la fel de obligatorii ca și scrisorile în sine. Lucrurile lui fuseseră sigilate în cutii și trimise unui refugiu pentru oameni ai străzii. Singura tristețe pe care o simțea era legată de Jeff însuși. Trăise și murise fără bucurie și fără iubire.

Vânduse repede casa în care locuiseră împreună și se mutase într-un cartier rezidențial fermecător din Buckhead.

Ea și doctorul Neal James invitaseră un cuplu căsătorit, el ginecolog-obstetrician, ea specialistă în infertilitate, să se alăture parteneriatului lor. Ideea se dovedise excelentă, căci activitatea clinicii era înfloritoare.

Norman și Will fuseseră inculpați, judecați și condamnați pentru viol. Primiseră pedeapsa maximă, în mare parte datorită mărturiei curajoase a Lisei la tribunal. Ea și Pauline se

mutaseră într-un apartament din Drakeland, pentru care plătea Emory. Prea mândră ca să accepte pomana fără să contribuie cu ceva, Pauline lucra diminețile la un sanatoriu unde ajuta la pregătirea și la servirea prânzului.

Lisa își păstrase slujba de weekend de la Subway. Ședințele ei la psihologul specializat în problemele victimelor abuzurilor sexuale erau, de asemenea, plătite de Emory. În opinia ei, făcea o investiție în femeia în care avea să se transforme Lisa.

Rămase lângă linia de sosire multă vreme, ca să-i felicite pe alergătorii care soseau. Îi promise un interviu gazdei unui talk-show matinal de la un post local de televiziune.

— Îi voi pune pe oamenii mei să-i sune pe ai tăi, îi spuse el, făcând-o să râdă.

Imediat după aceea auzi:

— Felicitări pentru cursă, doctoriță scumpă.

Se întoarse și îl văzu stând chiar în spatele ei. Atmosfera de carnaval de la linia de sosire pieri. Simțurile ei nu mai reușiră să perceapă decât vocea lui, fața lui și ochii lui remarcabili, care, ca de obicei, o priveau fix.

Purta o pereche uzată de jeanși și o cămașă albă simplă, cu manșetele suflecate. Arăta minunat, avea o frumusețe dură, iar ei îi venea să-l lovească și să se cațăre pe el în același timp.

Rămaseră ochi în ochi atât de mult timp, încât deveni conștientă că atrăgea curiozitatea tuturor

celor din jur.

— Mulțumesc. Ești foarte amabil.

Deși i se rupea inima, se întoarse și începu să se îndepărteze. Bărbatul ținu pasul cu ea.

— Unde ai parcat mașina?

— La câteva străzi de-aici.

— Camioneta mea e mai aproape.

Fără să se împotrivească, îl lăsă să o ghideze, nevenindu-i încă să creadă că nu visa.

— Ce de lume! remarcă el.

— De vreme ce e prima cursă dedicată acestei organizații caritabile, mă mir de susținerea primită și de numărul de alergători care s-au înscris. Am strâns donații în valoare de șapte sute cincizeci de mii de dolari.

— Șapte sute cincizeci și *două*. Când ea îl privi nedumerită, îi spuse cerându-și parcă scuze: Abia în dimineața asta am făcut donația.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Am ajuns.

— Te-ai întors la vechea camionetă, din câte văd.

— Nu mă mai caută nimeni.

O ajută să se urce pe scaunul din dreapta, ocoli mașina și se urcă și el.

— Când ieși din parcare, să faci la dreapta, îl îndrumă ea.

Nu porni însă motorul. Rămase pur și simplu acolo, privind prin parbriz. Nici picată cu ceară nu avea să-l întrebe unde fusese, ce făcuse, așa că-l

așteptă pe el să ia cuvântul.

După o vreme, Hayes întoarse capul spre ea.

— Rebecca mi-a spus că ți-a scris.

— A obținut adresa mea de la Jack Connell. A vrut să-mi mulțumească pentru că „te-am făcut să-ți vină mintea la cap”.

— Pare genul ei, mormăi Hayes, după care ridică dintr-o sprânceană. A dat de tine prin intermediul lui Connell, zici? A pomenit de el în scrisoare?

— De câteva ori.

— Aha, acum înțeleg. Îi înțeleg pe amândoi. Cred că au o idilă.

— Serios?

Hayes înjură în barbă.

— Cred că asta ar trebui să-mi fie învățătură de minte. Așteptă o clipă înainte să continue: De ziua Sfântului Patrick, orchestra școlii lui Sarah a avut o reprezentație în parcul din oraș. Am mers la concert.

— Sunt sigură că a fost foarte încântată.

— Așa părea. Am stat acolo o săptămână. Am mâncat o grămadă de pește.

— Ție nu-ți place peștele.

— Acum cu atât mai puțin. În săptămâna aia am primit suficient omega 3 cât să-mi ajungă pentru tot restul vieții.

Emory nu era pregătită să zâmbească încă.

— Deci tu și Connell păstrați legătura? Întrebă ea pe același ton rece.

— Cred că vrea să mă adopte.
— Te-a adoptat cu mult timp în urmă.
— Singurul lucru bun la faptul că mi-a tot dat târcoale a fost că m-a ținut la curent cu tot ce s-a întâmplat când te-ai întors din Carolina de Nord.

Asta o făcu să-și piardă cumpătul.

— Atunci e un bârfitor impenitent.

— E ca o babă.

— Dacă voiai să știi cum merg lucrurile, de ce n-ai venit aici să vezi cu ochii tăi?

— Uite, știu că ești supărată. Ai tot dreptul să-mi dai un șut în fund și să-mi spui să dispar.

— Dacă nu m-ar durea piciorul...

— Nu puteam să vin la tine până ce tot rahatul ăla... al tău și al meu... nu se termina. Poți să înțelegi asta, doctoriță scumpă. Știu că poți.

Li se intersectară privirile. Ea fu prima care și-o feri.

— Mi-a luat o vreme, dar am ajuns să înțeleg. Ai fi fost o complicație în plus, ceva care ar fi avut nevoie să fie explicat, iar eu aveam deja multe de explicat și de rezolvat.

— Exact.

— Dar asta ți-a dat și o scuză foarte convenabilă ca să dispari și să rămâi departe.

— Și eu am avut o groază de chestii de rezolvat. Revenirea mea în lume nu avea să fie ușoară, și nu am vrut să te expun la presiunea aceea.

— Aș fi putut să te ajut.

— Nu, nu ai fi putut. A trebuit să-mi rezolv

problemele singur. În primul rând, m-am gândit la ce voi face.

— Te întorci în FBI?

— Nu. Jack mi-a propus, dar am refuzat categoric.

— Atunci...?

— Păi, construiesc chestii. Mai mult decât rafturi pentru cărți și șoproane. M-am afiliat unui grup de antreprenori. Intervenim în urma dezastrelor naturale. Tornade, cutremure, chestii de genul ăsta. Ridicăm repede adăposturi. Repărăm case, școli, spitale, orice e nevoie.

— Construiești chestii.

— Mda.

Nu mai adăugă nimic. Nici nu era nevoie pentru ca ea să-și dea seama că era entuziasmat și mulțumit. Munca asta i se potrivea perfect. Totuși, Emory știa bine că nu trebuia să facă prea mare caz pe seama asta.

— Sună bine.

— Mă simt bine. Hayes privi din nou prin parbriz în timp ce-și aduna gândurile. Când fu gata să reia discuția, își propti brațul stâng pe volan și se întoarse în scaun ca să-o privească. Sam Knight m-a contactat prin intermediul lui Jack. Mi-a povestit că Grange trece printr-o perioadă mai grea din cauza... ei bine, știi tu de ce. Săptămâna trecută am fost să-l văd.

— Îți purta mult respect.

— Ei bine, acum înțelege de ce nu-mi plăcea să

mă privească nimeni ca pe un erou. La început a refuzat să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat în ziua aia.

Cunosc sentimentul, și i-am și mărturisit asta. Treptat, s-a deschis față de mine. Mi-a zis că îi vine greu să suporte gândul că a apăsât pe trăgaci. Hayes făcu o pauză și se uită adânc în ochii ei. Atunci m-am trezit întrebându-l: „Te-ai fi simțit mai bine în pielea ta dacă n-o făceai?” Lăsa întrebarea să rezoneze preț de câteva secunde. Nu am avut de gând să spun asta, doctoriță scumpă. Vorbele mi-au venit de altundeva decât din sfera conștientului. De fapt, cred că mi-au venit de la tine. Dar iată-le, și faptul că le-am rostit cu voce tare m-a făcut să conștientizez că nici eu nu aș fi putut să-mi suport viața dacă n-aș fi apăsât pe trăgaci în ziua aia, la Westboro. Astfel, după patru ani, m-am eliberat pe loc. Și trebuie să-ți mulțumesc ție.

Pentru o vreme, Emory fu prea emoționată ca să poată vorbi. În cele din urmă își dresе glasul și murmură:

— Cum rămâne cu oamenii care l-au persecutat?

— Îi las în plata propriilor conștiințe mizerabile. Poate că răutatea se va întoarce împotriva lor, într-o bună zi, sau poate nu. Dar pedeapsa nu va mai veni din partea mea.

Lui Emory îi creștea inima de iubire, dar mai era un lucru pe care trebuia să-l afle.

— În ziua aceea îngrozitoare, în ultima zi,

înainte de sosirea ambulanței, când mă țineai în brațe, mi-ai șoptit ceva în păr. Ce ai zis?

— Te-am rugat să nu renunți la mine.

— Dar după aia ai dispărut, Hayes.

— Pentru ultima oară. Nu o voi mai face niciodată.

— Promiți?

— Promit. În ce mă privește, gata, mi-am petrecut ultima zi și noapte fără tine. Dar tot se va întâmpla în continuare e alegerea ta.

Îl țin în suspans preț de vreo trei, patru secunde.

— Nu am chef să conduc. Vrei să mă duci acasă?

— Cu plăcere.

Nu se mișcă însă. Stătea pur și simplu acolo, sorbind-o din priviri.

— Ai de gând să pornești camioneta?

— Nu încă, scumpă doctoriță. Se întinse, îi luă ceafa în palma lui mare și o trase spre el. Mai întâi, o să te sărut până am să rămân fără suflare.

Iar el își ținea întotdeauna promisiunile.

Emory Charbonneau dispăre pe un traseu montan din Carolina de Nord, dar soțul ei, Jeff, iritat de ultima lor ceartă, îi raportează târziu absența. În plus, ceața și zăpada împiedică operațiunile ulterioare de căutare. În timp ce detectivii îl suspectează pe Jeff că s-a descotorosit de soție pentru a-i moșteni averea, Emory, care a suferit o lovitură destul de severă la cap, își recapătă cunoștința în cabana unui bărbat misterios, al cărui trecut e atât de întunecat încât nu-și dezvăluie nici măcar numele.

Pe măsură ce oamenii legii se apropie din ce în ce mai mult de necunoscutul care a ținut-o lângă el, Emory începe să se întrebe dacă nu cumva acesta este, de fapt, salvatorul ei... Încet, încet, teama și neîncrederea sunt înlocuite de sentimente pe care Emory conștientizează că nu le-a trăit niciodată alături de soțul ei.

Dar, dacă nu necunoscutul a atacat-o, atunci să fi fost Jeff cel care a vrut să scape de ea pentru a putea fi cu cealaltă femeie cu care trăia de ceva vreme? Oare îi sunt îndreptățite suspiciunile sau doar încearcă să arunce asupra lui Jeff o vinovăție care să îi justifice propriile momente de pasiune ilicită?

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cele peste 70 de cărți scrise de ea au fost publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:

www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-33-0381-4

9 786063 303814